LINDA LAEL MILLER
PIRAŢII

Pirates by Linda Lael Miller

Toate drepturile rezervate acestui titlu aparţin Editurii MIRON
Editura MIRON

Capitolul 1

Plecarea câinelui la Jeffrey şi la noua lui nevastă însemnă pentru Phoebe ultima picătură din paharul şi aşa mult prea plin.

Trecuse cu bine de divorţ dacă e să ţinem seama de faptul că evenimentul îi făcuse praf şi pulbere cele mai dragi vise. Avusese o atitudine filosofică chiar şi după pierderea postului de asistentă a profesorului Benning, într-o vreme când găsirea unei slujbe similare era practic ceva imposibil, guvernul practicând o politică de reducere a personalului. În fond, timp de cincisprezece ani extrem de rodnici şi iluştri, profesorul scrisese şi ţinuse prelegeri despre istoria Americii la colegiul din Seattle; era pregătit, după propriile afirmaţii, să-şi petreacă restul zilelor citind, pescuind şi jucând şah.

Rezistase şi îşi înfruntase destinul cu demnitate. Dar iată că până şi Murphy, căţeluşul de o rasă nedefinită, vagabond, murdar, slab de i se puteau număra coastele, pe care îl salvase din lac şi îl îngrijise cu dragoste, se întorsese împotriva ei.

Coborî încet receptorul şi rămase cu privirea pierdută la ploaia mohorâtă izbind ca o perdea fereastra casei închiriate. Sticla reflecta imaginea tulbure a unei tinere cu o mutrişoară de spiriduş, păr castaniu tuns scurt, ochi mari albaştri, pometi înalţi şi piele albă.

Dar Phoebe privea prin ea însăşi analizând telefonul primit. Heather, nevasta Numărul Doi, proclamată sus şi tare de Jeffrey lumina vieţii lui, nu reuşise – probabil nici nu se străduise prea mult – să-şi reprime tonul îngâmfat al vocii când o anunţase că javra trădătoare era „vie şi nevătămată” în bucătăria

lor. După cum vorbise Heather ai fi zis că biata jigodie ingrată străbătuse întreg continentul traversând râuri îngheţate, depăşind obstacole de netrecut şi îndurând privaţiuni de tot felul. Phoebe mai că auzea tema muzicală a unui nou film, notat cu 4, fireşte.

Murphy, vino acasă.

Bombănind de una singură, păşi hotărâtă pe linoleumul uzat şi luă de jos vasul din plastic roşu al câinelui aruncându-l la gunoi cu tot cu mâncarea din el. Goli farfuria cu apă şi o azvârli în acelaşi loc. Apoi, frecându-şi palmele de blugii uzaţi şi simţindu-se mai singură ca niciodată porni spre sufrageria mică, fără covor, şi se uită disperată pe fereastră.

Mel, poştaşul, tocmai îşi oprea jeep-ul alb-albastru în faţa cutiei ei poştale. Claxonă şi îi făcu cu mâna, iar Phoebe şi-o flutură pe a ei zâmbind abătută.

Trebuia să primească ajutorul de şomaj, dar ideea n-o încânta. Dacă n-ar fi fost economiile şi banii de asigurare, nu prea mulţi, primiţi când mama şi tatăl ei vitreg muriseră într-un accident cu un an în urmă, era convinsă că la ora asta s-ar fi aflat undeva lângă piaţă, pe trotuarul măturat de ploaie cu mâna întinsă după monezi.

Bine, îşi zise ea, poate că exagera un pic. Dacă nu-şi va face cât de curând rost de o altă slujbă va putea rezista încă şase luni şi va intra abia după aceea în rândul cerşetorilor din Seattle. O perspectivă teribil de încurajatoare pentru o tânără de numai douăzeci şi şase de ani.

Trăgând impermeabilul de pe cuierul de lângă uşă şi aruncându-l pe umeri, Phoebe se duse să-şi ia corespondenţa, luând-o la fugă prin picăturile reci de ploaie. De când îşi pierduse postul de asistentă trimisese pe puţin cincizeci de *curriculum vitae* – era posibil să fi primit un răspuns sau în cutie se afla una

din acele ilustrate în culori vii trimise uneori de Eliott, fratele ei vitreg, din Europa, America de Sud, Africa, sau Dumnezeu ştie de unde. Sau o scrisoare de la un prieten.

Doar că toţi prietenii lor fuseseră de fapt prietenii lui Jeffrey şi nu ai ei.

Ştia că pe Eliott îl durea în cot de ea, aşa ca întotdeauna. Pentru el Phoebe nu era decât un moft, un post scriptum neaşteptat în viaţa mamei lor. Îşi dorea enorm să nu-i mai pese de ce credea el despre ea.

Phoebe rămase ţintuită locului; se autocompătimea, iar asta era o abatere gravă de la codul ei personal. Enervată, cu un gest ferm, smuci capacul cutiei poştale fixată de un stâlp ruginit de lângă poartă şi vârî mâna înăuntru. Nu dădu decât peste o foaie volantă publicitară, şi mai că o mototoli cu intenţia de a o arunca în băltoaca cea mai apropiată, dar n-o lăsă inima să facă mizerie.

Reveni agale pe aleea cu asfaltul crăpat spre veranda înclinată şi deschise uşa. Plicul de un galben strălucitor, acum ud şi moale din cauza ploii, era adresat altcuiva, iar numărul străzii era la o distanţă de zece case. La dracu', îşi zise ea strâmbând din nas, până şi aiurelile din cutia poştală aparţineau altcuiva.

Scrisoarea fu pe cale să ia drumul vasului din plastic cu amprenta dinţilor lui Murphy şi a farfuriei lui cu apă când, cedând unui impuls – să fi fost disperare, sau poate un fel de presimţire stranie – Phoebe se opri. Duse plicul la masa din bucătărie, se aşeză pe un scaun, întrebându-se de ce nu-l făcuse bucăţi, îl deschise, şi netezi foaia dinăuntru cu tot atâta grijă de parcă ar fi fost un pergament vechi dezgropat cu câteva clipe în urmă.

SOARE! se anunţa cu litere destul de şterse pe

pagina care dorea să semene cu o telegramă. APĂ STRĂLUCITOARE, CRISTALINĂ! O VIZITĂ PE GRATIS ÎN INSULA PARADISULUI! PORNEŞTE PE URMELE LEGENDARULUI DUNCAN ROURKE, PIRATUL PATRIOT!

Phoebe era o persoană adultă dotată cu inteligenţă. Terminase colegiul cu sprijin zero din partea familiei şi ocupase un post de răspundere încă din ziua în care îl absolvise până acum două luni când tavanul academic i se prăbuşise în cap. Votase la toate alegerile şi nici vorbă să fie naivă – chiar dacă îl luase de bărbat pe Jeffrey Brewster de bună voie şi nesilită de nimeni. Era capabilă să recunoască imediat o reclamă jalnică şi dubioasă.

Cu toate astea, perspectiva „soarelui" şi a „apei strălucitoare, cristaline" zgândări ceva dormind adânc în inima ei, ascuns după o mare dezamăgire şi nişte speranţe deşarte, prăfuite.

Se încruntă. Şi mai era numele – Duncan Rourke. Îl mai văzuse undeva – probabil pe când studiase nişte documente vechi la cererea profesorului Benning.

Phoebe se ridică de la masă, lăsând formularul de reclamă pe suprafaţa lucioasă şi se duse la aragaz ca să-şi facă un ceai de plante. Chiar dacă ştia că promisiunea unei călătorii pe gratis în insula Paradisului – oriunde s-ar fi aflat ea – nu era decât o escrocherie ieftină, nu reuşi să-şi înăbuşe senzaţia ciudată, incitantă, de aventură iminentă care îi trimise fiori prin tot trupul.

Oala începu să fluiere iar Phoebe turnă apa fierbinte peste pliculeţul cu ceai luând ceaşca şi revenind la masă. Citi din nou fiţuica, de data asta încet şi cu mare atenţie, o sprânceană ridicată sceptic, iar degetele mâinii drepte îngropate în părul scurt, încâlcit.

Ca să profite de „o vacanţă invidiată de toţi

prietenii”, Phoebe nu trebuia decât să inspecteze „un bloc cu apartamente de pe plajă la un preţ garantat să crească în valoare” şi să asculte propunerile celor care doreau să-l vândă. Drept recompensă, generoşii ei binefăcători o vor duce cu avionul pe o insulă mică din Caraibe „botezată foarte potrivit Paradis”, o vor instala în „distinsul hotel Eden pentru două zile şi două nopţi de distracţii” şi o vor delecta cu „un spectacol de neuitat, urmat de un dineu într-adevăr festiv”.

Toată chestia era jaf la drumul mare, stărui bunul simţ din Phoebe, dar se simţea captivată şi poate un pic cam sărită de pe fix. Ei şi ce dacă trebuia să se uite la un apartament construit ca vai de el, să privească nişte diapozitive şi să asculte discursul plin de dulcegării al câtorva comis voiajori buni de gură? Trebuia să plece undeva, chiar dacă numai pentru un weekend şi iată că i se oferea şansa să se îmbibe de soare tropical fără să aducă vreo stricăciune contului ei bancar, aflat oricum pe cale de dispariţie.

Conştiinţa lui Phoebe, lucrând mereu la capacitatea maximă, se cam răzvrăti. Bun, să presupunem că va suna la numărul de telefon de pe hârtie şi îşi va rezerva un loc la cursa spre Paradis. Călătoria se va baza pe motive mincinoase, va fi o înşelătorie pentru că nu avea de gând să cumpere niciun fel de apartament. N-avea probleme cu banca, dar era divorţată, femeie, în plus şomeră şi nici vorbă de şansa unei ipoteci.

Dar în anunţul publicitar nu se specifica faptul că posibilii cumpărători ar trebui să se încadreze în rândul celor cărora li s-ar acorda un împrumut. Era pur şi simplu o invitaţie.

Phoebe închise ochii şi îşi imagină căldura soarelui pe faţă, prin păr, pătrunzându-i adânc în muşchi, vene şi organe, hrănindu-i spiritul. Dorinţa

simţită era aproape mistică, cu totul irezistibilă.

Îşi zise că omul care şovăie e un om terminat, că n-are nimic de pierdut dacă sună, apoi se duse la telefonul de perete de lângă chiuvetă şi formă numărul.

*
* *

După patru zile agitate, Phoebe se trezi la bordul unui avion mic cu direcţia Caraibe, singurul ei bagaj, o geantă de voiaj, fiind înghesuită sub scaun. Bărbatul de cealaltă parte a intervalului purta nişte pantaloni urâţi din supraelastic şi un tricou brodat cu crose de golf, iar femeia din spatele ei etala nişte pantofi albi cu talpă groasă, varice de toată frumuseţea, un tricou prezentând două siluete angajate într-o luptă pe viaţă şi pe moarte sau într-o împerechere, plus o şapcă de baseball împodobită cu minuscule beculeţe de Crăciun – toate aprinse. Ceilalţi şapte pasageri erau la fel de excentrici.

Phoebe se lăsă pe spate în scaunul ei oftând şi închizând ochii, simţindu-se ca un monstru în mocasini cafenii, blugi şi un pulovăr albastru din caşmir, toate cumpărate la Nordstrom cu o carte de credit şi mult entuziasm. După costumaţia celorlalţi călători, îşi zise ea maliţioasă, s-ar fi putut la fel de bine să se afle la clasa a doua a unei curse de noapte spre Reno.

Avionul decolă la şapte dimineaţa ridicându-se spre cerul de deasupra oraşului Seattle, acoperit de nori şi imediat apăru însoţitorul de zbor. Cum intervalul dintre şirurile de scaune era prea mic pentru o masă pe rotile, tânărul slăbuţ ducea într-o mână un coş galben din plastic, oferind alune, cola şi alte nimicuri.

Femeia cu baterii la şapcă pretinse un Bloody

Mary, iar cererea îi fu răsplătită cu o privire mustrătoare şi o bere.

Phoebe, care avusese de gând să ceară apă minerală, se mulţumi să clatine din cap şi să zâmbească. La urma urmei, toată călătoria asta era o mare păcăleală şi cu cât va accepta mai puţine lucruri de la oamenii ăştia, cu atât se va simţi mai puţin vinovată.

Încercă să doarmă, dar nu reuşi, cu toate că din cauza grijilor zăcuse trează toată noaptea, apoi scoase din poşetă un volum subţire şutit din biblioteca personală extrem de bine dotată a profesorului Benning. Cartea, publicată de o editură obscură purta titlul *„Duncan Rourke ~ Pirat sau Patriot?”*

Phoebe o deschise la prima pagină, se încruntă puţin şi începu să citească.

După opinia biografului, domnul Rourke se născuse în Charles Town din colonia Carolina, într-o familie de aristocraţi. Avuse parte de o educaţie impecabilă – vorbea fluent franceza, italiana, spaniola, şi avea o slăbiciune pentru operele poeţilor, cei din vremea sa, ca şi cei din antichitate. Era cunoscut de asemenea ca un expert în muzică, adesea cânta la clavecin şi mandolină, şi nu se dăduse în lături nici de la mânuirea spadei şi muschetei. Conform aluziilor voalate ale autorului se arătase la fel de priceput şi în budoarul femeilor.

Phoebe căscă. Se părea că Duncan Rourke avea toate calităţile unui veteran al Renaşterii. Citi mai departe.

Până în ziua morţii lui – Phoebe nu-şi notă data, o scăpare pe care o va regreta amarnic mai târziu – nimeni nu ştiuse sigur dacă Rourke fusese un asasin sau un erou. Speculaţiile abundau, firește.

În ce o privea pe Phoebe, se întreba de ce n-ar fi

putut fi amândouă, hoţ şi model de perfecţiune? În fond nimeni nu era doar bun sau rău – iar o fiinţă omenească, în special una la fel de complexă cum trebuie să fi fost Rourke nu putea fi redusă la o singură dimensiune.

Nu trecu mult iar Phoebe închise ochii – şi paginile prăfuite ale cărţii vechi – un surâs slab tremurându-i pe buze. Cu gândul la cinstea domnului Rourke, sau mai bine zis la lipsa lui de ruşine, reuşi în sfârşit să adoarmă.

1780
Insula Paradisului, Marea Caraibilor

Duncan Rourke stătea consternat, la masa din biroul său, copleşit de afecţiune, şi de o nelinişte mare, tulburătoare.

Preţioasa epistolă scrisă de Phillippa, sora lui Duncan, trimisă cu luni în urmă şi ajunsă la el pe un drum lăturalnic şi complicat, zăcea acum în faţa lui uşor mototolită.

Vino acasă, îl îndemna îngerul diabolic cu scrisul ei ordonat plin de înfloriturі. *Te rog, Duncan, te implor să acţionezi pentru binele nostru, al mamei, al tatei, al lui Lucas şi al meu, dacă nu eşti dispus să o faci pentru tine. Sunt sigură că nu va fi nevoie de nimic altceva ca să-ţi dovedeşti loialitatea faţă de Maiestatea Sa. Iar atunci tata va înceta să se mai plimbe de colo colo – traversează la nesfârşit biroul de-a lungul şi de-a latul, noapte după noapte, de la răsăritul lunii până la trezirea soarelui – ce bine ar fi dacă te-ai putea număra printre oamenii Regelui, aşa ca el şi ca stimatul nostru frate mai mare, Lucas... Tata se teme, dragă Duncan, aşa cum ne temem cu toţii, că aventurile tale în acele mări ale sudului pe care se*

pare că le iubeşti atât de mult vor fi înţelese greşit, că vei fi arestat sau chiar spânzurat...

Duncan oftă şi întinse mâna după paharul cu vin adus de o servitoare cu numai câteva clipe în urmă.

— Veşti neplăcute? se interesă Alex Maxwell, prietenul şi ofiţerul său secund, de la locul său din faţa uşilor deschise ale terasei. O briză răcoroasă, uşor sărată umfla draperiile transparente îmblânzind astfel arşiţa nemiloasă a unei după-amieze din Caraibe.

— Doar obişnuita vorbărie şi flecăreală, replică Duncan după ce luă o gură de vin înghiţind cu el o mare parte din sentimentele contradictorii. Sora mea mă imploră să mă întorc la matcă şi să-mi reiau locul printre aderenţii devotaţi Maiestăţii Sale. Îmi dă de înţeles că în cazul în care voi nesocoti acest avertisment, părintele nostru întristat şi mult prea terorizat va reuşi să roadă, în eternele şi, după câte se pare, ambulantele sale meditaţii, fie tălpile cizmelor, fie covoarele mamei.

Alex făcu o strâmbătură.

— Mii de draci, spuse el cam scos din sărite, întorcându-se în cele din urmă de la fereastra de unde veghease valurile zbuciumate, albastre şi aurii ale mării, scăldate de razele soarelui. Nu te-ai putea exprima şi tu mai simplu, măcar o dată în afurisita asta de viaţă?

Duncan îşi arcui o sprânceană neagră. Limbajul era pentru el o jucărie, la fel de mult pe cât era un instrument. Îi plăcea să-i exploreze fiecare nuanţă şi ungher, să exerseze diferite cuvinte şi combinaţii de cuvinte, să le savureze pe limbă aşa cum ar fi făcut cu un coniac fin sau un vin excelent. Cu toate că Maxwell îi era drag şi îl admira din tot sufletul – Duncan îşi încredinţase viaţa de mai multe ori în mâinile lui Alex – nu s-ar fi lepădat de bucuriile lingvistice nici măcar

pentru el.

— Ia spune prietene, astăzi te necăjeşte ficatul, sau eşti numai turbulent fără măsură?

Alex îşi trecu degetele ambelor mâini prin părul gălbui, gest care îi trăda exasperarea. Ca şi Duncan, Alex împlinise deja treizeci de ani; fuseseră împreună din clipa în care reuşiseră se se târască singuri din leagăn. Amândoi iubeau caii rapizi, femeile pline de duh cu înclinaţii spre păcat, romul de calitate, iar vederile lor politice, cel puţin după opinia Coroanei, erau la fel de subversive. În ce privea fizicul şi emoţiile, nu existau doi bărbaţi mai deosebiţi. Alex era mai scund şi zvelt, cu inocenţa din ochii căprui ai unui cerb tânăr şi toată fineţea, atunci când era călcat pe coadă, a unui urs alungând un roi de viespi cu ambele labe. Duncan era echilibrat, cu un temperament ceva mai detaşat, destul de înalt ca, după spusele tatălui său, să poată fi spânzurat de creanga de sus a unui copac fără ajutorul unui eşafod. Se mândrea cu stăpânirea de sine, fiind înzestrat, atât după părerea duşmanilor cât şi a prietenilor, cu tenacitatea şi viclenia unui lup înfometat de vicisitudinile iernii. Avea părul negru ca tăciunii şi-l purta prins la ceafă cu o panglică îngustă, iar ochii, după cum afirmaseră doamne şi târfe deopotrivă, erau de un albastru intens, tulburător de pătrunzători. Trăsăturile, aristocratice din naştere, fuseseră înăsprite de nedreptăţile la care fusese martor, unele suferite chiar pe pielea lui.

Iar acestea, ţinând seamă de acele vremuri tulburi, erau foarte multe.

— Îţi cer iertare, spuse Alex cu o silă care îl nelinişti pe Duncan, întorcându-se în cele din urmă spre prietenul său. N-am să neg că-n ultimele zile am fost cam prost-dispus.

— Presupun că există un motiv întemeiat,

remarcă Duncan pe un ton calm, împăturind scrisoarea Phillippei cu mai multă dragoste decât ar fi recunoscut-o vreodată cu voce tare şi punând-o în sertarul de sus al mesei. Sau toanele tale sunt ca acelea ale fiinţelor delicate, guvernate de creşterea şi descreşterea lunii?

— Of, pe bunul Dumnezeu, izbucni Alex. Uneori mă scoţi din sărite.

— Oricum ar fi, replică Duncan liniştit, tot aş vrea să ştiu ce anume te necăjeşte. Suntem prieteni, nu? În plus, un bărbat abătut e un conducător slab, înclinat să facă greşeli. Se opri ca să dea drumul unui oftat filosofic. Dacă vreuna din fetişcanele de rând a reuşit să-ţi sucească minţile, prudenţa îţi cere, după părerea mea, să renunţi imediat la îndatoririle tale, înainte ca vreo persoană de sub comanda ta să aibă de suferit de pe urma lipsei de atenţie.

Întâlnind privirea cercetătoare a lui Duncan, faţa lui Alex, cu oasele ei fine, păru încordată şi umbrită, iar ochii îi reflectau nemulţumirea şi ceva foarte aproape de disperare.

— Cât? întrebă el cu o şoaptă hârâită. Cât timp va mai trebui să îndurăm războiul ăsta interminabil?

Duncan se ridică dar nu ocoli masa ca să se apropie de Alex. Erau momente, o ştia foarte bine, când un cuvânt prost ales, menit să aducă mângâiere, putea fi fatal.

— Până va fi câştigat, spuse el cu o voce aspră.

Casa cu înfăţişare grandioasă, întinsă pe o suprafaţă mare, datând de pe la mijlocul secolului al şaisprezecelea părea să respire ca *o creatură* vie, inspirând briza rece odată cu ivirea zorilor şi expirând-o în mici suspine. Arătând precum o zeiţă din piatră albă cu marea de safir zvârcolindu-se la picioarele ei într-o continuă veneraţie, construcţia cu aspect de palat era o adevărată binecuvântare pentru Duncan, la

fel ca îmbrăţişarea de bun venit a unei femei cu inimă bună. Locul îi oferea mângâiere şi adăpost.

Dar vai, era căsătorit cu *Francesca,* o corabia rapidă şi agilă, botezată cu îndrăzneală după prima sa iubită, soţia melancolică a unui ofiţer din infanteria britanică răspunzând la numele de Sheffield. În timp ce doamna fusese refuzată şi trimisă înapoi în Anglia, unde mai lâncezea şi acum, dacă e să dăm crezare bârfelor, într-o stare de totală dizgraţie, soţul rămăsese în Colonii profitând de fiecare prilej ca să se răzbune.

Duncan strânse fălcile, amintindu-şi până şi acum, chiar dacă de-a lungul anilor îşi dăduse toată silinţa să uite. Îşi roti umerii o dată, de două ori, încâlcitura de cicatrici vechi de pe spate trezindu-se la viaţă, hartă decorativă a urii unui alt bărbat, arzându-l din nou. Avusese doar cincisprezece ani când Sheffield poruncise să fie legat de un stâlp în piaţă şi biciuit până căzuse în nesimţire.

— Mă întreb uneori, spuse Alex, scoţându-l pe Duncan din reveria sa amară, dacă te războieşti cu Mama Anglia sau cu soţul gelos al frumoasei Francesca.

Predilecţia lui Alex de a pătrunde în gândurile altora nu era ceva cu totul nou, ca de altfel nici reacţia lui Duncan.

— Fii bun, spuse acesta pe un ton tăios, şi păstrează pentru tine încercările inutile şi sentimentale de înţelepciune. Îţi voi adânc recunoscător.

Alex dădu ochii peste cap.

— Am priceput, spuse el, iar în clipa următoare se prefăcu cuprins de extazul unei revelaţii. Îl capturăm pe maiorul Sheffield, îl legăm de aripi ca pe o gâscă de Crăciun, aşa ca să nu-şi poată acoperi urechile, apoi îl silim să suporte asaltul vocabularului tău! După numai o jumătate de oră o să zbiere după

îndurare.

În ciuda amintirilor care puseră stăpânire pe el, Duncan apucă umărul prietenului său şi râse.

— Ce-ar fi să recit întreaga *Divina Comedie* a lui Dante? spuse el.

— În italiană, bineînţeles, fu de acord Alex. Cu tot cu explicaţii.

Duncan îşi retrase mâna şi ştiu că expresia de pe chip îi era la fel de solemnă ca şi vocea.

— Dacă vrei să schimbi sabia cu fierul lat al plugului şi să-ţi petreci restul vieţii săpând pământul, spuse el, voi înţelege, şi nu te voi considera mai puţin demn de respect.

— Ştiu, răspunse Alex. Iar războiul ăsta blestemat m-a obosit de moarte. Mi-e dor să mă aşez la casa mea, să-mi iau o nevastă, să zămislesc o puzderie de copii. Dar dacă nu voi lupta, fiii şi fiicele, copiii pe care sper să-i am, vor sta muţi în faţa Parlamentului, aşa cum stăm şi noi. Se opri şi îşi trecu degetele prin părul zburlit ca întotdeauna. Nu, prietene, parafrazându-l pe domnul Franklin, ţi-aş putea spune că dacă nu vom atârna în ştreang împreună, vom atârna separat. Nu voi renunţa la bătălia asta, fie că va însemna sfârşitul ei sau al meu. Facă-se voia Domnului!

Duncan zâmbi tocmai când de undeva din depărtare se auzi clopotul pentru cină.

— Ai dreptate, după cum are şi domnul Franklin. Dar mă opun categoric uneia din remarcile tale – noi, rebelii, nu putem fi acuzaţi „c-am sta muţi în faţa Parlamentului”. Gloanţele muschetelor şi ghiulelele tunurilor noastre au fost destul de elocvente, cel puţin aşa sper.

Alex dădu din cap şi surâse.

Se auzi din nou clopotul pentru cină. De data asta ceva mai insistent.

Fără să-şi mai spună nimic, cei doi bărbaţi porniră spre casa mare, gândindu-se doar la stomacurile lor goale. Au luat loc la masa lungă din salonul cu cele zece ferestre dând spre mare, urmărind soarele revărsându-se peste valurile înspumate, topindu-se la orizont, un spectacol uimitor de lumină lichidă. În clipele acelea de o frumuseţe extraordinară, în inima lui Duncan îşi făcu loc o presimţire, avertisment sau promisiune, sau poate amândouă.

Bun sau rău, îşi zise el resemnat, urma să se petreacă ceva cu totul ieşit din comun.

*

* *

— Bun venit în Paradis! trâmbiţă un bărbat durduliu de vârstă mijlocie cu o tunsoare de recrut şi un zâmbet a la Jack Nicholson, coborând din micul autobuz ca să întâmpine cu o strângere de mână fiecare membru al grupului de potenţiali investitori. Aceştia stăteau în picioare pe pista acoperită de iarbă, sleiţi de puteri. Nu vă grăbiţi să judecaţi, îi preveni el înainte ca vreunul să fi apucat să-şi exprime nemulţumirile. E destul de târziu, iar voi sunteţi extenuaţi după această călătorie lungă. Mâine, în lumina strălucitoare a zilei, vă veţi uita bine la locul ăsta şi, credeţi-mă, veţi avea ce vedea.

Phoebe nu voia să se gândească la mâine, nu voia să facă nimic altceva decât un duş rapid cu apă călduţă şi să se trântească într-un pat. Jack avuse dreptate în privinţa unui lucru; fusese într-adevăr o călătorie lungă. După plecarea din Seattle, înainte de a porni în sfârşit spre Apartamentele Raiului, avionul oprise în Los Angeles, Houston, Kansas City şi Miami adunând o duzină de alte personaje bizare.

Şleahta pestriţă urcă în autobuz căscând şi bombănind, în ciuda hotărârii de a nu se gândi, Phoebe se trezi studiindu-i pe ceilalţi cu colţul ochiului. Ar fi putut jura pe toate bijuteriile Coroanei că nici măcar unul din ei nu avea o proprietate demnă de ipotecat ca să cumpere o ascunzătoare elegantă pe o insulă îndepărtată, ce să mai vorbim de bani gheaţă ca să o facă imediat.

Cuplul de tineri urcaţi în Kansas City erau proaspăt căsătoriţi, trase Phoebe concluzia. Pe tot parcursul zborului se giugiuliseră şi se uitaseră unul în ochii celuilalt. Halal lună de miere. Bărbatul în pantaloni din supraelastic şi pulovăr cu crose de golf venise numai pentru călătorie aducându-şi propria băutură şi un radio ale cărui baterii se terminaseră. Părea genul dispus să încerce orice atâta vreme cât era pe gratis.

Deci care-i scuza ta? se întrebă Phoebe.

Hotelul apăru pe neaşteptate înălţându-se în noapte precum fumul unui vulcan subteran sau precum un spirit gigantic ieşit dintr-o sticlă. Lui Phoebe i se opri respiraţia şi se ridică brusc de pe scaunul autobuzului. Inima îi fu cuprinsă de o învălmăşeală ciudată de emoţii.

În primul rând locul îi era cunoscut. Iar aşa ceva era imposibil pentru că nu mai văzuse clădirea niciodată. Apoi nostalgia. Şi o bucurie stranie, plăcută, de parcă s-ar fi întors acasă după o călătorie lungă, plină de peripeţii. Emoţiile astea erau dominate de o senzaţie puternică, încrâncenată de pierdere, combinată cu regret.

Ochii lui Phoebe se umplură de lacrimi.

— Oameni buni, iată hotelul *Eden,* anunţă şoferul autobuzului cu o bună dispoziţie de neclintit. E un loc vechi. Pe vremea Războiului pentru Independenţă a

aparţinut unui pirat pe nume Rourke, iar înaintea lui unui plantator olandez care cultiva indigo. Frânele scrâşniră, autobuzul oprind dintr-o dată sub un palmier urât din neon roz şi verde fixat pe perete. Două arcade erau arse. După câte am reuşit să aflăm, casa a fost construită pe la 1675, sau cam aşa ceva.

Phoebe îşi suflă nasul, îşi şterse ochii cu dosul unei mâini mânjite de praf, şi coborî zgâindu-se mută la hotelul jalnic. Citise în cartea profesorului Benning o scurtă descriere a lui Duncan Rourke; asta trebuie să fie explicaţia logică a reacţiilor ei contradictorii şi încărcate de tensiune. Dar senzaţiile stranii persistară – Phoebe era convinsă că ştiuse cândva fiecare arcadă şi colţişor al acestei case, o iubise pe vremea când fusese în plină splendoare, şi se adăpostise între zidurile ei când ţărmul fusese bântuit de furtuni. Venise acasă într-un loc pe care nu-l mai văzuse niciodată, şi sosise prea târziu.

1780

Precum fiertura urât mirositoare din căldarea unei vrăjitoare, furtuna vâjâia bolborosind la orizont, despicând valurile zbuciumate, blocând lumina lunii şi a stelelor. Duncan stătea pe balconul odăii sale, vântul sălbatic jucându-se cu părul lui, furişându-i-se pe sub materialul subţire al cămăşii. *Francesca,* prima lui grijă, era ancorată în siguranţă într-un mic golf la două mile de coastă. Se va duce totuşi la ea, nu avea nicio explicaţie pentru această lungă întârziere decât certitudinea misterioasă, impregnată în măduva oaselor sale ca un sigiliu în ceară fierbinte că viaţa lui e pe cale să se schimbe complet şi pentru totdeauna.

În spatele lui, ascunsă de umbre, se afla Bătrâna. Dacă avusese vreodată un nume, Duncan nu i-l auzise

niciodată, deşi o considera prietenă şi îi urmase sfaturile de nenumărate ori. Servitorii şi ceilalţi locuitori ai insulei se temeau de ea şi îi acordau un mare respect crezând în puterile ei magice, idee considerată de Duncan o mare aiureală.

— Vino înăuntru, domnule Duncan, spuse ea. Cu toate că vorbise pe un ton liniştit, vocea ei se făcuse auzite pe deasupra vijeliei. Dincolo de terasă, pământul, aerul şi apa se întâlneau intensificând furtuna, iar ţipetele ei erau purtate de vânt. E periculos.

Încă tulburat, dar plin de regrete, Duncan se întoarse şi dădu ascultare chemării Bătrânei, închizând obloanele grele, apoi uşile de sticlă.

Femeia stătea în tunica ei regală, o îmbrăcăminte fără cusături dintr-un material pe care Duncan nu-l recunoştea, ţinând sus sfeşnicul care arunca asupra lor o mantie de lumină slabă, întreruptă de umbre.

— E pe drum, spuse Bătrâna. În sfârşit, vine la noi.

— Cine? întrebă Duncan, pierzându-şi răbdarea, luând sfeşnicul din mâna puternică, plină de riduri şi îndreptându-se spre uşile din cealaltă parte a odăii. Mama Anglia? Mă tem că nu va fi un oaspete drag. Nu e nevoie să pregăteşti ceai sau să coci prăjituri.

Bătrâna îl prinse de braţ şi îl opri fără să fi depus un efort prea mare, deşi nu părea să cântărească mai mult ca o pasăre, iar creştetul capului cărunt abia dacă ajungea la umărul lui.

— Nu soldaţi cu bici pentru spate şi şireang pentru gât, spuse ea pe un ton ferm. Femeia. Vine dintr-o lume foarte depărtată şi totuşi – întinse nişte degete bătrâne, ofilite şi apucă aerul – atât de aproape că o poţi atinge.

Duncan simţi un fior rece pe şira spinării

curgându-i ca o picătură dintr-o mare nordică, dar nu era un bărbat plin de fantezie în ciuda fricii ciudate, straşnice şi necunoscute zvâcnindu-i în pântece, şi nu punea mare preţ pe vrăji, descântece sau cuvinte magice.

— Fleacuri superstiţioase, mârâi el. Apoi, cu un gest nu tocmai cavaleresc, împinse sfeşnicul spre ea şi bombăni. Poftim, ia-l şi vezi-ţi de treburile tale, oricare ar fi ele.

Ea aruncă superbul sfeşnic de argint, lumânările clătinându-se periculos în mâna lui Duncan cu o insolenţă de care n-ar fi îndrăznit să dea dovadă niciunul din oamenii de sub comanda lui. Şi nu fu o simplă întâmplare, îşi zise el când picături de ceară căzură plesnindu-l peste încheietură.

— Bătrâna vede bine, spuse ea. Domnul Duncan e cel cu ochii goi.

O urmări în tăcere cum îşi croieşte drum printre umbre cu paşi siguri, fără să şovăie.

— Aiureli, murmură el în barbă, dar pe când cobora treptele scării în spirală cu sfeşnicul într-o mână se trezi gândindu-se la zgomotele ciudate, inexplicabile pe care le auzise prin casă. E adevărat, de puţine ori. Muzică, sunete pe care nu le recunoştea aparţinând unor instrumente pe care nu le văzuse niciodată. Paşi, atunci când nu se vedea nimeni. Râsul înăbuşit al unor bărbaţi şi femei, clinchetul melodios al ciocnirii paharelor.

Probabil era pe cale să-şi piardă minţile. Îi trecu prin cap să-i încredinţeze lui Alex acest secret cumplit, dar după o chibzuinţă îndelungată hotărî că e mai bine să-şi ţină gura. Nu era sigur că prietenul său, odată confruntat cu această mărturisire, se va arăta prea surprins.

*
* *

Camera lui Phoebe era cam de aceeaşi mărime cu o cabină telefonică, iar patul fusese proiectat probabil pentru o casă de păpuşi, dar auzea şi mirosea marea, fremătând încet în noapte. Când soarele va răsări, va da cu ochii de ocean, iar speranţa asta îi mai ridică moralul.

Se spălă la duşul din care picura apă rece, provocând protestul ţevilor ruginite, îşi curăţă dinţii, îmbrăcă un tricou vechi şi nişte pantaloni scurţi, apoi se târî în pat. Ultimul gând conştient fu că cearşafurile erau curate; se prăbuşi în adâncurile minţii şi dormi un somn fără vise.

Când muzica o trezi era încă întuneric, iar acordurile ei triste şi frumoase se răsuciră prin tăcerea profundă ca nişte panglici.

Undeva în trupul ei zvâcni un muşchi minuscul, apoi fu redus la un tremur uşor. Ascultă cu atenţie, căutând prin memorie sunetele auzite mai devreme şi abia observate – scrâşnetul ascensorului vechi, scârţâitul şi zornăitul din afara cabinei, geamătul ascuţit şi metalic al ţevilor, zgomotul interminabil al picăturilor curgând din robinetul de la baie – desluşi însă doar seriozitatea copleşitoare, sfâşietoare a muzicii.

Phoebe îşi muşcă buzele şi se lăsă pe perne ascultând, scotocind prin amintirile care păreau s-o ocolească cu bună ştiinţă. Faţa îi era plină de lacrimi pe care nu şi le putea explica, oricât şi-ar fi dorit-o, şi se întrebă încântată dacă hotelul era bântuit de fantome. Notele clavecinului o înconjurară, mângâind-o, iar în cele din urmă o legănară înapoi spre somn.

Când se trezi din nou, încăperea era inundată de

strălucirea soarelui tropical pătrunzând pe fereastră, în razele sale dansând diamantele smulse mării, scăldând-o într-o baie ameţitoare de auriu şi platină. Dar muzica se oprise.

Phoebe se ridică din pat, apucă pervazul ferestrei cu amândouă mâinile şi se uită la marea de un albastru verzui şi la nisipul alb, splendoarea lor tulburând-o până în adâncul inimii. Meritase, îşi zise ea pe când sufletul i se deştepta, la început dureros, ca un obiect îndelung îngheţat. Ici şi colo, în părţile sale încă neexplorate, un vis tremura gata de trezire, întinzându-se spre lumină.

Cineva îi bătu în uşă speriind-o atât de tare că fu cât pe ce să cadă din pat.

— Ce? strigă ea enervată.

— V-am adus costumul, răspunse o voce necunoscută de adolescentă.

— Care costum? întrebă Phoebe după ce deschise brusc uşa şi dădu cu ochii de o tânără mestecând gumă şi ţinând în mână o grămăjoară de muselină ieftină.

— În seara asta e petrecerea, spuse fata, accentuând cuvintele cu plescăituri din limbă. Adică după ce-aţi văzut apartamentele şi aşa mai departe. Zâmbi, dând la iveală destule proteze dentare ca să pună în funcţie detectorul de metale al oricărui aeroport. Mă numesc Andrea, spuse ea melancolică. Ultima oară am purtat rochia asta când am avut ca oaspeţi nişte investitori de pe continent. A fost amuzant. Ca un bal mascat.

Phoebe se încruntă. Ăsta trebuia să fie „spectacolul de neuitat” menţionat în broşură. Se hotărî să acuze o durere de cap şi să se furişeze la o plimbare pe plajă.

— Grozav, spuse ea fără prea multă convingere.

Andrea îi făcu cu degetul.

— Nu-ţi fă probleme, spuse ea. Vei fi o muieruşcă pe cinste.

Phoebe păşi pe coridor fără să-i mai pese că purta doar un tricou şi nişte pantaloni scurţi bărbăteşti.

— Stai puţin, strigă ea. Ce anume voi fi pe cinste?

— O muieruşcă, replică Andre voioasă fără să-şi încetinească mersul sau să se uite înapoi. Ştii, gagicile alea care serveau rom prin cârciumi şi stăteau în poala piraţilor.

Phoebe închise uşa şi se sprijini de ea strângând la piept rochia de muselină, chiorându-se în oglinda murdară de pe peretele opus.

— Meriţi tot ce ţi se va întâmpla, i se adresă ea imaginii.

Capitolul 2

Phoebe se strădui din tot sufletul să adopte o atitudine nonşalantă.

Micul dejun consta din două cornuri uscate şi o ceaşcă de cafea tare. Apartamentele dădeau spre mare şi erau destul de drăguţe, deşi construite ieftin de la acoperiş şi până la ultima bucată de covor. Turul locuinţelor fu urmat de o întrunire cu caracter publicitar în care posibilii cumpărători fură bombardaţi cu diapozitive, broşuri, filme documentare, toate părând să dureze la nesfârşit. Prânzul – salată de fructe pe o frunză veştedă de lăptucă, dulceaţă de căpşuni şi prăjituri – fu adus înăuntru de femei tinere bronzate şi suple îmbrăcate în pantaloni scurţi şi nişte tricouri standard imprimate cu *„Insula Paradisului”.* Odată mâncarea servită, amazoanele îşi ocupară din nou posturile de lângă uşi, cu braţele încrucişate la piept şi expresii impasibile, pregătite evident să bareze

orice încercare de evadare.

Se făcuse deja ora trei când publicul prizonier fu eliberat în cele din urmă, deşi răgazul acordat era doar temporar. Toată lumea avea obligaţia de a lua parte la balul mascat din acea seară, îi anunţă bărbatul pe care Phoebe îl botezase în gând Jack, explicând că cine va trage chiulul se va îngriji singur de mijlocul de transport spre Statele Unite.

Phoebe se consolă cu ideea că va trebui să se costumeze în sursa principală de pipăieli a unui pirat şi ascultă încă o prelegere despre proprietăţi imobiliare, după care se furişă afară pe uşa cea mai apropiată. Singura alternativă, îşi zise ea, era să traverseze înot Triunghiul Bermudelor şi să spere că va fi aruncată de valuri pe o plajă din Florida, între timp era liberă să se bucure de soare şi nisip, şi avea de gând să profite din plin.

După ce-şi cumpără cremă împotriva arsurilor şi o pălărie mare de paie de la magazinul prăfuit din incinta hotelului, Phoebe se îndreptă spre plajă.

Marea era destul de caldă pentru o baie, apa atât de limpede că pe fundul ei se puteau vedea algele subţiri şi scoicile ca nişte bijuterii. Nisipul era fin şi alb ca zahărul, iar Phoebe îşi scoase sandalele intrând în apă până la genunchi, cuprinsă de o stare de beatitudine, fericită că se afla exact acolo unde voia.

După o oră, în ciuda cremei pe care o întinsese pe fiecare bucăţică a pielii dezgolite, se văzu silită să pună capăt comunicării cu apa şi să intre înăuntru. Cumpără de la bar o băutură roz într-un pahar înalt împopoţonat cu o cireaşă şi sorbi din licoare în timp ce ascensorul o duse scârţâind până la etajul trei.

În intimitatea camerei sale, Phoebe îşi scoase cu grijă rochia de plajă cu buline, mânjită acum de cremă şi se întinse pe pat imaginându-şi că zăcea într-un golf

ascuns, complet goală, cu excepţia umbrei unui palmier. Zâmbi, perfect mulţumită. De cealaltă parte a ferestrei, marea îi murmură un cântec de leagăn, iar somnul o fură pe nesimţite, ca umbra unei fantome.

Visele îi fură erotice, misterioase, acompaniate de acordurile clavecinului.

Zăcea pe nisip la umbra unor palmieri. De undeva apăru un bărbat, îngenunchie lângă ea şi cu toate că nu-i vedea faţa şi nu-i putea rosti numele, inima ei îl cunoştea bine. Îi mângâie coapsele goale cu degetele agile, uşoare, ale unui trubadur până o făcu să tremure şi să se zvârcolească sub el, apoi îşi trecu mâna bătătorită, un gest plin de veneraţie, pe sub un sân, apoi pe sub celălalt. Phoebe se simţi la fel de frumoasă şi magică precum o sirenă, sau o prinţesă trezindu-se la atingerea prinţului ei după un secol de somn adânc într-un castel năpădit de ciulini, şi tânji ca acest străin s-o posede complet.

El se aplecă şi, înainte să o sărute, Phoebe surprinse pe buzele lui frumos desenate un surâs ademenitor.

Precum un instrument mânuit de un maestru, trupul lui Phoebe se curbă ca un arc, iar valul de pasiune care urmă fu atât de puternic că o propulsă afară din rapsodia vrăjită a visului, drept în lumea reală. Zăcea disperată pe patul incomod din hotel, scăldată în propria transpiraţie, tremurând încă de pe urma violenţei descătuşării imaginare. Şi se întristă pentru că era singură, iar iubitul ei dispăruse odată cu visul.

De la divorţul de Jeffrey, Phoebe îşi tot repetase că abstinenţa nu era ceva chiar atât de cumplit, dar acum esenţa feminităţii ei îi spunea ceva cu totul diferit. Era încă tânără, plesnea de sănătate şi îşi dorea satisfacţia sentimentală şi fizică a intimităţii totale cu

un bărbat.

Toate bune şi frumoase, îşi zise ea tresărind când arsurile îşi făcură cunoscută prezenţa. Era pregătită pentru o relaţie nouă, era gata să aibă din nou încredere într-un bărbat, să-l lase să-i atingă inima şi trupul. Acum nu-i mai rămânea altceva de făcut decât să găsească unul care să se conformeze standardelor ei, mult mai stricte acum decât pe vremea când îl întâlnise şi se îndrăgostise de Jeffrey.

Nu-i va fi uşor să o ia de la început, dar era ferm hotărâtă să încerce. Poate lucrul cel mai bun era să plece din Seattle, locul avea prea multe amintiri şi să-şi găsească de lucru în San Francisco, sau New York, sau undeva în Europa. În Londra sau Paris, spre exemplu, sau în oraşe mai mici cum ar fi Florenţa sau Lyon. Cu timpul, dacă nu se va strecura înapoi în cochilia ei, speriată de o nouă suferinţă şi dacă va fi foarte, foarte norocoasă, s-ar putea să întâlnească un bărbat formidabil.

Simţindu-se ceva mai bine acum că luase o hotărâre importantă, Phoebe ridică ceasul de pe noptieră şi se uită la cadranul mânjit de nisip.

— La naiba, murmură ea. Aiureala aia de bal mascat urma să înceapă mult prea curând.

Phoebe se îmbrăcă cu grijă în rochia ieftină, decoltată, cu pretenţii de eleganţă, îşi pieptănă părul şi se machie uşor. Durerea de cap începu să pulseze sub tâmpla dreaptă, dar nu se opri să dea pe gât o aspirină. Nu voia să întârzie. Nu că s-ar fi temut că va pierde cursa spre continent – dacă n-ar fi fost cei de la agenţia de proprietăţi imobiliare, Phoebe ar fi preferat să rămână aici pentru totdeauna, legănându-se de liane, îmbrăcată în frunze de smochin şi trăind cu nuci de cocos. Nu, voia doar ca seara să se termine, să se întoarcă în camera ei şi să asculte acordurile slabe ale

clavecinului.

Intrând singură în ascensor simţi cum durerea de cap ia amploare. Apăsă pe butonul pentru subsol. Un loc cam ciudat pentru un bal, îşi zise ea deschizându-şi poşeta şi scotocind după tubul mic de aspirine zărit cu câteva săptămâni în urmă.

— Fir-ar să fie, spuse ea, scormonind cu încăpăţânare prin adâncurile misterioase ale poşetei în timp ce cuşca de metal aluneca pe cablurile ruginite fără îndoială, oprindu-se cu un zăngănit. Nici urmă de drogul minune, iar Phoebe îşi dădu seama că nu va supravieţui serii fără anestezic. Imediat ce ieşi din ascensor, atenţia fiindu-i îndreptată asupra poşetei, se hotărî să rişte drumul înapoi spre camera ei cu intenţia de a lua două tablete din sticluţa pusă în trusa cu cosmetice.

Se întoarse sperând să poată intra înainte ca uşile să se închidă.

Dădu cu nasul de un zid de piatră.

O clipă Phoebe rămase nemişcată, uluită, holbându-se prosteşte. Ascensorul dispăruse, cu tot cu cabina metalică, grilaj şi cabluri ruginite, în plus se schimbase şi lumina trecând de la sclipiri fluorescente la pâlpâiri slabe, tremurătoare. Nu mai auzea râsetele şi discuţiile venind din sala de bal.

Phoebe trase adânc aer în piept şi închise ochii. Durerea de cap o făcea să-şi imagineze lucruri, se linişti ea. Poate făcuse insolaţie. Sau, căutând prin poşetă după aspirină, coborâse probabil la un alt etaj.

Ridică pleoapele şi constată descurajată că ascensorul nu apăruse. Se scurse un timp destul de lung până să realizeze că n-o mai durea capul, dar ţinând seama de circumstanţe nu ştia dacă era bine sau rău.

Rămase pe loc, aşteptând, dar peretele unde ar fi

trebuit să fie ascensorul nu era decât – nu era decât peretele unde ar fi trebuit să fie ascensorul. Şi unde acum nu mai era.

Phoebe se hotărî să caute o altă cale de ieşire de la subsol când, de undeva de-a lungul coridorului, auzi un fluierat, masculin fără niciun dubiu, şi cu totul lipsit de griji. Miji ochii încercând să vadă prin întuneric.

— Hei? strigă ea. Cine-i acolo?

Iar atunci bărbatul apăru de după un colţ ducând într-o mână un fel de lampă demodată din alamă, iar ceva izbi puternic în inima lui Phoebe, precum un gong lovit de un ciocan. O clipă nu mai fu în stare să respire, nici vorbă să spună ceva, şi rămase pe loc tremurând din cauza şocului.

Bărbatul era înalt cu păr negru purtat lung şi prins la ceafă cu o panglică sau un şnur. Nişte pantaloni cafenii dintr-un material moale, semănând cu pielea tăbăcită se lipeau strâns de coapsele lui muşchiuloase, iar cizmele negre, în stilul cavalerilor de pe vremuri îi ajungeau până la genunchi. Purta o cămaşă largă, probabil din pânză, iar la centură avea un pumnal vârât într-o teacă. Phoebe îşi găsi în sfârşit vocea.

— Ia te uită! exclamă ea un pic cam prea veselă, ai un costum mult mai grozav ca al meu.

El ridică o sprânceană, iar colţul buzelor zvâcni uşor, deşi Phoebe nu avea cum să-şi dea seama dacă era amuzament, enervare sau ceva cu totul diferit.

— Cine eşti? întrebă el, ochii lui măsurând-o din cap până în picioare cu o privire arogantă, revenind apoi la faţa ei.

Phoebe îşi simţea obrajii în flăcări şi spera din tot sufletul ca în lumina slabă a lămpii el să nu-şi dea seama de stinghereala ei.

— Mă numesc Phoebe Turlow, spuse ea. Şi m-am

rătăcit. Am şi întârziat. Vrei să-mi arăţi cum să ies de aici?

El îi ignoră cererea aplecându-se uşor şi cercetând-o minuţios de parcă ar fi fost un fel de curiozitate. Când întinse mâna şi îi atinse părul, Phoebe uită să mai respire deşi nu din cauza a ceva logic, cum ar fi fost frica. Fu străbătută, spre veşnica ei ruşine, de aceeaşi fierbinţeală erotică şi dulce, care o făcuse să geamă în somn.

— Te-ai rănit la cap? întrebă el. Sau te-a chinuit febra? Sau ai dus-o greu şi a trebuit să-ţi vinzi părul unui peruchier?

— *Peruchier?* Phoebe făcu un pas în spate. Tipu' era evident un excentric sau poate chiar un pic dement. Bănuia că nu era nimic rău în dorinţa lui de a se costuma ca pirat, dar să fie lăsat să hoinărească abrambura prin hotel cu o lampă de petrol şi înarmat cu un cuţit era o lipsă totală de responsabilitate. Cineva trebuia să stea serios de vorbă cu cel care se presupunea că-l supraveghea. Îmi place părul scurt, adăugă ea, mângâindu-l jenată, conştientă din păcate că vocea îi suna isteric, fără însă să fie capabilă să şi-o stăpânească. Am o structură osoasă bună, iar tunsoarea asta o pune în evidenţă.

— Vorbeşte limpede, fato, porunci frumosul maniac. Cine eşti şi ce cauţi în casa mea în mijlocul nopţii?

Ai grijă, îşi zise Phoebe mergând cu spatele de-a lungul peretelui care înghiţise ascensorul. Îşi adună curajul acordându-i un zâmbet tremurător şi, spera ea, liniştitor.

— Ţi-ai luat medicamentele astăzi? pară ea.

— Mii de draci, bombăni piratul. O nebună.

Phoebe nu era atât de proastă încât să-i atragă atenţia asupra situaţiei caraghioase în care un bărbat

în toată firea îmbrăcat ca pirat o numea pe ea nebună. În clipa aceea nu-şi dorea altceva decât să scape înainte ca el să se hotărască s-o taie bucăţi sau s-o închidă undeva, sau indiferent ce le plăcea să facă cu victimele lor cei suferind de mania jocului de-a piratul.

Se răsuci pe călcâie şi o luă la fugă prin beznă întrebându-se ce mama dracului se întâmplase cu luminile ca să nu mai vorbim de ascensor, sala de bal şi oamenii care încercaseră să-i vândă un apartament. S-ar fi bucurat enorm să-i vadă chiar dacă asta ar fi însemnat să asiste la o nouă şedinţă publicitară.

Soarta e însă uneori potrivnică. Phoebe se împiedică de poalele rochiei şi plonjă cu capul înainte pe podeaua de piatră a coridorului. Căzătura o ameţi, dar când un braţ puternic o cuprinse de talie şi o ridică, se luptă ca o leoaică, zgâriind şi dând din picioare, iar când găsi un loc potrivit în care să-şi înfigă dinţii, muşcă.

Piratul înjură sălbatic, dar nu slăbi strânsoarea. O purtă cu uşurinţă prin labirintul de sub hotel şi apoi în sus pe nişte trepte mărginite de o parte şi de alta de torţe fixate în perete. Phoebe încetă să se mai zbată economisindu-şi forţele ca să ţipe după ajutor imediat ce holul ar fi fost aproape.

La capătul scărilor aştepta un alt bărbat, îmbrăcat după moda secolului al optsprezecelea în pantaloni strâmţi, cămaşă cu mâneci largi şi un fel de vestă verzuie.

Asta mai lipsea, îşi zise Phoebe, având impresia că delirul ei ia proporţii catastrofice. Piratul are un prieten cu aceleaşi preferinţe.

— Pe toţi zeii, Duncan, gemu camaradul de arme, ce dracu’ faci?

Nu avea niciun sens să strige după ajutor, reflectă Phoebe prozaic. Apoi, când numele îşi croi

drum spre creierul ei, făcu ochii mari, şi întoarse capul zgâindu-se la faţa dură, nemiloasă, a bărbatului care o ducea în braţe cu tot atâta uşurinţă de parcă n-ar fi cântărit mai mult decât un ceas de buzunar.

— Am auzit bine că ţi-a spus Duncan?

— Da, replică el trecând pe lângă prietenul său care arăta sănătos la minte, în ciuda veşmintelor bizare, şi foarte îngrijorat.

— De ce?

— Probabil pentru că e numele meu. O aruncă pe un scăunel, rochia de muselină formând un clopot în jurul ei, iar Phoebe, fată isteaţă, găsi o altă teorie. Era o parte a hotelului pe care nu o mai văzuse până acum, rezervată probabil pentru plăcerile perverse şi decadente ale celor bogaţi. Să zică mersi că tema serii erau piraţii şi nu nopţile arabe – altfel i s-ar fi dat un văl, nădragi de harem şi i s-ar fi poruncit să danseze pentru plăcerea sultanului.

Phoebe îşi împreună mâinile în poală, şi zâmbi cuceritor mai întâi spre unul dintre bărbaţi, apoi spre celălalt.

— Sunteţi nişte tipi mişto, dar pe undeva s-a făcut o încurcătură. E clar că mă confundaţi cu atracţia serii, dar adevărul e că locuiesc şi eu la hotel. Sunt aici ca să mă uit la nişte apartamente – nu că mi-aş putea permite să cumpăr unul – voi sunteţi probabil seria de lux.

— E smintită, biata creatură? spuse Alex roşu la faţă. Pentru numele lui Dumnezeu, Duncan, dacă ai ţinut femeia asta ascunsă undeva, ca pe o pasăre în colivie…

Bărbatul răspunzând la apelativul de Duncan păli pe sub pielea bronzată. Phoebe simţi o mare uşurare că tipu’ nu era totuşi vreun ţicnit, ci doar un director executiv stresat de muncă, din California sau dintr-un

alt stat însorit, cu vederi progresiste, bucurându-se de o vacanţă fără precedent, departe de lumea dezlănţuită.

— Iar dacă ai fi oricine altcineva, Alex, se răsti el, te-aş provoca la duel pentru că mi-ai insultat onoarea.

Phoebe dădu să se ridice cu intenţia de a se face nevăzută, dar Duncan întinse o mână şi o opri fără măcar să se uite în direcţia ei. Alex dădu drumul unui oftat lung.

— Cine e fata asta, şi de unde ai luat-o?

— Am găsit-o pitită în pivniţă, replică Duncan şi cu toate că vocea îi era calmă era clar că fierbea de mânie.

— Nu sunt fată, răsti Phoebe cu o admirabilă stăpânire de sine. Sunt femeie. Se opri, făcând un mare efort ca să dea dovadă de diplomaţie. Vă pricepeţi de minune la chestia asta, spuse ea. Sunt convinsă că îmbrăcatul în costume de epocă şi jucatul de-a vorbitul în dodii e foarte relaxant pentru genul de directori executivi cu slujbe stresante. Dar, refuz categoric să mă las atrasă în această mascaradă, iar dacă nu mă lăsaţi să plec din cameră, chiar acum, o să ţip până o să zornăie candelabrul. Iar după sosirea poliţiei o să am grijă ca amândoi să fiţi arestaţi.

Amândoi bărbaţii întoarseră capetele holbându-se la ea, Alex uluit, Duncan enervat şi bănuitor.

— Eşti şi vei rămâne prizonieră, declară el sec, până identitatea şi motivele prezenţei tale aici vor fi scoase la lumină. Phoebe surprinse flacăra din ochii lui şi ştiu, în ciuda dovezilor de netăgăduit, că bărbatul din faţa ei nu era dus cu sorcova. Emana o vitalitate care nu se datora doar forţei fizice, ci şi unui intelect formidabil, mai ascuţit decât tăişul pumnalului purtat neglijent la centură. Între timp ţi se va da o odaie, mâncare şi o îmbrăcăminte mai potrivită.

Phoebe o zbughi spre uşile duble din celălalt capăt al încăperii, înalte de cel puţin trei metri, cu încrustaţii aurite, dar de data asta n-o urmări nimeni.

— Ajutor! urlă ea năpustindu-se într-un salon cu podeaua de marmură şi tablouri superbe pe pereţi. Ajut… — strigătul îi îngheţă în gât când se opri la capătul scărilor mari, în formă de spirală – aceleaşi cu cele care împodobeau holul hotelului Eden, şi se răsuci încet, uitându-se în jur cu ochii mari, o nouă revelaţie făcându-şi loc în creierul ei. Dumnezeule! şopti ea cu o voce răguşită. Cumva, fără nicio explicaţie logică, acesta era holul hotelului, dar într-o încarnare mai timpurie şi încă plină de glorie.

Scoţând un icnet de protest şi confuzie totală, Phoebe Turlow leşină pentru prima oară în viaţa ei.

Când îşi reveni, dezorientată şi ameţită, era purtată pe scări a la Scarlet O’Hara, iar braţele care o sprijineau îi aparţineau lui Duncan Rourke. Piratul îşi continuă drumul prin coridorul întunecat, refuzând să se uite la Phoebe, deşi trebuie să fi simţit privirea ei îndreptată asupra lui. Muşchii lungi ai gâtului îi erau încordaţi, şi avea dinţii încleştaţi.

— Te rog, pune-mă jos, spuse ea cu glas strident. Toate teoriile ei despre dispariţia ascensorului şi oameni de afaceri în costume aurite erau numai bune de aruncat la gunoi; tristul şi înspăimântătorul adevăr era că Phoebe habar nu avea ce se întâmpla cu ea. Totuşi, stând în picioare era probabil mai uşor să fii curajos.

— Cea mai mică dorinţă a ta, doamnă, îmi e crez şi poruncă, replică Rourke şi, – păşind peste pragul unei încăperi, o aruncă cu totul necavaleresc pe un pat cu perne. Ar fi mai înţelept din partea ta să-ţi aminteşti ce înseamnă buna-cuviinţă, adăugă el. Altfel îţi promit că voi lua măsuri drastice.

Phoebe urmări tremurând cum stăpânul casei, fie el pirat, patriot, halucinaţie sau fantomă se întoarse şi ieşi din cameră. Auzi o cheie răsucindu-se în broască şi dădu să se târască afară din pat, dar mâinile puternice şi cafenii ale unei băştinaşe îi atinseră umerii. Până în clipa aceea, Phoebe se crezuse singură.

— Poftim, copilă, spuse colega ei de cameră cu o voce melodioasă, liniştitoare. Bea ceaiul ăsta pregătit de Bătrână şi dormi. Bănuiesc c-ai făcut o cale lungă să ne găseşti, şi trebuie să fii obosită.

Phoebe se ridică în capul oaselor şi luă cu amândouă mâinile cupa cu licoarea fierbinte. Atitudinea de mamă grijulie a femeii şi cuvintele ei blânde o mai calmară.

— Mi se întâmplă ceva ciudat, îi mărturisi ea. Cred că am făcut o depresie nervoasă. Ceaiul avea gust de miere şi plante dulci, şi probabil conţinea cine ştie ce drog, dar Phoebe îl bău oricum.

Bătrâna surâse, întinse mâna şi îi netezi părul ciufulit.

— Nu, copilă, nu eşti bolnavă, spuse ea. S-a urzit o magie bună, nu te frământa. Bătrâna te aşteaptă, vai, de atâta timp. Ea a pregătit totul. Termini ceaiul şi dormi. Mâine, la fel ca întotdeauna, soarele va străluci încălzindu-ţi inima.

Phoebe depăşise stadiul în care mai încerca să priceapă ceva; o păţise ca Alice, trecuse prin oglindă şi se trezise într-o altă lume. Puse ceaşca jos, regretând că era goală, şi se întinse înapoi pe perne.

— Ce vrea să însemne că m-ai aşteptat de mult?

— Bătrâna vede lucruri, atâta tot. Le vede în fum şi în ceaţa care se ridică de pe ape dansând sub lună.

— Mda, comentă Phoebe cu un fel de năuceală filosofică şi multă resemnare, acum m-am lămurit. Oftă, o pătură moale, uşoară, lăsându-se peste ea

parcă cu încetinitorul. Cuvintele îi erau copilăreşti, o ştia, dar îi ieşiră pe gură înainte să apuce să le dea un lustru mai elevat. Noapte bună, Bătrână. Probabil n-o să te mai văd din nou pentru că atunci când o să mă trezesc voi fi acolo unde îmi e locul, iar toate astea nu vor fi decât un vis.

Paznicul benevol îşi clătină capul.

— Locul celălalt e un vis, copilă, nu ăsta. Locul tău e acum aici, cu mine şi stăpânul Duncan. Te-ai pierdut, dar acum ai fost găsită.

— Bun, o aprobă Phoebe clipind des, apoi închise ochii. Auzi din nou muzica, interpretată cu aceeaşi delicateţe şi armonie dintotdeauna, vibrând însă acum de pasiune şi o furie reţinută în locul tristeţii vechi, plină de durere. Nu deschise ochii ca nu cumva visul să se termine înainte să fie gata să-i dea drumul. Cântă Duncan – nu-i aşa?

— Da, spuse Bătrâna cu tandreţe. Îţi vorbeşte. Tu asculţi şi încerci să înţelegi.

Phoebe zâmbi, se întoarse pe o parte şi se ghemui în pat. Subconştientul, reflectă ea chiar înainte de a fi cuprinsă de somn, e un lucru minunat, plin de magie şi mister.

*
* *

Duncan cântă până îşi purifică sufletul prin muzică, fără să se uite la notele compoziţiilor alese pentru că ştia o mulţime de melodii, şi le putea interpreta lăsându-şi gândurile să hoinărească. Noaptea asta, ca multe altele dinaintea ei îşi avea muzica ei proprie, complicată, originală, nemaiauzită încă. Odată eliberat de starea de neastâmpăr, de senzaţia de căutare care îl chinuise toată viaţa, acoperi

clapele uzate ale clavecinului şi ieşi cu paşi mari din sufragerie.

Casa mare era tăcută, liniştită, vibra însă şi acum de prezenţa ei – spioana nebună sau îndemânatică, aceea care îşi zicea Phoebe Turlow. Cu părul ăla ciopârţit arăta ca un fecior, şi-ar fi verificat să fie sigur dacă n-ar fi observat umflătura ispititoare de deasupra decolteului.

Zâmbi uşor. Adevărul e că tot fusese tentat să verifice, să desfacă măcar panglicile corsajului.

Avea nevoie de o femeie, şi de o cantitate considerabilă de rom de contrabandă. Sau mai bine, de o ceartă stimulatoare.

Aşteptarea asta lungă îl înnebunea pe Duncan, îl enerva pe Alex şi pe toţi ceilalţi. Erau luptători, rareori pierdeau vremea degeaba; erau bărbaţi care navigau pe ape, iar statul pe loc până la sosirea unui mesaj era o tortură de neîndurat.

Ca să nu urce sus, să-şi trezească oaspetele cu câteva zgâlţâituri şi să o supună unui interogatoriu fără milă – Bătrâna l-ar fi deocheat cu siguranţă – Duncan aprinse o lampă şi se întoarse în pivniţa cu labirintul ei de coridoare, revenind la locul unde dăduse peste intrusă.

Căutând pe podeaua de piatră găsi un fel de pungă din piele de o formă ciudată. Puţin mai departe, acolo unde Phoebe căzuse, privirea îi fu atrasă de un mic obiect metalic. Era o brăţară cum nu mai văzuse niciodată, având fixat în ea un ceas mic.

Duncan se încruntă, reflectând la drăcovenia isteaţă şi la proprietara ei ciudată, dar ce e drept, delicioasă. În partea sacrosantă a minţii lui se întrebă dacă domnişoara Turlow era acea „ea” a cărei sosire iminentă fusese prezisă de Bătrână în noaptea furtunii, ca şi în alte ocazii, apoi alungă imediat ideea,

considerând-o mult prea bizară. Phoebe cu părul ei ciopârţit, gura în formă de inimă şi acea „bună structură osoasă” nu era o creatură mistică venită dintr-o altă lume. Probabil nu era decât o spioană a britanicilor, venită să caute dovezi concludente împotriva lui Duncan Rourke, şi a celor două duzini de luptători pricepuţi care îl urmau peste tot.

Ştiuse, bineînţeles, că englezii vor găsi până la urmă insula, oricât de bine ar fi fost ascunsă printre alte sute de insule nepopulate, înconjurată de stânci şi recifuri atât de periculoase, că numai un căpitan expert se putea strecura printre ele. Van Ruben, olandezul care descoperise Insula Paradisului şi construise casa cu tunelurile ei subterane ducând spre ocean, nu fusese un ins cu prea mare drag de societate. Conform legendei, nu-şi dorise altceva decât să trăiască în rafinament şi pace, să cultive indigo, să-l transporte şi să-l vândă de unul singur. După ce casa fusese terminată, iar majoritatea lucrătorilor se întorseseră în Europa, Van Ruben trăise mai departe într-o izolare fericită alături de o soţie bogată, o amantă băştinaşă şi copiii de la amândouă. Odată cu trecerea timpului, în afara membrilor echipajelor celor două corăbii mici ale plantatorului, nimeni nu-şi mai aminti de insulă, darămite să vină până aici.

Descoperirea ei fusese inevitabilă, firește, englezii erau exploratori îndrăzneţi şi nişte navigatori extrem de pricepuţi. Duncan sperase să dureze mai mult, dar sosirea lui Phoebe Turlow era un indiciu clar că pentru restul lumii Paradisul nu mai reprezenta un secret.

Se încruntă ducând brăţara şi punga neobişnuită într-o mână şi lampa în cealaltă, revenind la trepte. Mai exista şi o altă posibilitate, una chiar mai puţin plăcută decât o invazie britanică. Phoebe s-ar putea

totuşi să nu fie spioană, ci partener al unui alt duşman de moarte, piratul Jacques Mornault.

Mornault ştia unde se află insula, deşi de doi ani se ţinuse departe de ea după ce fusese înfrânt ruşinos de tunurile bine amplasate, ascunse în vegetaţia luxuriantă de pe colina care dădea spre portul principal. Să trimită o femeie care să studieze regiunea în vederea unui viitor atac era ceva de aşteptat din partea unuia ca Jacques; franţuzul era mai ticălos ca diavolul şi pe deasupra viclean ca un şarpe. A desconsidera un astfel de bărbat era o greşeală prostească şi o mare neglijenţă.

Duncan ajunse sus, stinse lampa, o puse jos şi porni fără să şovăie prin casa cufundată în întuneric. Pe Sfânta Fecioară, mâine dimineaţă va scoate de la femeia aceea întreg adevărul, iar dacă se va dovedi că era ţiitoarea lui Mornault, înainte să o trimită înapoi la iubitul ei, va avea mare grijă să o seducă.

Se întâlni cu Bătrâna pe treptele scării, iar privirea ei înţeleaptă, umbrită de noapte, căzu imediat pe podoaba şi punga din piele găsite în pivniţă.

— Doarme, spuse vrăjitoarea îndrăgită. N-o vei deranja.

— Sunt stăpânul casei, îi atrase atenţia Duncan vorbind cu blândeţe. Învăţase cu mult timp în urmă că un conducător înţelept nu renunţă niciodată la autoritate, nici măcar când era vorba de treburile cele mai neînsemnate – şi-ar fi adus haosul pe cap. Dacă am poftă să trezesc drăguţa noastră vizitatoare, o voi face, cu sau fără permisiunea ta.

Bătrâna surâse, dar de data asta, fără nicio urmă de amabilitate.

— Uită-te în sacul ei. Vei vedea că poartă lucruri care ne sunt necunoscute.

Duncan fu străbătut de un fior, dar îşi încleştă

falca.

— Sunt ferm hotărât să examinez lucrurile domnişoarei Turlow, spuse el. Dacă nu e o spioană britanică voi găsi cu siguranţă panglici şi bijuterii ieftine primite de la iubitul ei Mornault.

— Mergi prea departe, spuse Bătrâna, nu fără înţelegere. Phoebe a fost trimisă aici ca să-ţi ofere bucurie, să-ţi facă copii, să te înveţe şi să înveţe de la tine. Fără ea nu vei fi bărbatul destinat de zei, iar ca să ajungă să se cunoască are şi ea nevoie de tine.

Duncan oftă. Nu mai întâlnise pe nimeni care să vorbească cu eleganţa întortocheată a Bătrânei. De cele mai multe ori se exprima cu o claritate surprinzătoare, deşi existau momente când abia dacă reuşea să dea formă unei propoziţii. O bănuia de interpretarea mai multor roluri, alegându-l pe cel care îi convenea în funcţie de situaţie, şi era absolut convins că mintea ei, în multe privinţe, era mai ascuţită ca a lui.

— Gata cu ghicitorile, spuse el, dându-şi seama cam cum trebuia să se simtă Alex când îşi executa acrobaţiile verbale. Domnişoara Turlow e prizonieră, dar câtă vreme se va purta frumos va fi tratată cu tot respectul. Dimineaţă însă am de gând să o iau la întrebări şi n-o voi lăsa în pace până nu-mi va spune tot ce vreau să ştiu.

— Ai grijă, îl preveni Bătrâna, trecând pe lângă el ca o boare de vânt. Eşti prea sigur de răspunsuri, iar întrebările nici n-au fost încă puse. Un bărbat convins deja e surd şi orb la orice dovadă care i-ar arăta că se înşeală.

Iar cu asta plecă mai departe, făcându-se nevăzută în întuneric precum o fantomă.

Duncan îşi continuă drumul până la al doilea cat al casei oprindu-se în dreptul uşii închise a lui Phoebe,

ţinându-i lucrurile în mână. Şi-o închipui zvârcolindu-se goală şi dornică în patul lui Mornault, iar imaginea îl înfurie atât de tare că bombăni o înjurătură şi porni cu paşi mari, apăsaţi, spre odaia lui. Ajuns aici, îndată ce razele argintii ale lunii se revărsară prin ferestrele mari, surori gemene ale celor de jos din sufrageria lungă, Duncan deschise capsa sacului lui Phoebe şi îi goli conţinutul pe masa din lemn lustruit unde obişnuia să citească.

Ceea ce găsi îl puse serios pe gânduri. Un obiect tubular ieşit pe jumătate din hârtia albă în care era învelit, de unul din capete atârnând o aţă. O oglindă mică. O carte, legată în hârtie ceva mai groasă decât paginile în loc de pânza sau pielea folosite de cele mai multe ori. Scrută prima pagină în care se descria o crimă macabră în termeni la fel de ciudaţi ca limbajul lui Phoebe. Un portofel din piele umplut cu tablouri, pătrate mici făcute dintr-o substanţă tare, lucioasă, cum nu mai văzuse niciodată, şi bancnote.

Nedumerit, Duncan frecă un chibrit şi aprinse cele două lumânări de pe masă, ducând în dreptul luminii una din hârtiile verzi. Expresia STATELE UNITE ALE AMERICII îi sări imediat în ochi, făcându-i inima să vibreze de o bucurie cum nu mai trăise niciodată. În interiorul unui oval, pus pe ceea ce părea un lan de grâu, se afla un bărbat urât cu barbă, expresia feţei fiind foarte sobră. Sub pictură era scris mărunt „Lincoln”, şi cu toate că Duncan se uită bine după vreo dată, nu găsi niciuna.

Puse hârtia jos, alături de celelalte, stinse lumânările şi începu să se dezbrace. Contrariat şi având toate motivele să fie îngrijorat, Duncan Rourke se întinse zâmbind pe cearceafurile netede ale patului, savurând patru cuvinte magnifice pentru care el şi mulţi alţii erau dispuşi să-şi dea viaţa.

Statele Unite ale Americii.

Capitolul 3

Phoebe deschise ochii ferm convinsă că fantezia Duncan Rourke se terminase, lăsând în urma ei agitaţia ameţitoare a realităţii. O văzu însă pe Bătrână stând în picioare lângă patul ei – care nu era cel de la hotel – radiind triumfătoare şi gesticulând spre şirul de ferestre de la celălalt capăt al încăperii.

— Priveşte, spuse ea. Soarele te-a aşteptat să te uiţi la el.

Phoebe îşi acoperi faţa cu mâinile şi gemu.

— Nu-i adevărat, spuse ea. Iar am vedenii.

Bătrâna râse, iar sunetul era plăcut, rafinat şi răsunător precum muzica unui instrument fin la care se cânta cu o dibăcie extraordinară.

— Nu, domniţă, asta făceai înainte, în lumea cealaltă. Aşa cum ţi-am spus şi noaptea trecută, tot ce vezi în jurul tău e real.

Deşi Phoebe era mai tentată ca oricând să facă o criză de isterie, se sili să se concentreze, să se controleze, să-şi păstreze echilibrul interior.

— Mă numesc Phoebe Turlow, recită ea pe un ton hotărât dar calm, vorbindu-şi ei înşişi. Locuiesc în Seattle, Washington. M-am născut în 1969 şi am o diplomă în literatură engleză. Am fost căsătorită…

— Da, da, o întrerupse Bătrâna cu indulgenţă, îndemnând-o cu cotul să se ridice şi punându-i în poală o tavă cu micul dejun. Gata cu lumea aia. Poftim. Ai nevoie să prinzi puteri ca să înfrunţi pe cineva ca stăpânul Duncan.

Situaţia stranie nu-i reteză pofta de mâncare.

Întinse mâna după o felie de pâine prăjită, groasă, acoperită de unt şi luă o muşcătură.

— Nu-mi prea vine să cred că mi-am imaginat oraşul Seattle, spuse ea, cugetând cu voce tare, dar fără să i se adreseze Bătrânei, continuând să mestece. O privi încruntată. Pun pariu că eşti un arhetip al subconştientului. Da – totul e foarte a la Jung. Eşti un fel de imagine a mamei, grijulie şi severă.

Bătrâna înălţă spre tavan ochii ei de un maroniu luminos.

— Ce vorbe ciudate, o mustră ea, dar cu afecţiune. Apoi oftă şi se aşeză pe un scaun aproape de pat. Ai mare grijă ce spui dincolo de această cameră, Phoebe. Cuvintele misterioase pe care le foloseşti i-ar putea face pe unii să te considere vrăjitoare. Iar cei de pe aici nu se dau în vânt după magie.

Copleşită şi flămândă, Phoebe îşi înghiţi argumentele odată cu ceaiul tare şi nu mai spuse nimic. După care mâncă un ou şi câteva mere la cuptor cu aromă de scorţişoară şi nucşoară. Apoi, ceva mai întremată, Phoebe îşi reiteră teoria iniţială.

— Bătrână, până şi numele tău vine dintr-o carte de poveşti. Simbolizezi înţelepciunea, aşa cred, compasiunea şi…

— Phoebe, sunt din carne şi oase, la fel ca tine, replică arhetipul. Sunt doar eu însămi, nimic mai mult…

Phoebe îşi clătină capul, întărindu-şi spusele cu mişcări frânte ale furculiţei.

— Nu, începu ea. Eşti o proiecţie remarcabil de minuţioasă a minţii mele, care e evident plecată în delegaţie. Dacă ai fi adevărată ai avea un nume.

— Am un nume, veni repede răspunsul. Mi se spune „Bătrâna” pentru c-am trăit atât de mult.

Numele meu adevărat e un mare secret – rostit cu voce tare ar provoca o vrajă puternică.

Phoebe renunţă deocamdată, şi abia ce puse tava jos ca să se scoale din pat şi să caute baia când auzi o bătaie rapidă în uşă. Înainte să fi apucat să spună „intră” sau „stai acolo”, Duncan trecu pragul, arătând la lumina zilei chiar mai autentic decât în strălucirea lumânărilor şi a lămpilor cu petrol.

Cămaşa desfăcută la gât şi începutul de barbă îi dădeau o notă aparte şarmului său pirateresc, iar Phoebe cumpăni în gând rolul pe care îl juca în mitologia ei personală. La fel ca Bătrâna, era cu siguranţă o iluzie, semnificând o faţetă a psihicului ei.

Oricât ar fi fost de jenant se văzu silită să ajungă la concluzia că Duncan reprezenta dorinţele neîmplinite ale libidoului ei. Freud s-ar fi delectat pe cinste cu chestiile astea, dar expunerea verbală a speculaţiilor ei psihologice ordonate, deşi teribil de alarmante, era cu totul altceva. Încă o dovadă de netăgăduit că sănătatea ei mintală era încă intactă.

Instinctul îi spunea că Bătrâna era o femeie în carne şi oase şi la fel era şi acest Duncan Rourke. Stătea la capătul patului ei cu un aer arogant, de stăpân şi, în ciuda faptului că se străduia să o ascundă, părea la fel de dezorientat ca Phoebe. Scosese din buzunarul pantalonilor un obiect mic şi-l aruncă în poala ei.

Ceasul.

— O aplicare inteligentă a unui vechi principiu, spuse el cumva în ciudă de parcă aprecierea unei chestii moderne l-ar fi obligat să o admire pe Phoebe pentru inventarea ei.

Recunoscătoare acestei dovezi mici că nu-şi inventase viaţa anterioară de la sfârşitul secolului douăzeci, Phoebe îşi puse ceasul la încheietura mâinii

şi verifică ora – nu c-ar fi contat. Problema era anul.

— Mulţumesc, spuse ea. Cât pe ce să cred că mi-am pierdut minţile. Apropo, în ce an suntem?

Duncan ridică o sprânceană neagră dând astfel de înţeles că nu renunţase încă la posibilitatea alienării mintale. Bătrâna, al cărei nume adevărat nu putea fi pronunţat fără pericolul declanşării unei catastrofe nucleare, stătea prin apropiere fără să vorbească, protectoare, zburlindu-se cu o demnitate plină de superioritate.

— În 1780, firește, răspunse stăpânul casei. Apoi, după o tăcere lungă şi prevestitoare de rele întrebă indignat. Cine eşti?

Phoebe, căreia încă îi mai vâjâia capul după aflarea veştii că două sute de ani se prăbuşiseră brusc din calendarul celest, îşi aminti de avertismentul Bătrânei despre atitudinea secolului al optsprezecelea faţă de vrăjitoare, şi se gândi foarte atent înainte să răspundă.

— Mă numesc Phoebe Turlow, spuse ea. Cred că ţi-am oferit deja această informaţie. De fapt, mă gândesc să-l schimb, aşa de plictiseală. Ce părere ai, arăt mai mult ca o Elizabeth sau o Helen?

În obrazul lui Duncan zvâcni un muşchi, dar fu readus urgent la starea de repaus – prin forţa voinţei, fără nicio îndoială.

— Adevărul, doamnă, se răsti el. M-am săturat de aiurelile tale.

— Ăsta e adevărul, stărui Phoebe, trecându-şi picioarele peste marginea patului şi ridicându-se. Nu era bolnavă, nu fizic în orice caz, şi să stea de vorbă cu Duncan în timp ce zăcea la orizontală era o perspectivă alarmantă, deşi nu tocmai neplăcută. În plus îi acorda bărbatului un avantaj psihologic asupra ei. Ştiu că te întrebi cum am ajuns aici, continuă ea,

încercând în zadar să-şi netezească rochia mototolită şi căutând să vorbească pe un ton cât mai convingător. Păi, sinceră să fiu, habar n-am.

Duncan scoase o exclamaţie sonoră, apoi spuse:

— Obiectele găsite în posesia ta, doamnă, nu sunt din cele obişnuite. Ochii lui albaştri o fulgerară cu privirea, încălzind-o în locuri în care n-ar fi trebuit să ajungă.

Îi găsise poşeta şi scotocise prin ea. Pe de o parte se simţea uşurată, iar pe de alta enervată. Nu era posibil să existe două tipuri de reacţii: să cauţi prin poşeta unei femei era un act josnic, o invazie a intimităţii. Totuşi, permisul de conducere, cărţile de credit, fotografiile din portmoneu – toate erau dovezi incontestabile, chiar dacă numai pentru Phoebe, că era ancorată încă în propria ei identitate. Neliniştea stranie care puse acum stăpânire pe ea nu era nici pe departe o trăsătură pe care să o considere drept tipică personalităţii ei.

Trase adânc aer în piept şi îşi îndreptă umerii.

— Aş vrea să-mi dai lucrurile înapoi, te rog, spuse ea.

— În mod cu totul regretabil, ripostă Duncan imediat, deşi expresia de pe chipul lui nu indica în niciun fel c-ar fi simţit vreo remuşcare pentru ce spusese sau făcuse până acum, autoritatea sa fiind mai presus de orice discuţie în această cameră ca şi dincolo de zidurile ei, nu-ţi pot satisface rugămintea până nu-mi vei fi dat un răspuns cât mai satisfăcător.

Fascinaţia simţită de Phoebe nu era intenţionată şi nici nu părea să aibă vreo legătură cu faptul că se afla într-un alt secol, dar se chinui să-şi păstreze calmul.

— Atunci am dat-o în bară amândoi, replică ea, pentru că tu nu crezi niciun cuvânt din ce-ţi spun. Ai

hotărât deja cine sunt, aşa că ce sens are să continuăm? Mă pui în şţreang ca pe o vrăjitoare şi cu asta basta.

El îi aruncă o căutătură cruntă, ochii sclipindu-i ca luciul neşlefuit al unor pietre preţioase, dar culoarea lor pură, de un albastru intens, semănând cu apele verii prezenta, prin contrast, o anume blândeţe şi nişte adâncimi tulburătoare.

— S-ar putea să fii o vrăjitoare, spuse el în cele din urmă, iar Phoebe îşi dori să-şi poată da seama dacă vorbea serios sau nu. Şi e posibil să te trimit pe ţărmul celălalt cu toate lucrurile şi bolboroselile tale ciudate, lăsând ca soarta să-ţi fie hotărâtă de un judecător.

— N-o să te dai de gol atât de uşor, îl înfruntă Phoebe, sperând din tot sufletul că ghicise bine şi gazda ei se lăuda doar, încercând să o determine să mărturisească o litanie întreagă de păcate pe care i le pusese deja în cârcă. Cu toată îngâmfarea lui nu-l credea un tip superstiţios.

Duncan îşi puse mâinile în şolduri şi îşi înclină capul într-o parte.

— „Să mă dau de gol?” repetă el tărăgănat. Pe legea mea, femeie, despre ce naiba vorbeşti?

Phoebe oftă.

— Îmi pare rău. Uită că lucrurile trebuie traduse. Ce-am vrut să spun e că nu mă vei trimite în State – în Colonii – pentru că nu vrei ca englezii să afle că eşti aici.

Duncan lăsă să-i scape un suspin lung, cumpătat şi de-a dreptul mortal. Apoi, ignorând-o pe Bătrână, o apucă pe Phoebe de umeri, dar fără să-i provoace durere, şi o trase prin cameră împingând-o afară pe coridor. Înainte să apuce să dea glas vreunui protest, Duncan îşi înghionti oaspetele neinvitat peste un alt prag ajungând într-o cameră care era clar că-i

aparţinea.

O îmbrânci până la masă, o piesă de mobilier sculptată superb care, peste două secole, va costa probabil o avere la o licitaţie de obiecte vechi şi o trânti pe un scaun la fel de frumos. Pe masă trona poşeta ei, cu tot ce conţinuse, inclusiv mica rezervă de bancnote întinse acum pe suprafaţa lucioasă.

Duncan aranjă bancnotele în formă de evantai şi le lovi uşor cu degetul arătător.

— De unde ai hârtiile astea? întrebă el, dar acum vocea îi trăda mai degrabă uimirea decât furia.

Uitându-se la lucrurile ei, apoi la Duncan, Phoebe înţelese într-o clipă de revelaţie cutremurătoare că imposibilul se întâmplase.

Şi i se întâmplase ei.

Cum, necum găsise o gaură în timp şi se strecurase prin ea.

— Mă tem să-ţi spun, mărturisi ea frământându-se în sfârşit pentru ceea ce urma.

Duncan se lăsă pe vine lângă ea, uitându-se în sus la faţa ei, apucându-se cu o mână de spatele scaunului, iar cu cealaltă de marginea mesei. Prinse cu privirea un fulger nevăzut, ca un fel de paratrăznet uman şi-l trimise prin Phoebe.

— Te rog, spuse el.

Phoebe îşi muşcă buza de jos şi ridică pentru o clipă ochii spre Bătrână, întrebând-o în tăcere, iar gardiana ei dădu încet din cap.

— Vin din viitor, i-o trânti Phoebe vorbind repede.

— Nu înţeleg, recunoscu Duncan mângâindu-i uşor faţa cu dosul palmei, lăsând o dâră de foc în urma ei. Cel puţin, nu spusese *nu te cred.*

— Nici eu, replică Phoebe abia abţinându-se să nu plângă. Îmi vedeam de treburile mele, în secolul meu, apoi ascensorul a dispărut dintr-o dată şi iată-mă

aici, iar tu mă faci când spioana englezilor, când amanta unui pirat…

Duncan luă o bancnotă foşnitoare de douăzeci de dolari şi o ridică.

— Scrie aici *Statele Unite ale Americii.* Ce vrea să însemne?

— Că aţi câştigat războiul, îi spuse ea, vorbind impacientată pentru că încă mai încerca să priceapă cum se strecurase printr-o spărtură în timp şi se trezise într-un alt secol. Nu avea niciun sens să se întrebe de ce se întâmplase – era un mister pe care s-ar putea să nu-l elucideze niciodată deşi îşi va da cu siguranţă toată silinţa să încerce. Tot ce putea face în momentul de faţă, atât cât îşi dădea ea seama, era să accepte situaţia şi să profite la maximum.

Şi să analizeze pe cât era posibil emoţiile pe care acest bărbat o făcea să le simtă.

Duncan se ridică sprinten dominând-o cu înălţimea lui, ţinând încă în mână bancnota de douăzeci de dolari, uitându-se la ea tăcut şi mirat.

— Trebuie să fie un bărbat deştept cel care a tipărit foile astea, spuse el, iar tonul melancolic al vocii provocă o durere ascuţită undeva într-un cotlon ascuns al inimii lui Phoebe. O şmecherie a englezilor, fără nicio îndoială, ca să-şi bată joc de eforturile noastre pentru dobândirea independenţei.

— Mi-ai cerut să-ţi spun adevărul, îi atrase atenţia Phoebe, şi aşa cum am prevăzut, crezi că mint.

— Cum mi-aş putea imagina altceva? întrebă el întâlnindu-i în sfârşit privirea. Povestea ta e nebunească. Şi cu totul imposibilă.

— Da? rosti Phoebe gânditoare, punând întrebarea atât ei înşişi cât şi lui Duncan. Încă mai încerca să rezolve problema, analizând diferite teorii, minunându-se, făcând presupuneri care de care mai

bizare. Nu prea ştim multe despre chestiile astea nici în secolul meu, nici în al tău. Singurul lucru pe care îl putem afirma cu siguranţă e că timpul e o stare a minţii, o chestiune de percepţie. În loc să se prezinte sub o formă continuă, derulându-se minut după minut, an după an, secol după secol, eternitatea există poate ca un tot, un întreg în sine însuşi.

— Tâmpenii, spuse Duncan, dar Phoebe văzu, aşa preocupată cum era de multiplele ramificaţii ale situaţiei dificile în care se afla, că-i găsea teoria interesantă.

— Problema e, murmură Phoebe trecându-şi vârful degetului arătător peste literele de pe una din cărţile ei de credit, ce fac eu acum? Mă pot întoarce, sau calea s-a închis pentru totdeauna? Vorbind, nu se uită la Duncan care făcuse un pas înapoi, ci la Bătrână. Dacă îţi ghicesc numele, întrebă melancolică în stadiul înaintat de amorţire care puse stăpânire pe ea şi îndrăznesc să-l rostesc cu voce tare, magia lui mă va face să mă întorc acasă?

Bătrâna îşi puse o mână caldă, grea şi liniştitoare pe umărul lui Phoebe.

— Eşti deja acasă, copilă. Şi ai ajuns aici prin magie proprie. Eşti cu noi pentru că în adâncul inimii tale asta ţi-ai dorit.

Duncan oftă, se apropie şi luă de pe masă mica fotografie a lui Eliott, fratele vitreg al lui Phoebe.

— Miniatura e remarcabilă, spuse el, fruntea încreţindu-i-se din cauza confuziei. Nu văd urmele lăsate de penel.

— Pentru că nu există, spuse Phoebe destul de amabilă pentru cât era de enervată şi speriată. Trăia o stare ciudată, greu de definit. E o fotografie – un fel de reflectare impregnată pe hârtie.

Chipeşul stăpân al casei ridică privirea, miji ochii

obosit, bănuitor, iar Phoebe spera că începe să o creadă.

— Şi când a fost – va fi – chestia asta inventată?

— Cred că prin secolul al nouăsprezecelea. Există multe fotografii din Războiul Civil început la 1860, şi cu toate că procedura va fi destul de complicată, la vremea aceea chestiile de bază vor fi deja cunoscute.

Duncan păli şi un muşchi tresări din nou la marginea bărbiei.

— Ce fel de Război Civil? întrebă el calm, dar pe un ton lipsit de orice expresie.

— Nu eşti încă pregătit pentru lucrurile astea, îi spuse Phoebe. Eşti încă prea ocupat cu Revoluţia. Hm, hai să zicem că Războiul dintre state n-a fost tocmai unul din momentele cele mai glorioase ale ţării noastre. Apoi mai e şi Vietnamul, dar asta chiar c-o să te deprime…

— Destul, o întrerupse Duncan. Vrei să spui că naţiunea noastră se va război cu ea însăşi?

Phoebe oftă dorindu-şi fireşte să nu fi pomenit de acea perioadă din istoria Americii.

— Da, spuse ea.

— Din ce motiv?

— E destul de complicat, dar cred că a fost mai mult din cauza sclaviei.

Pe Duncan părea să-l fi apucat o îngrozitoare durere de cap.

— Chiar şi acum, bombăni el, chestiunea asta îi desparte până şi pe cei mai înfocaţi patrioţi.

— Dacă v-ar fi trecut prin minte să o scoateţi în afara legii când aţi întocmit declaraţia de independenţă, toţi americanii – şi mai ales negrii – ar fi fost scutiţi de o grămadă de suferinţe. Dar nu va fi aşa: plantatorii din coloniile de sud vor susţine că sclavia e necesară pentru progresul economic, şi până la urmă

vor avea câştig de cauză.

Bătrână interveni cu blândeţe.

— Destul cu vorbele astea, copilă, spuse ea lăsându-şi uşor mâinile pe umerii încordaţi ai lui Phoebe. Muşchii i se relaxară cu o repeziciune ameţitoare, de parcă i-ar fi fost injectat cine ştie ce drog puternic. Vino cu mine. Dacă vrei să te vindeci pe deplin, ai nevoie de soare şi aer proaspăt.

Date fiind peripeţiile prin care trecuse, Phoebe nu protestă împotriva vindecării, pentru că nu mai era sigură de nimic. În plus, îi era un dor nebun de mare şi cer, de briza tropicală care sufla între ele. Se ridică încet, rămânând un timp destul de îndelungat cu privirea aţintită asupra lui Duncan. Apoi, cucerită într-un mod sublim şi absolut delicios, coborî ochii şi o urmă pe Bătrână afară din cameră.

*

* *

După plecarea femeilor, Duncan adună unul câte unul obiectele neobişnuite ale lui Phoebe şi le înghesui înapoi *în* sac. Pe toate, *cu excepţia hârtiei pe care o numise fotografie* o păstră şi privi atent trăsăturile masculine, întrebându-se dacă acesta era bărbatul pe care îl iubea.

Fireşte că mintea luă în considerare dovezile pe care le văzuse cu proprii ochi, le atinsese cu propriile degete. Voia să o creadă pe Phoebe, în ciuda previziunii tulburătoare a unui război între *Colonii, cuvintele ei erau* dovada că Armata continentală va învinge împotriva tuturor piedicilor, a privaţiunilor, trădărilor şi dezamăgirilor.

Vârând sacul lui Phoebe într-unui din sertarele mesei, Duncan se răsuci şi porni spre uşă cu paşi

hotărâţi. În noaptea aceea el şi Alex vor călări până la capătul opus al insulei unde o strajă aştepta semnalul apropierii unei corăbii. Despre vasul în chestiune, botezat *India Queen,* se zvonea că era gata să se scufunde din cauza încărcăturii: butoaie întregi de praf de puşcă, lăzi pline de muschete şi plumb. Armata generalului George Washington avea mare nevoie de muniţie chiar dacă era cerşită, împrumutată sau furată.

Trebuia să-şi întocmească un plan de atac. Nava britanică va fi fără nicio îndoială bine apărată, şi se va îndrepta spre portul Boston. Acţiunea de interceptare a corăbiei şi confiscare a armelor cerea o organizare perfectă, cea mai mică greşeală soldându-se cu un dezastru pentru Duncan şi oamenii lui. Conform informaţiilor primite, omul aflat la cârma lui *India Queen* era un căpitan dibaci, călit în lupte, cunoscând marea şi căile ei. Un astfel de adversar nu va fi uşor de învins.

Duncan coborî scările principale şi părăsi casa printr-o uşă laterală, fără să se uite nici în stânga, nici în dreapta, ci doar drept înainte, ca nu cumva privirea să-i fie atrasă din întâmplare spre domnişoara Turlow aflată cu siguranţă pe undeva prin apropiere. Nu voia să fie abătut de la ţinta sa – procurarea de arme pentru armata generalului Washington.

Străbătu grădina cu mirosurile ei îmbătătoare şi culorile vii chiar şi după ravagiile provocate de furtuna recentă, trecu pe lângă statui italiene, fântâni din marmură şi bănci dăltuite în piatră. Van Ruben, comerciantul şi plantatorul olandez venise în această insulă căutând singurătate, dar adusese cu el frumuseţea lumii vechi, dorind să o poată savura în linişte.

Duncan se strecură printr-o gaură în gardul viu

mai înalt ca el şi coborî pe o potecă abruptă, acoperită de pietriş şerpuind până pe plajă. Golful în care se afla corabia lui era cam la o depărtare de cam o jumătate de milă de-a lungul ţărmului, ascunsă de copaci şi vegetaţie.

O privire scurtă aruncată pe punte îl informă, spre satisfacţia sa, că membrii echipajului se pregăteau pentru o călătorie rapidă. După câte se părea nu era singurul care aştepta semnalul; Alex, ofiţerul său secund, poruncise deja ca *Francesca* să fie gata de a porni la drum.

Văzându-şi căpitanul stând pe plajă, doi dintre oameni lăsară în apă o barcă, iar unul din ei coborî pe scara de funie luând cu el vâslele.

Duncan intră în apă fără să-i pese că-şi uda cizmele, erau din piele şi făcute să reziste. Când barca ajunse lângă el sări sprinten, fără să o legene în ciuda faptului că era un bărbat înalt şi solid.

— Ţi-e drag să te uiţi la ea, nu-i aşa, căpitane? se lăudă marinarul care răspundea la numele de Kelsey, la fel de mândru de parcă corabia ar fi fost a lui.

Sentimentul de mândrie şi interes personal erau calităţi apreciate de Duncan. Zâmbi, măsurând din ochi catargele groase şi velele aranjate cu grijă.

— Aşa-i, încuviinţă el cu afecţiune. Te unge pe inimă.

Ajungând la corabie, acolo unde atârna scara, Duncan şi Kelsey legară barca şi urcară la bord.

Pe punte îi aştepta Alex, îmbujorat şi cu sclipiri în ochi. Era încântat, la fel ca Duncan, de posibilitatea unei misiuni, şi existau motive întemeiate să spere. După înfăţişarea lui fericită, se părea că ieşise din starea de proastă dispoziţie, aşa cum o corabie iese din furtună.

— Aştepţi semnalul în noaptea asta, spuse Alex.

Duncan dădu din cap aruncând o privire activităţii intense din jurul lui.

— Da, şi după cum se vede îmi împărtăşeşti speranţele.

— Mda. Alex se opri, îşi drese glasul cât mai diplomat, dar nu se putu abţine să nu rânjească. Cum rămâne cu misterioasa domnişoară Turlow? Se prefăcu el a scruta ţărmul, înălţându-şi capul ca să privească peste unul din umerii lui Duncan. Mă aşteptam să o aduci cu tine şi să o spânzuri de unul din catarge ca pe o trădătoare şi o spioană.

Aluzia nu-l bucură deloc pe Duncan; depuse un efort considerabil ca să-şi scoată din minte persoana aceea aducătoare de necazuri. Se încruntă şi trecu pe lângă prietenul său coborând treptele şi îndreptându-se spre cabina lui. Acolo se afla masa plină de hărţi, jurnalul de bord şi instrumentele de navigaţie.

— Avem probleme mai importante de discutat, spuse el, ştiind că Alex îl urmase. E foarte posibil ca *India Queen* să aibă o escortă, mai ales datorită încărcăturii. Şi chiar dacă n-ar avea, englezii ştiu să se bată.

Alex închise uşa, iar Duncan deschise obloanele pentru lumină şi aer.

— Plănuim atacul ăsta de câteva săptămâni, îi reaminti el. Ce altceva am mai avea de spus?

Duncan luă o hartă dintr-un dulap mic prins de perete şi o desfăşură pe masă.

— O grămadă de lucruri, îi răspunse căpitanul. Dacă prima strategie dă greş, trebuie să avem o alta la îndemână. Apoi alta şi alta.

Alex îşi încleştă falca, apoi se relaxă. Se putea descurca cu orice armă, de la praştie la tun, mânuindule cu o dibăcie extraordinară, era un călăreţ priceput, un marinar capabil şi un spadasin care nu avea de ce

să se ruşineze. Nu exista nicio îndoială în privinţa curajului său, iar calităţile lui de conducător erau ireproşabile. Cu toate astea, uneori era grăbit, de vină fiind natura sa nerăbdătoare, şi existaseră cazuri când luase decizii pripite, asumându-şi, după părerea lui Duncan, riscuri prosteşti.

— Englezii nu ne vor aştepta cât timp vor fi încă atât de departe de coastă, spuse Alex după câteva clipe folosite fără îndoială ca să-şi regrupeze forţele.

— Englezii, replică Duncan încruntându-se dus pe gânduri, studiind hărţile, măsurând distanţele cu ochii şi probabil mintea, ne aşteaptă întotdeauna. N-au construit cea mai mare navă de pe pământ ca să o lase să plutească pe valuri nesupravegheată. Ridică în sfârşit privirea şi constată că gâtul lui Alex se făcuse roşu, probabil din cauza enervării ţinute în frâu. Ai vreo propunere, întrebă căpitanul, sau trebuie să mă descurc singur?

Lui Alex i se oferise şansa de a-şi salva demnitatea şi nu o refuză. Se aplecă peste hartă, o examină atent, apoi dădu glas unei idei…

*

* *

Semnalul apăru odată cu lăsarea întunericului peste şirul lung şi încâlcit de insule: un foc uriaş arzând pe un ţărm îndepărtat pe care Duncan îl văzu de pe terasa camerei sale. Dacă vor pleca cu primul flux iar vântul le va fi favorabil, *India Queen* va ajunge curând în mâinile lor. Odată ce vor urca la bordul ei şi îi vor fi supus căpitanul şi echipajul, vasul va fi trimis spre un port situat la sud de Charles Town unde un grup de patrioţi aştepta să pună stăpânire pe muschete şi praful de puşcă urmând să le folosească împotriva

oamenilor regelui.

Duncan dădu să intre în casă exact în clipa în care se auzi sunând clopotul din capela mică înălţată de Van Ruben pentru soţia lui. Zâmbi mulţumit că soldatul aflat de strajă fusese atent. Membrii echipajului care aveau colibe şi case împrăştiate pe tot cuprinsul insulei se vor aduna în golful în care *Francesca* plutea pe valuri, pregătiţi să pornească spre apele mai reci din nord.

Lumânările şi lămpile cu petrol din salon aruncau o lumină plăcută, iar Duncan simţi un fior de tristeţe că trebuia să plece. Începea să se ataşeze prea mult de casa asta, îşi zise el în gând. Zece zile sau două săptămâni pe mare vor fi disciplină binevenită.

N-o văzu pe Phoebe în umbrele din pragul salonului, iar când ea păşi în lumină fu izbit de surpriza prezenţei ei. Era îmbrăcată într-o rochie largă pe care Bătrâna trebuie s-o fi scos din cine ştie ce scrin vechi, iar părul tuns scurt îi dădea o înfăţişare de basm, ca o nimfă sau un spiriduş desprins parcă din paginile vechi ale unei cărţi cu legende. Impresia de fragilitate, aerul pierdut, frânseră inima vulnerabilă a lui Duncan.

— După cum vezi n-am reuşit să mă întorc înapoi în secolul douăzeci, spuse ea. Presupun că clopotele alea sunt semnalul pentru un miting?

Duncan se grăbea şi n-ar fi putut spune de ce întârzia în salon. Gândurile lui, atât de ordonate, se rostogoleau acum de-a valma ca merele dintr-o căruţă, iar răspunsul veni abia după câteva secunde.

— Da, spuse el. Rămase ţintuit pe loc.

— Tot mai crezi că sunt o spioană, nu-i aşa? întrebă ea, iar în ochii ei enormi, albaştri, apăru o expresie jignită de parcă era o nedreptate din partea lui să nu aibă încredere în ea.

— Nu ştiu ce eşti, replică el scurt şi răspicat, cu

toată sinceritatea, odată ce minţile îi reveniră din pelerinaj. Ai grijă să nu creezi probleme cât timp voi fi plecat, şi nu încerca să fugi de pe insulă. Vei fi bine păzită, te asigur.

Phoebe roşi.

— N-aveam de gând să înot până în Florida, spuse ea. Ochii păreau să-i sclipească de lacrimi, dar poate nu era decât iluzia dată de pâlpâirea lumânărilor, pentru că fata clipi, iar impresia dispăru. Mă întreb dacă a observat cineva că nu sunt acolo.

Duncan rezistă impulsului prostesc de a o strânge în braţe şi a-i oferi adăpost la pieptul lui. Clopotele capelei continuau să bată, mai insistent şi Duncan fu conştient de faptul că majoritatea oamenilor lui vor ajunge la corabie înaintea lui, întrebându-se probabil care era motivul că el întârzia. S-ar putea să-i pună la îndoială hotărârea sau autoritatea, iar aşa ceva va da naştere la probleme în plus..

— Bătrâna va avea grijă de tine, spuse el. Plecă de lângă ea, dar ştiu că rămase în prag urmărindu-l pentru că-i simţi privirile pe spate.

Phoebe închise uşa şi se sprijini de ea îngrijorată. Îşi dorea să fi citit toată cartea profesorului Benning despre Duncan, înainte să fie azvârlită în tunelul timpului; pe neaşteptate, i se păru foarte important să ştie cum va muri piratul şi când.

Nu-i era greu să-i ghicească destinaţia – se pregătea să atace o navă engleză şi să-i captureze încărcătura. Conform capitolului trei, Duncan îşi făcuse o carieră din astfel de atacuri, iar Phoebe îşi aminti că la un moment dat fusese rănit, destul de rău, de sabia unui englez care refuzase să se predea.

Simţi cum stomacul îi face un salt mortal ameninţând să dea afară cina servită ceva mai devreme în bucătărie, în compania Bătrânei. Nu se

îndrăgostise de Duncan Rourke – nu-l cunoştea destul de bine pentru aşa ceva –, dar începuse să-i pese de ce i se va întâmpla. L-ar fi plăcut să creadă că se datora faptului că urma să joace un rol atât de important în istoria Americii, dar Phoebe nu se prea pricepea să se amăgească singură. Sau pe alţii, dacă tot veni vorba.

Se simţea atrasă de Duncan, nu numai fizic, ci şi sentimental. Fireşte, reflectă ea un pic tristă, împingându-se de la uşă, era o reacţie normală. I se întâmpla ceva foarte ciudat, iar Duncan, în ciuda suspiciunilor şi atitudinii agresive, era ca un far, înălţându-se în inima întunecată a furtunii. Era ca o piatră de hotar – singura persoană, în afara ei pe care o considera reală.

Dorindu-şi din tot sufletul să se fi putut ascunde pe corabia lui Duncan precum eroina unui roman, şi să ia parte la acţiunea periculoasă de capturare a unui vas inamic, Phoebe urcă încet scările. Nu era destul de isteaţă ca să pună la cale aşa o năzbâtie. Ar fi descoperit-o cu siguranţă ascunsă pe după un butoi sau întinsă pe burtă sub patul lui, iar atunci fie că ar fi aruncat-o peste bord, fie ar fi închis-o în cală.

Se mişcă asemeni unei fantome prin coridorul slab luminat de la etaj, analizându-şi emoţiile şi minunându-se de lipsa panicii. Da, fusese îngrozită când descoperise că nimerise din întâmplare într-o altă epocă, la fel de uşor de parcă secolul al optsprezecelea ar fi fost o cameră într-un muzeu mare, iar secolul douăzeci o alta. Acum, că avusese la dispoziţie o zi întreagă ca să asimileze lucrurile, se simţea ceva mai bine. Aşa cum prevăzuse Bătrâna, lumea cealaltă, lumea din Seattle, apartamentele, Jeffrey i se păreau deja ireale.

În căminul din odaia ei ardea molcom un foc, mai mult pentru lumină decât pentru căldură, noaptea fiind

călduroasă. Îşi scoase rochia – Bătrâna îi spusese că făcuse parte din bunurile salvate de pe o corabie scufundată – şi se uită în jurul ei.

Încăperea era dominată de un pat mare cu încrustaţii din aur şi draperii groase, numai potrivit pentru budoarul Mariei Antoaneta de la Versailles. Lângă el se afla o masă de scris superbă cu un fotoliu tapiţat cu catifea brodată. Covoarele erau persane, draperiile de la ferestre o adevărată spumă de dantelă. Mobilierul era completat de un scrin şi un dulap lăcuit.

— S-ar putea să ajung să-mi placă, se adresă ea imaginii din oglinda de deasupra scrinului. De fapt, îmi place deja.

Se auzi o bătaie uşoară în uşă, iar la îndemnul lui Phoebe în încăpere intră Bătrâna aducând cu ea un ulcior de apă fierbinte şi un prosop.

— E o rochie foarte nepotrivită pentru stăpâna unei case atât de mari, remarcă zâna cea bună de culoarea ciocolatei. Dar stăpânul Duncan are bani. Va avea grijă să facă rost de haine potrivite pentru soţia şi mama copiilor săi…

Obrajii lui Phoebe se îmbujorară. Abia dacă reuşise să se împace cu gândul că se afla acolo, în 1780. Era o realizare cu care se putea mândri – nu era puţin lucru să treci printr-o astfel de experienţă fără să-ţi pierzi minţile. Totuşi, nu era încă pregătită pentru un soţ, fie el şi Duncan Rourke, cu atât mai puţin pentru copiii lui. Nici dacă acel soţ va fi un pirat chipeş, iar copiii vor avea păr negru şi ochi albaştri ca marea.

— Nu sunt soţie, spuse ea. Sau mamă. Sunt o simplă călătoare considerată când spioană, când amantă.

Bătrâna zâmbi mulţumită.

— Nu eşti încă nici nevastă, nici mamă. Dar vei fi. Deşi nu se ştie încă cu care vei începe.

Capitolul 4

Nu avea niciun sens să se întrebe care îi va fi soarta, sau să i se împotrivească – Phoebe ajunsese deja la concluzia că viaţa asta nouă cu care se trezise pe cap era mult mai interesantă, chiar dacă mai periculoasă decât cea pe care o lăsase în urmă. Bătrâna o duse la spălătoria care ocupa o sală mare şi mucegăită din pivniţă – Phoebe se uită pe furiş în jur căutând vreo urmă a ascensorului dispărut

— Şi îi arătă cu degetul o cadă plină cu apă fierbinte şi o grămadă de cămăşi de bumbac.

— Dacă vrei să conduci casa, îi spuse ea lui Phoebe, va trebui să înveţi totul despre ea. Stăpânului Duncan îi place să fie curat tot timpul, iar hainele sale trebuie spălate şi călcate în mod regulat.

În locul ăsta insuportabil de cald lucrau alte cinci femei – trei dintre ele erau bătrâne întâmpinând-o pe Phoebe cu zâmbete fără dinţi, însă două erau cam de vârsta ei, dacă nu mai tinere şi se uitară la ea curioase dar deloc prietenoase. Una dintre ele, o creatură înaltă, mlădioasă, cu pielea cafenie, păr negru şi ochi mari căprui, aruncă perechea de pantaloni pe care îi frecase în cada cu apă şi traversă camera ca să înfrunte nou venita. Zâmbi, conştientă fireşte de frumuseţea ei, dar, măsurând cu privirea părul scurt al lui Phoebe şi hainele ei prea largi, pe chipul ei se aşternu o expresie ostilă.

— Întoarce-te la spălat, Simone, spuse Bătrâna.

Simone nu se mişcă, preferând să-şi pună mâinile în şolduri. Îmbrăcată într-un sarong galben avea o înfăţişare teribil de exotică, iar Phoebe se simţi un fel de impostoare, o actriţă improvizând un rol sau o fetiţă înţolită cu rochia mamei.

— Asta să fie femeia vrăjitoare, rosti Simone cu o voce tărăgănată. Cea care a venit de nicăieri.

Phoebe deschise gura, apoi o închise la loc. Bătrâna o împinse uşor spre cada cu apă, deşi cuvintele îi erau adresate lui Simone.

— La fel ca tine, se răsti ea. Şi să nu-i faci necazuri acestei copile, m-ai auzit? Altfel îţi iau pielea de pe fund.

Ce mod original de a-ţi face prieteni şi a influenţa oameni, îşi zise Phoebe şi schiţă un surâs timid, apoi le aruncă o privire celorlalte femei din spălătorie. Erau preocupate toate de treburile lor – călcând, sortând hainele, spălând şi cârpind – dar mai mult ca sigur că fiecare ureche era ciulită spre mica dramă aflată în plină desfăşurare în centrul încăperii.

Simone îşi supse buza, se răsuci plină de sine şi se întoarse la cada ei unde smulse din apă o faţă de pernă şi începu să o izbească cu toată puterea de scândura de spălat. Bătrâna o ignoră şi îi şopti lui Phoebe:

— Dacă vrei, poţi să-mi ţii companie în bucătărie.

Phoebe se cutremură. Ura bucătăriile.

— O să-mi câştig pâinea, la fel ca toată lumea, spuse ea cu mult curaj şi se apropie de cadă. Pe podeaua de lângă ea trona un maldăr de ciorapi murdari.

După câteva clipe Bătrâna plecă, iar Phoebe rămase singură cu celelalte femei. Muşcându-şi buza se întoarse şi văzu că în afara lui Simone toate se uitau la ea, unele cu un fel de interes plictisit, altele cu

indiferenţă. Nu trebuia să fii doctor în fizică nucleară ca să pricepi că Simone îl îndrăgea pe Duncan şi o considera pe misterioasa nou-venită drept o posibilă rivală. Ca stăpân al casei şi expert fără niciun dubiu în amorul libertin trebuie să-i fi dat frumoasei spălătorese motive să creadă că-i împărtăşea devotamentul.

Sau poate nu.

Gândul ăsta o făcu pe Phoebe să-şi coboare umerii. Oftând din adâncul inimii, adună muntele de ciorapi şi îi aruncă în cadă. Îi era datoare Bătrânei, şi în mod indirect lui Duncan, iar dacă se putea revanşa spălând ciorapi, ei bine, din partea ei era în regulă.

Nu voia să aibă vreo obligaţie faţă de niciunul dintre ei. În plus, dacă Simone putea face genul ăsta de muncă, nu se va lăsa nici ea mai prejos.

Frecând, clătind şi storcând, Phoebe îşi ocupă mâinile în timp ce mintea îi hoinărea de la un plan nebunesc inoperant la altul. Nici nu băgase de seamă cum, dar iată că trecutul îi devenise viitor şi până la alte evenimente cruciale trebuia să supravieţuiască în acest mediu ciudat, învechit. Oricare ar fi fost dorinţele Bătrânei şi bănuielile lui Simone, Phoebe nu avea intenţia să-şi continue existenţa ca prizonieră pe Insula Paradisului, spălând ciorapii stăpânului.

Cu toate că voia să fie în apropierea lui Duncan, nu-i era nici amantă, nici servitoare, şi nu avea de gând să se afle la cheremul lui. Pe deasupra, fiind o mare pasionată de istorie voia să arunce o privire lumii aflate dincolo de insulă. Nu se întâmpla în fiecare zi ca cineva să nimerească aşa tam-nesam într-un alt secol.

Phoebe îşi scormoni creierii în căutarea unui plan de evadare de pe insulă. După vreo douăzeci de minute era udă leoarcă de apă şi transpiraţie, cu părul năclăit lipit de obraji, ceafă şi frunte, fără să-i fi venit vreo idee. Apoi simţi cum ceva rece şi umed o izbeşte

peste spate.

Înainte chiar ca să se întoarcă să-şi înfrunte adversara, Phoebe ştiu despre ce era vorba şi se înarmă cu un ciorap plin de apă. Îl roti furioasă spre Simone care încă mai ţinea în mână cămaşa stoarsă pe care o mânuise ca pe un bici şi, lovind obrazul drept al celeilalte femei, avu satisfacţia unui pleoscăit răsunător.

Simone i-o plăti cu aceeaşi monedă, adică cu o cămaşă, iar Phoebe, jignită în orgoliul ei, înşfacă un alt ciorap din cadă şi o lovi cu toată forţa.

Simone şi Phoebe se băteau de-adevăratelea, dar celelalte râdeau în hohote alăturându-se încăierării şi în curând cămăşi, cearceafuri, ciorapi şi pantaloni zburară în toate direcţiile. În spălătorie parcă se dezlănţuise iadul – căzile fură răsturnate, iar combatantele alunecară pe apa vărsată, împiedicându-se în muniţie până abia mai respirară, şi nu le mai rămase nimic de aruncat.

Simone era udă până la piele şi la fel era Phoebe. Rămaseră nemişcate holbându-se una la alta în mijlocul acestui măcel de clăbuci, apoi, ca la comandă, izbucniră în râs.

Bătrâna apăru şi ea peste câteva clipe atrasă fără îndoială de zarva plină de ţipete şi nu se arătă deloc încântată. Phoebe fu alungată urgent în sufragerie.

— Ce va zice stăpânul Duncan dacă răceşti şi mori? Ia să auzim? Simone şi restul fură dojenite cu aceeaşi asprime în dialectul muzical specific insulei.

În camera ei Phoebe se dezbrăcă de cămăşuţa udă salvată fără îndoială din aceeaşi navă scufundată – şi îşi şterse părul cu un prosop. Auzi o bătaie uşoară în uşă, iar la invitaţia ei Bătrâna intră cu mersul ei maiestuos.

— Simone îl iubeşte pe Duncan, nu-i aşa? întrebă Phoebe înainte ca zâna cea bună să-i spună ceea ce ştia deja – că se purtase ca o fetiţă prostuţă.

— Da, veni răspunsul scurt şi clar. Femeia mai în vârstă scoase din dulap o fustă neagră, sobră, o bluză simplă din bumbac, adăugând nişte lenjerie de corp, foarte demodată şi i le întinse lui Phoebe.

Ea le acceptă ascultătoare şi se duse în spatele paravanului ca să se schimbe.

— E amanta lui? Răspunsul era ridicol de important pentru Phoebe şi cu toate că avea de gând să plece ar fi dat orice să nu simtă emoţiile astea contradictorii.

— Mai bine îl întrebi pe stăpânul Duncan.

Phoebe era bucuroasă că nu putea fi văzută pentru că numai ideea c-ar putea aduce vorba despre un astfel de subiect o făcu să roşească până la rădăcina părului.

— Ar fi mai simplu să o întreb pe Simone, reflectă ea cu voce tare, vârându-şi picioarele în nişte pantalonaşi tiviţi cu dantelă şi întinzând mâna după o cămăşuţă.

— De la una ca ea n-o să afli adevărul, replică sec Bătrâna. E ca tine – habar n-are ce e în inima ei.

Phoebe îşi scoase capul pe după marginea paravanului încheindu-şi năstureii bluzei în timp ce vorbea.

— Să ştii că nu mă duci de nas. Mă refer la felul tău de a vorbi. E foarte pitoresc, dar îmi dau seama imediat când cineva încearcă să mă tragă pe sfoară.

Ochii limpezi ai Bătrânei sclipiră amuzaţi, neputând să-şi ascundă inteligenţa ascuţită şi plină de înţelegere.

— Mă gândesc să te pun să sapi sau să smulgi buruienile din moment ce nu eşti bună la spălat rufe.

— Schimbi sufletul, i-o întoarse Phoebe.

— La fel ca tine, replică Bătrâna.

*

* *

Phoebe îşi petrecu restul zilei în grădina de legume având pe cap o pălărie mare de paie primită de la Bătrâna, iar când fu în sfârşit chemată la cină era prea obosită ca să mai mănânce. Urcă cu trudă scările, muşchii zvâcnindu-i pe rând ca într-un concert al durerii. Îşi scoase fusta şi bluza, apoi se prăbuşi pe pat scoţând un geamăt sfâşietor. O dureau până şi pleoapele şi le coborî dorind să se piardă în uitarea oferită de somn.

— Toate mă dor, spuse Phoebe când auzi uşa odăii deschizându-se apoi închizându-se la loc. Voia ca Bătrâna să ştie că suferea şi să se simtă vinovată. S-a inventat vreo cremă până acum?

Linişte.

Phoebe deschisese ochii. Lângă patul ei stătea Simone, iar chipul îi era încruntat. De data asta însă expresia era de nedumerire şi nu de răutate.

— Dă-mi palma, spuse ea.

Phoebe se ridică în şezut, dar nu făcu nicio altă mişcare ca să consimtă cererii lui Simone.

— Data viitoare când mai treci pe aici fă bine şi bate la uşă, replică ea.

Simone întinse mâna, apucă cu degetele cafenii degetele pline de băşici ale lui Phoebe şi se uită atentă la palma ei. Bombăni ceva, iar ochii ciudaţi, deschişi la culoare se umplură de lacrimi.

Phoebe îşi trase mâna, dar nu pentru că s-ar fi temut. Ce simţea ea era simpatie, nu teamă. Şi începutul unei prietenii.

— Linia vieţii e scurtă, da?

Simone îşi duse mâna la gură şi îi întoarse spatele. Nu plecă din încăpere ci se duse la fereastră şi privi afară la valurile mării. Phoebe ştia fără să întrebe că femeia cealaltă îl aştepta pe Duncan, întrebându-se dacă era în siguranţă; se întreba şi ea şi îi era dor de el, deşi nu avea niciun drept. Se ridică în picioare, dar nu se apropie de Simone.

— Se va întoarce, spuse ea.

— Da, replică Simone după un timp fără să se întoarcă cu faţa spre Phoebe. Iar tu vei fi aici, aşteptându-l.

Phoebe avea o inimă bună, o avusese dintotdeauna, aşa că o duru. Nu pentru ea, ci pentru femeia care printr-un acord tacit nu-i mai era duşmancă.

— Duncan nici măcar nu mă place, se simţi ea datoare să spună. Mă crede spioană.

Simone se întoarse în cele din urmă de la fereastră şi cu toate că păstră distanţa se uită în ochii lui Phoebe.

— Te va lua de nevastă, spuse Simone cu demnitate şi mândrie, dar fără ranchiună. Copii mulţi aşteaptă să fie născuţi. Dar va veni şi în patul meu – iar eu îi voi dărui fii şi fiice – la fel de mulţi ca tine.

Pe scara cosmică Phoebe era o persoană plasată greşit. Nu avea niciun motiv să creadă că va rămâne ancorată în secolul al optsprezecelea, sau în imaginaţia care i-o luase razna, dacă asta era explicaţia. Se simţea atrasă de Duncan, dar nu-l iubea, şi nu avea pretenţii asupra lui. Şi după cum stăteau lucrurile stăpânul casei o dispreţuia.

Soluţia cea mai logică era să plece.

Însă în ciuda a tot ceea ce se întâmplase cu ea, Phoebe era sigură de un lucru: dacă se va mai căsători

vreodată, soţul ei, fie el Duncan Rourke, sau oricine altcineva nu se va mai duce în patul altei femei. Avusese destule de tras cu Jeffrey şi se săturase pentru tot restul vieţii de genul ăsta de umilinţe, în oricare secol ar fi trăit.

— Nu, replică ea clătinând din cap, şi cu toate că nu intră în amănunte, Simone înţelese şi luă declaraţia drept o provocare. Schiţând un zâmbet şi ridicând uşor dintr-un umăr rotund vizitatoarea lui Phoebe ieşi din cameră.

Dimineaţă, Phoebe se întoarse la grădină.

Pe la prânz îşi dori să facă un salt înapoi în viitor numai ca să scape de soarele fierbinte şi de sapa blestemată, dar nu se întâmplă nimic. Avea impresia că buruienile apăreau din pământ ca prin farmec crescând chiar sub ochii ei, dar Bătrâna îi încredinţă aceeaşi sarcină şi a doua zi, apoi în toate celelalte care urmară.

Iar Phoebe îi dădu ascultare pentru că prefera să lucreze decât să stea cu mâinile în sân aşteptând, întrebându-se ce se va întâmpla.

Se scurseră două săptămâni întregi, timp în care Phoebe săpă, udă, plivi, şi în lipsă de alte distracţii, plănui evadarea din Insula Paradisului. Noaptea aştepta să fie teleportată – *nicăieri nu e ca acasă, nicăieri nu e ca acasă,* repeta ea iar şi iar ca pe o litanie – dar după toate aparenţele vrăjitorul responsabil de timp era ocupat cu probleme mai stringente, în fiecare dimineaţă se trezea tot în 1780, iar în nemulţumirea ei ajunse să se strecoare şi un pic de uşurare.

Într-o zi, pe când stătea în genunchi pe pământ smulgând ierburi dintr-un lot de napi îşi simţi inima făcând un mic salt de avertisment. Se ridică cu pălăria de paie într-o mână şi îl văzu pe Duncan urmărind-o de

la marginea grădinii. Un zâmbet poznaş îi ridică colţurile gurii, aducându-i sclipiri amuzante în ochi.

Phoebe simţi un junghi undeva în adâncul ei, într-o zonă încă neexplorată, de a cărei existenţă nu fusese conştientă până în prezent, şi abia se abţinu să nu o ia la fugă peste şirurile de morcovi, cartofi şi fasole ca să-şi arunce braţele în jurul gâtului lui şi să plângă de bucurie că era în viaţă, înţelese abia acum că se temuse că nu se va întoarce.

— Am început la spălătorie, rosti ea ştiind foarte bine că ce spunea suna ridicol. Dar vorbind totuşi pentru că nu mai suporta tăcerea. N-a mers, aşa c-am fost transferată la sectorul legumicol.

Duncan râse şi îşi clătină capul. Era incredibil de atrăgător, înalt, bronzat, lat în umeri, mirosind a mare şi a aventură.

— Nu m-am lămurit încă ce limbă vorbeşti, spuse el. Dar e clar că nu e engleza Regelui.

Phoebe zâmbi, dar număra deja nopţile cât Duncan fusese pe mare, apoi şi-l închipui în braţele lui Simone recuperând timpul pierdut. Imaginea îi trimise un fior de gheaţă pe şira spinării, iar inima i-o luă la galop zvâcnind dureros.

— Nu, spuse ea. Vorbesc versiunea americană, circa 1995.

Duncan luă dintr-o dată o înfăţişare foarte solemnă arătând frânt de oboseală. Prezenţa ei era un mister la fel de mare pentru el cât şi pentru ea, şi era clar că nu-i plac ghicitorile. Păcat că n-o putea decreta nebună şi să-şi vadă pe mai departe de treburile lui, însă ceasul, permisul de conducere şi alte lucruri de neînţeles complicau şi mai mult situaţia.

— Te simţi bine? întrebă el în cele din urmă. Faptul că zăbovea acolo trebuia să însemne ceva, îşi zise Phoebe, dar ce anume, nu avea de unde să ştie.

Poate încerca încă să găsească o explicaţie logică.

— Da, răspunse ea, prea mândră ca să-i spună adevărul – şi anume că de la munca grea o dureau braţele, picioarele şi spatele, şi şi-ar fi dat un rinichi pentru două aspirine şi o baie fierbinte. Bănuiesc că misiunea ţi-a fost încununată de succes.

Fu o mare greşeală din partea ei să amintească de recenta încăierare cu englezii, dar odată cuvintele rostite nu le mai putu lua înapoi. Atitudinea lui Duncan suferi o transformare bruscă; miji ochii şi îşi duse braţele la piept, ridicând involuntar o barieră între ei.

— Ai dreptate, spuse el distant de parcă Phoebe s-ar fi luptat ea însăşi împotriva lui şi a oamenilor săi. Dar cu un preţ prea mare.

După asta îi întoarse spatele şi porni cu paşi mari spre casă lăsând-o în mijlocul napilor murdară, arsă de soare şi teribil de îndurerată. Înţelegea de ce o durea carnea de pe ea, dar ce anume îi sfâşia inima?

*
* *

Duncan ajunse în camera lui şi dădu peste o cadă mare de aramă. Simone şi o altă servitoare o umpleau cu găleţi de apă fierbinte.

Nu spuse nimic. Se duse la masă unde îl aştepta o carafă de coniac fin şi îşi umplu un pahar cu licoarea de culoarea chihlimbarului. Căpitanul şi membrii echipajului de pe *India Queen* se luptaseră cu vitejie, iar înainte ca bătălia să se termine puntea corăbiei fusese spălată de sângele ambelor tabere. Pierduse trei oameni – uitase timp de trei minute binecuvântate cât o urmărise pe Phoebe în grădină – dar amintirea îi va rămâne în minte luni la rând, poate chiar ani, alăturându-se altor imagini dureroase care îi bântuiau

somnul.

Şi Alex, prietenul lui cel mai drag. Dumnezeule, fie-ţi milă, Alex primise un plumb în genunchi. Acum zăcea într-o altă încăpere de cealaltă parte a casei, având-o la căpătâi pe Bătrână, delirând din cauza febrei şi a durerii. Chiar dacă Alex va supravieţui – un adevărat miracol – va rămâne schilod, nu va mai putea călări sau lupta. Şi poate nici nu va mai reuşi să meargă singur.

Simţi în gât gustul amar al fierii. Uitase şi de asta, numai stând de vorbă cu Phoebe. *Uitase.* Pe Sfânta Fecioară, ce se petrecea cu el?

Simone îi atinse braţul, iar el tresări pentru că nu-şi dăduse seama că traversase încăperea venind spre el.

— Voi rămâne şi îţi voi alina suferinţa, îi propuse ea cu blândeţe. Duncan observă că cealaltă servitoare plecase. Nu era niciun secret pentru nimeni că-şi găsise de multe ori consolare în braţele lui Simone. Duncan tânjea după ceea ce ştia că era dornică să-i ofere, dorea cu disperare eliberarea mintală şi fizică pe care o astfel de unire i-ar fi putut-o dărui. Necazul era că voia ca altcineva să zacă întins lângă el, o persoană în care nu îndrăznea să aibă încredere.

Phoebe.

— Pleacă, spuse el cu cruzime, dar pe un ton blând. Apa se răceşte.

Ochii superbi ai lui Simone scăpărară de pasiune şi de o emoţie ceva mai puţin înflăcărată pe care nu se mai deranjă să o identifice.

— O vrei, îl acuză ea cu o şoaptă amară, sălbatică. Uită-te la părul ei – e ca un băiat! Gusturile tale să se fi schimbat, căpitane?

Mintea obosită a lui Duncan fu cuprinsă de o furie violentă, văzu roşu în faţa ochilor şi nu reuşi decât

printr-un mare efort de voinţă să se abţină să n-o pălmuiască pe Simone. El care nu lovise niciodată o femeie.

— Pleacă, se răsti el. N-o voi repeta.

Ea îi scrută faţa şi văzu regretul din ochii lui, suferinţa, şi cu toate că nu se mişcă şi nici nu rosti vreun cuvânt tulburarea îi era evidentă. Nu existaseră niciun fel de promisiuni între ei, dar femeia îi dăruise plăcere şi acea uitare dulce, înfocată fără de care nu crezuse că va putea trăi.

Simone dădu să vorbească, apoi se opri. După un mic hohot de plâns se întoarse şi ieşi grăbită.

Duncan încuie uşa, termină coniacul, îşi mai turnă unul, după care se dezbrăcă. Apa era doar călduţă, dar se cufundă recunoscător în ea. Deşi se simţea obosit până în măduva oaselor nu îndrăzni să închidă ochii, temându-se că dacă o făcea îşi va vedea oamenii doborâţi de armele duşmanilor şi pe Alex sângerând pe puntea corăbiei capturate. Alex nu scosese niciun geamăt, dar Duncan care îl cunoştea bine, auzise urletele pe care şi le reţinea şi ar fi vrut să strige odată cu el.

Nu trecu mult şi Duncan dădu pe gât ce mai rămase în pahar, se spălă, se şterse şi îşi turnă o porţie triplă din carafa cu coniac. Când începu să se îmbrace era deja un pic beat, simţind mai degrabă recunoştinţă decât remuşcări pentru starea de ameţeală. Tatăl lui avusese dreptate, reflectă el aşezându-se pe marginea patului ca să-şi tragă cizmele. Dacă exista cumva un loc numit iad, Duncan Rourke va găsi cât de curând drumul într-acolo şi nu se va lăsa până nu va băga groaza şi în cei de acolo.

Îndreptându-se spre camera în care se afla Alex, Duncan ar fi părut oricui acelaşi dintotdeauna. El ştia însă că abia se mai ţinea pe picioare, iar dacă ar fi fost

provocat la luptă s-ar fi ales cu gâtul tăiat.

Şovăi în faţa uşii, dorindu-şi să fi putut rosti o rugăciune. Dar, vai, era un păgân şi un rebel, şi cu toate că îşi mai amintea de învăţăturile din adolescenţă nu se putea lăuda cu o credinţă sinceră.

Avu o surpriză enormă după ce trecu pragul, dând peste Phoebe şi nu peste servitoarea bătrâna. Aceasta îşi trăsese un scaun lângă pat şi strângea mâna de un galben cadaveric a lui Alex, muşcându-şi buzele neputincioasă.

— Nu mi-ai spus, rosti ea, vocea fiindu-i o şoaptă.

Duncan închise uşa şi se duse de cealaltă parte a patului uitându-se în jos la faţa încremenită a lui Alex. Nu-i venea să recunoască faptul că, stând la marginea grădinii şi urmărind-o, uitase de bătălie, de oamenii morţi, de prietenul său. O dorise.

— Sunt multe lucruri pe care nu e nevoie să le ştii, replică el fără să-i arunce măcar o privire. Se temea că dacă îşi va asuma acest risc se va lăsa furat din nou de farmecul ei şi se va pierde complet.

— Va muri? Vocea îi era temătoare oglindind toată groaza pe care Duncan o simţea dar n-o putea dezvălui.

— Probabil, răspunse Duncan.

— De ce n-ai trimis după un doctor?

Îi întâlni ochii în sfârşit, dar numai pentru că nu avu de ales. Privirea ei o atrase pe a lui, nu ştia prea bine cum, probabil aşa cum căldura soarelui găseşte seminţele sădite în pământ, le face să se mişte, să se lupte şi să pornească în căutarea luminii.

— Suntem pe o insulă, îi reaminti el cu îndârjire. Ne aflăm la zeci de mile depărtare de oricare localitate. Şi chiar dacă n-am fi, n-aş lăsa scurgătorii ăia de sânge care se intitulează doctori să-şi pună mâinile murdare pe prietenul meu.

Phoebe era palidă, iar în timpul scurt care se scurse de când o întâlnise afară în aerul proaspăt şi razele de soare sub ochi îi apăruseră cearcăne întunecate. Părea să se veştejească asemeni unei flori exotice smulsă din mediul ei natural.

— Da – am uitat cum a fost – este – medicina în secolul al optsprezecelea. Presupun că nu putem face prea multe pentru el, nu?

Duncan aşteptă câteva clipe cu răspunsul, era gata să plângă, şi mai bine ar fi murit decât să dea dovadă de o atare slăbiciune în faţa unei alte persoane – în special a celei de lângă el. Fireşte, existaseră şi înainte momente când dăduse frâu emoţiilor sale, dar o făcuse în singurătate; prefera să-şi exprime suferinţele prin muzică.

— Nu, spuse el în cele din urmă. Nu prea putem face multe ca să-i uşurăm chinul. Ce te aduce aici, Phoebe?

Tânăra dădu la o parte părul ud de transpiraţie de pe fruntea lui Alex mângâind parcă un copil speriat de un vis urât.

— Nu ştiu, replică ea, fără să se uite la Duncan. S-a purtat frumos cu mine în seara când am apărut în casa asta.

— Spre deosebire de mine, spuse Duncan. Atinse mâna lui Alex cu vârfurile degetelor sperând că prietenul său ştia că nu era singur şi că, oricât de fără speranţă şi măcinat de vinovăţie, va veghea asupra lui.

— Te-ai purtat ca un ticălos, spuse Phoebe, – o remarcă făcută în şoaptă. Am crezut c-am nimerit într-o piesă de teatru proastă.

Duncan prinse destule din engleza ei întortocheată ca să aibă motive de supărare, dar atenţia îi era îndreptată asupra bolnavului.

— În seara aceea a fost furios pe mine. Mă întreb

uneori cum de am ajuns prieteni – eu am fost întotdeauna un libertin, iar el cel mai corect bărbat pe care l-am cunoscut vreodată, ducându-şi viaţa după nişte principii la care nici nu îndrăznesc să aspir.

— A crezut probabil că te poate salva, spuse Phoebe.

— Probabil, replică Duncan şi zâmbi mâhnit. Ar fi trebuit să-şi dea seama că e o sarcină imposibilă.

— Eşti chiar atât de rău? întrebă Phoebe. Alex se mişcă, iar Phoebe înmuie o cârpă în apă şi îi şterse fruntea continuând să vorbească. E drept că eşti un tip cu toane şi nu tocmai treaz la ora asta, dar e clar că-ţi pasă de prietenul tău şi de ţara ta. Eşti un muzician talentat şi trebuie că iubeşti frumosul, altfel n-ai locui în casa asta minunată.

Evaluarea făcută pe un ton degajat îl tulbură adânc şi trase concluzia că ce i se întâmplase lui Alex îl făcea deosebit de sentimental.

— Crezi că diavolul nu iubeşte muzica la fel de mult sau poate chiar mai mult decât oricare înger din cer? întrebă el sarcastic. Bănuiesc că uneori scoate nişte sunete ţipătoare, dar de cele mai multe ori sunt triste. Cântă pentru că nu poate plânge.

Un timp Phoebe îl urmări în tăcere, apoi întrebă cu o voce plină de înţelegere.

— Şi de asta cânţi tu, Duncan? Pentru că nu poţi plânge?

El se ridică şi se duse la fereastra pe care Phoebe sau Bătrâna o deschisese spre briza sărată a mării. Aruncă o privire pierdută mării care îi fusese iubită, esenţa vieţii şi sanctuar mai toată viaţa lui de bărbat adult. De data asta nu-l mai calmă.

— Alex e pe moarte, murmură el. Probabil din cauza mea. Se întoarse şi îşi dădu seama după expresia din ochii lui Phoebe că faţa trebuie să-i arate

îngrozitor, dar trecuse deja de stadiul tăcerii, oricât ar fi fost de prudentă. Avea în ea ceva care îl îndemna să-şi dorească să-i mărturisească secretele cele mai intime, mai cumplite ale sufletului său. Dumnezeule care eşti în ceruri, uită-te la el! Crezi că Alex a avut nevoie de un diavol care să-i provoace suferinţa asta teribilă, pierderea imensă? Nu. Ca un om bun să ajungă la capătul zilelor n-a fost nevoie decât ca să fie prieten cu Duncan Rourke!

Spuse lucrurile astea în şoaptă, dar ar fi putut la fel de bine să strige pentru că întreaga cameră vibra de forţa furiei şi durerii lui.

Phoebe se ridică, ocoli patul şi se opri în faţa lui fixându-l cu ochii sclipind, jigniţi.

— Destul! Alex n-a fost obligat să lupte alături de tine, a ales singur genul ăsta de viaţă. Trase aer pe nas, un gest cu totul lipsit de delicateţe feminină, îşi şterse faţa cu dosul palmei şi vorbi mai departe. Dacă vrei să-ţi salvezi conştiinţa încărcată şi să te bălăceşti în teribila tragedie a existenţei tale, ai măcar bunul simţ să o faci în altă parte. Clipele astea îi aparţin lui Alex, nu ţie.

Duncan făcu un pas înapoi conştient de faptul că avea dreptate. Înainte să poată spune ceva, Alex se mişcă din nou şi murmură ceva.

Ceru apă, iar Phoebe se duse lângă pat şi cu ajutorul unei linguri îi dădu să soarbă câteva picături. Alex deschise ochii şi se uită la Duncan. Privirea aceea cuprindea în ea o rugăminte care îl străpunse pe Duncan ca vârful unei lănci.

Alex voia să moară.

— Nu, îi spuse Duncan cu o voce răguşită. Nu, fir-ai să fii!

În noaptea aceea Duncan rămase la căpătâiul prietenului său, aşteptând, veghind, îndemnându-l să

trăiască. La un moment dat, Phoebe plecă din odaie şi fu înlocuită de Bătrâna care adusese cataplasme şi le puse, murmurând incantaţii stranii. Nu i se adresă lui Duncan, iar acesta nu-i spuse niciun cuvânt, dar amândoi se străduiau să-l ţină în viaţă pe Alex.

La ivirea zorilor Bătrâna îşi adună leacurile şi plecă, iar Duncan se duse la fereastră ca să urmărească soarele aruncând pete roşiatice şi aurii pe întinsul apelor.

— Duncan.

Duncan întoarse capul dându-şi seama că nu-şi imaginase sunetul. Alex era conştient, deşi de o paloare cadaverică, iar pentru o clipă bucuria lui Duncan fu atât de imensă că nu reuşi să scoată niciun sunet.

— Ce fel de soldat voi mai fi acum? întrebă Alex disperat.

Duncan îşi găsi vocea şi se aşeză pe un scaun de lângă pat.

— Mai sunt şi alte lucruri folositoare pe care le poţi face, replică el cu un glas aspru. Ai putea face comerţ sau te-ai putea pregăti să ajungi avocat. Te-ai putea căsători şi avea copii…

Buzele lui Alex se răsfrânseră într-un zâmbet abia schiţat.

— O femeie îşi doreşte ca soţul să-i fie un bărbat întreg, nu o rămăşiţă.

— Eşti întreg, insistă Duncan. Sau vei fi după ce vei avea destul timp să te vindeci. Dă-ţi o şansă.

— Piciorul nu mai e de niciun folos, spuse Alex. L-am simţit murind.

Duncan îşi strânse nările între degetul mare şi cel arătător. Era metoda cea mai bună ca să-şi păstreze vocea calmă, să-şi ascundă propriile dureri şi regrete.

— Vei fi din nou un bărbat în putere, spuse el.

Peste şase luni, un an…

Faţa lui Alex era scăldată de lacrimi, iar vederea lor îl opri pe Duncan.

— Voi încerca, murmură Alex. Dar trebuie să-mi dai cuvântul tău, altfel nu ajungem la nicio înţelegere.

— Despre ce vorbeşti? întrebă Duncan. Ce fel de înţelegere?

— Dacă aş putea face ce doresc, mi-aş pune un pistol la tâmplă. Dar cum tu crezi că-mi voi reveni, îmi voi da toată silinţa. Însă dacă peste şase luni dorinţa mea va fi aceeaşi, trebuie să mă ajuţi să-mi pun capăt zilelor.

Duncan simţi un gol în stomac.

— Pe toţi zeii…

— Promite-mi, stărui Alex. Era slăbit, gata să adoarmă.

— Nu pot!

— Duncan.

— Naiba să te ia – cum îmi poţi cere să comit o crimă, să-mi ucid cel mai bun prieten?

— Exact din acest motiv. Pentru că eşti prietenul meu cel mai bun. Mă aşteaptă o călătorie lungă, Duncan. Nu am puterea să încerc ştiind că mă condamn la o existenţă într-un trup distrus, dar prea puternic totuşi ca să piară.

— Vrei să spui că dacă refuz să-ţi fac această promisiune te vei mulţumi să mori? Dar nu poţi muri numai pentru că aşa vrei. Însă chiar în timp ce rostea discursul ăsta disperat Duncan ştia că se înşeală. Văzuse şi alţi bărbaţi preferând moartea, cu răni mai puţin grave ca ale lui Alex. Nu trebuia decât să îţi îndrepţi mintea spre mormânt şi spre pacea care te va aştepta acolo, punând astfel capăt durerii, fricii şi regretului.

Alex nu spuse nimic; nu era nevoie. Se mulţumi

să se uite la Duncan şi să aştepte.

— Nu-mi cere aşa ceva!

— N-o pot cere nimănui altcuiva, spuse Alex.

Un timp îndelungat Duncan rămase tăcut.

— Foarte bine, acceptă el cu o şoaptă îndurerată. Promit, fir-ai să fii! Dar nu o fac de bună voie.

Alex zâmbi, închise ochii şi adormi.

Duncan ieşi furios din cameră, străbătu coridorul şi coborî scările mari. Se mişca rapid cu toate că era orbit de furie şi nu se opri decât în sufragerie unde se afla clavecinul alb, fără viaţă, vulnerabil violenţei emoţiilor lui. Nu putea gândi, nu îndrăznea să vorbească.

Se aşeză la instrumentul superb şi întinse degetele peste clapele familiare. Nu-şi dădu seama ce cântă, nu auzi muzica, nu-i pricepu înţelesul. Pierdu noţiunea timpului.

Îşi ridică degetele de pe clape, notele continuând să curgă prin el ca un şuvoi de tunete izvorând din părţile cele mai singuratice şi aride ale sufletului lui. Lângă el se afla Phoebe, urmărindu-l, ascultându-l. Plângând.

Îi văzu buzele formând cuvântul „destul”, dar îşi clătină capul. Nu înţelegea; nu putea controla muzica pentru că nu el era stăpânul ei. Îşi coborî din nou privirea lovind clapele, iar concertul cu acordurile sale pline de mânie umplu încăperea, casa, universul.

Iar atunci Phoebe îl atinse, ceva ce nu mai îndrăznise nimeni când se afla într-o astfel de stare. Păşi în spatele lui şi îşi lăsă mâinile pe umeri, iar şocul îl izbi cu toată forţa unei nave răsucite de furtună, despicându-se peste stânci.

Se ridică şi se roti răsturnând scaunul.

Ea nu se retrase deşi trebuie să fi arătat precum un demon, ci îşi puse mâinile uşoare, reci pe braţele

lui, apoi pe faţă.

— Duncan, spuse ea. Oh, Duncan.

Tandreţea ei fu mai mult decât putu îndura. Nu-şi dorea – nimic altceva decât să o ia în braţe şi să şi-o pună în pat, să se piardă în focul ei dulce, să ardă la flacăra ei, dar n-o va seduce, şi nici nu va folosi forţa. Ieşi din sufragerie pe uşile din sticlă dinspre terasă, păşi în grădină şi nu se întoarse în casă decât după ce întunericul cuprinse insula iar la ferestre se aprinseră lămpile.

Capitolul 5

Acordurile cumplite, frumoase şi sfâşietoare ale muzicii lui Duncan răsunară în urechile lui Phoebe şi îi tremurară în inimă cu mult după ce acesta se smulse de lângă clavecin, răsturnând scaunul cu explozia lui de violenţă şi se repezise afară din sufragerie. Când o uşă se trânti undeva în depărtare corzile încă mai murmurau o tânguire.

Phoebe nu se aplecă să ridice scaunul; până şi gestul ăsta ar fi fost o îndrăzneală prea mare, iar pentru ziua aceea îşi băgase deja nasul în prea multe lucruri. Îşi trecu uşor degetele mâinii drepte peste clapele imaculate, dorind parcă să calmeze instrumentul, iar în urma lor se auzi un sunet slab de note triste şi fragile. O văzu cu colţul ochiului pe Bătrână stând de veghe cu braţele încrucişate peste piept, şi faţa la fel de serenă ca a unui înger.

— Păcat că nu l-am lăsat în pace, reflectă Phoebe, simţindu-se distrusă.

— Ai vrut să-l ajuţi, îi răspunse Bătrâna binevoitoare. Sufletul îi e încă rănit, şi nici măcar tu nu

i-l poţi vindeca. E o treabă pe care stăpânul Duncan o poate rezolva numai de unul singur cu ajutorul Făuritorului.

Phoebe se întoarse întâlnind privirea paşnică a prietenei ei.

— Eşti grozavă, spuse ea cu afecţiune, prea mâhnită însă ca să zâmbească. Cum de-ai ajuns atât de deşteaptă?

— Am trăit mult, veni răspunsul. Am privit şi am ascultat.

Phoebe dădu din cap, apoi oftă dusă pe gânduri. Anunţă concluzia la care ajunsese mai de mult, dar nu îndrăznise să-i dea glas.

— Nu pot sta aici, spuse ea.

Bătrâna nu reacţionă verbal ci se apropie şi luă mâna lui Phoebe aşa cum făcuse şi Simone, apoi îi studie palma cu atenţie. De data asta Phoebe nu făcu nicio încercare să şi-o retragă, iar în acele câteva clipe îşi simţi sufletul examinat, cântărit, explorat.

În cele din urmă pe buzele Bătrânei flutură un surâs, ca o pasăre ridicându-se uşor de pe o ramură.

— Da, spuse ea. Vei pleca din locul ăsta. E necesar.

— Mă vei ajuta?

Bătrâna îşi înfipse, privirea în ochii ei şi păru să vadă viziuni şi prevestiri, lucruri de care nici Phoebe nu era conştientă. O străbătu un fior, dar senzaţia se născu din mister, nu din teamă.

— În noaptea asta o barcă te va duce departe, spre o insulă aflată la nord de asta. Va trebui însă să fii puternică, pentru că nu va fi o călătorie uşoară.

Phoebe aflase deja că în secolul al optsprezecelea nimic nu era uşor – aveai nevoie de toată energia ca să-ţi satisfaci până şi nevoile cele mai fundamentale. Lucruri simple, cum ar fi fost mersul la

toaletă necesitau un întreg plan strategic, iar o baie era un eveniment de proporţii monumentale.

— Nu mă miră, replică ea cu un aer firesc.

Îşi petrecu restul zilei lângă patul lui Alex citindu-i dintr-un volum de Chaucer găsit în sufragerie. Deşi inteligentă, engleza veche nu reprezenta punctul ei forte, şi înţelese prea puţine. Sarcina asumată reuşi să-i abată gândurile de la propriile probleme şi, spera ea, servi drept fir, oricât de subţire, ca să-l lege pe Alex de lumea celor vii.

La apusul soarelui mâncă într-un colţ întunecat al bucătăriei, o clădire construită separat de casă, iar când noaptea se lăsă asupra insulei fu căutată de un băştinaş. O conduse spre ţărm pe o potecă tăiată în vegetaţia luxuriantă, fără să-i vorbească, iar odată ajunşi acolo, îi arătă cu mâna o barcă lucioasă în formă de canoe ridicată pe nisipul alb ca zahărul.

Înghiţind cu greu, Phoebe se urcă înăuntru strângând la piept bocceaua mică în care erau o rochie, lenjerie, sare pentru curăţatul dinţilor şi un calup de săpun, apoi luă loc pe bancheta îngustă. Băiatul intră în apa de un verzui întunecat şi, forţându-şi muşchii, împinse expert barca, apucă vâslele şi iată-i înaintând prin conul tremurător de lumină argintie aruncat de lună asupra valurilor.

Bătrâna avusese dreptate; călătoria fu foarte dificilă.

Mai întâi ţânţarii. Apoi răul de mare care o făcu să verse peste copastie. Îşi croiră drum printre insule negre ghidându-se după stele, iar la răsărit se adăpostiră într-un golf mic, unde dormiră întinşi pe nisip. Phoebe îşi folosi sacul drept pernă.

Vreme de trei zile călătoriră la fel, alunecând noaptea peste întinderile calme ale apelor, dormind ziua pe câte un ţărm, unde nu exista pericolul să fie

văzuţi. Phoebe tăcu în cea mai mare parte a timpului, dar din când în când simţi nevoia să vorbească vrute şi nevrute numai ca să-şi alunge plictiseala. Îi povesti însoţitorului ei mut despre Jeffrey, profesorul Benning, maşini, avioane, magazine universale, hamburgeri şi celulită. El o ascultă, zâmbind uneori şi nu-i oferi niciun cuvânt drept răspuns.

În sfârşit, în dimineaţa celei de-a patra zile ajunseră la o insulă care nu era nici izolată şi nici pustie ca celelalte, ci fremătând de sunete, agitaţie, înghesuială. În port se aflau corăbii englezeşti arborând steagul britanic, cheiurile erau pline de butoaie şi lăzi, iar pe ţărmul mărginit de clădiri treceau sclavi, oameni liberi, căruţe şi trăsuri. Phoebe îi mulţumi însoţitorului şi pomi curajoasă prin apă, fustele trăgând-o în jos.

Habar nu avea încotro să meargă, aşa că o luă drept înainte.

Se plimbă în susul şi în josul străzilor mocirloase, pline de bălegar, până rochia şi pantofii i se uscară, o turistă venind dintr-un alt secol. Trecu pe lângă un atelier de fabricare a lumânărilor, o ţesătorie, un fel de birou de navigaţie şi un magazin. Clădirea cea mai proeminentă însă era *Coroana şi Crinul*, o tavernă foarte populară.

Adunându-şi restul curajului, Phoebe îi trecu pragul şi intră în salonul slab luminat unde domnea o mare veselie, între pereţii aceia murdari mirosea a malţ, transpiraţie, fum de tutun şi trădare. Phoebe se duse direct la tejghea unde un zdrahon într-o cămaşă plină de pete şi o perucă murdară împărţea halbe pline cu bere.

— La bucătărie cu tine, fato, spuse el înainte ca Phoebe să apuce să rostească măcar un cuvânt. O să ai ce lucra aici, dacă ştii să serveşti o halbă şi să-ţi

păstrezi gândurile pentru tine. Vorbeşte cu jupâniţa Bell – o să-ţi dea un pat şi un blid cu mâncare.

Roşie în obraji, Phoebe se abţinu să-l pună la punct în termenii pitoreşti ai epocii şi porni spre partea din spate a tavernei trecând printre mesele aşezate pe capre de lemn. Trebuia să-şi găsească ceva de lucru ca să supravieţuiască straniei odisei cosmice, iar servirea băuturilor la *Coroana şi Crinul* era un început.

Nu se putea aştepta să avanseze la un post managerial, desigur, dar asta era o problemă la care se va gândi ceva mai târziu. Deocamdată nu-şi dorea altceva decât un pat curat şi ceva de mâncare.

Jupâniţa Bell era o femeie solidă, mărinimoasă, îmbrăcată într-o rochie dintr-o ţesătură aspră. Cu coama ei de păr cărunt, şi cu un fel de a fi ţâfnos dar prietenos îi amintea lui Phoebe de unul din personajele favorite ale filmelor anilor ’40 – Ma Kettle în interpretarea lui Margery Main.

— Mă numesc Phoebe Turlow, anunţă Phoebe sperând ca vocea să-i sune ca a oricărei alte femei din secolul al optsprezecelea, ştiind totuşi că nu avea cum. Privirea ageră a jupâniţei Bell se aţinti imediat spre părul ei scurt. Caut o slujbă. Muncă. Un post.

Femeia mai în vârstă miji. Ochii.

— Ştiu şi eu, spuse ea cu vocea ei dură, bubuitoare. Eşti cumva o roabă fugită de la stăpânul ei? De unde vii?

Phoebe înghiţi în sec.

— Nu sunt sluga nimănui, spuse ea sigură de sine. Şi vin dintr-un loc numit Seattle. Poate n-ar fi stricat să tragă o minciună, dar nu se pricepuse niciodată la tertipuri improvizate; fuseseră specialitatea lui Jeffrey. Nu mă dau în lături de la munca grea, adăugă ea după câteva clipe de gândire. Am fost chelneriţă în colegiu.

Jupâniţa Bell pufni pe nas scoţând apoi un chicot răguşit.

— Colegiu, ai? rosti ea în bătaie de joc de parcă ar fi fost ceva imposibil. Cum şi era în 1780. Ştii să mături podelele, să speli căni şi oale şi să faci o tocană bună din ce se nimereşte să-ţi pice în mână?

— Dacă n-am încotro, încuviinţă Phoebe.

Jupâniţa Bell dădu drumul unui hohot de râs gros şi gutural, plină de bunăvoinţă.

— Să zicem că un bărbat, om al regelui sau rebel, te cheamă în patul lui…

— Refuz categoric, spuse Phoebe.

— Mda, replică jupâniţa Bell. Probabil că da. Vino cu mine, fato, o să-ţi arăt odaia în care vei locui. În bucătărie e o oală cu ciorbă de vânat – te poţi servi după bunul plac al inimii. Dar nu şi din bere. Până nu ţi-ai terminat treburile. Ne-am înţeles?

Phoebe nici nu se gândi să refuze. Dădu din cap bucuroasă că-şi găsise atât de repede o slujbă, şi o urmă pe jupâniţa Bell pe un şir de trepte din scânduri, apoi pe încă unul. Camera ei, după cum se dovedi după puţin timp, nu era altceva decât un colţ retras de sub grinzile podului, puţin mai mare decât un dulap în perete tipic apartamentelor din secolul douăzeci, dotată cu un pat tare din lemn, o pătură zdrenţuită, un lighean şi o ulcică bălăngănindu-se pe ceea ce s-ar putea numi un lavoar. Sub pat era o oală de noapte, iar într-unul din pereţi era înfipt un cui în care să-şi atârne garderoba. Care consta exact din două rochii.

— Mulţumesc, spuse Phoebe cu toată sinceritatea. Deşi îi era un dor cumplit de Duncan şi de Bătrână, celula asta mizeră îi aparţinea. Uşa era grea, avea un zăvor mare, şi oricât de grea ar fi fost munca îi va putea trece pragul în fiecare seară ştiind că-şi câştigase pâinea.

— Eşti o fată ciudată, remarcă jupâniţa Bell ridicând o sprânceană căruntă şi stufoasă. De unde te tragi? Adică pe unde e locul ăsta numit Seeattle?

— Lângă Boston, răspunse Phoebe descoperind că la nevoie putea totuşi minţi cu uşurinţă. Spera că răspunsul să n-o treacă imediat în categoria patrioţilor, dar în secolul ăsta nu avea cum să fie altceva. Dacă îşi amintea bine numărul celor credincioşi Coroanei fusese aproximativ egal cu cel al rebelilor. În general ambele grupări urmau ce le dicta conştiinţa, membrii celor două tabere considerându-se cetăţeni loiali. Era o chestie de semantică.

— Atunci îl cunoşti pe Samuel Addams, nu? Şi pe ceilalţi răzvrătiţi?

— Numai după reputaţie, răspunse Phoebe prudentă punându-şi sacul pe pat, dorind astfel să-şi revendice încăperea modestă. Istoria Americii, pagina 101, îşi zise ea în gând, doborâtă de oboseală. Samuel Addams era cunoscut pentru petele de ou de pe revere ca şi pentru calităţile de conducător, natura recalcitrantă şi inteligenţa formidabilă. Eşti o Tory jupâniţă Bell?

— Dar tu? i-o întoarse augusta persoană.

— Nu, spuse Phoebe pentru care onoarea devenise o problemă de viaţă şi de moarte. Poate mai mult de moarte acum că-şi declarase preferinţele politice, climatul în care ajunsese să trăiască fiind deosebit de periculos. Sunt de partea câştigătorilor. Armata continentală va triumfa.

Jupâniţa Bell îi acordă un surâs enigmatic, dar nu dezvălui nimic din propria credinţă politică,

— Aşa zic unii. Alţii nu sunt de acord. Vei lucra în seara asta, spuse ea. Dar mai întâi te speli, te odihneşti şi ai grijă să nu rămâi cu stomacul gol.

Recunoştinţa lui Phoebe nu cunoscu margini. Era

o străină, o călătoare prin vremuri şi locuri ciudate, aşa că nu se putea aştepta decât la cele mai simple concesii, strict necesare supravieţuirii. Nici vorbă de confort. Dădu din cap că înţelesese şi s-ar fi întors să-şi despacheteze micul bagaj dacă jupâniţa Bell n-ar fi vorbit din nou.

— Ce s-a întâmplat cu părul tău, copilă? întrebă ea.

— Am suferit de febră, spuse Phoebe. De bine de rău iată că-i era tot mai uşor să răstălmăcească adevărul. În fond nu-i putea spune acestei femei că venea dintr-un alt timp, dintr-un viitor de peste două secole când oamenii îşi purtau părul după cum îi tăia capul. Dar nu-ţi fă probleme. Nu sunt contagioasă.

— Ciudat, spuse jupâniţa Bell, continuând să privească gânditoare şuviţele retezate ale părului lui Phoebe. E ceva mai mult decât părul ăsta ciopârţit, dar bănuiesc că nu are nicio importanţă. Munceşte pe brânci, fato şi culcă-te cu Tory sau rebelii, dar pe rând. Dacă vrei să nu dai de necazuri.

— Sunt întru totul de acord, spuse Phoebe. Fără Duncan, experienţa secolului al optsprezecelea părea mai puţin reală cu toată autenticitatea ei pitorească. Semăna mai degrabă cu un vis plin de imagini vii. Nu-mi doresc altceva decât un loc unde să dorm, ceva de mâncare şi câţiva şilingi – pe care să-i pot considera ai mei.

Stăpâna tavernei îi reteză urgent iluziile financiare..

— Şilingi, ai? Spre buzunarul tău n-o să-şi găsească drumul decât jumătăţi de penny şi asta numai dacă te dovedeşti harnică şi te porţi cuviincios.

Phoebe nu putu rezista tentaţiei de a face o reverenţă cu toate că nu avusese intenţia să-şi bată joc de proaspăta şefă. Fu mai mult un reflex datorat

ambianţei şi modului ciudat de exprimare al jupâniţei Bell.

Jupâniţa Bell fu plăcut impresionată şi îi porunci noii servitoare să se spele de praful drumului, iar după aceea să se prezinte imediat în bucătărie. Phoebe îi dădu ascultare, iar după plecarea ei turnă nişte apă în lighean şi se stropi cu multă vitejie. Se folosi de degete ca să-şi pieptene părul, îşi înghesui sacul de voiaj sub lavoar, apoi coborî treptele în grabă, stomacul chiorăindu-i de foame.

Bucătăria de la *Coroana şi Crinul* era un loc strâmt, aburit, plin de mirosuri atât plăcute cât şi respingătoare. Phoebe acceptă bucuroasă un blid cu tocană groasă, prea flămândă ca să o preocupe modul de preparare, şi se aşeză pe o bancă de lângă găleata cu zoaie, mâncând cu poftă. Pe parcursul călătoriei din Insula Paradisului se hrănise cu pâine tare primită de la Bătrână şi cu peşti, rădăcini, nuci de cocos sau fructe pe care i le oferise însoţitorul ei mut odată ce ajungeau la ţărm.

Nu-i vorbi nimeni deşi atrase un număr considerabil de priviri curioase, bănuitoare, aşa cum i se întâmplase şi în spălătoria din casa lui Duncan. Phoebe nu era timidă din fire, deşi evita scandalul ori de câte ori era posibil, şi înfruntă fără să clipească căutăturile celorlalte femei. Orice semn de frică sau supunere ar fi condamnat-o la tiranie şi izolare. După ce termină de mâncat îşi spălă mâinile şi restricţia la odihnă fiind deocamdată uitată, i se dădu un şorţ pătat şi fu trimisă printre clienţi.

Clientela de la *Coroana şi Crinul* era o şleahtă teribil de pitorească – soldaţi englezi în pantaloni gălbui, cizme înalte şi faimoasele tunici roşii, alături de oameni simpli în haine cusute în casă şi încălţări din piele – meseriaşi, ucenici, fermieri şi negustori. Unii

dintre cei din urmă, îşi zise Phoebe grăbindu-se să le servească halbe cu bere erau rebeli. Alţii, fireşte, erau credincioşi Coroanei. Cine era fiecare era o chestiune de opinie, cu toate că oamenii regelui aveau tendinţa de a fi ceva mai gălăgioşi.

Băutura curgea deja de un timp destul de îndelungat din cepurile butoaielor din spatele scândurii şlefuite pe post de tejghea când unul dintre cei în tunici roşii, numit de ceilalţi maiorul Lawrence, o apucă brusc pe Phoebe de panglicile şorţului şi o trase în poală. Ea se luptă, dar el se mulţumi să râdă, mâinile lui puternice cuprinzându-i talia şi potolind-o cu uşurinţă.

Deşi se afla într-o situaţie neplăcută, Phoebe nu putu să nu observe că unii dintre bărbaţii aflaţi la mesele pe capre, toţi englezi, nu erau deloc încântaţi de felul cum evoluau lucrurile.

— Lasă fata în pace, spuse o voce cultivată de undeva din spate. E clar că-i bolnavă – uită-te la părul ei. Abia dacă i-a mai rămas ceva.

Maiorul cu ochii înceţoşaţi de băutură şi ameţit de abundenţa de testosteron o împinse pe Phoebe spre genunchii osoşi şi o studie.

— Ai zice că-i băiat dacă n-ar avea curbe şi umflături în locurile potrivite.

Phoebe se foi, roşi şi pufni pe nas indignată.

— Las-o să plece, repetă salvatorul lui Phoebe, dar nu se mişcă de la locul lui ca să-i vină în ajutor şi nici măcar nu se aplecă în aşa fel încât ea să-i poată vedea faţa şi să-i aprecieze caracterul.

— Poate maiorului îi plac băieţii, remarcă un suflet pus pe şotii întărindu-şi afirmaţia cu un râgâit şi un vânt răsunător. Aveţi grijă, oameni buni şi ţineţi-vă fundurile acoperite când sunteţi în preajma lui.

Maiorul o împinse pe Phoebe de lângă el cu atâta

grabă şi forţă că aproape o trânti pe podeaua murdară. În clipa următoare Lawrence ţâşni în picioare, rumen în obraji de la bere şi indignare, bâjbâind după sabie.

— Cine a spus asta? se răsti el.

Phoebe ar fi izbucnit în râs dacă n-ar fi avut în vedere gravitatea situaţiei în general şi sabia în particular. La capătul unei bănci stătea un bărbat singur, iar ceilalţi membri ai grupului se strânseseră grămadă, având pe chip expresii de un dispreţ plin de veselie.

Acţiunea de eliminare a suspecţilor se încheiase, îşi zise Phoebe.

— Noroc, spuse creatorul de indigestii, ridicând halba în onoarea maiorului. Era un bărbat scund, viguros, cu o căpăţână cheală, roşu la faţă, iar când se ridică, unul din nasturii tunicii se rupse, rostogolindu-se peste masă.

Maiorul îşi retrase degetele de pe mânerul săbiei, făcu un pas înapoi şi strâmbă din nasul lui lung, aristocratic.

— Pe toţi sfinţii, sergent, eşti o ruşine pentru Coroană, mormăi el. Te-aş ucide pe loc şi aş aduce un mare serviciu Maiestăţii Sale, dar legea mi-o interzice!

Ochii sergentului sclipiră, îşi luă nasturele şi îl vârî în buzunar.

— Exact, rosti sergentul încrezător în sine pe un ton plin de voie bună. Aşa stă scris în documente. Îşi puse pe cap un tricorn prăfuit după ce-l flutură în jurul lui, un fel de plecăciune caraghioasă, apoi îi făcu cu ochiul lui Phoebe şi se întoarse să plece.

Phoebe dădu din cap în semn de salut şi se ţinu cât mai departe de maior în caz că lucrurile ar fi luat din nou o turnură violentă, dar odată cu plecarea sergentului atmosfera din tavernă suferi o schimbare. Unul câte unul, soldaţii plictisiţi îşi lăsară halbele pe

masă, se ridicară de pe bănci şi părăsiră taverna. Conducătorul lor mai zăbovi un timp, încruntat, umplându-şi cana cu lichidul aflat în ulciorul de pe masă.

— Eu i-aş propune cafea, şopti Phoebe unei alte servitoare, o tânără îmbrăcată într-o rochie fără nicio formă dintr-o muselină de culoarea untului, o bonetă şi un şorţ murdar, dar cofeina ar putea aduce stării lui un prejudiciu mai mare decât alcoolul.

Colega ei de muncă – pe parcursul ilustrei cariere de numai o jumătate de zi la *Coroana şi Crinul,* Phoebe auzise că se numea Molly – se uită la ea complet năucită şi aproape că scăpă din mână tava cu vânatul la grătar. Apoi schiţă un zâmbet şovăielnic, iar Phoebe speră că-şi făcuse o prietenă. Pe lângă sergentul care o salvase cu o fineţe remarcabilă, ţinând seama de circumstanţe, de amabilităţile nedorite ale maiorului. Acum nu-i rămânea altceva de făcut decât să pună o distanţă cât mai mare între ea şi maior; poate că era ofiţer, dar nu şi gentlemen.

Molly servi friptura de vânat meseriaşilor înfometaţi de la o masă din colţ şi se întoarse la tejghea după o halbă de bere ocolind englezul singuratic, ferindu-se de el ca dracu’ de tămâie.

Când taverna se goli complet iar Phoebe freca sârguincioasă o masă aşa cum îi ceruse jupâniţa Bell, care se mândrea, după cum pretindea singură, cu o reputaţie deosebită, femeia veni lângă ea.

— Va fi biciuit pentru insulta adusă maiorului Lawrence, spuse ea cu un aer firesc. Sper că te vei dovedi demnă de o atare suferinţă.

Phoebe crezu că i se va face rău. Genunchii i se înmuiară şi se prăbuşi pe laviţa de lângă masa pe care o spălase. Prin minte îi trecură imagini îngrozitoare ale unui bărbat legat de stâlp şi bătut cu sălbăticie.

— Sergentul? întrebă ea fără vlagă, şi, după ce jupâniţa Bell încuviinţă, îşi lăsă capul pe braţe gemând neajutorată.

Proprietara tavernei puse cu blândeţe mâna pe umărul lui Phoebe, un gest de simpatie.

— Am fost angajată să fiu şi târfă? întrebă Phoebe ridicând privirea spre faţa ofilită, îmbătrânită a jupâniţei Bell. De aia m-a pipăit Lawrence? Omul ăsta va fi biciuit pentru că am fost prea lipsită de minte ca să înţeleg ce am fost angajată să fac aici?

Femeia mai în vârstă îşi clătină capul, iar pielea tăbăcită a pometilor se înroşi uşor.

— Nu, fata mea, nu e nevoie să împărţi patul cu un bărbat, numai dacă vrei. Ţi-am spus-o deja. Lawrence e un laş şi un ticălos – nu e singurul, sunt mulţi ca el chiar şi în Armata continentală. Nu te va ierta – cu atât mai puţin pe unul din sergenţii lui – pentru insulta adusă.

— Nu pot face nimic – nu mă pot adresa nimănui?

— Dacă nu vrei să înrăutăţeşti şi mai mult situaţia acelui amărât te vei ţine deoparte şi vei lăsa lucrurile aşa cum sunt.

— Dar un bărbat de treabă va fi biciuit din cauza mea…

— Şi n-ai cum să-i schimbi soarta, o întrerupse jupâniţa Bell. Termină cu spălatul, fato, şi du-te la culcare. Ziua de mâine va veni aproape imediat ce vei închide ochii.

Disperată, lipsindu-i Duncan, înţelepciunea Bătrânei şi sfaturile ei liniştitoare, Phoebe îşi încheie treburile şi, luând lumânarea lăsată de stăpâna tavernei, urcă treptele înguste spre camera ei. Ajunsă acolo, îşi scoase rochia, îşi stropi faţa cu apă rece, îşi curăţă dinţii cu un deget înmuiat în sare, apoi se prăbuşi pe pat şi plânse.

Dimineaţa sosi mult prea devreme, aşa cum îi prezisese şefa, iar după ce se spălă, şi se îmbrăcă coborî repede treptele ca să meargă la latrina din spatele tavernei. Se spălă din nou pe mâini într-un vas de lângă uşa din spate, folosindu-se de un săpun tare care nu făcu nici măcar un clăbuc, după care intră în bucătăria tavernei.

— Bietul Jessup Billington mai c-a murit din cauza bătăii primite pentru tine, îi spuse o roşcată care ar fi fost o mare frumuseţe dacă obrazul nu i-ar fi păstrat urmele vărsatului de vânt.

— Ţine-ţi gura, Ellie Ryan. Nu e vina lui Phoebe că maiorul Lawrence e un porc, interveni Molly cu o tenacitate cu totul surprinzătoare la o persoană atât de blândă şi supusă. Dacă vrei să ştii părerea mea, el e cel care ar trebui biciuit până la nesimţire.

Phoebe ridică ambele mâini, implorând pace. Nu voise să-i provoace necazuri sărmanului Billington şi nici nu-i trecea prin cap să fie cauza unui conflict între Molly şi roşcată.

— Vă rog, nu vă certaţi, spuse ea strângând ochii şi încercând să înfrunte durerea de cap care îi pulsa la tâmple şi la ceafă. Nu-i va fi de niciun folos sergentului, nu-i aşa?

O jumătate de oră mai târziu, în timp ce le servea unor negustori un mic dejun format din cârnaţi şi bere, temerile lui Phoebe se adeveriră. Sergentul Billington fusese legat într-adevăr de un stâlp în piaţa oraşului şi biciuit pentru insubordonare. Lawrence însuşi mânuise biciul, le povesti unul dintre negustori celorlalţi şi cursese mult sânge. Îl aruncaseră apoi într-o încăpere de lângă atelierul fierarului ca să-şi revină, dacă îşi va mai reveni vreodată, şi toate astea din cauza unei fetişcane care lucra tocmai în taverna asta.

Cui îi păsa, traseră ei concluzia. Nu era el englez,

şi nu distruseră englezii o mulţime de oameni cinstiţi cu taxele şi războiul lor? Păi, în vremurile astea cumplite era atât de greu să pui ceva de mâncare pe masă. De ce să-ţi fie milă de unul cu spatele ca un homar fiert?

Lui Phoebe, căreia i se făcuse din nou greaţă, nu i se acordă niciun pic de atenţie; era acolo ca să-i servească, nu reprezenta *ceva* mai mult ca un scaun sau un câine credincios. Bănuia că şi dacă ar fi ştiut că ea era fetişcana pentru care soldatul mâncase bătaia soră cu moartea, tot i-ar fi durut în cot.

Le aduse berea şi se abţinu cu chiu cu vai să nu le-o toarne peste capetele pătrate, iar când jupâniţa Bell o trimise să cumpere ouă pentru cină se duse la fierar în loc să meargă la piaţă.

Cum nu era nimeni prin preajmă, soarele tropical arzând la întreaga capacitate – se strecură înăuntru mişcându-se repede pe lângă forjă şi caii care nechezau dând nervoşi din copite, şi găsi odaia unde se afla Jessup Billington. Fusese dezbrăcat până la brâu pentru biciuire iar pielea de pe spate nu era numai sfâşiată ci şi învineţită şi îngrozitor de umflată. Zăcea pe burtă, pantalonii fiindu-i mânjiţi de sânge închegat şi înjură când Phoebe îl atinse.

— Îmi pare rău, spuse ea.

— Lasă-l dracului de spate, spuse Billington. Fă rost de nişte whisky ca lumea, cât mai repede. Fierarul ţine o sticlă pe unul din rafturile astea.

Phoebe se abţinu de la observaţia că apa i-ar fi fost de mai mare folos unui bărbat în condiţia lui şi plecă să caute sticla cu whisky. Ţinând seama de aportul ei la starea lui era tot ce putea face deocamdată.

Când Phoebe îngenunchie să-i ofere sticla, Billington se ridică gemând într-un cot acoperit de o

crustă roşie, iar pentru ea fu un chin să asiste la efortul depus. Bărbatul luă o înghiţitură mare din lichid, apoi se prăbuşi înapoi pe paie.

— Nu ştiu de ce ai venit, spuse el, dar te implor, aşa ca de la un suflet creştin la altul, să mă laşi în pace de acum şi până în Ziua Judecăţii de Apoi.

— Vreau să te ajut, spuse ea.

— M-ai ajutat deja destul, replică Billington căutând cu mâna după sticlă. Fă bine şi pleacă de aici înainte ca Lawrence să dea cu ochii cu tine şi să ne atârne în ştreang pe amândoi, pe mine ca trădător iar pe tine ca spioană.

Phoebe se ridică.

— De ce ar face aşa ceva?

— Pentru că e un şarpe răzbunător, o lămuri Billington cu o răbdare nemaipomenită, şi pentru că eu sunt într-adevăr un trădător, iar tu ai putea fi spioană. Trimite-i salutări lui Rourke când o să vină să te ia, nebunul naibii. Iar acum, dacă a mai rămas un dram de milă prin oasele tale, fie-ţi milă şi pleacă.

Phoebe simţi cum păleşte.

— Ce ştii despre Duncan Rourke şi prezenţa mea aici?

Billington râse gutural.

— Nimic din ce aş fi dispus să mărturisesc unei sămânţe de scandal ca tine, rosti el. Zvonurile se răspândesc repede, e tot ce-ţi pot spune.

Iar cu asta leşină deşi Phoebe nu avu cum să-şi dea seama dacă o făcuse din cauza durerii, a whiskyului sau a amândurora.

Pe banca de lângă forjă găsi o găleată cu apă şi o trase după ea în camera întunecată, murdară, în care zăcea salvatorul ei. Rupând o fâşie din singurul şi unicul ei jupon, înmuie în apă bucata de bumbac şi începu să spele, cu mare grijă rănile de pe carnea

mutilată a lui Billington. Din când în când o cuprindea greaţa şi trebuia să se oprească din spălat ca să verse, dar în cele din urmă reuşi să îndepărteze cea mai mare parte a sângelui, descoperind adevărata extindere a rănilor. O clipă închise ochii pregătindu-se pentru ce trebuia să facă mai departe, apoi deschise sticla şi îi turnă conţinutul peste carnea crudă de pe spatele lui Billington.

Acesta începu să urle şi să blesteme ca un bărbat aruncat în flăcări, iar Phoebe o luă la fugă de lângă el convinsă că dacă ar fi ajuns la ea ar fi ucis-o cu mâinile goale.

— Blestemat să-ţi fie sufletul negru, muiere! zbieră el. Ce vrăjitorie o mai fi şi asta?

Phoebe plângea deşi nu-şi dădea seama.

— Nu e vrăjitorie, e simţ practic, spuse ea. Dacă n-aş fi luat nicio măsură, rănile ţi s-ar fi putut infecta, iar whisky-ul a fost singurul antiseptic la îndemână. Se opri, buzele tremurându-i. S-ar putea totuşi să mori, dar acum ai măcar o şansă de supravieţuire.

— Pleacă, şuieră Billington printre dinţii încleştaţi, înainte să mă scol şi să iau o furcă ascuţită ca să o bag în tine numai pentru plăcerea de a te vedea zvârcolindu-te.

Se întoarse la *Coroana şi Crinul* unde jupâniţa Bell o mustră aspru pentru că întârziase prea mult şi se întorsese fără ouă, dar Phoebe îndură ţipetele fără să protesteze.

*
* *

Phoebe plecase de mai bine de zece zile când Duncan primi pe calea obişnuită, complicată şi clandestină vestea că era în Queen’s Town, o aşezare

englezească din insula cea mai nordică, lucrând în taverna lui Sally Bell. Mesagerul îl sfătui respectuos să vină s-o ia cât mai repede înainte ca bunele ei intenţii să-i ducă pe toţi în ştreang, ştiindu-se deja că nu avea minte nici măcar cât toarta unei cratiţe.

Teribil de furios, dar în acelaşi timp incredibil de uşurat că femeia aceea exasperantă era încă în viaţă provocând necazuri, mototoli misiva apoi o ţinu la flacăra lumânării din mijlocul mesei până îi arse complet între degete. După ce din hârtie nu mai rămase decât scrumul îi aruncă o căutătură atât de cumplită de parcă ar fi vrut s-o aprindă din nou cu focul din privirile lui.

— Ce e? întrebă Alex care fusese mutat la parter, în salonul cu vedere spre mare. Fizic se simţea mult mai bine, dar în ochii lui nu mai sclipea nicio scânteie, iar starea lui de spirit îl îngrijora enorm pe Duncan cu toate că se străduia să n-o arate. După cum te uiţi la ea, depeşa asta pare să fi fost scrisă de diavolul în persoană.

Duncan îşi calmă zvâcnirile muşchiului din bărbie. Nu credea în lovirea femeilor, copiilor, câinilor şi cailor, dar în clipa aceea, dacă ar fi putut să-şi pună mâinile pe Phoebe Turlow ar fi strâns-o de gât cu zâmbetul pe faţă.

— Trebuie să plec în Queen’s Town, spuse el. Imediat.

Alex, palid deja, se făcu cenuşiu.

— *Queen’s Town*? Dumnezeule, Duncan, de ce nu pleci la Londra să te prezinţi direct în faţa Curţii. Rezultatul ar fi acelaşi – te vor spânzura şi îţi vor pune capul într-o ţeapă!

Duncan părăsi masa unde mâncase ceva frugal înaintea de primirea misivei aduse de unul din băştinaşii Bătrânei.

— N-am de ales, spuse el. Acolo s-a dus Phoebe.

Alex înjură revoltat.

— Bun, acum dacă e o afurisită de spioană englezoaică le-a spus deja de Insula Paradisului, şi vom atârna cu toţii în ştreang.

— Dacă le-ar fi spus ceva, ar fi fost deja aici, replică Duncan. Instinctul, de care depindea deseori viaţa lui şi a oamenilor săi îi spunea că Phoebe era tot atât de loială cauzei rebelilor pe cât era însuşi generalul Washington. Dar era şi o creatură impulsivă, dotată cu un curaj care nu se potrivea defel cu capacitatea ei de supravieţuire şi putea foarte uşor să se încreadă într-un duşman. Nu-ţi fă probleme, prietene – mă ocup eu de Phoebe.

Odată cu refluxul, cu puţin după ora zece seara, Duncan reuşise să adune cei câţiva oameni de care avea nevoie, iar corabia îi plutea deja pe valuri îndreptându-se spre Queen’s Town, loc în care se pusese un premiu pe capul lui. În zori aruncară ancora la câteva mile de port, iar Duncan cu doi din oamenii lui vâsliră până la mal.

*

**

La o săptămână după ce dăduse greş cu ouăle, Phoebe încă se mai afla pe lista neagră a jupâniţei Bell, dar cel puţin nu fusese concediată. Dacă i se va întâmpla aşa ceva, nu-i vor mai rămâne decât două posibilităţi – să facă trotuarul, sau să moară de foame. Nimeni altcineva nu o va mai angaja – lumea aflase deja despre predilecţia ei pentru provocarea suferinţelor – şi nu ştia cum să se întoarcă în Insula Paradisului chiar dacă ar fi avut o ideea cât de vagă

cam pe unde s-ar fi aflat. Aşa că vorbi cât mai puţin, se ţinu cât mai departe de maiorul Lawrence ori de câte ori acesta intra în tavernă, lucru pe care îl făcea destul de des, şi se resemnă să golească scuipătoarele, găleţile cu zoaie şi să spele în fiecare noapte toate cănile şi halbele. Într-o zi, dacă exista Dumnezeu, jupâniţa Bell va trece peste amorul ei jignit şi va înceta să-i mai atribuie lui Phoebe toate muncile scârboase.

Cu gândul ăsta în minte se îndreptă spre latrină pe cărarea luminată de lună când o siluetă, precum umbra unui demon, apăru pe neaşteptate în faţa ei. Încercă să ţipe, iar efortul îi fu răsplătit cu izbirea de un piept tare. Mică îi fu consolarea constatând că pieptul în chestiune şi mâna care îi acoperea gura îi aparţineau lui Duncan. Nu venise în vizită de curtoazie.

Phoebe se luptă, aşa din principiu, deşi o parte din ea voia să fie capturată şi dusă la casa cea frumoasă.

— Linişte, respiră el în urechea ei liniştind-o doar prin forţa braţelor. Dacă ne prind, nu voi fi singurul care va atârna de creanga unui copac. Te vei bălăngăni exact lângă mine.

Avea dreptate. N-o va crede nimeni că Duncan o luase prin surprindere; vor spune c-a fost o întâlnire pregătită din timp, că era iubita şi complicea lui, tot atât de vinovată de trădare ca el.

Pentru că nu voia să moară – şi din alte câteva motive mai puţin presante – Phoebe încetă să se mai zbată.

Capitolul 6

— Mi-aş putea pierde slujba din cauza asta,

spuse Phoebe când Duncan o trase după el de-a lungul câtorva alei întunecate apoi în jos pe nişte trepte de lemn spre un loc care mirosea a pivniţă. Încă mai am necazuri că i-am făcut o vizită domnului Billington în loc să mă fi dus să cumpăr ouă.

Duncan aprinse o lumânare folosindu-se de nişte cremene, iar flacăra începu să scoată fum tremurând în întuneric.

— Ţi-ai pierdut deja locul de la *Coroana şi Crinul,* spuse Duncan sec, chipul lui cu trăsături colţuroase trecând pe rând de la lumină la întuneric. Şi pun rămăşag că Sally Bell nu-ţi va duce lipsa.

Phoebe îşi puse braţele în jurul ei pentru că spaţiul strâmt şi plin de mucegai era răcoros şi umed, iar dincolo de treptele care urcau spre uşa pivniţei se afla o lume vastă, singuratică şi foarte imprevizibilă. Cobori liniştită cu ascensorul, apoi te trezeşti dintr-o dată aruncată într-un alt secol. E interesant să citeşti teoria lui Einstein despre dimensiunile paralele, dar să le experimentezi pe pielea ta e cu totul altceva. Se simţea ca un cobai cosmic.

— Ar fi trebuit să mă laşi în pace, spuse ea când Duncan îşi scoase haina neagră şi o puse cu grijă pe umerii ei. Mă descurcam excelent.

— Oh, minunat, i-o reteză Duncan. În lumina aceea infectă, expresia feţei îi era imposibil de desluşit, dar tonul suna plictisit. Aşa de bine c-ai reuşit deja să provoci biciuirea unui om.

Phoebe încremeni. Fie că-şi va petrece restul vieţii în acest secol, fie că se va întoarce în al ei, nu va uita niciodată ce i se întâmplase sergentului Billington, şi nici nu se va ierta.

— A fost un accident, spuse ea după ce făcu o pauză ca să-şi înghită nodul din gât. Ce-ar fi trebuit să fac? Să-l las pe maiorul Lawrence să mă pipăie după

bunul plac? M-am zbătut, sergentul mi-a venit în ajutor, iar eu îi sunt extrem de recunoscătoare. Totuşi, nu i-am cerut să intervină, şi aş vrea să nu uiţi chestia asta.

Duncan se ridică de pe lada pe care şezuse stârnind un nor de praf – obiectul pe care stătea ea părea să fie un fel de scăunel de muls cu trei picioare. Phoebe strănută zgomotos.

— Nu fă gălăgie, rosti Duncan amuzat întorcându-se cu o sticlă şi două ceşti. Ne ascundem în caz că n-ai dedus încă treaba asta. Sau poate vrei să dai un semnal de alarmă unui compatriot englez?

Phoebe pufni dispreţuitoare.

— Iar am ajuns aici? Duncan Rourke, nu sunt spioană.

— Atunci de ce ai părăsit Insula Paradisului fără permisiunea mea?

— Pentru că – se opri urmărindu-l cum toarnă vinul într-una din ceşti, după ce o şterse în prealabil cu poala cămăşii de bumbac, şi o luă când o întinse spre ea. Pentru că am început să sufăr de un comportament codependent.

— Codependent?

— Voiam să am grijă de tine.

El şovăi, luând o înghiţitură din ceaşca lui înainte de a răspunde.

— Şi ce e rău în asta?

— Nimic, în sensul strict al expresiei, replică ea roşind şi ferindu-şi pentru o clipă ochii de privirea lui Duncan. Dar anumite probleme pot – şi trebuie rezolvate – numai de persoana care le are. Când se uită din nou la Duncan văzu că acesta înălţase o sprânceană şi o urmărea cu atenţie peste marginea ceştii.

— Şi care ar fi, mă rog frumos, după mintea ta

cea zglobie, problema pe care o am de rezolvat? întrebă el.

Phoebe oftă exasperată.

— De unde să ştiu? pară ea. Indiferent care ar fi, te face să cânţi la clavecin de parcă ai vrea să dărâmi porţile raiului cu un torent de muzică.

— Sau ale iadului, bombăni Duncan nepăsător umplându-i din nou cana. Ai dreptate, admise el după câteva clipe. E un torent personal împotriva căruia nu poţi face nimic. Iar încercând nu vei reuşi decât să-ţi faci rău.

Phoebe se aplecă înainte pe scăunelul ei de muls, plină de sinceritate şi poate un pic cam ameţită de la vin. În loc să se simtă vinovată, beţia îi dădea o senzaţie de veselie sfidătoare. Adevărul era că după toate prin câte trecuse se simţea bine. Dimineaţă va avea destul timp pentru regrete. Va suferi de mahmureală, stomacul îi va fi întors pe dos şi se va întreba dacă e cazul să urmeze programul de 12 trepte împotriva alcoolismului, deşi acesta apăruse abia pe la 1935. Îşi notă în gând să lase un jurnal descendenţilor ei, dacă va avea norocul să-i aibă, sfătuindu-i să cumpere acţiuni la Xerox, IBM şi Microsoft.

Clipi, sughiţă şi întinse cana.

Duncan îşi clătină capul, îi luă din mână potirul, şi îl puse pe butoiul unde lumânarea se chinuia să păstreze lumina.

— Mulţumesc, spuse el, buzele schiţându-i un zâmbet.

— Pentru ce? întrebă Phoebe încruntându-se.

— Pentru că îţi pasă de ce mi se întâmplă. Cu mine vei fi în siguranţă, Phoebe. Îţi voi face un pat şi vom merge cât mai curând posibil spre meleaguri mai puţin periculoase.

Phoebe strânse ochii, scrutând întunericul din

jurul lor.

— Vrei să mă întind în locul ăsta plin de şoareci, şobolani şi păianjeni? Pune-ţi pofta în cui!

Duncan scoase un suspin de martir.

— Am mai dormit aici, spuse el pe un ton cât mai rezonabil. Şi n-am fost atacat de niciun fel de animale periculoase.

Phoebe chicoti. Fie că băuse mai mult decât crezuse, fie vinul fusese mai tare decât cel pe care îl cumpăra de obicei de la supermarket.

— Dormi într-o pivniţă? Ilustrul Duncan Rourke? De ce, pentru numele lui Dumnezeu?

— Tocmai pentru că sunt ilustrul – şi notoriul – Duncan Rourke. Acum gata cu vorba, trebuie să te odihneşti. Fuga din Queen’s Town s-ar putea dovedi o acţiune plină de neprevăzut şi vei avea nevoie de toate forţele.

— Mi-e frică, mărturisi Phoebe.

— Foarte înţelept din partea ta, ripostă Duncan ridicând lumânarea în aşa fel ca flacăra să-şi arunce lumina pâlpâitoare pe un pat cu o împletitură de frânghii drept saltea, o pătură mâncată de molii şi o pernă care arăta de parcă ar fi adăpostit deja o întreagă familie de şoareci. Fiind vorba de tine, frica s-ar putea dovedi benefică. Te-ar împiedica să faci prostii – deşi trebuie să-ţi mărturisesc că e o speranţă deşartă.

— N-am de gând să mă întind pe chestia aia, spuse Phoebe. Însă munca grea din taverna jupâniţei Bell şi vinul îngurgitat pe stomacul gol o sleiseră de puteri.

— Haide, spuse Duncan apucând-o cu blândeţe de umeri. Mă întind lângă tine. Iar dacă apare vreun şoarece o să-l sperii.

— Cine o să te sperie pe tine? întrebă Phoebe

înăbuşindu-şi un căscat şi străbătută de un fior de plăcere că va dormi în acelaşi pat cu Duncan.

Acesta râse pe înfundate.

— Un detaşament al Armatei Maiestăţii Sale dacă nu stingem lumânarea asta şi nu punem capăt vorbăriei. Licărul luminii dispăru lăsându-i într-o beznă de nepătruns, dar o culcă cu grijă pe aşa-zisul pat, întinzându-se imediat lângă ea, trăgând-o la piept şi lipind-o de şolduri şi coapse.

Clipele acelea de intimitate stârniră în Phoebe un fior de o pasiune sălbatică, însă cu inima ei se întâmplă ceva mult mai primitiv. Ochii i se umplură de lacrimi, emoţia fiind prea puternică. Se bucură de întuneric şi de faptul că stătea cu spatele la Duncan.

El îi găsi totuşi bărbia şi îi întoarse faţa spre el, iar trupul ei trădător o urmă. O sărută fără patimă, atras parcă de ea, silit să-şi atingă gura de a ei. Un geamăt de împotrivire, de singurătate, de nevoie bubui undeva adânc în pieptul lui, iar Phoebe îi simţi pe coapsă fierbinţeala şi tăria bărbăţiei.

La început sărutul fu mai mult o hărţuire, transformându-se curând în ceva mult mai elementar, limbile lor luptându-se, apoi împreunându-se. Phoebe se pierdu complet cu toate că simţea că Duncan încă se mai luptă, încă mai încearcă să se abţină.

— Am promis că vei fi în siguranţă cu mine, gâfâi el când sărutul se termină.

Phoebe îl iubea, o înţelese abia acum, iar dacă nu i-o putea spune în cuvinte i-o va demonstra cu trupul ei. Îi trase cămaşa afară şi îşi strecură degetele pe dedesubt dorind, să mângâie carnea caldă, tare ca piatra de pe spate şi coaste, zidul pufos al pieptului. Îl simţea neted, muşchiulos şi foarte periculos.

El scoase un geamăt şi îşi coborî gura peste a ei. Lui Phoebe îi scăpă un mic suspin de disperare şi

plăcere zicându-şi că nu va muri cu siguranţă.

Duncan însă, cu toate că era clar c-o dorea la fel de mult pe cât îl dorea ea, nu se lăsă grăbit. O dezbrăcă alene sărutând şi mângâind fiecare curbă şi adâncitură a cărnii pe măsură ce o descoperea, iar atingerea plină de veneraţie o făcu să se simtă ca o zeiţă adulată. Când îi luă un sfârc între buze îi acoperi simultan gura cu palma anticipând strigătul gutural care tremură pe mâna lui.

Phoebe îşi arcui spatele şi scânci uşor, conştientă doar de senzaţiile pe care Duncan le stârnea în ea mângâind-o, sugând-o, adorând-o. Nu ştiuse niciodată – nici măcar nu-şi imaginase în cele mai sălbatice fantezii ale ei – că se putea iubi cu aşa o intensitate.

După ce se hrăni la sâni iar Phoebe se trezi acoperită de transpiraţie în urma efortului dulce, chinuitor de a-l dori, a-l căuta, încordându-se instinctiv ca să-l cuprindă, Duncan se dezbrăcă şi se întinse peste ea. Îi simţi erecţia în punctul umed de unire a coapselor şi dădu drumul unui alt suspin, plin de neîmpliniri, înăbuşit de palma lui.

Duncan îi sărută fruntea acolo unde şuviţele de păr se lipeau de piele şi îi şopti:

— Trupul tău mă vrea, spuse el. Dar ce spune mintea ta, Phoebe Turlow? Nu voi avea o femeie care nu doreşte să fie a mea.

Phoebe dădu din cap ca un om cuprins de delir din cauza febrei şi îşi puse mâinile pe fesele lui, răsfirându-şi degetele, îndemnându-l să o pătrundă. Îi sărută palma apăsată uşor pe gura ei care îi împiedica strigătele de plăcere să treacă dincolo de zidurile pivniţei.

Duncan puse capăt torturii; ştia că era pregătită pentru el, şi şi-o făcu a lui dintr-o singură mişcare dură, explozivă.

Bine că-i trecuse prin cap să-şi pună mâna pe gura ei pentru că Phoebe n-ar fi fost în stare să-şi reţină ţipătul primitiv, gutural de bun venit care părea să fi pornit din vârful degetelor de la picioare.

— Oh, Dumnezeule, murmură el. Dumnezeule! Se mişcă mai repede, împingându-se tot mai adânc, sărutându-i pometii, pleoapele, tâmplele şi fruntea.

Phoebe se zvârcolea sub el, arcuindu-se, smucindu-se, izbindu-se de el, întâmpinându-l de fiecare dată cu aceeaşi forţă, carnea fiindu-i udă, alunecoasă şi fierbinte. Inima îi zvâcnea de nişte emoţii atât de vechi că numele lor fusese uitat de mult; se lupta pentru împlinire, o implora cu fiecare mişcare sălbatică, cu fiecare geamăt înăbuşit, temându-se totuşi de ea aşa cum un păcătos se teme de pedeapsă. Strălucirea, puterea şi forţa extraordinară a eliberării spre care o purta Duncan avea o amploare nucleară, iar Phoebe credea sincer c-o va distruge complet.

Sfârşitul se revărsă brusc peste ea, peste amândoi, ca un fel de cataclism imposibil de oprit. Phoebe se înălţă de pe saltea proptindu-şi bine călcâiele în împletitura din funie, şi-l primi pe Duncan în extaz, dar totuşi cu reţinere. Era adânc în ea, fiecare muşchi al trupului de armăsar palpitând încordat, şi îi simţi căldura vărsându-i-se în pântece. Ştiu, până şi în acele clipe de nebunie, ce anume văzuse Bătrâna în palma ei şi de ce o ajutase să fugă din Insula Paradisului. O ştiu chiar în timp ce cădea fără vlagă sub bărbatul care tocmai o cucerise.

Descătuşarea dură un timp destul de îndelungat, cuprinzându-i din nou după ce crezuseră că fuseseră storşi şi de ultimul zvâcnet de plăcere, iar coborârea fu lentă, încărcată de spasme mici. În cele din urmă Duncan se prăbuşi lângă ea aruncându-şi posesiv un

picior peste coapsele ei.

Phoebe rămase într-o stare de euforie îmbătătoare şi zâmbi în întuneric, trecându-şi degetele prin părul mătăsos al lui Duncan.

— Ştia că se va întâmpla.

Duncan fu străbătut de încă un mic fior, iar reacţia lui îi făcu plăcere lui Phoebe, provocându-i un geamăt scurt, tânguitor.

— Să îndrăznesc să întreb despre cine vorbeşti? spuse el, fără să-şi ridice capul de pe pieptul ei.

— Bătrâna, replică Phoebe, rotindu-şi o şuviţă de păr în jurul degetului. Când i-am spus că vreau să plec din Insula Paradisului s-a uitat în palma mea, apoi a aranjat totul. Se opri, brusc îngrijorată. Sper că n-ai de gând s-o pedepseşti, nu? Pentru că m-a ajutat să fug?

Duncan râse uşor şi începu să-şi frece nasul de un sfârc care se întări imediat, bucuros de atenţia acordată.

— N-aş îndrăzni. Mi-ar face vrăji până mi-ar cădea toţi dinţii, părul şi alte părţi la care ţin.

Phoebe simţi cum se înteţesc în ea aceleaşi emoţii copleşitoare, fără nume şi îl trase spre sânii ei. La început îl strânse doar pentru că aşteptarea era atât de grea, dar ştiu că nu o va părăsi, şi îi netezi uşor părul, iar el se întinse din nou peşte ea.

*

* *

În dimineaţa următoare ochii lui Phoebe se făcură mari. Dându-şi seama că cineva o spală, cu multă blândeţe e drept, dar cu apă rece. Duncan, fireşte. Vru să-i vorbească, dar realiză că avea o bucată de pânză legată peste gură.

El chicoti uşor, preocupat să-i spele cât mai

meticulos părţile intime.

— Poţi să-ţi scoţi căluşul dacă vrei, spuse el, dar nu te sfătuiesc. Mai ales dacă mă gândesc la ce o să-ţi fac, iar de aici de jos, nu ajung la gura ta.

Ceva păcătos şi imoral puse stăpânire pe Phoebe; cu excepţia pânzei de la gură era complet goală, la dispoziţia lui Duncan, şi se simţea magnific.

Urmări fascinată cum trupul i se înfierbântă încetul cu încetul. Duncan puse ligheanul la o parte şi îi depărtă larg picioarele. Mâinile lui aspre, de căpitan, îi mângâiară carnea fragedă din interiorul coapselor, care tremură la atingerea delicioasă a vârfurilor degetelor lui.

— Dacă nu vrei să continui, nu trebuie decât să clatini din cap, spuse el.

Phoebe se sprijini mai bine în coate, dar în rest nu făcu nicio mişcare.

Duncan îngenunchie îmbrăcat lângă pat şi o tachină cu rânjetul lui de diavol. Apoi se aplecă de parcă ar fi fost însetat iar ea un izvor pur, răcoros. Îi despărţi cu degetele smocul de păr încâlcit, iar Phoebe îi simţi răsuflarea, tremură violent, aşteptând, ridicându-se pentru el. Şi atunci el o atinse cu limba.

Phoebe gemu, iar Duncan începu să lingă.

Scoase un sunet de implorare şi încercă să-şi mişte şoldurile, dar i le ţinea strâns, bucurându-se de ea după bunul lui plac ca de ceva rar şi superb care trebuie făcut să dureze cât mai mult.

Phoebe îşi lăsă capul pe spate şi suspină, după care Duncan încălecă patul la unul din capete şi, apucând gleznele lui Phoebe, îi forţă genunchii să se îndoaie aşa încât să depindă complet de el. Şi în tot timpul ăsta nu-şi depărtă nici măcar o dată gura de ea.

Plăcerea era de o intensitate insuportabilă, aproape dureroasă, în ea ţesându-se milioane de

scântei de extaz.

Phoebe se folosi de câtă libertate avea în mişcări ca să se bucure de buzele care trăgeau, de limba care o îmblânzea şi o disciplina chiar în timp ce o îmboldea spre pasiuni tot mai mari.

Duncan ştiu că urma să termine, şi se retrase murmurând cuvinte liniştitoare pe piele, calmând-o, făcând-o să aştepte. Şi numai când Phoebe se întinse din nou pe spate, respirând adânc şi sacadat, tremurând de dorinţă, o luă din nou în gură sugând până o simţi azvârlindu-se spre el ca o iapă încercând să arunce călăreţul din şa. După ce o stoarse de vlagă făcând-o să cânte fiecare notă a unei rapsodii fermecate, întinse mâna să-i scoată căluşul din gură.

— Aşa mai da, rosti Phoebe înălţând capul, apoi se prăbuşi înapoi pe spate.

Duncan se ridică în picioare mândru de parcă ar fi smuls un spin din ghearele unei leoaice, şi poate că o făcuse. Phoebe îşi suprimase mult timp nevoile sexuale, pentru că nu existase nicio cale viabilă să le ducă la împlinire şi era clar că avea la dispoziţie un depozit întreg.

— Presupun că acum te aştepţi să mă scol şi să mă îmbrac, murmură ea. Acţiunile astea simple i se păreau de-a dreptul imposibile, oasele şi muşchii i se topiseră ca ceara.

— Din moment ce părul tău spre deosebire de cel al lui Lady Godiva nu va fi suficient ca să-ţi apere virtuţile, da. Mai mult chiar, sunt convins că o femeie goală călărind pe străzile oraşului va stârni atenţia tuturor – un inconvenient de care ne putem lipsi. Duncan îi adună hainele, juponul rupt, cămăşuţa, pantalonaşii, şi le aruncă pe pat.

Phoebe se ridică languroasă şi se prefăcu că nu reuşeşte să se îmbrace. Duncan, cavaler până la capăt,

îi veni în ajutor. Iar când ea dădu glas neliniştii care începuse să o frământe, el era din nou în genunchi în faţa patului, de data asta înnodându-i şireturile de la pantofi.

— Nu ne asumăm un risc enorm părăsind oraşul ziua în amiaza mare?

— Ba da, spuse Duncan amabil, ridicându-se şi oferindu-i mâna de parcă s-ar fi pregătit să o conducă la dans pentru menuet. Să plecăm e un risc, să stăm e un risc. Am cântărit ambele posibilităţi şi am ajuns la concluzia că e mai bine să lăsăm locul ăsta în urma noastră.

Phoebe îi luă mâna şi se sprijini de ea ca să se ridice pe picioarele care încă îi tremurau.

— Bănuiesc că n-am niciun cuvânt de spus, da? Ca partener direct interesat în evitarea propriei vărsări de sânge?

Zâmbetul lui Duncan îi încălzi ochii şi o făcu să i se înmoaie genunchii, simţurile satisfăcute trezindu-se din nou la viaţă.

— Deloc. Sperasem să te obosesc până vei rămâne tăcută şi docilă, dar se pare că acţiunile mele n-au fost încununate de un succes deplin.

Phoebe îşi aminti şi roşi puternic.

— Scuteşte-mă de falsa modestie, replică ea. N-a lipsit mult şi m-aş fi trezit drept pe orbită, iar pe acolo aerul e al naibii de rarefiat.

El se încruntă.

— Despre ce dracu’ vorbeşti?

— N-am timp să-ţi explic acum, spuse ea cam nerăbdătoare şi zărind cei doi saci de călătorie începu, fără să ceară permisiunea, să scotocească după mâncare. Dacă tot ţi-ai pus în gând să răpeşti oameni, spuse ea aruncând o căutătură urâtă bucăţii de pâine neagră, ai putea măcar să-i serveşti cu ceva mai

decent.

Duncan se mulţumi să-şi clatine capul, dar ochii îi scânteiară amuzaţi lăsând să se înţeleagă c-ar fi râs în hohote dacă nu s-ar fi temut că va aduce pe capul lor întreg detaşamentul de englezi al oraşului.

— Pe viitor voi şti. Se răsuci şi deschise capacul prăfuit al unui cufăr scoţând o tunică roşie cu epoleţi şi butoni strălucitori de aramă, o pereche de pantaloni gălbui, o cămaşă simplă şi o pereche de cizme înalte. Pentru Phoebe luă o mantie lungă din catifea cu gluga garnisită cu o broderie frumoasă din fire aurii.

Phoebe se uită la tavanul jos cu grinzi. Şi numai atunci se gândi să pună întrebarea logică.

— Unde ne aflăm?

Duncan începuse să se dezbrace de hainele lui şi să se costumeze în uniforma unui ofiţer britanic, fără să tină seama de regulile bunei cuviinţe. Pe faţa lui se aşternuse un zâmbet larg, copilăros, cu totul lipsit de suferinţa şi patosul care îl făceau uneori să apese clapele clavecinului ca un demon scos din minţi.

— Tocmai asta-i frumuseţea, Phoebe dragă. Ne aflăm exact sub cartierul general al armatei Maiestăţii Sale.

Phoebe închise ochii, clătinându-se din cauza şocului şi a valului de furie.

— *Eşti nebun*? şuieră ea.

— Opiniile sunt împărţite, replică Duncan aşezându-se pe marginea patului ca să-şi tragă una din cizmele stâlcite. Soarta îi favorizează pe cei îndrăzneţi – asta e teorie mea. În plus, ce loc e mai bun să te ascunzi decât în văzul tuturor, nu-i aşa?

Vocea lui Phoebe fu o şoaptă şuierată.

— Vrei să spui că în timp ce ne – făceam ce făceam – o ceată de soldaţi englezi stăteau sus la taclale bându-şi ceaiul?

Surâsul lui Duncan fu dezarmant, cuceritor.

— Chiar că le place ceaiul, încuviinţă el. Ne-a plăcut şi nouă înainte să-i pună o taxă atât de criminală. De ce crezi că ţi-am acoperit gura?

Genunchii o lăsară şi căzu pe scăunelul de muls apucându-se de mantie de parcă ar fi fost singurul lucru care o împiedica să se înece.

— Oh, Dumnezeule! Nu-mi vine să cred.

— Şi eu care speram că te-am convins, spuse Duncan. Grăbeşte-te. Până în prezent norocul a fost de partea noastră, dar soarta e uneori teribil de capricioasă, iar noi avem de parcurs o distanţă destul de mare până să ne putem permite să ne odihnim.

— Cred c-o să-mi vărs maţele, declară Phoebe.

— Dacă asta înseamnă ce cred eu că înseamnă, replică Duncan trăgând-o în picioare şi înfăşurând-o bine în mantie, va trebui să rabzi. Lasă-ţi gluga pe cap pentru că dacă îţi vede cineva părul suntem ca şi spânzuraţi. Nu vorbeşti cu nimeni, te mulţumeşti să dai din cap şi să-ţi ţii ochii plecaţi, de parcă ai fi timidă – ceea ce, după cum bine ştim amândoi – nu e cazul. Alte întrebări?

— Da, replică Phoebe. De ce ajung eu în astfel de situaţii?

Duncan surâse doar, ocupat să-şi încheie butonii tunicii la modă care-l făcea să arate ca portarul unui teatru de pe Broadway sau conducătorul unui grup rock de prin anii şaizeci. Întinse mâna după un tricorn şi şi-l puse pe cap şmechereşte, trăgându-l pe o ureche. Părul îi era prins la ceafă cu o panglică neagră.

— Nu s-ar putea să aştept aici până la terminarea războiului?

Duncan îi luă mâna şi o trase spre trepte.

— Voi ieşi primul. Nu scoate nasul afară până nu mă auzi fluierând. Mergi repede, cu capul plecat, direct

spre fierărie. De acolo vom lua caii.

— Fierărie?

— Locul în care ai turnat whisky pe spatele amărâtului de Billington, spuse Duncan apoi urcă treptele, dădu chepengul la o parte şi păşi în lumina strălucitoare a dimineţii.

Phoebe strânse ochii aşteptându-se la strigăte, bubuituri de muschetă, dar nu auzi decât zgomotele obişnuite ale unui orăşel de coastă văzându-şi de treburi – şi acordurile clare ale imnului *„Trăiască Britania”.*

Bănuind că n-ar fi trebuit să se aştepte la *„Yankee Doodle”,* Phoebe trase adânc aer în piept, îşi adună poalele lungi ale mantiei voluminoase, rămăşiţele curajului şi urcă treptele pivniţei.

Aruncă o privire pe furiş şi-l văzu pe Duncan mergând agale de cealaltă parte a străzii, oprindu-se ca să se întreţină volubil cu stăpânii magazinelor, copii, soldaţi, matroane cu coşuri de piaţă urmate de servitoare. Toţi se prefăcură că-l cunosc şi se uitară în urma lui cu expresii nedumerite, pline de bună dispoziţie.

Phoebe nu-şi asumă astfel de riscuri. Porni grăbită pe scândurile de lemn ale aşa zisului trotuar îndreptându-se spre atelierul fierarului şi înainte de a păşi înăuntru simţi fiorul oribil al aducerii aminte. De când văzuse semnele adânci, macabre de pe spatele biciuit al lui Billington nu mai reuşise să doarmă liniştită.

Trecu o clipă până ochii i se obişnuiră cu lumina slabă din interior, iar când se uită mai bine avu senzaţia că inima i se va opri în loc. Maiorul Lawrence se afla la numai doi metri de ea discutând cu fierarul şi uitându-se în direcţia ei. Îşi ţinu ochii plecaţi şi se rugă ca Duncan să mai piardă vremea pe străzi. Poate

deghizarea lui va păcăli soldaţii simpli şi oamenii din oraş, dar maiorul Lawrence îşi va da seama imediat că e un străin.

— Ia te uită, rosti maiorul cu vocea lui tărăgănată, ce avem noi aici?

Fierarul veni imediat lângă ea şi o luă de braţ.

— E sora mea, Florence, spuse el. Sper că-i veţi ierta sfiala – coborî vocea până la o şoaptă confidenţială. Numai ce şi-a revenit de pe urma vărsatului de vânt, înţelegeţi, mare minune că n-a murit. Are pielea plină de pete şi mă tem c-a rămas mută pentru totdeauna. Nu ştim dacă ne aude sau nu. Biata fată are nevoie de un bărbat care să aibă grijă de ea, să-i ofere un cămin.

Phoebe simţi repulsia lui Lawrence, oricât de elegant ar fi încercat să o ascundă, şi oscilă între bucurie şi dorinţa încrâncenată de a-i scoate ochii. Se înveli şi mai bine între faldurile protectoare ale mantiei încercând să arate cât mai supusă. Duncan, spre veşnica ei recunoştinţă, nu strică treaba, intrând şi cerând un cal.

Lawrence îl bătu pe umăr pe fierar şi vorbi cu glasul mult prea tare şi mult prea amabil al unui bărbat care vrea să scape înainte să fie invitat la cină să cunoască şi restul familiei.

— Acum trebuie să plec, trâmbiţă el. Avem un război de câştigat. Noi cei din insule nu ne putem odihni pe lauri numai pentru că suntem departe de câmpul de bătălie, nu-i aşa?

— Nu, replică fierarul stând aproape de Phoebe. Mai bine nu. Rebelii ăştia sunt foarte şmecheri.

Lawrence râse politicos şi plecă.

— Taci din gură, ţine-ţi capul plecat şi ascultă, spuse fierarul în clipa în care ofiţerul dispăru din atelierul său. Dacă îţi vorbeşte cineva, acum eşti mută,

te rog fii bună şi nu-i răspunde. Dacă veţi fi opriţi, Duncan va spune că te însoţeşte la casa fratelui meu din golf. Acum pleacă, înainte să-mi aduci pe cap aceleaşi necazuri ca sărmanului Billington.

— Mulţumesc, rosti Phoebe în şoaptă fără să-şi ridice ochii. Nu cunoştea numele fierarului şi nici nu apucă să arunce o privire feţei lui. Nu era un maestru al diplomaţiei, dar îşi va aminti întotdeauna de curajul lui.

— Acum pleacă, repetă el.

Phoebe îl găsi pe Duncan aşteptând-o lângă grajduri şi îşi muşcă limba ca să nu se dea de gol anunţându-l că era înspăimântată, că nu va reuşi să ducă treaba până la capăt, că va vărsa pe cizmele lui şi blestemata de mantie în care o silise să se învelească.

El trebuie să-i fi simţit tremurul. Îşi puse mâinile pe talia ei şi o ridică pe cal, aşezând-o într-o parte, aşa cum îi stă bine unei doamne modeste.

— Totul va fi în ordine, spuse el cât mai încet. Promit.

Phoebe nu-i atrase atenţia că nu avea de unde să ştie că va fi aşa, era mută. Asta n-o opri să-l izbească subtil în umăr cu vârful pantofului.

El râse pe înfundate şi îi dădu căpăstrul. Apoi încălecă pe propriul cal şi porni la drum conducând-o prin mijlocul unei străzi, apoi pe o alta, ducându-şi mâna la borul tricornului ori de câte ori întâlneau o caleaşcă, o căruţă sau un alt călăreţ. Când se întâlniră cu un ofiţer englez flancat de şapte soldaţi călare înarmaţi cu muschete şi săbii, inima lui Phoebe îi săltă în gât tăindu-i răsuflarea. Duncan salută scurt cum făcură şi ceilalţi, apoi călări calm mai departe având grijă ca iapa lui Phoebe să fie cu un pas în urma armăsarului său.

Reuşiră ca prin miracol să iasă din oraş fără să atragă atenţia nimănui, iar după primul cot al drumului îi aşteptau nişte oameni cunoscuţi cu cai odihniţi. Duncan descălecă de pe armăsarul împrumutat dezbrăcându-se în câteva secunde de uniforma de ofiţer, punând pe el nişte pantaloni şi o cămaşă.

— Ai grijă ca animalele să ajungă la fierar înainte de apusul soarelui, spuse el, iar unul din bărbaţi dădu din cap luând frâul armăsarului.

Phoebe nu se mişcă şi nici nu vorbi, rămase pe loc ţinându-se strâns de oblâncul şeii, luptându-se cu amintirile stârnite de felul lipsit de griji în care Duncan îşi aruncase hainele de pe el.

— Cum rămâne cu doamna? întrebă un bărbat, iar sunetul destul de familiar al vocii o făcu pe Phoebe să întoarcă privirea ca să se uite mai bine la el.

Era Billington, cel care fusese biciuit pentru că îi luase apărarea. Se simţi ca un personaj din piesele lui Shakespeare, blestemat să fie bântuit la infinit de fantoma cuiva al cărui sfârşit vremelnic îl provocase în mod intenţionat.

— Rămâne cu mine, spuse Duncan. E mută, înţelegeţi, şi se ruşinează de faţa ei. Cobb, fierarul e de părere c-ar trebui să-i găsim un soţ.

Billington îşi făcu cruce şi murmură o rugăciune care cuprindea probabil şi cuvintele „Doamne păzeşte”, dar se apropie de calul lui Phoebe şi se uită la ea cu chipul luminat de un zâmbet.

— Nu mai fi aşa mirată, fato, ţi-am spus că sunt trădător. Şi ţi-am spus că Duncan Rourke va veni după tine, nu?

— Te simţi mai bine? întrebă Phoebe cu o voce blândă. Erau primele cuvinte rostite de când îi mulţumise fierarului pentru ajutorul acordat.

Bărbatul mic de statură dar voinic îşi roti umerii

şi făcu o strâmbătură.

— Mai doare un pic, ca să fiu sincer. Dar o să-mi treacă.

Duncan se urcase deja pe un alt cal. Venind lângă Phoebe întinse braţul, o apucă de talie şi o ridică în faţa lui, înghesuind-o între oblâncul şeii şi ceva la fel de tare.

— Dacă nu dispari cât mai repede de aici o să dai nas în nas cu una din patrulele maiorului şi o să te trezeşti din nou cu burta lipită de stâlp, îi spuse Duncan.

— Ai întotdeauna un cuvânt de încurajare pentru cei năpăstuiţi de soartă, i-o întoarse Billington rânjind şi prefăcându-se că-i acordă un salut plin de respect. Ce ne-am face fără tine, Rourke?

— Aţi trăi probabil mai mult, replică Duncan, apoi dădu pinteni calului ieşind de pe drum şi intrând în pădure. Phoebe se ţinea cu amândouă mâinile de şa şi scoase un strigăt de protest când animalul făcu o săritură graţioasă peste un zid de piatră. Duncan nu încetini galopul, şi nici nu-şi ceru scuze. Pătrunseră tot mai adânc în vegetaţia luxuriantă a insulei. Phoebe transpira sub haine şi mantia de catifea nu tocmai potrivită pentru clima umedă. În cele din urmă, după aproape o oră de călărit fără întreruperi, în faţa lor apăru plaja, atât de albă în contrast cu albastrul verzui al mării, că îi orbi pentru câteva clipe. Phoebe se aşteptase la o corabie – cu toate că Duncan nu-i spusese nimic, era sigură că voia să o ducă înapoi pe insulă şi să o lase în grija Bătrânei – dar singurul mijloc de transport vizibil era o canoe trasă pe nisip.

— Vrei să ne întoarcem în *aia*? întrebă ea, după ce Duncan o coborî uşor înainte să descalece la rândul lui.

Duncan ridică din umeri şi trase căpăstrul peste

capul calului.

— E numai bună pentru mare, spuse el. În fond cu ea ai ajuns aici.

— Acum chiar că o să mi se facă rău, spuse Phoebe. Şi i se făcu.

Capitolul 7

Duncan vâslea cu îndemânare de-a lungul ţărmului în vreme ce Phoebe zăcea ghemuită pe fundul canoei, privind peste margine. Apa era limpede, iar sub suprafaţa ei peşti exotici galbeni şi negri zvâcneau în toată părţile, amestecându-se uneori cu cei albaştri care arătau de parcă înghiţiseră tuburi de neon. Din când în când apărea o meduză plutind uşor ca o dansatoare într-un chiffon pal, pielea transparentă lăsând să i se vadă organele vitale.

Phoebe se identifică pe deplin cu acea creatură vulnerabilă. Ori de câte ori risca să-i arunce o privire lui Duncan îl vedea studiind-o de parcă i-ar fi putut urmări bătăile inimii şi plămânii umflându-se cu aer apoi dându-l afară. De parcă s-ar fi putut uita în acel loc adânc şi secret dinăuntrul ei care vibra încă la actul lor de iubire, deşi de atunci se scurseră câteva ore.

— Ce mai face Alex? întrebă ea destul de ruşinată că nu-i trecuse prin cap să se intereseze ceva mai devreme de starea lui.

Fără să slăbească ritmul susţinut, Duncan urmări vârful vâslei ridicându-se din apă, împrăştiind picături ca nişte scântei, apoi afundându-se din nou.

— Trupul lui se vindecă, spuse el, dar nu se uită la ea. Alex e prezent fizic, însă e ca şi cum spiritul l-ar fi părăsit. După cât îi pasă de ce se întâmplă în jurul

lui, ar putea la fel de bine să-şi sape o groapă şi să se târască în ea.

Phoebe îşi coborî mâna în apă, apoi îşi aminti de o imagine foarte sugestivă dintr-un film cu rechini şi o retrase urgent. Făcu sul mantia elegantă ruptă acum şi plină de praf, apoi o făcu pernă fiind singurul lucru care îi împiedică poponeţul să-i înţepenească între scândurile subţiri ale bărcii.

— Alex are nevoie de timp, spuse ea cu blândeţe. Suferă pentru ce-a pierdut – pentru picior şi pentru bărbatul care nu va mai fi niciodată, pentru lucrurile pe care nu le va mai putea face – dar e ceva normal. Nu te poţi aştepta de la el să ridice din umeri şi să spună „Nu-i nimic, mi-a mai rămas un picior, aşa că de ce să fac atâta tam-tam din cauza celuilalt?” Îşi analizează sentimentele, le triază, Duncan, iar acesta e un proces îndelungat, complicat.

Duncan îi întâlni în cele din urmă privirea, iar Phoebe desluşi în ochii lui o tristeţe imensă, dar mai văzu şi altceva, începuturile speranţei.

— Cum se face că eşti atât de înţeleaptă, domnişoară Phoebe, dar reuşeşti să te bagi într-o grămadă de necazuri?

Phoebe îşi coborî capul dorind să ascundă bucuria şi plăcerea date de cuvintele lui. Respectul ei faţă de sine suferise o lovitură cumplită din cauza divorţului şi pierderii slujbei din secolul douăzeci, apoi a chinului provocat domnului Billignton în secolul prezent. Complimentul lui Duncan, chiar dacă un pic batjocoritor, reuşi să-i readucă lui Phoebe încrederea în sine.

— Cred în asumarea riscurilor, răspunse ea după câteva clipe de gândire vrând să-şi menţină reputaţia de isteţime proaspăt câştigată. Iar o astfel de atitudine înseamnă comiterea de greşeli. Totuşi, nu mi-aş dori să

trăiesc altfel. Se opri şi zâmbi larg, încrezătoare cel puţin în filosofia ei. E necesară fireşte şi o anume prudenţă, dar aceasta se poate transforma uşor în laşitate.

Duncan nu spuse nimic. Zâmbi doar în stilul acela dezarmant care făcea inima lui Phoebe să o ia razna, şi continuă să vâslească, ochii lui scrutând orizontul, apoi ţărmul.

O parte din încântarea lui Phoebe păli.

— Dar apoi se întâmplă lucruri care te fac să-ţi doreşti să fi stat în pat şi să nu fi încercat niciodată nimic.

— Ce fel de lucruri? întrebă Duncan.

— N-o să mă împac niciodată cu ce i s-a întâmplat domnului Billington, mărturisi ea.

— După cum ai spus, n-a fost vina ta. Pe deasupra, dragul de Jessup ar lua-o oricând de la capăt, la fel ca tine, aşa că de ce să-ţi mai macini sufletul?

Phoebe rămase pe gânduri.

— Ai dreptate. N-are niciun sens să fierb în suc propriu, însă dacă i-ai fi văzut spatele…

— L-am văzut, o întrerupse el pe un ton calm, aspru, lipsit de emoţie. Nu există nicio îndoială că urmele lăsate de bici sunt urâte şi îngrozitor de privit. Dar să le simţi pe pielea ta e şi mai cumplit.

Ea se uită la el cu ochii mari.

— Vrei să-mi spui c-ai fost biciuit şi tu?

— Nu-ţi spun nimic, replică Duncan. Doar că mi-aş dori să-ţi odihneşti limba vreo jumătate de oră. Trebuie să mă gândesc la ceva.

Cât de scurtă e gloria, îşi zise Phoebe oftând. Cu numai cinci minute în urmă fusese înţeleaptă. Acum se simţea că un copil care nu se purtase frumos în biserică.

Îşi îndreptă din nou atenţia asupra peştilor.

În clipa aceea un delfin ţâşni de sub barcă ieşind din apă, dând din cap şi sporovăind pe limba lui, carnea cenuşie şi netedă lucind în soare.

Phoebe râse încântată iar animalul, părând să ştie cum să o amuze, începu să facă tot felul de giumbuşlucuri, dornic de spectacol. Când Phoebe aplaudă, creatura îşi dublă eforturile, iar la un moment dat înotă atât de aproape că-l atinse cu mâna. Avea pielea tare şi lucioasă precum coaja exterioară a unui pepene.

Delfinul alunecă prin valuri cu o graţie cuceritoare, apoi se făcu nevăzut.

Duncan nu rostise nimic, dar când Phoebe se întoarse spre el îl văzu zâmbind. Nu era nevoie să-i explice dragostea lui pentru mare şi creaturile ei; îi străluci brusc în ochi ca lumina soarelui reflectată de apă.

Trebuie să fi observat cu mult înaintea ei schimbările din atmosferă; la vremea când norii se adunară pe cer tulburându-i strălucirea albastră cu pete de un negru ameninţător, iar valurile de sub canoe se ridicau tot mai zbuciumate, ambarcaţiunea aluneca deja rapid spre plaja cea mai apropiată.

Phoebe nu întrebă dacă debarcau pe aceeaşi insulă, ceva mai la sud de Queen’s Town, sau pe o alta. Se mulţumi să se apuce strâns de marginile bărcii, şi să privească faţa lui Duncan, îndârjită din cauza concentrării.

Primele picături calde, rapide ale ploii tropicale îi udară până la piele, lăsând pe apele tulburi cicatrici ca de vărsat, lipindu-le părul de cap şi îmbibându-le hainele de apă în numai câteva clipe. Când ajunseră la mal, barca era deja plină de apă, iar Duncan îi strigă lui Phoebe să plece şi să se adăpostească unde poate.

Phoebe sări peste margine şi o luă la fugă pe plajă urmărind apoi de sub un copac plăcut mirositor, şiroind de apă, cum Duncan trage barca luptându-se cu valurile furioase, o târăşte pe nisip, apoi i se alătură lui Phoebe sub copac. Ploaia făcea un zgomot asurzitor, bubuind deasupra mării, a ţărmului, şi a fiecărei frunze din jungla insulei.

Duncan o trase pe Phoebe ceva mai departe prin vegetaţie, iar ea băgă de seamă că purta sub braţ mantia ei făcută sul, rămasă uscată ca printr-un miracol.

— Pune-o pe tine! zbieră el ca să se facă auzit prin furtună.

Phoebe se supuse fără niciun comentariu. Dădură peste o mică adâncitură în stâncă, plină de verdeaţă, copacii de deasupra formând un baldachin deasupra capetelor lor, reţinând ploaia.

Duncan găsi nişte crenguţe şi frunze uscate şi scoase din buzunarul pantalonilor uzi cutia cu iască. După mai multe încercări nereuşite aprinse totuşi un foc mic făcându-l să ardă cu bucăţile de lemn de prin jur.

Phoebe care nu realizase că-i clănţăne dinţii în gură decât după ce văzu flăcările focului se trase mai aproape.

— Mă duc să caut apă, îi spuse Duncan iar Phoebe observă un bidon mic atârnându-i de umăr, iar la centură avea un pistol. Nu remarcase obiectele astea în barcă, ceea ce însemna un singur lucru, trase ea concluzia, că trebuia să fie mult mai atentă. Mă întorc cât de repede pot.

Ea dădu din cap, iar după plecarea lui se ridică şi îşi scoase hainele ude. După ce se înfăşură în mantia devenită dragă dintr-o dată, puse rochia şi lenjeria la uscat pe un tufiş. Focul ardea înfometat, iar ea îl hrăni

cu bucăţi ciudate, sfărâmate, de lemn plutitor, aduse probabil pe ţărm de o altă furtună, iar flăcările trosniră cu o lăcomie fericită.

Duncan plecase de cel puţin o oră iar Phoebe începu să-şi facă griji. Dacă a căzut în cine ştie ce groapă şi şi-a rupt un picior? Sau fusese capturat de canibali? Se pregătea să-şi îmbrace hainele ude şi să pornească în căutarea lui când îl văzu apropiindu-se, expresia de pe chip arătându-i mulţumirea.

Găsise pe undeva o găleată veche de tablă, iar înăuntru se zbenguiau doi crabi mari.

Phoebe strâmbă din nas. Crescuse în Seattle, aşa că îi plăceau mâncărurile pescăreşti, dar refuza să mănânce chestii care încercau să iasă afară din cratiţă.

— N-ai văzut fructe?

Duncan dădu ochii peste cap.

— O femeie nu-i niciodată mulţumită. Dacă vrei să paşti, treaba ta. Eu am alte intenţii.

Lăsă crabii în grija lui Phoebe – se poticniră şi să căţărară unul peste celălalt în interiorul unei mici gropi înconjurate de pietre – şi îi trecu prin cap să-i elibereze, dar până la urmă ajunse la concluzia că era un risc pe care nu voia să şi-l asume.

Duncan se întoarse, se convinse că prizonierii nu scăpaseră şi puse găleata, acum umplută de apă, pe marginea focului. Odată misiunea încheiată, îşi dezlegă poalele cămăşii şi dădu drumul unei mici grămezi de fructe mici, roşii şi lipicioase în poala lui Phoebe.

Ea le studie o clipă, apoi, îmbufnată, vârî una în gură.

— Mulţumesc, spuse ea.

Duncan se aşeză pe nisip lângă foc şi dădu să-şi tragă peste cap cămaşa udă, dar se opri. Phoebe vru să comenteze că nu era nevoie să se jeneze pentru că îl văzuse deja gol, dar nu era adevărat. Prima lor

întrevedere intimă avusese loc într-o beznă totală, iar în cea de-a doua Duncan fusese complet îmbrăcat.

— Ce ascunzi? întrebă ea pe când crabii zdrăngăniră lovindu-se unul de altul în jalnica lor închisoare. Un tatuaj pe care scrie *„Mami”* sau *„Născut să te iubesc”*?

Duncan se holbă la ea atât de dezorientat că Phoebe izbucni în râs.

— Iartă-mă, spuse ea. Încă nu m-am adaptat vieţii din această dimensiune temporală. Oftă uitându-se la hainele lui pline de apă. Cu toate astea, dacă o să stai în ţoalele alea ude o să tragi o răceală clasa întâi.

El o privi exasperat.

— Ce?

— O să te îmbolnăveşti, traduse ea răbdătoare.

— N-am fost niciodată bolnav, spuse el, aruncând o privire în găleata cu apă fierbinte şi ridicându-se ca să caute alte lemne pentru foc. Phoebe spera din tot sufletul ca bieţii crabi să se reîncarneze în ceva necomestibil.

— O să-i doară? întrebă ea. Când o să-i arunci în apă?

— Pe cine? se interesă Duncan,

— Pe crabi, răspunse Phoebe roşind. Ce ironie a sorţii: să se îmbolnăvească ea după ce-i ţinuse o predică lui Duncan.

El oftă.

— Nu, spuse Duncan. Sunt creaturi foarte primitive.

— Să zicem c-ar apărea un gigant, ne-ar culege de pe nisip şi ne-ar arunca direct în apă fierbinte. Chiar dacă i-am părea primitivi, noi cu siguranţă am simţi durerea.

— Foarte bine, replică Duncan enervat. Atunci nu mai mâncăm altceva decât fructe, da? Phoebe tocmai

deschidea gura ca să-i ţină o prelegere despre alimentaţia vegetariană a secolului douăzeci când o întrerupse. Dar vai, continuă el făcând o mutră de parcă ar fi avut o revelaţie extraordinară, din câte ştim noi s-ar putea ca şi plantele să aibă sentimente. Aşa că nu ne rămâne altceva decât să răbdăm de foame.

— Mă dau bătută, spuse Phoebe.

— Era şi timpul, replică sec Duncan.

Apa din găleată începu în cele din urmă să fiarbă încet, făcându-i parcă în ciudă iar Duncan aruncă înăuntru mai întâi un crab, apoi pe celălalt. Spre marea uşurare a lui Phoebe, amândoi îşi dădură fără întârziere obştescul sfârşit fără să încerce măcar în mod patetic şi inutil să iasă afară din oală.

Dinţii lui Duncan clănţăneau deja când îşi scoase cina cu un un băţ din apa bolborosind, plină de spumă. Phoebe se înfioră văzându-l smulgând un cleşte şi zdrobindu-l de o piatră, dar aroma cărnii suculente îi făcu stomacul să chiorăie de foame.

Bărbatul de lângă ea puse pe nisip nişte frunze, iar astea îi serviră drept farfurii. Tremurând, cu buzele prinzând o nuanţă albăstruie, Duncan se apucă de mâncat.

Phoebe molfăi fructele lipicioase şi îşi dori să nu fi adus vorba de problema vegetariană. Îi plăcea atât carnea de pui cât şi cea de peşte şi se delectase la diferite ocazii cu muşchi de vită la grătar – sau o făcuse pe vremea când trăise în lumea modernă. O necăjise doar ideea de a arunca fiinţe vii în apă fiartă, dar după ce făcuse tot scandalul ăsta nu putea pretinde să fie servită.

Se scurseră câteva clipe de tăcere triumfătoare, apoi Duncan rupse câteva bucăţi de cleşti, le puse pe o frunză şi i-o oferi lui Phoebe.

— Poftim, spuse el. Înghite-le dacă le poţi trece

pe lângă nodul ăla de mândrie din gâtul tău.

Phoebe acceptă carnea şi o mâncă repede, cu o totală lipsă de delicateţe.

— Tot mai cred c-ar trebui să-ţi scoţi cămaşa, spuse Phoebe după ce stătură un timp în linişte ascultând ploaia. N-o să mă uit dacă asta te deranjează.

Pielea lui Duncan se apropia deja de culoarea levănţicii. Aruncându-i lui Phoebe o căutătură feroce, desfăcu panglicile cămăşii şi o trase peste cap. Pieptul era demn de David al lui Michelangelo, deşi era acoperit de un păr des şi negru, iar ea nu-şi dădea seama de ce voia să-l ascundă. Dar înţelese după ce luă bucata de pânză udă şi se duse să o atârne lângă ale ei. Îi văzu spatele.

Pielea îi era marcată de cicatrici albe, subţiri de la ceafă până la şold, iar Phoebe se miră că nu le simţise în noaptea când îl atinse şi îl mângâiase cu pasiune, însă atunci simţurile îi fuseseră ocupate de cu totul altceva.

Rămase rigid în lumina focului şi strălucirea sumbră a furtunii, permiţându-i să se uite la el. Suportând cu stoicism.

— Ce s-a întâmplat? întrebă ea pe un ton cât mai firesc, întorcându-se la locul ei de lângă foc, îngenunchind în nisip şi punându-şi mâinile pe mantie, acolo unde îi acoperea coapsele.

— Am fost biciuit, replică el aruncându-i o privire sfidătoare.

Gândul ăsta îi aduse lui Phoebe toată carnea de crab înapoi în gât, dar se sili să înghită şi nu-şi dezlipi privirea de a lui ştiind că o fixa ca s-o silească să plece ochii.

— Dumnezeule, Duncan, până şi eu aş fi ghicit. Întrebarea e de ce? Cine ţi-a făcut aşa ceva?

El aruncă în foc ultimele rămăşiţe din carcasele crabilor şi urmări flăcările înălţându-se. Phoebe câştigase concursul de privit, dar nu se simţea victorioasă.

— Povesteşte-mi, îl îndemnă ea calmă. Nu avem la noi un clavecin şi niciun alt instrument care să-ţi absoarbă furia şi să o transforme în muzică.

— Ăsta nu-i comportament codependent? întrebă el.

Să-i ia naiba memoria, îşi zise Phoebe.

— Nu, spuse ea. Nu pot schimba ce s-a întâmplat şi nici nu te pot compensa pentru cele îndurate. Dar te pot asculta şi e posibil să te simţi mai bine după ce-mi vei povesti.

Duncan tăcu un timp atât de îndelungat că Phoebe crezu că nu va da nimic în vileag, dar până la urmă începu să vorbească continuând să privească flăcările focului.

— Aveam cincisprezece ani, spuse el. Locuiam lângă Charles Town cu familia mea – tata are acolo o plantaţie de bumbac. Era o viaţă bună cu toate că se aşteptau de la mine să lucrez încă de când am putut ţine o sapă în mână. Aveam cărţi, câteva tablouri şi dascăli. Mama cânta la clavecin şi harfă şi mi-a dat lecţii. Dar m-am debarasat de toate astea. Eram voinic pentru vârsta mea şi pe deasupra plin de neastâmpăr. În timpul uneia din vizitele dese ale tatălui meu în oraş am cunoscut o femeie – mai mult o fată – pe nume Francesca Sheffield. Fusese trimisă din Anglia – căsătorită prin procură, iar soţul ei, un căpitan englez avea vârsta tatălui meu. Francesca era frumoasă şi teribil de nefericită. Nu-şi iubea soţul, nu avea cum. După cele câteva zile cât ţinu aşa zisa lună de miere, căpitanul începu să o bată. Orice motiv era bun. La început mi s-a făcut milă de ea, era atât de fragilă şi

tristă. Apoi am început să ne întâlnim pe ascuns. Am iubit-o cu toată forţa, disperarea şi inocenţa celor cincisprezece ani ai mei. I-am promis că o voi salva din căsătoria pe care nu şi-o dorise. Am aranjat să plecăm împreună cu un vas, dar am fost trădaţi. Sheffield ne-a prins, m-a aruncat pe mine la închisoare, iar pe ea a trimis-o înapoi în Anglia. Am fost legat la stâlp şi biciuit până n-am mai ştiut de mine. Probabil m-ar fi omorât, dar a intervenit tatăl meu. Fiind un om bogat, cuvântul lui a avut greutate. A promis autorităţilor că nu voi mai călca niciodată în Charles Town. Când mi-am mai revenit, m-am îmbarcat pe un vas şi am nimerit pe mâinile piraţilor. Erau rebeli ca mine. Am rămas cu ei. Dar n-am uitat şi nici nu voi uita vreodată.

Încheindu-şi povestirea, Duncan privi mai departe focul aproape stins. Pe chipul lui se citeau o mulţime de emoţii: ură, neputinţă, durere, iubire. Oh, da, iubire, îşi zise Phoebe. Mai ales iubire. Iat-o în secolul al optsprezecelea îndrăgostită de un bărbat care nu-şi uitase prima iubire.

— Nu ai avut cum să o ajuţi, spuse ea. Ai încercat, dar aşa i-a fost karma. Văzu căutătura feroce din ochii lui Duncan şi rectifică rapid. Aşa i-a fost soarta. Crezi în destin, nu?

— Când mi-l fac cu mâna mea, replică Duncan şi plecă de lângă ea.

Phoebe se înveli mai bine în mantie şi se întinse pe nisip. Obsesia unei iubiri pierdute, ce putea fi mai cumplit?

Dimineaţa vijelia trecuse, iar marea era din nou liniştită, albastru-verzuie sub un cer fără nori. Duncan şi Phoebe mâncară fructe şi nuci de cocos, îşi luară de pe tufişuri hainele încă umede, şi se îmbrăcară. Apoi Phoebe se urcă stoică înapoi în barcă, aşezându-se iar pe mantia făcută sul, iar Duncan împinse mica

ambarcaţiune în apă.

Pe la mijlocul după-amiezii, Duncan zări o corabie undeva în depărtare – pentru Phoebe nu era altceva decât un punct negru şi nu l-ar fi observat deloc dacă Duncan nu i l-ar fi arătat cu mâna – au tras din nou la mal, ascunzându-se într-un golf. Aici florile creşteau din abundenţă, într-o sumedenie de culori ţipătoare, iar Phoebe îşi împleti o coroniţă parfumată din orhidee roz şi albe.

Duncan era atent la corabie, nu cumva să se apropie de ţărm.

— Nu acum e momentul să strigăm „Vin englezii, vin englezii”? întrebă Phoebe. Îi era o frică cumplită, dar tonul frivol o mai ajută un pic făcând ca totul să pară mai mult un joc şi mai puţin ca o situaţie disperată.

— Nu, replică el cu o voce lipsită de orice urmă de umor. Ne ţinem gurile închise şi sperăm din toată inima să nu ne fi observat.

Phoebe se uită la punctul clătinându-se la orizont.

— Nu văd cum ar fi putut, spuse ea.

— Printr-un ochean, o lămuri Duncan pe un ton muşcător.

— Aha, spuse Phoebe. Apoi, după o scurtă pauză. Şi totuşi cine sunt, dacă nu sunt englezi?

— E o corabie cu piraţi, replică Duncan. Ascunsese deja barca şi se uitau la apă dintr-un crâng de copaci ciudaţi cu muşchi atârnând de crengi, dar el tot era îngrijorat.

— După cât de bine stau cu norocul în ultimul timp nu poate fi decât Mornault, şi ne urmăreau probabil încă înainte să ne dăm seama de prezenţa lor.

Phoebe înghiţi în sec. Experienţa ei în acest domeniu se limita la un program de divertisment al

unui circ, numit *Piraţii din Penzance,* o călătorie la Disneyland şi vreo doua romane siropoase. Spera să rămână şi pe mai departe în necunoştinţă de cauză.

— Păi, de data asta cel puţin nu poţi să dai vina pe mine, spuse ea cu o voioşie forţată.

— Dacă n-ai fi tu, nu m-aş afla acum aici, replică Duncan înciudat.

Phoebe abandonă subiectul şi aşteptă muşcându-şi buzele şi zgâindu-se la corabie. Nu avea cum să ştie dacă se depărta sau se apropia, şi nu avea de gând să-l întrebe pe Duncan.

În cele din urmă corabia dispăru într-un văl orbitor de soare.

— A plecat, spuse Phoebe îndreptându-şi coroniţa care îi alunecase pe un ochi. Nu mai e nevoie să ne facem griji.

— Mulţumesc, replică Duncan, dar cred c-o să mai continui o vreme. S-ar putea să înainteze cu corabia de cealaltă parte a insulei, sperând să ne surprindă de la spate.

— Nici măcar tu nu poţi avea un ghinion atât de mare, spuse Phoebe. Era obosită, avea nevoie urgentă să se spele, o durea capul, iar aspirina nu va fi descoperită decât peste o sută de ani. Nu era pregătită să înfrunte piraţi.

— Nu fi chiar aşa de sigură, spuse Duncan luând-o de braţ şi trăgând-o mai adânc în vegetaţia insulei unde tot felul de creaturi mârâiră, ciripiră şi zburară în toate direcţiile, inclusiv peste capetele lor.

Phoebe se chinui să se ridice, ţinând în mâna liberă ghirlanda de flori.

— Ce are cu tine tipu’ ăsta de-a face să-şi complice atât de mult existenţa? întrebă ea cu respiraţia tăiată, ţinându-se cu greu pe urmele lui.

— S-ar putea să-l fi jefuit o dată sau de două ori,

răspunse Duncan, fără să încetinească. Şi mai e şi treaba aia de la Coasta de Fildeş când i-am ars corabia până la linia de plutire.

— Oh, rahat, replică Phoebe cu toată convingerea.

— Exact, o aprobă Duncan.

O lăsă lângă un izvor în centrul insulei dându-i instrucţiuni clare să nu se mişte de acolo până la întoarcerea lui. Nu oferi nicio altă explicaţie dezertării decât că vrea să arunce o privire în jur.

Totul ar fi fost în regulă.

Totul ar fi *trebuit* să fie în regulă dacă Phoebe n-ar fi ţipat.

Şi o făcu numai din cauza maimuţei care căzu din copac drept în poala ei.

Nu veniră englezii, nici piraţii. Erau încă prea departe. Dar din junglă îşi făcu apariţia o ceată de băştinaşi – vreo zece la număr, tatuaţi şi speriaţi, îmbrăcaţi în chiloţaşi comozi şi înarmaţi cu suliţe. Se holbară la Phoebe care numai ce alungase maimuţa, studiindu-i hainele care trebuie să le fi părut ciudate, la fel ca părul scurt şi coroniţa de flori.

Inima lui Phoebe bătea gata să-i spargă pieptul. Se gândea la crabii pe care ea şi Duncan îi serviseră drept cină aseară, la canibali şi căldări gigantice cu apă bolborosind drept pedeapsă divină. Dacă Domnul avea grijă de toate vietăţile pământului, îşi zise ea isterică, atunci probabil că ţinea cont şi de crustacee.

— Duncan, fredonă ea cu o voce firavă pe care n-ar fi avut cum s-o audă. Abia dacă mai putea respira. Oh, *Duncan!*

Unul din băştinaşi căzu în genunchi ţinându-şi suliţa cu degete puternice şi cafenii. Îl urmă un altul, apoi un altul, până îngenunchează cu toţii.

Începură să incanteze.

— Doon-can: Doon-can.

— Vai de mine, exclamă Phoebe, ducându-şi mâna la gură.

Se ridicară toţi în picioare, nu fără o graţie primitivă, continuând să incanteze şi o încercuiră. Prin gâtul lui Phoebe dădu să ţâşnească un strigăt, dar muri acolo, prea slab ca să-i treacă de buze. Apoi, ca nişte actori dintr-un film prost – măcar de-ar fi fost un film prost – o înălţară pe Phoebe pe umeri ca pe un antrenor de fotbal care tocmai condusese echipa la o victorie răsunătoare.

— Duncan! zbieră ea.

Doon-can, Doon-can cântară însoţitorii ei purtând-o prin junglă cu paşi siguri şi hotărâţi, fără să se rătăcească.

O duseră într-un cerc de colibe din mijlocul unui luminiş şi o instalară pe un bolovan mare care spera să nu fie altarul jertfelor. Era clar că bărbaţii hotărâseră că era un fel de zeiţă, dar femeile, îmbrăcate la fel ca partenerii lor de viaţă, au fost mai puţin fermecate. Se plimbară de jur împrejurul bolovanului împungând-o cu degetele şi pufnind dispreţuitoare. Contingentul masculin se supără foc pentru o atare lipsă de respect şi urmă un schimb de cuvinte aprinse ridicând praful şi făcând păsările să cârâie în copaci.

În timpul certei constând din multe ţipete şi gesturi, Phoebe încercă să o ia la fugă, dar fu observată imediat şi returnată cu blândeţe pe tronul din inima zonei de război.

Femeile se supuseră în cele din urmă, recunoscându-şi îmbufnate înfrângerea, iar bărbaţii se rotiră în jurul ei până Phoebe ameţi aşa de tare că fu cât pe ce să cadă de pe bolovan. Se gândeau fără îndoială cum să venereze aşa o zeitate stranie. Îi atinseră părul scurt, se uitară în ochii ei, şi poate i-ar fi

examinat şi sânii dacă nu şi-ar fi împreunat braţele la piept şi n-ar fi dat drumul unei incantaţii provizorii.

Nu era decât un vers dintr-un cântec al formaţiei Beatles – primul lucru care îi veni în minte – dar îl rosti cu autoritate, şi trebuie să fi sunat cumplit pentru că mica turmă făcu un pas înapoi şi din clipa acea îşi ţinură mâinile acasă.

Phoebe le câştigă respectul şi cu o căutătură crâncenă care, odată cu încheierea zilei deveni tot mai greu de păstrat. Trebuia să meargă la toaletă, iar Duncan nu părea dispus să o salveze şi cine ştie ce făceau oamenii ăştia cu zeităţile lor – le frigeau la grătar? Le aruncau în vulcani treziţi la viaţă? Alte zeităţi, dacă existaseră cumva erau izbitor de absente, iar din punct de vedere istoric regiunea avusese întotdeauna o rată mare a mortalităţii.

La apusul soarelui băştinaşii făcură focul şi încercară să o hrănească pe Phoebe cu ceea ce arăta şi mirosea ca tubul digestiv al unui animal de o mărime considerabilă, dar ea îi îndepărtă recitind cu o voce severă fiecare cuvânt de pe ultimul album al lui Elton John. Dar nu avea de unde să ştie cât îi va merge şmecheria. Mai devreme sau mai târziu, intriga se va complica.

După cum evoluară lucrurile se întâmplă mai devreme. Se auzi un foşnet mare de frunze, iar inima lui Phoebe prinse aripi. Duncan apăruse în sfârşit, gata să o scape din ghearele morţii. Pe chestia asta o să-i lustruiască cizmele un an întreg, promiţându-şi solemn să nu mai vorbească în păsărească secolului douăzeci numai ca să-l scoată din sărite.

Satul fu cuprins de freamăt şi fiecare îşi înălţă suliţa, iar Phoebe îşi ţinu respiraţia. În fond Duncan nu era decât un bărbat, şi oricât ar fi fost el de deştept, nu avea cum să facă faţă unui număr atât de mare de

războinici doar cu pistolul ăla vechi de la brâu.

Apoi dintre copaci păşi un bărbat, iar Phoebe mai că scoase un strigăt de avertisment, dar realitatea tristă o opri. Nu era Duncan: era un pirat urât cu păr lung, piele tuciurie şi o jumătate de nas lipsă. Purta cizme înalte, o cămaşă în dungi, şi un inel de aur într-o ureche. Phoebe i-ar fi apreciat la justa valoare înfăţişarea fioroasă dacă n-ar fi fost ocupată să alunece la pământ leşinată.

Se trezi mult prea devreme descoperind că bărbatul le vorbea băştinaşilor pe limba lor. Acum era înconjurat de piraţii săi, toţi cu dinţi stricaţi, cei care îi mai aveau, o mare dezamăgire pentru mamele lor. Urmă o tranzacţie monetară – aşa ameţită cum era Phoebe se întrebă cam cu cât se vindea pe piaţă o zeiţă bună – apoi fu purtată prin junglă.

Se gândi să se zbată, hotărî că era inutil, dacă nu chiar prostesc şi încercă să pună la cale un plan de evadare. Nu-i veni nimic în minte, dar efortul o împiedică să intre în panică, cel puţin până când fu urcată la bordul unei corăbii puţind îngrozitor şi aruncată în cală ca o marfă fără valoare. Phoebe era convinsă deja că Duncan nu o salvase pentru că murise sau fusese închis într-o altă parte a corăbiei.

Nu se chinui să-şi păstreze sub control gândurile disperate. Adevărul era că nu ştia unde se afla Duncan sau ce anume i se întâmplase. Ceva i se întâmplase cu siguranţă şi nu ceva bun. Un singur lucru era clar: dacă voia să-i fie de ajutor va trebui ca mai întâi să se ajute singură.

Capitolul 8

Phoebe stătea în întuneric simţindu-se precum Iona din burta balenei, dar fără perspectiva fericită de a fi scuipată peste trei zile vie şi nevătămată pe un ţărm îndepărtat. Se ghemui cu genunchii la bărbie şi braţele prinse strâns în jurul fluierelor picioarelor, respirând rar şi adânc ca o creatură pregătită de hibernare. Se concentră asupra ritmului de bum-bum-bum al inimii ca să nu se gândească la ce se va întâmpla când Mornault o va chema la el.

Meditaţia intensă îi fu întreruptă de un zgâriat în uşă, iar Phoebe ridică fruntea de pe genunchi, îngrozită de moarte, pe piele curgându-i şiroaie de transpiraţie. Se auzi scrâşnetul balamalelor urmat de un bombănit furios. Bolta de deasupra intrării se umplu de lumină, apoi fu întunecată din nou de silueta unui gigant.

— Pentru numele lui Dumnezeu, şuieră o voce familiară, nu ţipa.

Duncan.

Lui Phoebe abia dacă îi venea să creadă; probabil avea încă una din halucinaţiile ei. Cu toate astea se chinui să se ridice în picioare şi porni clătinându-se spre el, păşind peste lăzi şi colaci de frânghie, din gât scăpându-i un scâncet tremurat.

Duncan o luă în braţe, o strânse tare la piept, iar atunci Phoebe ştiu că era real şi îi veni să moară de bucurie. Deasupra capetelor lor, oamenii lui Mornault făceau un zgomot infernal.

— Cum ai ajuns aici? şopti Phoebe ţinându-se cu amândouă mâinile de cămaşa lui Duncan şi permiţându-şi luxul de a fi slabă. Mai târziu va putea nega oricând.

— Nu contează, spuse Duncan. Trebuie să plecăm de aici.

Phoebe fusese într-o stare de şoc atât de mare că nu observase că hainele îi erau ude şi că mirosea a

alge şi apă sărată.

— Doar n-ai înotat?

— Ba da şi la fel vei face şi tu, replică Duncan, conducând-o deja afară din cală, spre coridorul strâmt de deasupra.

— Dar cum…?

— Jocul de zaruri e în plină desfăşurare, îi spuse Duncan cu o şoaptă plină de nerăbdare, trăgând-o în sus încă câteva trepte. Cred că premiul eşti tu, iar dacă nu-ţi potoleşti limba şi nu te grăbeşti, s-ar putea să pună mâna pe amândoi.

Phoebe îşi reprimă celelalte întrebări şi îl urmă pe Duncan pe puntea goală, întunecată. Luna era acoperită în parte de nori oferind prea puţină lumină, iar când salvatorul ei dădu să coboare peste marginea corăbiei, şovăi, dar numai pentru o secundă. Până în prezent avuseseră noroc, dar noaptea de cazinou putea lua oricând sfârşit, iar asta însemna că vor avea de înfruntat un echipaj întreg de ghinionişti înfuriaţi, plus un învingător dornic, pus pe sărbătorit.

Îl urmă pe Duncan peste parapet, descoperind că se sprijinea de funia ancorei, iar ei nu-i mai rămase altă alternativă decât să-i urmeze exemplul. Era cale lungă până în apă, şi chiar dacă ar fi evitat să cadă pe burtă, zgomotul făcut tot ar fi fost destul de puternic.

Închizând ochii şi ţinându-se de frânghie cu mâinile şi picioarele ca un pompier coborând un stâlp, Phoebe se lăsă încetul cu încetul spre valurile calme ale mării. Duncan o aştepta deja, îşi puse braţul în jurul taliei ei oprind-o dintr-o scufundare rapidă şi îi vorbi în ureche.

— Va trebui să-ţi scoţi rochia, şopti el. E prea grea.

Apa se izbea de marginea scârţâitoare a corăbiei, la fel de caldă ca aceea dintr-o vană, doar că prin ea

mişunau tot felul de creaturi înspăimântătoare. Phoebe nu avea niciun chef să-l contrazică – gândurile ei aveau un singur scop: să scape de piraţi şi de alţi monştri ai adâncurilor – aşa că se dezbrăcă urgent de rochia zdrenţuită.

Duncan îi puse un deget pe buze.

— Linişte, rosti el cu o voce atât de înceată că abia i-o auzi, dar totuşi poruncitoare. Îţi vor simţi lipsa cât de curând, iar atunci se va da alarma. Avem mult de înotat. Îi prinse mâna şi îi puse degetele în jurul centurii de la brâu. Pe apele astea sunetul e purtat foarte departe. Nu încerca să te grăbeşti, şi indiferent ce se întâmplă nu ţipa, nici măcar nu vorbi. Ţine-te doar de mine.

Phoebe dădu din cap, iar Duncan se depărtă de corabie prin umbra mare, mişcătoare, iar ea îl apucă de centură încercând să-şi susţină cât mai bine propria greutate. Nu ajunseră prea departe când previziunea lui Duncan se adeveri – cineva făcuse numărătoarea iar la socoteală ieşise o zeiţă lipsă.

La bordul corăbiei se auziră tropote şi strigăte, iar marinarii nemulţumiţi alergară cu torţe în mână de o parte şi de alta a punţii scrutând bezna. Phoebe îşi muşcă buzele de frică, dar continuă să înoate ascultătoare alături de Duncan. Apa sărată îi frigea palmele roase de frânghia aspră;

Se coborâră bărcile. Ea şi Duncan erau tot mai aproape de apele mai puţin adânci de lângă ţărm, dar existau şi alte metode de vânătoare. Phoebe auzi vâjâitul funiilor şi plescăitul harpoanelor izbind suprafaţa apei.

Se simţi cuprinsă de o panică oarbă, dar continuă să se ţină de Duncan şi să înainteze spre mal. Până la urmă lumina unei torţe se revărsă pe deasupra ei, iar barca îşi mări viteza. La bordul ei se aflau trei bărbaţi,

desfiguratul Mornault, purtătorul torţei şi un vâslaş.

Duncan se opri, călcă apa cu picioarele şi o împinse pe Phoebe în spatele lui.

— Mergi mai departe, spuse el.

Ea n-o făcu.

Mournault râse arătând şi mai macabru în pâlpâirile subţiri şi tremurătoare cu cercelul lui lucios şi o nară deschisă până la sinus.

— Deci, cârâi el, tu eşti, prietene. Ar fi trebuit să ştiu! Cine altcineva ar fi avut îndrăzneala să se caţere ca o maimuţă pe funia ancorei şi să-mi fure iubita?

Phoebe aşteptă, cămăşuţa mişcându-se în jurul ei precum tentaculele unei creaturi marine, inima bătându-i nebuneşte. Duncan întinse mâna la spate şi îi dezlipi degetele de pe centură.

— Du-te! porunci el din nou cu o şoaptă răguşită, apoi dispăru în apă.

Mornault şi amicii lui erau prea preocupaţi de el ca să le mai pese de Phoebe; căpitanul piraţilor trase o înjurătură zgâindu-se peste copastie, vâslaşul bolborosi ceva într-o franceză veche, iar lampagiul se ridică în picioare, legănând barca.

Phoebe înotă pe spate până reuşi să se depărteze puţin apoi aşteptă. Indiferent ce s-ar fi întâmplat nu avea de gând să-l părăsească pe Duncan. Dacă vor supravieţui va fi foarte furios pe ea, dar nu conta. În plus nu era decât o înotătoare mediocră – nu trecuse niciodată peste lecţia „ca broasca” de la orele de înot, iar şansele de a ajunge cu bine la mal, de una singură, erau practic egale cu zero.

De sub barcă se auzi un sunet ciudat, urmat imediat de multe ţipete. Duncan reapăru lângă Phoebe, agil ca un delfin, îşi puse braţul în jurul ei şi o trase mai departe prin apă. Barca începu să se scufunde în timp ce Mournault stătea în mijlocul ei,

fluturându-şi pumnul şi zbierând comentarii injurioase la adresa strămoşilor lui Duncan. Vâslaşul şi tipul cu torţa urlau.

Duncan părea numai uşor obosit susţinând-o pe Phoebe rămasă fără vlagă.

— Ştiu că mori de curiozitate, spuse el, aşa că o să te scutesc de efortul de a mă întreba. Vârful pumnalului meu a făcut o gaură în fundul bărcii căpitanului. Un accident, desigur.

Desigur, încuviinţă Phoebe pe tăcute. Auzi în depărtare nişte zvârcoliri, apoi ţipete şi mai puternice. Închise ochii extenuată, iar apa sărată îi trecu peste faţă intrându-i în nas şi în gură. Se înecă şi tuşi, dar Duncan îşi continuă drumul.

— Ai grijă, spuse el. Ăsta e ocean. Are valuri.

Phoebe bolborosi o înjurătură la care nu s-ar fi gândit nici măcar Mornault, iar Duncan răspunse cu un hohot de râs.

După aceea alunecă într-o stare care nu se deosebi prea mult de cea din cala corăbiei pirat. Trăia; îşi mişca picioarele, braţul liber, respira şi expira, îndură arsurile din palmă şi durerea de a-şi împinge trupul dincolo de limite. Se scurse o eternitate, cel puţin aşa i se păru ei, până ajunseră la apa mai mică de la ţărm, iar în cele din urmă Duncan, mai târând-o, mai luând-o în braţe reuşi să o ducă pe uscat.

Phoebe fu străbătută de un fior de uşurare şi îşi înfipse degetele adânc în nisip ţinându-se strâns de parcă marea ar fi încercat să o găsească şi să o tragă înapoi în îmbrăţişarea ei. Duncan îi dădu drumul, apoi o ridică cu blândeţe în picioare.

— Nu, îngăimă ea. Era atât de obosită că nu putea spune mai mult, nu era în stare să mai facă niciun pas în plus.

— Încă puţin, o îndemnă Duncan. Abia dacă mai

reuşea să se ţină pe picioare, dar o luă totuşi în braţe. O purtă aşa un drum destul de lung, sau cel puţin aşa i se păru lui Phoebe, care era atât de ameţită că nu se putea gândi mai mult de două secunde la acelaşi lucru.

În cele din urmă Duncan o puse jos pe ceva – un fel de saltea de iarbă – şi simţi cum cămăşuţa udă îi e luată şi înlocuită cu o pătură uscată. Era o binecuvântare să nu mai trebuiască să înoate, să meargă sau chiar să fie cărată în braţe, iar Phoebe se lăsă pradă unui somn adânc.

Se trezi o dată sau de două ori şi îşi dădu vag seama că se afla în interiorul unei colibe, că Duncan era aproape, dar nu mai trase nicio altă concluzie. Se afundă pur şi simplu în bezna tăcută, ca o piatră lăsată să cadă pe fundul lacului, şi nu visă nimic din ce şi-ar fi putut aduce aminte.

Când reveni în sfârşit din străfundurile abisului, lângă ea era Duncan, având în mână un vas şi o lingură de lemn. Clipi de câteva ori devenind conştientă de durerea cumplită din muşchi şi de împunsăturile usturătoare din palme.

— Cât timp am dormit? întrebă ea întinzându-se prudentă, apoi ridicându-se într-un cot.

Duncan îi duse la gură lingura de lemn iar Phoebe gustă din mâncarea fierbinte, delicioasă.

— Cam şaisprezece sau şaptesprezece ore, replică el servind-o cu încă o lingură. Suntem oaspeţii lui Monna Ungalla – pretinde că e o rudă îndepărtată a Bătrânei.

Phoebe se chinui să înghită apoi se prăbuşi cu un geamăt înapoi pe saltea. Durerea din trup părea să ţâşnească dintr-un fel de infinitate interioară.

— Bun. O putem întreba care e numele adevărat al Bătrânei.

Duncan o făcu să se ridice din nou şi îi dădu

vasul şi lingura.

— Am încercat deja. Zice că dacă l-am şti l-am putea spune cu voce tare şi atunci, ehei, vrajă mare.

Dându-şi seama că era lihnită de foame, Phoebe aruncă lingura şi bău supa direct din vas, fără să-i mai pese de bunele maniere. Emily Post şi Miss Manners nu se vor naşte decât după mult, mult timp.

— Ştii ce cred? întrebă ea după ce termină cu supa. Cred c-au uitat toţi care e numele ei – poate a uitat şi ea – iar toată chestia asta cu „vrajă mare” nu e decât o cale de a ieşi basma curată.

— Monna are dreptate în privinţa unui lucru, admise Duncan, rămas tot într-un genunchi în faţa saltelei. Avea braţele încrucişate la piept şi era îmbrăcat cu aceiaşi pantaloni şi cămaşă pe care le purtase când plecaseră din Queen’s Town. Dacă i-aş ştii numele l-aş spune cu voce tare numai ca să văd ce se întâmplă.

Phoebe îi aruncă un zâmbet maliţios.

— Îhîm, spuse ea, încântată de idee. La fel aş face şi eu.

Monna îşi făcu apariţia aproape imediat – era o femeie voinică, iar hainele de pe Phoebe, lungi şi largi trebuie să-i fi aparţinut ei. Atinse fruntea lui Phoebe cu un gest matern, se încruntă şi îşi clătină capul.

— Ce? întrebă Phoebe alarmată. Duncan se aşezase pe o altă saltea, jucându-se cu un pumnal mic, lucios.

— Prea devreme. Tu stai. Mai odihneşte-te.

Duncan nu-şi dezlipi privirea de la pumnal şi pe bună dreptate. Îl aruncă, acesta răsucindu-se în aer, cu lama sclipind în lumină, prinse pumnalul de mâner apoi repetă din nou întreaga operaţiune enervantă.

— Dacă Mornault mă găseşte înainte să fiu pregătit, remarcă el, s-ar putea să ne odihnim pentru

totdeauna.

Phoebe se cutremură amintindu-şi pericolul, rechii, picioarele amorţite, oceanul vast sub cerul întunecat, stropit cu stele ca o catifea neagră. Prinse privirea Monnei şi o întrebă:

— Care e numele adevărat al Bătrânei?

Mona râse.

— Află singură, spuse ea.

— La naiba, bombăni Phoebe.

— Nu cred să fie ăsta, spuse Duncan.

În noaptea aceea porniră la drum într-o barcă de pescuit având drept însoţitori doi dintre numeroşii fii ai Monnei. Phoebe era ghemuită într-unul din veşmintele primite cadou şi se gândea la ale ei. Duncan stătea de pază la prora precum Washington traversând Delaware, iar băieţii, adolescenţi amândoi, mânuiau vâslele înfruntând valurile şi curenţii cu o dibăcie impresionantă.

Se făcu aproape dimineaţă când Phoebe fu trezită din somn de o mână pusă pe umărul ei.

Deschise ochii şi se holbă la bărbatul chipeş, cu părul răvăşit, aplecându-se peste ea în hainele sale de bal mascat impregnate de sare, şi trecură câteva clipe până să priceapă unde se afla. Apoi îşi aminti că venise în Insula Paradisului, păşise afară din ascensor…

— De aici nu mai avem decât un drum scurt până acasă, spuse Duncan, iar zâmbetul lui incredibil de alb, contrasta puternic cu pielea bronzată. O să te descurci?

Phoebe îi aruncă în glumă o privire dojenitoare şi se ridică cu greutate pe propriile picioare.

— Dacă o să mă descurc? repetă ea. N-am coborât pe funia unei ancore? N-am înotat o sută de mile printr-un ocean infestat de rechini?

Duncan întinse mâna să o sprijine, pe chipul lui

aşternându-se un zâmbet amuzat.

— Au fost vreo cinci mile, spuse el, mai mult am înotat eu, iar dacă nu le e foame rechinii sunt inofensivi. Îi plăti pe fiii Monnei cu o monedă de argint, coborî din barcă în apa care îi ajungea până la genunchi şi întinse braţele spre Phoebe. O duse pe sus până la mal, o lăsă jos şi se uită la ea cu o expresie serioasă. Ai fost foarte curajoasă.

Lauda încălzi inima lui Phoebe şi poate că roşi puţin când se uită în sus şi spuse:

— Ca şi tine.

Porniră împreună spre casa mare a lui Duncan tachinându-se în timp ce-şi croiau drum prin vegetaţia bogată urmând o potecă bătătoritâ.

Fură întâmpinaţi cu multă bucurie – oamenii lui Duncan veniră să-i strângă mâna şi să-l bată pe umeri, iar servitoarele o înconjurară pe Phoebe, ciripind ca nişte păsărele. Bătrâna se agită grijulie conducând-o în bucătărie, spunând că arăta moartă de foame.

Simone nu o salută pe Phoebe, nici măcar nu se uită la ea. Stătea la capătul mulţimii venite să-l întâmpine pe Duncan, sufletul reflectându-i-se în ochii luminoşi şi plini de tristeţe.

Lui Phoebe îi părea rău pentru ea, dar se simţea teribil de posesivă în privinţa lui Duncan.

— Ştiam c-o să te găsească şi o să te aducă înapoi, spuse Bătrâna când se aflară singure în bucătărie, iar Phoebe era aşezată la o masă având în faţă o ceaşcă cu ceai fierbinte şi o farfurie cu plăcinte dulci.

— Bineînţeles c-ai ştiut, i-o întoarse Phoebe. Doar de asta m-ai ajutat să plec.

Bătrâna râse şi adăugă festinului un vas cu fructe. Ochii ei blânzi erau plini de atenţie, strălucind de afecţiune.

— Arăţi diferit.

Phoebe ignoră remarca. Erau conştiente amândouă de ce anume se schimbase, dar era o problemă personală, iar Phoebe nu avea niciun chef să discute detaliile.

— Ce-ai văzut în palma mea în ziua aceea?

— Ştii bine, răspunse Bătrâna.

— În afară de copii, o îndemnă Phoebe.

Bătrâna suspină de parcă prin faţa chipului i-ar fi trecut cine ştie ce viziune glorioasă.

— Un loc bun, departe de aici, cu râsete şi multă muzică.

Phoebe rezistă tentaţiei de a se apleca şi a-şi lovi fruntea de masă. Chiar şi atunci când Bătrâna binevoia să-i răspundă unei întrebări, nu-i *răspundea* de fapt, nu făcea decât să adâncească şi mai mult misterul.

Decojind o banană, culeasă fără îndoială de pe insulă, Phoebe solicită totuşi o altă informaţie.

— Ce s-ar întâmpla dacă ţi-aş spune numele? Şi să nu-mi spui „vrajă mare”. Vreau adevărul.

Bătrâna se mulţumi să se uite la ea strâmbând din nas.

— Bine, nu-mi spune numele. Tot ce vreau să ştiu e – dacă îl descopăr de una singură, magia va funcţiona?

— Da, spuse Bătrâna. Termină de mâncat. Ai nevoie de o baie şi un pat.

Ea oftă reflectând cu ochii strânşi.

— Daphne, rosti ea. Evelyn. Almira…

Nu se auzi niciun bubuit.

Phoebe îşi făcu baia promisă într-o cadă de aramă rezervată anume acestui scop şi instalată într-o cămăruţă din spatele bucătăriei. Bătrâna îi aduse o rochie şi un fel de halat – alte lucruri aparţinând acelei sărmane femei fără nume scufundată cu corabia şi a

cărei garderobă ajunsese la ţărm fără ea.

— Trebuie să fie un nume băştinaş, reflectă Phoebe dusă pe gânduri şi spălându-se. Fireşte…

Bătrâna îi turnă în cap o carafă cu apă caldă.

*
* *

După-amiaza târziu, Alex stătea pe veranda dând spre mare sprijinindu-se într-un baston. Slavă Domnului că piciorul nu i se infectase, dar se veştejea ca ramura uscată a unui copac sănătos. Duncan se opri dorindu-şi din nou ca muscheta englezului să-l fi lovit pe el în locul lui Alex. Prietenul lui se întoarse iar gura lui luă forma unui zâmbet mult prea atent şi forţat. Ochii însă îi erau goi.

— Ai găsit-o deci. Fetişcana hoinară cu poveştile ei stranii.

— Da, spuse Duncan, lăsându-se pe balustradă la câţiva paşi de Alex. I-a aranjat lui Jessup Billington o bătaie cu biciul, dar în rest stricăciunile au fost minime.

— Bănuiesc că n-a vrut să se întâmple aşa ceva.

— Nu, recunoscu Duncan amintindu-şi de expresia de pe faţa lui Phoebe când vorbise despre cum. Îl îngrijise pe Billington zăcând lat pe podeaua fierarului. Avusese şi coşmaruri care o făcuseră să se zbată şi să strige în somn deşi se îndoia că şi le amintea. Dacă există vreo încurcătură la o zi călare de unde se află ea, Phoebe va afla, îşi va ridica fustele şi va porni direct spre ea.

Alex chicoti, dar sunetul, la fel ca ochii, era lipsit de viaţă.

— Ar trebui să te însori cu neastâmpărata asta, spuse el. O unire ca a voastră ar produce genul de

copii dârji şi aventuroşi de care ţara cea nouă va avea nevoie. Atitudinea lui era marcată de tristeţe în ciuda încercărilor de a se arăta vesel, şi Duncan bănuia că era înrădăcinată în dorinţa deseori menţionată de a fi el însuşi tatăl unei cete de patrioţi zurbagii.

— Nu te împiedică nimic să te însori şi tu, îi spuse el calm lui Alex. Plumbul ţi-a atins genunchiul, nu părţile bărbăteşti.

O clipă faţa lui Alex se contorsionă, iar efortul de a-şi redobândi stăpânirea de sine fu dureros de urmărit.

— Am mai discutat despre asta, spuse el când bătălia interioară se termină. Nu voi accepta ca o femeie să mă ia de bărbat din milă, găsind scuza cum că totul mi s-ar fi întâmplat în război.

— Soţia asta imaginară nu va spune aşa ceva despre tine. Ţi-o spui tu însuţi, cap prost ce eşti. Nu înţelegi? N-aveam cum să prevenim ce ni se întâmplă, sub nicio formă. Dar ce Dumnezeu, putem alege atitudinea pe care să o abordăm.

— Totul e foarte înălţător, replică Alex cu amărăciune. Poate ar fi fost mai bine să te faci popă în loc de pirat sau rebel. Dar aşa ceva nu ţi s-ar fi potrivit, nu-i aşa, Duncan? Pentru că tu eşti un bărbat întreg, un bărbat cu două picioare!

— Alex, de ce te porţi aşa cu tine însuţi, cu mine, cu toţi cei care ţin la tine? Toţi suntem nişte schilozi – într-un fel sau altul – e o trăsătură a oricărei fiinţe omeneşti. Nenorocirea ta se vede pe dinafară, atâta tot, dar otrava zace în inima şi mintea ta. Te compătimeşti cam mult, nu crezi? Văzu furia din ochii lui Alex, iar Duncan se bucură enorm ştiind că mai exista cineva în trupul acela cândva perfect. La dracu’, de ce nu tragi o beţie pe cinste, aşa cum ar face oricare alt bărbat în situaţia ta? De ce nu-ţi pui capul

pe braţ plângând pentru ce nu mai e, apoi să laşi o fată frumoasă să te consoleze? Pentru numele lui Dumnezeu, Alex nu-ţi dai seama că ai şansa de a fi mai bun, de a fi altul? Da, o întâmplare ca asta ar putea distruge un bărbat. Dar numai dacă s-ar lăsa distrus.

Ochii lui Alex se umplură de lacrimi.

— Lasă-mă în pace, spuse el. Dacă ţi-a mai rămas un dram de milă în sufletul ăla negru, blestemat, atunci *lasă-mă în pace.*

— N-o voi face, se jură Duncan. Dacă trebuie te voi urma până în mormânt. Te voi sâcâi până şi pe lumea cealaltă, prietene, dar nu voi permite, martor mi-e Dumnezeu că nu voi permite niciodată, să lipseşti lumea de darurile pe care numai tu i le poţi oferi! Niciodată!

Lacrimile se revărsară pe obrajii lui Alex apoi acesta începu să plângă în hohote.

— Iisuse, Duncan, nu ştii cum e…

Duncan apucă umerii lui Alex ca să-i dea putere, să-i dăruiască însuşi sufletul său dacă de asta avea nevoie.

— Nu, spuse el. Nu ştiu şi n-o să afirm vreodată că ştiu. Dar, Alex, nu se poate să te dai bătut şi să mori. Vorbeşti despre ţara cea nouă – ei bine, ca să supravieţuiască are nevoie de oameni ca tine. Pentru binele concetăţenilor noştri, dacă nu din alt motiv, trebuie să treci peste nenorocirea asta. Avem nevoie de tine în războiul ăsta, şi mai ales după aceea, când victoria va fi a noastră.

Alex se înfioră.

— Nu pot. Nu sunt destul de tare.

— Poţi! îl contrazise Duncan continuând să-l ţină de umeri. Nu ne întoarce spatele. Noi rebelii am ajuns atât de departe, am purtat atâtea bătălii sângeroase. Suntem flămânzi, ne dor tălpile, şi Dumnezeu să ne

ajute, nu ne dorim decât independenţa, libertatea de a ne alege propriul destin! Ţi-a fost atât de uşor să uiţi visul nostru? Ne vei abandona acum, când avem mai mare nevoie de tine?

— Ai promis, hohoti Alex. Ai promis că dacă nu voi mai dori să trăiesc mă vei ajuta să mor!

— Şi n-a fost o promisiune făcută în van, rosti Duncan cu blândeţe. Îşi îmbrăţişă prietenul. Dar n-am promis niciodată că nu voi pleda în favoarea vieţii. Ne vom duce în Queen’s Town, Alex. O să bem, o să ne facem de cap cu toate fetele frumoase, iar tu o să scapi de toţi demonii din tine. Apoi ne vom întoarce şi ne vom pune pe treabă să câştigăm războiul.

Alex surâse, obrajii fiindu-i încă umezi de la lacrimi, şi cu toate că dispăru repede, zâmbetul fu sincer şi foarte real.

— Cum plănuieşti să-ţi faci de cap cu alte fete când e clar ca lumina zilei c-o iubeşti pe Phoebe Turlow? Există lucruri pe care nu se merită să le negi, cel puţin nu de faţă cu cel mai bun prieten.

— Vai mie, recunoscu Duncan. M-am îndrăgostit lulea şi nu vreau nicio altă femeie. Dar mi-a rămas destulă minte ca să mă *prefac* că-mi plac nebuniile, şi încă mai pot bea, har Domnului.

— Foarte bine, replică Alex pe un ton grav. Îţi accept provocarea dar numai ca să-ţi dovedesc odată pentru totdeauna că iei apărarea unui eunuc. Dar ai mare grijă, Duncan – nu te-am iertat încă de promisiunea că mă vei ajuta dacă alegerea mea finală va fi moartea.

Cuvintele lui Alex aduseră în sufletul lui Duncan răceala unei presimţiri, dar în multe privinţe momentele de criză îl făceau mai puternic, aşa că rosti cu dezinvoltură.

— Ai fost o pacoste atât de mare în ultimul timp,

încât s-ar putea să te scutesc de efortul de a mai alege şi să te împuşc eu însumi.

— Atunci n-ar strica să mă fac şi mai insuportabil, spuse Alex cu un umor silit şi, şchiopătând pe lângă Duncan se refugie în casă.

Duncan înjură urmărindu-l cum se depărtează şi astfel n-o auzi pe Phoebe apropiindu-se de cealaltă parte a verandei. Apăru pur şi simplu lângă el, arătând odihnită şi proaspătă, părul ei caraghios spălat de curând formând o coroană în jurul capului. Era îmbrăcată într-o rochie dintr-un material fin, iar culoarea de roşu ruginiu îi venea foarte bine, dând tenului o strălucire sănătoasă şi ochilor o nuanţă de blândeţe. Îşi ţinu răsuflarea pentru că iubirea pentru această femeie descoperită doar de puţin timp îşi avea rădăcina undeva adânc. Tot ce-i spusese lui Alex despre ea era mai adevărat decât cel mai pur adevăr, la fel ca lucrurile pe care nu îndrăznise să le recunoască, nici măcar faţă de sine însuşi.

— Phoebe, spuse el ca prostul.

Ea îi surâse şi asta fu tot, dar el se simţi copleşit de ea, posedat, atacat şi prădat ca o corabie cucerită de un echipaj mai dibaci. Ameţit, trase concluzia că situaţia se prezenta mult mai grav decât crezuse, pentru că de data asta nu era vorba de o legătură trecătoare, ca numeroasele amoruri din trecut. Nu, ce simţea acum era pentru totdeauna.

— S-a întâmplat ceva? întrebă ea, pe fruntea ei apărând o cută. Eşti palid.

— Numai ce-am dat nas în nas cu viitorul meu, spuse Duncan. Sau lipsa lui, ceea ce e mult mai probabil, ţinând seama de cariera aleasă. Am nevoie de tine, Phoebe. Vrei să fii iubita mea – să împărţi patul cu mine şi să stai la masa mea?

— Nu, replică ea fără ezitare. Iar în expresia şi

atitudinea ei nu se vedea nici urmă de sfială.

Duncan fu luat prin surprindere. Nu era obişnuit cu refuzurile. Pe deasupra reacţia ei la atingerile lui nu era specifică unei femei distante. Bănuia că era la fel de pătimaşă ca şi ei, dorindu-şi, tânjind chiar după împlinirea pe care numai el i-o putea dărui.

— De ce nu? reuşi el să articuleze după o clipă sau două de tăcere jignită.

Ea zâmbi, dar superbii ei ochi albaştri erau solemni.

— Pentru că merit mai mult. Nu vreau să trăiesc cu gândul că voi putea fi dată la o parte dacă va apărea o fată mai tânără şi mai drăguţă.

El încercă să protesteze, dar Phoebe nu-i dădu prilejul.

— Oh, ştiu mai bine decât oricine că o verighetă nu e o garanţie pentru devotament şi fidelitate, continuă ea. Totuşi, în secolul tău e mult mai greu să obţii un divorţ decât a fost – va fi – în al meu. Căsătoria nu e tratată cu nepăsare.

Duncan înţelese atunci că nu avea niciun sens s-o contrazică. Era la fel de îndărătnică precum agitatorii ăia din Boston, deşi mai dulce şi mai drăguţă. Nu încercă nici măcar să-i explice că măritându-se cu el devenea un duşman al coroanei la fel de vinovată de trădare şi piraterie în ochii regelui ca soţul ei. Şi nu se mai obosi să-i spună cât de repede ar fi putut ajunge văduvă, la numai câteva săptămâni, zile sau ore după nuntă.

— Iar dacă nu te iau de nevastă o să refuzi să mă primeşti în pat, spuse el calm. Ăsta-i şantaj, Phoebe.

— Nu, răspunse ea, iar el mirosi parfumul de lămâie al pielii ei şi îşi aminti cât fusese de curajoasă depărtându-se înot de corabia lui Mornault, cum o simţise caldă, suplă, dornică, zvârcolindu-se sub el şi

întâmpinându-l ca pe un egal. M-ai făcut să te vreau, Duncan, iar hotărârea mea mă va face să sufăr la fel de mult ca pe tine. Dar am învăţat să mă preţuiesc şi nu mă voi lăsa folosită.

Duncan se gândi la sfaturile date lui Alex privind o nevastă şi copii. Iar el o iubea pe Phoebe cu toate că nu i-o putea spune încă. Mai întâi va trebui să găsească cuvintele potrivite sau poate să-şi transmită mesajul prin intermediul muzicii.

— Bine, spuse el. Dacă vrei nuntă atunci o să ai o nuntă. Chiar astăzi.

Phoebe îl privi mirată.

— N-avem nevoie de acte?

— Dacă ţii neapărat pot întocmi hârtii şi le semnăm de faţă cu martori, acceptă Duncan. Sunt căpitanul unei corăbii, în caz c-ai uitat, şi am dreptul, chiar şi pe timp de război să închei o căsătorie.

— N-ar trebui să fii mirele? întrebă ea.

El râse, o trase mai aproape şi depuse un sărut uşor pe fruntea ei. Contactul cu ea, oricât ar fi fost el de inocent, îi lăsă un gol în stomac şi o durere arzătoare în şale.

— Da, iar când ceremonia se va termina, Phoebe, vei fi soţia mea la bine şi la rău.

Phoebe se făcu roşie la faţă.

— Eşti sigur că e legal?

El se aplecă să o sărute îndelung, de data asta pe gură, apoi îşi atinse uşor buzele de umflătura de sub bluză. Phoebe îi tremură în braţe, iar Duncan rezistă tentaţiei de a o seduce, de a o conduce în patul lui, ispitind-o până strigătele ei de extaz vor face să zdrăngăne ţiglele de pe acoperiş.

— Da, răspunse el în cele din urmă. Căsătoria va fi sfântă, atât în cer cât şi pe pământ, iar tu vei avea toate documentele, inelele şi fleacurile pe care le

doreşti ca să o dovedeşti. Voi scrie familiei mele din Charles Town, iar dacă mi se va întâmpla ceva, vei avea un cămin.

Phoebe deveni rigidă.

— Nu ţi se va „întâmpla" nimic, stărui ea. N-am făcut atâta drum şi n-am trecut prin atâtea peripeţii ca să ajung să te pierd. În plus, nu cred că familia ta va aprecia prea mult vederile mele politice.

Duncan îi atinse nasul cu vârful degetului.

— Phoebe, Phoebe, o mustră el aspru, trebuie să fim realişti. Suntem în plin război, iar eu am şi alţi duşmani în afara englezilor. Aş putea fi ucis în orice clipă. Trebuie să mă asigur că nu vei fi în pericol, că tatăl şi fratele meu vor avea grijă de tine. Nu vor fi de acord cu preferinţa ta pentru cauza rebelilor, e adevărat, dar te vor iubi, de asta poţi fi sigură.

În genele ei lungi sclipiră lacrimi. Femeia asta, care înfrunta cu atâta aplomb ticăloşi, rechini şi băştinaşi cu suliţe, plângea numai la menţionarea posibilei sale morţi, iar emoţia etalată îl tulbură mai mult decât îndrăzni să o lase să vadă.

— Bine, bine, spuse ea în acea engleză stranie, bastardă, pe care Duncan nu reuşise încă să şi-o însuşească. Hai să luăm lucrurile aşa cum vin, bine? Ne vom ocupa de ziua de mâine atunci când va sosi, ca şi de toate celelalte.

Duncan îi prinse bărbia în mână şi îi ridică faţa să o sărute.

— Gândeşte-te bine, Phoebe, spuse el după ce sărutul se termină. Să te alături unora ca mine ar putea fi o treabă primejdioasă. Trădarea încă se mai pedepseşte prin moarte.

— Ştiu, spuse ea încet. Iar pedeapsa pentru viaţă e tot moartea, Duncan. Contează doar ce faci, şi nu ce doreşti, gândeşti sau te temi că se va întâmpla.

El îi mângâie părul scurt.

— Atunci fie, spuse el. Vom fi căsătoriţi înainte de căderea nopţii şi vom dansa cât timp va fi muzică. Du-te acum, pregăteşte-te pentru nuntă, iar eu îi voi spune lui Alex.

Capitolul 9

— Iar acum, rosti Duncan când el şi Phoebe zăceau unul în braţele celuilalt pe patul din cabina lui, sleiţi de vlagă, spune-mi pe cine ascunzi în cală.

Phoebe trase aer în piept ca să nege acuzaţia, apoi se opri. Nu putea începe această căsătorie nouă şi magnifică minţindu-şi soţul – ar fi însemnat să slăbească întreg fundamentul relaţiei lor, mult prea preţios pentru ea.

— Am promis că nu voi spune, replică ea tristă. Deşi nu mai contează. Oricum o să creadă c-am trădat-o dacă o să cobori să te lămureşti de unul singur.

— Deci e o ea, reflectă Duncan trasând cu degetul arătător linia bărbiei lui Phoebe, mângâindu-i buzele, încă sensibile de la săruturile lui. Nu poate fi Bătrâna pentru că nu s-ar deranja să se ascundă. Mai degrabă ar cere pentru ea cabina asta şi ar prelua îndatoririle mele, ale bucătarului şi probabil şi ale navigatorului. Călătoarea nu poate fi decât Simone.

Phoebe oftă din adâncul inimii.

— Tocmai când a început să mă placă un pic, se tângui ea.

Pe chipul lui Duncan se aşternu o expresie gânditoare.

— Simone nu e sclavă sau prizonieră, îi spuse el soţiei lui îngrijorate. Dacă vrea să părăsească insula şi

să cutreiere lumea e liberă să o facă, aşa ca oricine altcineva din casa mea. Cu excepţia ta, fireşte. Râse pe înfundate şi îi gustă gura de parcă ar fi fost cine ştie ce vin rar. De tine nu mă pot lipsi.

Phoebe se înfioră, trupul trezindu-i-se din nou, înflorind sub atingerea expertă a lui Duncan. Voia să-l întrebe multe lucruri, lucruri importante, dar nu se putea concentra, gândurile zburându-i în toate părţile de parcă ar fi băut prea mult.

— Umm – e aşa de bine. Dar dacă o să mă faci să strig ca ultima oară o să-mi fie prea ruşine să mai ies din cabina asta…

— Eu n-am nimic împotrivă, spuse Duncan cu un glas gutural, şi, fără grabă sau milă, se porni să o ducă din nou pe culmile extazului. Aici cel puţin n-o să te bagi în cine ştie ce încurcături.

— Oh, Dumnezeule, Duncan, dacă aşa zici tu…

O avu din nou, frânturile propoziţiei transformându-se în gemete de plăcere. Îngenunchie între coapsele ei, o ridică de şolduri spre el, apoi se împinse adânc. Ea se ridică spre el scoţând o serie de sunete ca nişte mici strigăte şi un singur geamăt lung. Când Duncan termină, Phoebe era de mult satisfăcută, zăcând nemişcată, într-o stare de totală epuizare.

Îi urmări faţa minunată pe când se preda plăcerii şi se simţi străbătută de un fior de bucurie imensă, pentru că de data asta nu-şi mai putea ascunde emoţiile de el.

— Dacă o ţinem tot aşa, spuse ea mângâindu-l pe Duncan prăbuşit peste sânii ei, o să avem mai mulţi copii decât am de gând să nasc, fără anestezic sau lecţii Lamaze.

— Vorbeşte englezeşte, spuse Duncan cu vocea înăbuşită de carnea ei.

Phoebe râse.

— Încerc, dragul meu. Zău că încerc. Deveni serioasă gândindu-se la Simone. Ce vom face cu pasageră clandestină?

Duncan oftă.

— Ce am putea face? mârâi el.

— M-aş putea duce la ea şi i-aş spune că m-ai văzut ducându-i mâncare – aşa ţi-ai dat seama, nu? Şi ai ghicit că se află la bord.

— Nu te va crede.

Nemulţumirea lui Phoebe crescu şi mai mult.

— Nu. Şi Simone e teribil de orgolioasă, Duncan – cred c-ar prefera să stea ascunsă pe tot parcursul călătoriei decât să te lase să afli că inima ei e frântă.

Duncan înălţă capul şi se uită în ochii lui Phoebe.

— Fii bună şi nu înfrumuseţa situaţia, spuse el. Simone e tânără şi foarte frumoasă. E liberă. Cu timpul îi va trece slăbiciunea asta pentru mine şi o să se întrebe ce-a văzut atât de deosebit în persoana mea.

Phoebe îşi trecu degetele prin părul lui moale, lucios, plăcându-i să-l pipăie, iubindu-l.

— Nu, nu, spuse ea. Cred c-ai fost prima ei iubire. Va exista mereu o rană mică în inima ei, o rană care o va durea ori de câte ori îşi va aminti de tine.

Duncan scoase un suspin exagerat de jale şi disperare.

— Văd că mă pot baza pe tine. Nu numai că vrei să ai ultimul cuvânt, dar nu mă scuteşti de nimic.

Phoebe îşi înălţă capul atât cât să-i sărute bărbia, ţepoasă deja, cu toate că se bărbierise în acea dimineaţă, înainte să fi urcat la bordul corăbiei.

— Ca soţie model din secolul al optsprezecelea, e de datoria mea să te aduc şi să te ţin pe calea cea bună, iar dacă va fi nevoie mă voi folosi de un băţ cu cârlig. Acum, în legătură cu Simone…

Duncan gemu din nou. Mai tare ca înainte.

— Voi continua să-i duc mâncare până vom ajunge la Queen’s Town şi va reuşi să-şi facă credibilă evadarea, decretă Phoebe, de neclintit în hotărârea ei. Între timp tu te faci că nu vezi nimic şi ai grijă să nu fie descoperită până nu ajungem în port.

— Nu mergem în Queen’s Town, spuse Duncan cu o mină îndurerată. Locul ăla colcăie de soldaţi englezi, în caz c-ai uitat, oricare din ei ar fi încântat să mă spânzure de o creangă groasă şi să-mi folosească trupul ca sac pentru lupta la baionetă.

— Păi, o putem duce la Seattle – adică în Colonii, protestă Phoebe roşie la faţă pentru că, incredibil, dar uitase că Queen’s Town nu era un port în care Duncan să poată intra cu surle şi trâmbiţe. Dar nu era nici Charles Town, şi era evident că într-acolo se îndreptau.

În mintea ei ameţită de amor mai apăru ceva, o problemă stringentă, de care îşi amintea numai vag. Îşi coborî vocea până deveni o şoaptă.

— Simone e neagră.

— Da, replică sec Duncan, atât am văzut şi eu.

Phoebe îi dădu un ghiont în umăr, destul de tare ca să-şi arate enervarea.

— Duncan, nu poţi duce femeia asta – fata asta – într-un loc unde ar putea fi făcută sclavă!

— Nu, spuse el. Dar călătoria asta a fost ideea ei şi nu a mea. Nu voi risca viaţa soţiei mele şi pe cele ale echipajului meu…

Phoebe îşi duse un deget la buzele lui.

— Nu va fi nevoie, îl lămuri ea. Trimite-o pe Simone cu o barcă, atunci când vom fi destul de aproape de Queen’s Town. Iar de acolo se descurcă ea singură.

Pe chipul lui Duncan se aşternu una din acele expresii greu de descifrat.

— Dar asta va distruge iluzia că nu ştiam c-ar fi la

bord. Pentru Dumnezeu, Phoebe, toată chestia asta e atât de complicată, atât de *femeiască.* Ar fi mult mai simplu să-i spui fetei că am aflat de ea şi că nu mai e nevoie să se ascundă în cală ca un şobolan, hrănindu-se cu resturi. Am putea-o scoate de pe navă mâine noapte – am prieteni care ar duce-o până la insula mare.

Phoebe aşteptă răbdătoare ca el să termine.

— E o idee bună, recunoscu ea. Mă refer la partea cu prietenii. Dar până mâine noapte, scumpul meu soţ, s-o laşi în pace. Dă-mi de veste când va sosi vremea să iasă din cală şi mă ocup eu de restul.

— Cum?

— Nu ştiu, dar am la dispoziţie douăzeci şi patru de ore ca să găsesc o soluţie.

Duncan bombăni o înjurătură şi coborî din pat ca să se spele şi să se îmbrace. Avea de condus o corabie şi nu-şi putea permite să-şi irosească toate orele zilei făcând dragoste cu soţia lui. Ce păcat, îşi zise Phoebe. Era într-adevăr o creatură extraordinară, atât la trup cât şi la minte, cu muşchi bine conturaţi, piele bronzată şi un păr lung, uşor zburlit – nici măcar urmele de bici de pe spate nu-i diminuau farmecul.

Pirat. Patriot.

În curând tată.

Phoebe zâmbi bucurându-se de secret. Nu-i va spune lui Duncan de copilul lor până nu va fi sigură că este însărcinată. Şi cum ciclul ei nu fusese niciodată regulat, va mai trece un timp până să fie sigură.

După ce Duncan se făcu din nou prezentabil, se aplecă deasupra patului, o sărută pe frunte şi ieşi din cabină. După plecarea lui, Phoebe se spălă la rândul ei, apoi îmbrăcă încă una din rochiile femeii necunoscute.

— Ştie, o acuză Simone în clipa când păşi în cală la vremea cinei, aducând cu ea o farfurie cu mâncare

caldă, o furculiţă şi o ceaşcă cu cafea proaspătă, ultimul articol fiind un lux de care beneficiau doar contrabandiştii şi piraţii. Te-ai dus şi i-ai spus lui Duncan de mine.

Phoebe puse cu grijă farfuria şi ceaşca pe o ladă, apoi potrivi furculiţa de parcă ar fi aranjat masa pentru un dineu elegant.

— Nu i-am spus, declară ea cu o voce pierită, dar sinceră. Nu în întregime.

— Nu în întregime? repetă Simone cu subînţeles, dar apucă furculiţa şi începu să mănânce.

— Bănuiesc că-ţi doreşti enorm să faci o plimbare, spuse Phoebe. Şi unde mergi la toaletă? Ai pe aici vreo oală de noapte?

Simone refuză să răspundă, se mulţumi să privească încruntată la temnicera fără voie şi să mestece. Mărturisirea ţâşni de pe buzele lui Phoebe.

— Ei bine, da, Duncan ştie că eşti aici. M-a întrebat pe cine ascund în cală şi i-am spus c-am promis să nu dezvălui secretul. Simone se uită la ea cu o privire şi mai urâtă, albul ochilor ei frumoşi sclipind în lumina estompată. N-am putut să-l mint! strigă mireasa căpitanului. Îl iubesc, ce naiba, iar iubirea şi minciuna nu merg împreună.

Simone tăcu un timp atât de îndelungat că Phoebe se întoarse vrând să plece.

— Nu pot da ochii cu el, spuse fata. Şi nici cu echipajul.

— Nu trebuie, spuse Phoebe cu blândeţe. Mâine noapte Duncan te va trimite la ţărm cu o barcă. Cineva te va conduce până în Queen’s Town. Ochii lui Simone sclipiră de lacrimi, dar Phoebe ştiu că nu avea voie să-şi arate mila. În faţa ei se afla o femeie mândră, iar ea ştia foarte bine ce înseamnă să suferi aşa cum suferea Simone. Îi înţelegea dorinţa de a se crampona cu dinţii

de demnitatea ei imaginându-şi că nu-i mai rămăsese nimic altceva.

Phoebe se duse până în pragul uşii şi se opri acolo fără să se uite înapoi la femeia care, în alte circumstanţe i-ar fi putut deveni prietenă. Iar acum îşi aminti de întrebarea pe care dorise să o pună.

— Îl vei trăda pe Duncan, pe noi toţi, odată ce vei ajunge în Queen' Town?

Duncan trebuie să se fi gândit la această posibilitate, dar nu se deranjase să-i mai amintească de ea. Simone, de ciudă, sau dintr-un alt motiv mai puţin evident ar putea conduce inamicul spre insula Paradisului.

— Uiţi ceva, doamnă Rourke, spuse Simone cu o amărăciune plină de tristeţe, obosită, dar fără ranchiună. Îţi iubesc soţul la fel de mult ca tine, poate chiar mai mult pentru că îl cunosc de mai mult timp. Am văzut cicatricile de pe spatele lui, l-am auzit strigând noaptea când visele îl poartă înapoi spre durerea îndurată. N-aş mai putea respira dacă i s-ar întâmpla din nou ceva rău. Numai că de data asta ar fi altfel. Acum îl vor spânzura.

Phoebe simţi cum stomacul i se întoarce pe dos. I se puse un nod în gât şi nu mai putu vorbi. Simone continuă fără milă.

— Să nu uiţi, stăpână, ce-am spus şi să ai mare grijă. Altfel s-ar putea să-ţi pierzi bărbatul plătind un preţ foarte scump pentru ceva ce ai spus sau ai făcut tu.

Phoebe închise uşa calei şi fugi înapoi spre cabina căpitanului. Ştiuse încă de la început de legătura dintre Duncan şi Simone. Cu toate astea Simone nimerise drept la ţintă pomenind de urmele de pe spatele lui Duncan şi de coşmarurile care trebuie să-l fi bântuit mai toată viaţa, şi poate îl mai chinuiau

şi acum. Nu era tocmai geloasă, ci profund îndurerată că Simone, şi probabil multe alte femei, fuseseră atât de aproape de el.

Nu era logic, o ştia, dar faptul că ştia nu schimba cu nimic ceea ce simţea.

Iar o povară şi mai cumplită era gândul că s-ar putea foarte uşor ca ea însăşi să fie cauza distrugerii, suferinţei şi morţii lui.

Phoebe rămase în cabină până la venirea lui Duncan, curios să afle de ce soţia lui nu apăruse la cină. Fu surprinsă, şi un pic flatată că-i observase lipsa, ţinând seama de toate câte le avea de făcut pe punte. Îi spuse că o durea capul, ceea ce era perfect adevărat, deşi îşi cam exageră suferinţa, iar înainte de a părăsi din nou cabina, Duncan înmuie o bucată de pânză în apă rece şi i-o puse pe frunte.

Şi aşa sentimentul de vinovăţie se adăugă celorlalte chinuri.

Nu trecu mult şi Duncan reveni în cabină cu un vas cu tocană şi nişte pâine. Se aşeză pe marginea patului, aruncându-şi cizmele din picioare. Phoebe se uită la mâncare, apoi la el, dar nu luă nicio înghiţitură.

— După câte se pare, comentă el, discuţia cu Simone nu a mers prea bine.

Lui Phoebe îi venea să plângă, să verse, sau să le facă pe amândouă. Până la urmă rămase la locul ei, cu vasul cu tocană în mână, simţindu-se deznădăjduită.

— Doare, spuse ea.

— Ce anume? întrebă Duncan cu tandreţe întorcându-se ca să se uite direct în ochii ei.

— Să ştiu că te-a mai atins şi altcineva, că a dormit cu tine şi a simţit toate lucrurile pe care le simt eu când fac dragoste cu tine.

— Aha, spuse Duncan. Mda.

— Nu e logic, declară Phoebe, şi îmi pare rău.

El zâmbi, luă lingura şi i-o ţinu la buze până Phoebe se hotărî să ia o gură de tocană.

— Nu e logic, da – dar foarte omenesc, fu el de acord. Phoebe, crezi că eu nu mă gândesc niciodată la bărbatul cu care ai fost căsătorită înaintea mea, şi nu mă întreb dacă te făcea să râzi, sau să gemi de plăcere, şi dacă i-ai provocat tot atâtea necazuri ca şi mie?

Phoebe chicoti uşor, gura fiindu-i plină de mâncare. După ce mestecă, înghiţi şi refuză o altă lingură spuse:

— Nu-ţi fă sânge rău din cauza lui Jeffrey, iubirea mea – nu se compară – nu *se va* compara niciodată, nici măcar pe departe, cu iubirea pentru tine. Cum Duncan ridică o sprânceană, se grăbi să explice. La cei treizeci şi cinci de ani, Jeffrey e încă un băieţaş căruia îi place să se joace. Tu eşti bărbat încă din adolescenţă. Iar el nu va fi niciodată mai mult decât un copil, pentru că e prea mulţumit de sine însuşi.

Duncan se întinse pe pat lângă Phoebe fără cizme, dar încă îmbrăcat şi îşi puse mâinile sub cap.

— Felul în care vorbeşti mă zăpăceşte complet, spuse el calm. N-am mai auzit aşa ceva. Luă lingura din vasul cu tocană pe care ea încă îl mai ţinea în mână şi o înghionti până luă tacâmul de la el. Povesteşte-mi despre cealaltă lume a ta, Phoebe – în timp ce mănânci.

Accentul pe acea ultimă parte era foarte subtil, dar Phoebe îşi dădu seama că dacă nu va coopera, Duncan va continua să insiste. Nu era flămândă, dar trebuia să se gândească la copil, iar un corp avea nevoie de combustibil ca să funcţioneze, la fel ca un motor, aşa că începu să ciugulească cu stoicism.

Îi relată printre înghiţituri istoria vieţii ei. Îi povesti lui Duncan despre copilărie, despre Jeffrey,

despre cum crezuse că-l iubeşte cu adevărat, descoperind doar de curând că nu fusese decât un sentiment trecător. Cum părinţii ei muriseră într-un accident în ultimul an de liceu, iar fratele ei vitreg nu-i acordase niciodată prea multă atenţie. Dorise mereu să aibă o familie şi să aparţină cuiva. I-l descrise pe Murphy, câinele nerecunoscător, şi cum era să fii şomer într-o lume în care valoarea unei persoane e determinată în mare de modul în care îşi câştigă existenţa şi de salariu. Duncan se încruntă.

— Se va ajunge la aşa ceva? La o astfel de superficialitate, după câte am îndurat noi în speranţa să punem bazele unei mari civilizaţii? Vocea îi suna dezamăgită, şi nu era de mirare, date fiind sacrificiile pe care el şi ceilalţi bărbaţi şi femei le făceau zi de zi în lupta disperată pentru libertate.

Phoebe nu avu inima să-i mai povestească de impozite, datoria naţională, SIDA şi rata tot mai mare a criminalităţii, sau despre tensiunile din Orientul Mijlociu. Nu vedea niciun motiv să-l împovăreze pe Duncan cu lucruri de care nu era nevoie să afle; îşi avea rolul lui, în secolul lui şi era suficient.

Poate era adevărat ce scrisese Shakespeare, trase ea concluzia – lumea nu era decât o scenă, iar bărbaţii şi femeile simpli actori, rolurile fiindu-le distribuite încă înainte de a ieşi din culise.

— Da, recunoscu ea. Dar e o ţară grozavă, Duncan. Nu mai există alta la fel pe toată faţa pământului.

— Spune-mi ceva ce-ţi place la naţiunea asta, o îndemnă el cu o înflăcărare emoţionantă. Ceva simplu.

Ea zâmbi.

— Păi e Patru Iulie – noi o numim Ziua Independenţei. Oamenii o sărbătoresc gătind afară – hot-dogs, porumb prăjit, fripturi şi hamburgeri, iar

seara au loc întotdeauna focuri de artificii – explozii frumoase de lumini colorate.

Ochii lui Duncan sclipiră amuzaţi. Phoebe nu ştia dacă credea ce-i spune, sau se mulţumea doar să o asculte ca să-i facă pe plac, dar în clipa aceea nici nu-i păsa.

— Mâncaţi câini? întrebă el. Părea bine dispus, dar Phoebe îşi dădea seama că era şi îngrijorat.

Îi explică termenul.

— Aha, spuse el. Sună groaznic. Dar cred că lui Ben Franklin şi celorlalţi le-ar plăcea să ştie că după un timp atât de îndelungat oamenii îşi dau silinţa să-şi amintească. S-a ajuns foarte greu la consensul acela din Philadelphia.

— Oh, îmi amintesc, îl asigură ea atingându-i mâna. Când am plecat sărbătoream asta an de an de mai bine de două secole. Şi au murit o mulţime de alţi americani ca să păstreze ce-a început domnul Franklin şi toţi ceilalţi. Phoebe mai că auzea flautele şi tobele din timpul marşurilor de paradă, dar nu-i păsa dacă suna sentimental; în adâncul inimii era o mare patrioată şi fusese întotdeauna. Ne aşteaptă o mulţime de probleme, Duncan – probleme mari. Iar ţara e departe de a fi perfectă. Dar progresul se înfăptuieşte numai luptând pentru idealuri dragi naţiunii.

— Da, fu de acord Duncan. Şi e adevărat că oamenii vor păşi pe lună?

— Va fi un început, spuse Phoebe. Dar se încruntă gândindu-se din nou la Simone şi la răul pe care l-ar putea face în ciuda afirmaţiei furioase că-l iubea prea mult pe Duncan ca să-l dea pe mâna englezilor. Şi Iuda îl iubise pe Isus Hristos.

— Ce te nelinişteşte? întrebă Duncan. Învăţase să-i citească expresiile de pe chip mult mai repede cât i-ar fi convenit ei.

— Simone a jurat că nu va spune englezilor cum să găsească Insula Paradisului – şi pe tine. Dar eu tot mă tem. Vechea zicală că nici iadul n-are atâta furie ca o femeie dispreţuită n-ar trebui luată în derâdere.

Duncan surâse.

— Nu, fu el de acord. Un bărbat nesocoteşte spre propria pierzanie acel element important al firii unei femei. Totuşi, nu putem face prizonieri băştinaşii, altfel ne vor trăda. Fireşte, mai sunt şi alţii care ar putea-o face – spre exemplu un pescar răzbunător. În ultimele luni au fost doi sau trei marinari care au părăsit corabia. Sau unul din tinerii de pe insulă dornic să vadă lumea şi ducând lipsă de monezi de aur ca să-şi pună planul în aplicare.

— Dacă încerci cumva să mă linişteşti, replică Phoebe, să ştii că nu merge.

— Realitatea nu e aproape niciodată liniştitoare, pară Duncan. Dar e aşa cum e, şi numai cei imprudenţi îşi permit să uite. Iar acum, continuă ridicându-se de pe pat ca să se dezbrace, trebuie să dormim, doamnă Rourke. Ziua care urmează nu va fi uşoară.

Păru un sfat înţelept, dar trecu mai bine de o oră până ca vreunul din ei să apuce să închidă ochii.

Când se trezi a doua zi dimineaţă, Phoebe descoperi că Duncan plecase deja din cabină... Se spălă cum putu şi luă o rochie din cufărul pregătit de Bătrâna. Îmbrăcată şi aranjată se duse în bucătărie unde consumă în grabă un mic dejun constând din terci de ovăz şi felii groase de şuncă.

Nu mai exista niciun motiv să păstreze secretul, dar Simone rămase încăpăţânată în cală. Acceptă mâncarea adusă de Phoebe şi o înghiţi cu o poftă pe care nu şi-o putu ascunde. Phoebe se aşeză pe aceeaşi ladă şi o urmări în tăcere până termină.

— Ai făcut cel puţin o plimbare pe punte? întrebă

Phoebe. După ce Simone devoră şi ultima firimitură.

— Bineînţeles, replică Simone arţăgoasă, dar în tonul ei se simţi o notă de recunoştinţă. Ies afară când e târziu şi n-au mai rămas decât puţini oameni de strajă. Se prefac că nu mă văd.

— Plăteşti un preţ foarte mare pentru mândria ta; îi atrase atenţia Phoebe. Ai fi putut sta în cabina ofiţerului secund şi te-ai fi putut bucura de aerul proaspăt al mării, mâncând şi bând pe săturate. Dar tu stărui să rămâi în groapa asta întunecată precum Iosif în fundul fântânii. Iar partea cea mai proastă e că pedepsindu-te astfel nu dovedeşti nimic, doar că durerea te face să te porţi prosteşte.

Simone îşi plecă pentru o clipă capul, iar Phoebe simţi o împunsătură în inimă. Nu dorise să rănească fata, doar să-i scoată câteodată ochii pentru că tânjea după Duncan cu un devotament atât de încăpăţânat, dar nu fusese decât o dorinţă meteorică.

— Cel puţin mă port prosteşte acolo unde nimeni nu mă vede şi nu poate râde de mine, spuse Simone încet. Sau să-i fie milă de mine.

Se referea fireşte la Duncan.

— Căpitanului – bună la suflet, Phoebe nu vru să spună „soţului meu”, nu-i e milă de tine, Simone. Iar situaţia nu i se pare deloc amuzantă. Ce-ar fi să urci cu mine pe punte şi să stai la soare? E o zi minunată, şi suflă o briză plăcută.

Dar Simone nu se ridică de la locul ei dintre cutii, bocceaua rămânându-i în poală.

— Nu, spuse ea. Te rog – du-te şi lasă-mă în pace. Phoebe plecă simţindu-se şi mai deprimată. Dacă cineva ar vrea să complice o situaţie, îşi zise ea, nu ar fi nevoie decât să fiu trimisă eu ca emisară. Cu cele mai bune intenţii din lume, voi reuşi să încurc lucrurile atât de bine că nicio echipă de diplomaţi nu

va mai reuşi să le dea de capăt.

— Poate ar fi mai bine să vorbesc eu cu ea, spuse Duncan. O aştepta pe punte cu braţele încrucişate la piept. După mutra ta deduc că n-ai reuşit s-o lămureşti.

— S-o lămuresc? repetă Phoebe necăjită. Graţie mie se va arunca probabil peste bord imediat ce va auzi că rechinii dau târcoale corăbiei. Cu toate astea, lucrul cel mai rău pe care l-ai putea face acum ar fi să cobori şi să discuţi cu ea. Las-o să te înfrunte cu o altă ocazie, când va fi mai puternică şi din nou stăpână pe viaţa ei.

— Ai observat cumva, spuse el din din cap în semn că era de acord cu ea, c-ai început să vorbeşti limba noastră?

Phoebe oftă.

— Vrei, nu vrei, ajungi să te molipseşti de expresiile astea. Va trebui să le exersez pe cele moderne în timpul meu liber ca să nu-mi dispară cu totul din memorie.

El râse şi o luă de braţ.

— Vino, spuse el. Vreau să-ţi arăt cum se conduce nava asta. S-ar putea ca într-o zi să-ţi fie de folos.

Phoebe îşi dorea să cunoască toate chichiţele manevrării unei astfel de corăbii, era adevărat, dar motivele îi erau determinate de curiozitate şi de o dorinţă puternică, nesăţioasă, de a învăţa totul. Nu voia să ştie pentru că „s-ar putea să-i fie de folos”, asta ar însemna ca lui Duncan să i se întâmple ceva.

— Eşti foarte progresist – în multe privinţe – pentru un bărbat din secolul al optsprezecelea, spuse ea.

— Nu sunt la fel şi bărbaţii din secolul douăzeci?

Phoebe rămase pe gânduri.

— Păi, nu, admise ea, în cele din urmă. Unii dintre ei *vor* să fie, aşa cred, învaţă să fie sensibili – urmărind Donahue, bătând tobele şi analizându-şi sentimentele pentru părinţi, chestii de genul ăsta.

Duncan se încruntă conducând-o pe Phoebe spre timonă, unde avea de gând să înceapă lecţiile de navigaţie.

— Bătând tobele?

— E un mod de a-şi valida partea primitivă a psihicului.

— Retrag tot ce-am spus înainte. Nu ai început să vorbeşti limba noastră, iar eu n-o învăţ pe a ta.

Phoebe râse.

— Cine ştie, în următorii patruzeci, cincizeci de ani voi reuşi poate să-ţi explic totul aşa cum trebuie. Unde a ajuns această nouă naţiune a ta după două sute douăzeci de ani.

— Nu sunt sigur că vreau să ştiu, replică Duncan şi glumea numai pe jumătate. Nu avea cum să ghicească, cu toate că Phoebe avea anumite bănuieli, că va afla pe propria piele. Fie că voia fie că nu.

La scurt timp după apus, într-o revărsare superbă de lumină roşiatică, aurie, deasupra unei mări de un albastru verzui, una din bărci fu lăsată la apă. Simone coborî pe scara împletită din frânghie, trezind un interes minim din partea echipajului şi o nepăsare aparentă din cea a căpitanului. O aşteptau doi marinari de încredere care se depărtară de corabie imediat ce Simone ajunse în barcă. Phoebe ştia că în bocceaua din mână avea câteva monezi de aur, o hârtie în care scria că era liberă, nu o sclavă. Documentul nu fusese semnat de Duncan, ci de Phoebe, iar martori au fost ofiţerul secund şi doctorul vasului.

Phoebe îi făcu cu mâna. Fu sigură că Simone văzuse gestul de rămas-bun, dar aceasta nu-i

răspunse. Phoebe îi ură în tăcere mult noroc şi se rugă să nu povestească niciodată, în mod intenţionat sau din neglijenţă, că lucrase în casă şi împărţise plăcerile patului cu un anume Duncan Rourke. Rebel, pirat şi duşman al Coroanei, desemnat unei pedepse aspre – ar fi fost un splendid exemplu dat celorlalţi condamnaţi pentru libertate.

Phoebe se rugă în tăcere cu mâinile împreunate, plină de umilinţă. Te rog. Fă-o pe Simone să-l ierte pe Duncan că n-o iubeşte. Fă-o să-şi găsească liniştea şi să-şi făurească o viaţă fericită.

Nu avea de unde să ştie dacă rugămintea îi va fi ascultată, şi cu toate că încercase de cele mai multe ori în viaţa ei să fie bună, şi întotdeauna corectă şi sinceră, Phoebe nu era în mod deosebit o persoană religioasă. Nu se pretindea evlavioasă pentru că Dumnezeu fiind omniprezent şi omnipotent ar fi recunoscut imediat o atare minciună. Dar dacă acelei zeităţi a zeităţilor îi păsa cât de cât de necazurile bărbaţilor şi femeilor dintr-o lume neînsemnată, dar de o frumuseţe albastru-verzuie, un punct în vasta configuraţie de stele şi asteroizi, comete şi meteoriţi, luni şi planete, Phoebe i-ar fi fost adânc recunoscătoare pentru un ajutor oricât de mic.

Între timp Simone şi cei doi marinari alunecau lin peste valuri, înghiţiţi până la urmă de întunericul tot mai dens.

Se întoarse singură la cabina de sub punte unde ardea o lampă aprinsă de Peter Beedle, unul din oamenii de încredere ai lui Duncan. Se afla încă acolo aranjând conţinutul unei tăvi pe o masă din lemn care servea atât pentru mâncare cât şi pentru întinderea hărţilor. O întâmpină pe Phoebe cu o înclinare din cap respectuoasă, destul de timidă, apoi murmură:

— Doamnă Rourke.

— Salut, replică Phoebe. Simţea corabia săltând peste ape, o senzaţie cu care se obişnuise deja, considerându-se un marinar înnăscut. Apoi realiză că ceva nu era în regulă. Vasul nu mai era ancorat, pornise la drum. Se încruntă, nedumerită. Oamenii din barcă nu avuseseră când să o lase pe Simone la ţărm şi să o însoţească până în oraş. Lăsăm marinarii la mal? mormăi ea, reflectând mai degrabă cu voce tare decât aşteptând răspunsul lui Beedle.

Dar el îi răspunse fiind un tip politicos şi la curent cu situaţia.

— Da, doamnă, spuse el. În noaptea asta avem un drum lung de făcut, am zărit prin apropiere o altă corabie şi nu are steag ca să ne dăm seama cui îi aparţine. Deşi tot n-ar însemna mai nimic, adăugă el în silă, gândindu-se fără îndoială, la fel ca Phoebe, la colecţia de steaguri de la bord, permiţându-i lui Duncan să se dea drept olandez, francez, spaniol sau englez, după placul inimii.

Cinci minute mai târziu, când Duncan intră în cabină, Phoebe arăta neliniştită şi nu se atinsese nici de mâncare nici de vin, ci stătea privind în gol.

Duncan ducea sub braţ o hartă făcută sul pe care o puse pe un raft după care se duse să se spele pe mâini în lighean.

— Purtarea ta e o mare surpriză pentru mine, doamnă Rourke. Mă aşteptam la o predică moralizatoare pentru că am pornit mai departe fără cei doi membri ai echipajului – şi fără o barcă foarte solidă, şi dacă aş putea adăuga, foarte preţuită de căpitan.

— Beedle m-a informat că suntem fugăriţi, spuse ea când soţul ei veni în sfârşit la masa îngustă şi se aşeză lângă ea. Flacăra lămpii arunca umbre pe trăsăturile sale aristocratice accentuând unghiurile şi adâncind scobiturile, iar Phoebe se gândi la un lanţ

muntos văzut la apusul soarelui de la fereastra unui avion.

Duncan zâmbi, umplând mai întâi farfuria lui Phoebe şi punând-o autoritar în faţa ei, apoi trecând la a lui.

— Fugăriţi? A folosit cuvântul ăsta sau e doar interpretarea ta?

Phoebe şovăi.

— Interpretarea mea, recunoscu ea când nu mai răbdă tăcerea din încăpere.

— Aha, spuse Duncan şi mâncă cu maniere impecabile doi cartofi mici copţi, apoi continuă. După părerea noastră corabia cealaltă e o corabie de mărfuri engleză. Din moment ce n-a abordat niciun fel de drapel avem toate motivele să bănuim că are la bord o încărcătură pe care ofiţerii preferă să o păstreze secretă. E şi un vas de luptă, probabil ne ia drept piraţi sau patrioţi – rebeli pentru ofiţerii de acolo – şi e deci de datoria ei să ne trimită pe fundul oceanului cu prima ocazie.

Phoebe, în plin proces de înghiţire a unei păstăi, se înecă. După ce tuşi de câteva ori şi îşi reveni, lucru pe care Duncan îl aşteptă cu multă răbdare, exclamă indignată:

— Sperі să ne atace?

Duncan îşi goli cupa de vin dintr-o singură înghiţitură, iar Phoebe ar fi vrut să facă la fel, dar trebuia să se gândească la sindromul alcoolului fetal şi nu voia să-şi asume niciun fel de riscuri cu sănătatea copilului lor. Copil la care se gândea deja ca la John Alexander Rourke, mulţumită viziunilor Bătrânei.

— Vor încerca, spuse el în cele din urmă. Deocamdată îi atragem într-o ambuscadă – într-unul din numeroasele golfuri mici şi ferite pe care le oferă insulele astea. Dacă ne vor urma vom şti cu siguranţă

care le sunt intenţiile. Înainte de începerea bătăliei vei fi dusă pe ţărm.

Phoebe nu voia în mod deosebit să fie prezentă la desfăşurarea ostilităţilor, dar nici nu voia să-l părăsească pe Duncan – mai ales în aceste circumstanţe.

— Trebuie să ştii ce cred despre ideea asta fără să mă mai deranjez să ţi-o spun.

El luă o pulpă de pui şi o studie cu atenţie fără să se uite în direcţia lui Phoebe.

— Refuzi să pleci de lângă mine, rosti el aproape plictisit. Trebuie să recunosc că e o trăsătură pe care ţi-o admir. Cu toate astea, scumpa mea soţie frumoasă şi nesăţioasă, nu vei avea de ales.

Capitolul 10

Phoebe se gândi cu mare atenţie înainte de a răspunde ordinului primit de la Duncan. Se purtase într-adevăr despotic decretând că nu avea niciun cuvânt de spus în ceea ce privea destinul ei imediat, insinuând că va trebui îndepărtată de pe corabie înaintea oricărei ciocniri armate cu ambarcaţiunea care se ţinea după ei. Pe de altă parte intenţiile îi erau demne de laudă: încerca să o protejeze. Dacă metodele îi erau un pic samavolnice nu putea fi condamnat în întregime. În fond era un bărbat al vremurilor lui.

— Toată lumea poate să aleagă, pară ea calmă, punându-şi mâinile în poală.

Duncan îşi abandonase cina şi scormonea de zor printr-un scrin vechi dar frumos sculptat scoţând tot felul de articole de îmbrăcăminte din lână şi

aruncându-le claie peste grămadă la podea.

— Da, fu el de acord lăsând gluma la o parte. Şi iată din ce ai tu de ales: fie vei părăsi corabia asta cu demnitate, purtându-te ca o doamnă, fie o vei părăsi zvârcolindu-te şi ţipând. Indiferent care îţi va fi preferinţa vei fi dusă la ţărm.

Phoebe oftă. Trebuia să-şi controleze impulsurile, toate militând furtunos pentru rebeliune. O acţiune nesăbuită din partea ei ar puţea pecetlui soarta lui Duncan, o perspectivă cu care n-ar fi putut trăi.

— Ridică-te, porunci el, traversând încăperea şi ducând în mână un veşmânt greoi.

— Ascultă-mă, spuse Phoebe, în tonul ei strecurându-se o nuanţă de nerăbdare. Dar se ridică.

Duncan puse lângă ea o pereche de izmene de lână pe care le măsură din ochi.

— Voi fi în mai mare siguranţă dacă rămân cu tine, îi spuse ea, vocea tremurându-i uşor – de hotărâre, nu de teamă. Gândeşte-te bine, Duncan. Aş putea fi mâncată de rechini înainte să fi ajuns la ţărm. Sau m-aş putea îneca. Şi hai să presupunem că voi fi destul de norocoasă ca să ajung la mal. Aş putea fi capturată de băştinaşi sau de alţi piraţi. Dacă rămân cu tine vei reuşi să mă ai sub aripa ta protectoare.

El coborî cămaşa, iar încruntarea de pe faţă cedă locul unei expresii de exasperare.

— Presupun că ai dreptate, acceptă el în cele din urmă. Apoi tonul împăciuitor dispăru complet. Vei rămâne tot timpul în cabină, doamnă Rourke, o preveni el, altfel jur că nu vei mai face nicio călătorie la bordul acestei corăbii.

Phoebe zâmbi sfioasă şi aruncă o privire scurtă cămăşii largi şi aspre din mâna lui.

— N-ar fi fost o costumaţie prea potrivită, spuse ea.

— Menirea ei nu era să păcălească pe cineva, pară Duncan plin de nerăbdare. În clipa aceea, undeva pe punte se auziră bătăile unui clopot. Termină ce avu de spus îndreptându-se spre uşă. Ci să-ţi ţină de cald. Se mai întâmplă ca oamenii să moară de frig, chiar şi în insulele astea sudice.

Phoebe dădu din cap continuând să stea lângă masă.

— Ai grijă, şopti ea.

El deschise uşa cu un fel de graţie grăbită.

— Nu te mişca de aici, spuse el. O clipă mai târziu fură despărţiţi de uşa grea, apoi Phoebe auzi cum zăvorul era tras.

O dorinţă sălbatică, cu totul instinctivă se ridică în Phoebe îndemnând-o să se izbească de uşă, şi să zbiere ca o pisică înghesuită într-un coş de pescuit, apoi se potoli. În clipa următoare corabia fu lovită cu atâta forţă că Phoebe trebui să se apuce cu mâinile de speteaza unui scaun ca să nu cadă. Aproape simultan în urechile lui Phoebe bubui un sunet îngrozitor, monstruos, de lemn frecându-se de lemn, ameninţând parcă să explodeze.

Sunetul fu urmat de altele şi mai cumplite – zgomotul metalic al săbiilor încleştate, vâjâitul tunurilor, strigătele unor oameni furioşi şi ţipetele celor răniţi.

Câteva momente lungi Phoebe fu cuprinsă de o spaimă teribilă, rămânând pe loc paralizată. Dar pe măsură ce gălăgia de pe punte urca spre proporţii asurzitoare, se sili să ia în considerare posibilitatea că Duncan şi oamenii lui ar putea pierde lupta. Iar dacă se va ajunge aici trebuia să fie pregătită să se apere.

Primul ei gând fu unul plin de laşitate: dacă Duncan era mort, nu mai voia nici ea să trăiască. Apoi îşi aminti de copilul din pântecele ei şi ştiu că nu se va

da bătută.

Scotocind grăbită prin încăpere dădu peste două pistoale cu mânere bătute în perle, dar dacă erau încărcate sau nu asta era altă poveste. Phoebe le puse pe pat şi le studie plină de îndoieli. O armă în mâna unei persoane lipsită de pregătire militară era chiar mai rău decât lipsa ei, o ştia foarte bine. În clipa în care duşmanii vor da buzna pe uşă pistoalele ar putea exploda sau s-ar declanşa fără vreun efect. În plus nu ar dispune decât de două gloanţe, reîncărcarea lor fiind o treabă care o depăşea. Va trebui să facă în aşa fel ca gloanţele să-şi nimerească ţinta.

Muşcându-şi buzele Phoebe luă unul din pistoale şi îl apucă cu amândouă mâinile. O stânjenea, era incredibil de greu, şi numai faptul că-l ţinea în mână îi umplea de transpiraţie fiecare bucăţică de piele. Încheieturile mâinilor îi tremurau, genunchii îi erau moi, şi încă nu apăruse niciun pirat.

Halal curaj.

Puse arma la loc, trase un scaun punându-l în faţa uşii apoi apucă amândouă pistoalele. Se aşeză aşteptând, inima bătându-i într-un ritm atât de alert că-i vâjâia capul.

Pe puntea de deasupra, bătălia, strigătele şi împuşcăturile păreau să nu se mai oprească. Clipele de linişte erau rare, zarva stârnindu-se din nou. Nu-şi putea da seama cât de mult timp trecuse, ore sau numai minute. Se simţea suspendată într-un spaţiu şi timp al terorii, o dimensiune aparte.

Transpiraţia i se adună la subraţ şi trebui să-şi şteargă palmele de mai multe ori. Senzaţia de groază din stomac începu să dispară încetul cu încetul, şi aproape că se lăsă copleşită de oboseală. Avea impresia că fusese drogată, iar pleoapele îi erau prea grele ca să le ţină ridicate. Rămase de pază, pistoalele

atârnându-i greoaie în palmele umede lipite de fiecare mâner. Iar când, în sfârşit, în mijlocul unei oaze de linişte cineva încercă să deschidă uşa, Phoebe tresări brusc. Unul din pistoale căzu la podea, iar Phoebe se pregăti pentru explozie, dar nu se întâmplă nimic. Şi nici nu a avut timp să-l ia de jos. Se ridică în picioare îndreptând spre uşă celălalt pistol şi ţinându-şi răsuflarea.

În deschizătura uşii apăru un străin.

— Aruncă-l jos înainte să-ţi faci vreun rău, spuse el.

În degetul arătător al lui Phoebe apăsat pe trăgaci zvâcni un muşchi mic, trimiţându-i un fior pe şira spinării.

— Unde e soţul meu? întrebă ea pe un ton arogant.

— Presupun că e vorba de Duncan, replică bărbatul păşind în lumina presărată cu firişoare de praf venind dintr-un hublou aflat deasupra capetelor lor. Atitudinea şi înfăţişarea lui aveau ceva cunoscut, deşi Phoebe ar fi putut jura că nu-l mai văzuse niciodată în viaţa ei. Cu cizmele vechi, pantalonii cenuşii, cămaşa de pânză şi tunică până la brâu arăta mai mult a fermier decât a pirat, şi nici pe departe ca un marinar britanic.

Phoebe înghiţi nodul mare care i se puse în gât.

— Nu te apropia, îl preveni ea..

Intrusul rămase acolo unde era, cu un picior peste prag, dar era clar că nu se simţea intimidat. Nu, încerca s-o ia cu binişorul, iar Phoebe s-ar fi simţit teribil de furioasă dacă oasele nu i s-ar fi transformat în gelatină.

Bărbatul rânji, iar Phoebe fu străbătută de un junghi de recunoaştere aproape dureros în intensitatea sa. Îi ghici identitatea cu o fracţiune de secundă

înainte ca străinul să i se prezinte.

— Sunt Lucas Rourke, spuse el întinzând mâna politicos. Fratele mai mare al lui Duncan.

Phoebe făcu un pas înapoi cu pistolul aţintit spre mijlocul lui Rourke.

— Eşti un Tory, spuse ea.

— Eu mă consider patriot, replică el cu o voce calmă, sigură de sine. Depinde cum vezi lucrurile.

— Unde e Duncan? L-ai ucis?

— Să-mi ucid fratele, oricât de nechibzuită mi s-ar părea purtarea sa? Lucas Rourke îşi ridică exasperat ochii spre tavan. Spre deosebire de ai lui Duncan, ai săi erau căprui, – dar forma şi expresia erau remarcabil de similare. Recunosc că au existat momente când aş fi fost teribil de tentat, dar nu mi-a trecut niciodată prin cap să duc actul la împlinire. Mama noastră ar fi teribil de furioasă.

Phoebe privi nesigură peste umărul lui, uşa rămăsese deschisă, şi ea aştepta un semn de la soţul ei. Dar nu văzu decât alţi străini, bărbaţi cu umeri laţi ca Lucas.

— Spune-mi unde e Duncan altfel te împuşc, porunci ea. Ţi-o jur.

Lucas îi aruncă un zâmbet cuceritor. La fel ca fratele său avea un şirag de dinţi de un alb strălucitor.

— Nu va fi nevoie, doamnă Rourke, spuse el. Duncan se simte bine, nu are decât câteva vânătăi. Privi înapoi spre bărbaţii îngrămădiţi pe coridorul strâmt din faţa uşii. Aduceţi-l aici. Cu cât mai mare grijă.

Urmă o mică încăierare, apoi Duncan furios la culme şi cu mâinile legate la spate, fu împins în încăpere. Lucas se uită la el cu un fel de afecţiune dezaprobatoare şi plescăi din limbă.

— Prea din cale afară de curajos. Ţi-ar prinde

bine să înveţi un pic de prudenţă, frăţioare. Până şi laşitatea îşi are rostul ei.

Phoebe coborî pistolul, se uită la Duncan vrând să alerge la el să-l elibereze, ştiind că efortul va fi cu totul lipsit de sens şi poate chiar fatal.

— Să-l împuşc? îşi întrebă ea soţul.

Duncan o şocă izbucnind într-un râs gutural.

— Dumnezeule, ce minunăţie de femeie mi-am luat de nevastă. Nu, iubita mea – nu trebuie să mă lipseşti de năzuinţele care îmi susţin moralul.

Phoebe aruncă o privire urâtă şi nesigură în direcţia lui Lucas care stătea cu braţele încrucişate la piept, netulburat, fără să poarte urmele lăsate de luptă. Nu luase parte la cucerirea corăbiei *Francesca,* asta se vedea foarte limpede – probabil misiunea lui fusese strict managerială.

— Dar…?

— Fratele meu nu-ţi va face niciun rău, Phoebe, spuse Duncan cu blândeţe. Cu toate că e un ageamiu şi un idiot, tare de cap ca vârful unui catarg şi cu rafinamentul politic al sperietorii de ciori din grădina mamei, nu-l ştiu să fi jefuit, violat sau distrus vreodată.

Lucas traversă cabina şi luă pistolul din mâinile lui Phoebe, amorţită de frică şi de situaţia complicată.

— Stai jos, spuse Lucas, luându-i braţul şi conducând-o spre pat. După ce ea luă loc agitată pe marginea patului, noul stăpân al corăbiei îşi măsură din priviri fratele furios şi le vorbi oamenilor săi. Lăsaţi-ne singuri.

Unul din ei zăbovi.

— Pornim spre Charles Town?

— Ştii ce trebuie să faci, replică Lucas obosit, scoţând un mic oftat.

Inima lui Phoebe i se ridicase în gât unde i se zbătea uşor ca o molie închisă într-o coajă de nucă.

Duncan îşi înfruntă fratele, atitudinea fiindu-i la fel de arogantă de parcă ar fi fost încă liber şi pe deplin stăpân pe soarta sa.

— Ce s-a întâmplat? întrebă Phoebe când văzu că niciunul din ei nu spune nimic. Ochii îi erau îndreptaţi asupra lui Lucas. Am fost înfrânţi de corabia ta?

— Nu chiar, replică Lucas fără prea mult entuziasm. Se duse şi încuie uşa, iar acum se sprijinea de ea. Duncan îl fixa cu o privire ucigătoare, iar el îl înfruntă bărbăteşte, fără teamă, vorbind mai departe. Am dat pe neaşteptate de această bătălie – pe care erai pe cale să o pierzi, dacă îmi e permis să o spun – şi am intervenit. Agresorii au fost puşi pe fugă.

Un muşchi tresări violent pe faţa lui Duncan, şi îşi plecă privirea spre cizme. Trebuie să-şi fi dat seama că lupta era fără sorţi de izbândă – o vedea până şi Phoebe – dar fiind omul care era nu se putuse opune încercării de a învinge.

— Bine, replică el pe un ton sfidător. M-ai salvat, Lucas. Ne-ai salvat pe toţi. Acum fii bun şi dezleagă-mi mâinile, du-te înapoi la corabia ta şi lasă-mă să-mi văd de treburile mele.

— Îmi pare rău, replică Lucas pe un ton care părea încărcat de un regret sincer. Am primit ordin de la mult stimatul nostru tată să te duc în Charles Town.

— Acolo mergeam şi noi, interveni Phoebe, chipul luminându-i-se.

Privirea pe care i-o aruncă Duncan o făcu să-şi coboare uşor umerii.

— E adevărat Duncan? întrebă Lucas, venind ceva mai aproape de fratele său. Mult prea aproape îşi zise el ţinând seama de starea de spirit în care se afla Duncan. Te întorceai acasă?

Duncan îl ţintui o vreme destul de îndelungată cu o căutătură cruntă, apoi replică cu o voce joasă,

încordată, pe care Phoebe trebui să-şi ciulească urechile ca să o audă.

— Nu aşa cum crezi tu. Am primit o scrisoare de la Phillippa în care mă anunţa că tata nu se simte bine. Aveam de gând să-i fac o vizită, ca un fiu ascultător, apoi să plec din nou.

Phoebe avu impresia că umerii lui Lucas se încovoiară, dar nu-i putu vedea expresia de pe faţă pentru că stătea cu spatele la ea.

— Va fi bucuros să te vadă, spuse el. Ar fi fost mult mai bine, fireşte, dacă ai fi venit de bună voie, fără vreun motiv anume.

— Am încercat, mârâi Duncan. La tâmplă îi pulsa o venă indicând că noua sa atitudine calmă nu era demnă de încredere. Cum mai e tata?

— Bătrân, rosti Lucas, accentuând cuvântul. Şi slăbit. Suportă greu războiul, iar faptul că fiul său e trădător face ca lucrurile să stea şi mai prost.

— Fereşte-te de cuvinte ca „trădător”, îl avertiză Duncan cu blândeţe. Sunt la fel de periculoase ca un tun încălzit.

Lucas oftă şi îi întoarse spatele începând să caute printr-un dulăpior. Găsi o sticlă cu whisky şi un pahar, îl umplu şi i-l dădu lui Phoebe. Aceasta şi-ar fi dorit mult să-l bea, dar clătină din cap gândindu-se la copil. Cumnatul ei o blagoslovi cu o înclinare prietenoasă din cap şi o uşoară plecăciune, se întoarse din nou spre Duncan, uitându-se la el în timp ce ducea whisky-ul la buze.

— Bănuiesc că n-am de ales şi trebuie să-ţi dau drumul, spuse el de parcă ar fi fost ultimul lucru din lume pe care şi l-ar fi dorit. Scoase încă un oftat lung. Pe toţi sfinţii, ar fi ca şi cum aş da drumul unui şarpe veninos.

— Foarte adevărat, spuse Duncan. Şoapta îi fu

şuierătoare ca şficuitul unui bici.

Phoebe reuşind să-şi revină cât de cât, se ridică în picioare şi, intenţionând să facă pace, se puse între cei doi bărbaţi.

— Soluţia e simplă, spuse ea. Lucas, îţi iei oamenii şi părăseşti imediat *Francesca.* Iar după ce vei pleca îl voi elibera pe Duncan. În felul ăsta nimeni nu va avea de suferit.

Lucas râse pe înfundate, deşi se uită la Duncan şi nu la ea.

— E o idee minunată, spuse el. Aş vrea să cred că fratele meu va porni spre Charles Town, dar nu pot. Drept urmare…

— Dar într-acolo ne îndreptam şi noi, spuse Phoebe repede. Se întoarse, uitându-se în ochii lui Duncan. Mergeam spre Charles Town, nu?

— Fireşte, replică Duncan cu o voce tărăgănată, fixându-şi fratele cu privirea la fel de neclintită. Unde altundeva?

Fu rândul lui Phoebe să ofteze.

— N-am putea uita de chestia asta? Tatăl tău e bolnav, Duncan. Lucas nu făcea altceva decât să se asigure că-l vei vizita. Iar în ce te priveşte pe tine, Lucas Rourke, metodele tale de convingere lasă mult de dorit.

— Sunt profund îndurerat, spuse Lucas răsfirându-şi peste piept degetele unei mâini puternice şi pline de bătături. Sunt sigur însă că vei recunoaşte că atunci când ai de a face cu oameni de teapa fratelui meu e nevoie de metode ceva mai dure ca o simplă încercare de convingere.

Phoebe îşi puse mâinile în şolduri şi-l măsură pe Duncan cu o privire exasperată.

— N-am cum să te contrazic, admise ea.

— Stai pe loc, îi spuse Lucas pe un ton amabil

scoţând pumnalul din teaca de la brâu. Mă pregătesc să dau drumul şarpelui.

Duncan încremeni într-o nemişcare ameninţătoare în timp ce fratele său tăia funia cu care îi erau prinse încheieturile mâinilor. Phoebe îl urmări cu ochii larg deschişi, uitând să mai respire. Un spasm aproape imperceptibil străbătu silueta masivă a lui Duncan, amintindu-i de o panteră păşind dincolo de uşa cuştii. Îşi frecă o încheietură, apoi cealaltă, dar cabina mai că vibra de forţa furiei lui stăpânite.

— Pleacă de pe corabia mea, spuse el tocmai când Phoebe îşi zise că nu va mai suporta suspansul. Voi veni în Charles Town când voi crede de cuviinţă şi nu ca prizonierul tău.

Lucas miji ochii şi îşi frecă bărbia cu o mână.

— Încearcă să vezi treaba asta din punctul meu de vedere, spuse el. Şi al tatălui nostru. Dacă te ţinem închis acasă până rebeliunea va fi învinsă, nu vei fi împuşcat în timpul unuia din atacurile tale nebuneşti, sau spânzurat de oamenii regelui. Scopul nostru e foarte simplu, vrem să-ţi salvăm viaţa.

Duncan îşi trecu un braţ peste gură.

— Mda. Voi trăi până la adânci bătrâneţi şi vă voi urî de moarte cu fiecare respiraţie.

Phoebe vedea logica din planul lui Lucas şi al tatălui său deşi îşi dădea seama că nu va funcţiona niciodată. Îşi puse cu grijă mâna pe braţul lui Duncan.

— Vă înşelaţi amândoi, spuse ea calmă, întorcându-se să se uite la Lucas. Duncan îşi preţuieşte libertatea mai mult decât orice altceva pe lumea asta. Mai bine i-ai tăia gâtul imediat în loc să-l închizi cine ştie unde.

Lucas o aprobă cu o înclinare uşoară a capului.

— Da, spuse el. Presupun că ai dreptate. Se uită în ochii albaştri ai lui Duncan scăpărând încă de o furie

reţinută. Îmi dai cuvântul tău că vei veni acasă şi vei vorbi imediat cu tata?

— Da, replică Duncan cu un glas lipsit de vreo expresie. Soţia mea îmi va fi chezăşie.

Phoebe se încruntă.

— Ce?

Duncan o apucă de cot şi o împinse uşor spre fratele său.

— Nu e nevoie să-ţi spun câte pericole există până la coasta Carolinei, i se adresă el lui Lucas. Cu tine, Phoebe va fi în mai mare siguranţă.

Ea deschise gura să protesteze, dar Duncan îşi duse un deget la buzele ei.

— Nu are rost să ne certăm, spuse el. Te rog.

Phoebe bombăni o înjurătură. Voia să rămână cu Duncan, şi-o dorea mai mult decât orice altceva, dar ştia că are dreptate. Corabia lui Lucas era bine înarmată, şi va împiedica atacul unor piraţi. Vasele britanice îl vor lăsa în pace, loialitatea faţă de Coroană fiindu-i bine cunoscută.

— Şi tu ce vei face?

Duncan surâse, mângâindu-i părul cu un gest plin de tandreţe.

— Voi porni la drum, Phoebe, promise el. Imediat ce-mi voi recăpăta demnitatea.

Lacrimile îi ardeau ochii, dar Phoebe refuză să le dea drumul. Era teribil de conştientă de faptul că s-ar putea să nu-l mai vadă niciodată pe Duncan; o simţea în fiecare zvâcnet al inimii. Îşi puse palma pe pieptul lui.

— Te iubesc, şopti ea.

El îşi aplecă capul şi îi atinse buzele cu ale lui. Apoi, ridicând capul îi aruncă o privire lungă, pătrunzătoare.

— Ai grijă de tine, spuse el. Iar cu asta plecă.

Pentru Phoebe despărţirea fu sfâşietoare.

Câteva minute mai târziu părăsi corabia lui Duncan urcând în cea a lui Lucas însoţită de cufărul cu haine la mâna a doua, şi rămase pe parapet uitându-se la *Francesca* încercând să fie cât mai curajoasă în timp ce *Charles Town Princess* se îndepărta spre apus. *Francesca* o urmă încet ieşind din golf.

Phoebe rămase acolo până la căderea întunericului. Ajunseseră deja în larg, iar Lucas îi dezlipi degetele de pe lemnul balustradei şi o conduse într-un mic salon scăldat în lumină. Aerul era înmiresmat de mirosuri delicioase, iar Phoebe îşi simţi stomacul chiorăind de foame. Lucas îşi ajută cumnata să ia loc la masa lungă, se aşeză vizavi de ea, apoi făcu semn să fie serviţi.

— Nu pot pretinde că aprob felul în care ai rezolvat lucrurile până în prezent, i-o trânti Phoebe.

Lucas surâse, scutură un şervet de pânză şi îl puse în poală.

— Dacă te referi la mândria jignită a lui Duncan te sfătuiesc să nu te frământi prea mult. Fratele meu nu se dă bătut cu una cu două, iar în clipa de faţă te asigur că face planuri cum să-mi plătească pentru păcatul săvârşit.

Un negru în veşminte albe imaculate aduse o tavă cu carne prăjită, urmată de o alta cu cartofi piure, mazăre fiartă cu şuncă şi ceapă, şi o carafă cu vin. Phoebe era bucuroasă că principiile nu-i cereau să sară peste cină: evenimentele după-amiezii şi serii îşi spuseseră cuvântul asupra organismului ei, iar acum era lihnită de foame. Ignorând vinul se servi cu legume, un morman de cartofi şi o felie subţire de carne. Era foarte conştientă că ar fi trebuit să aştepte ca „gazda” ei să o servească. Normele de etichetă, fie ele din secolul optsprezece, n-o interesau.

— Sper din tot sufletul să nu fie o înşelătorie, îl avertiză ea după ce înghiţi o gură de cartofi.

Reflectând la remarca ei, Lucas îşi umplu paharul cu vin şi îi făcu semn servitorului aflat în picioare la câţiva metri depărtare. Trecură numai câteva minute şi băiatul se întoarse cu un pahar cu apă pentru Phoebe.

— Mulţumesc, spuse ea, iar negrul dădu uşor din cap apoi dispăru din cabină. După plecarea lui, Phoebe se aplecă înainte şi îşi coborî vocea. Bietul de el e sclav?

— Nu ştiu, replică Lucas. L-am primit odată cu corabia.

— Nu e a ta?

— Bineînţeles că nu. Începu să taie o felie de carne în bucăţi mici, aproape de aceeaşi mărime. Sunt plantator. Duncan e singurul marinar din neamul nostru. Iar familia Rourke nu tine sclavi.

— De unde ai ştiut unde să-l găseşti? Mă refer la Duncan.

— N-am ştiut, replică Lucas după un timp. Era evident unul din oamenii aceia cărora le plăcea ca înainte să se apuce de mâncat să aibă totul aranjat pe farfurie. Phoebe aproape că terminase. A fost o întâmplare fericită – pentru noi toţi, după câte se pare – deşi am ştiut fireşte că Duncan are obiceiul să se plimbe prin această parte din Marea Caraibilor.

Phoebe puse jos furculiţa, pofta de mâncare dispărându-i brusc.

— Ţi-a spus cineva.

Lucas îi aruncă o privire tristă.

— N-a fost nevoie, replică el. Numele fratelui meu se află pe cel puţin zece mandate de arestare. Englezii vor să-l spânzure.

Amintindu-şi, Phoebe simţi cum i se pune un nod în gât.

— Cum e posibil să le iei partea şi să te întorci împotriva fratelui tău, întrebă ea, mai ales când ştii ce i-au făcut englezii?

El îşi împinse farfuria.

— Ţi-a povestit, nu-i aşa?

Phoebe dădu din cap.

— E adevărat că acţiunile lui Sheffield sunt reprobabile, recunoscu Lucas, iar paloarea de sub tenul bronzat îi spuse lui Phoebe că îşi amintea fiecare detaliu al zilei când Duncan fusese biciuit. Pe de altă parte Duncan ar fi trebuit să ştie, chiar dacă avea numai cincisprezece ani – se opri ca să-şi dreagă glasul, pomeţii prinzând o nuanţă roşiatică – faptul că nu e admis să fii în relaţii intime cu soţia altuia. Puţine lucruri rănesc mai adânc un bărbat.

— Avea cincisprezece ani, stărui Phoebe. Putea fi închis în casă sau trimis la culcare fără cină. Dar biciuit? Nici animalele nu merită să fie tratate aşa, darămite o fiinţă omenească.

Lucas o privi şi mai intrigat.

— Închis în casă? Halal pedeapsă. N-am pomenit ceva mai barbar.

La ora aceea Phoebe aproape că uitase că era o călătoare în timp, şi trăise într-o lume foarte diferită.

— N-are importanţă.

— Nu, te rog, m-ai făcut curios. Spune-mi.

Ea îşi muşcă buzele. O explicaţie detaliată ar implica lucruri despre care nu avea niciun chef să vorbească.

— E o pedeapsă foarte severă, spuse ea jalnic, ştiind că Lucas va insista. Duncan nu suportă lipsa libertăţii de mişcare.

Lucas se încruntă.

— Ar fi dormit după pofta inimii, ar fi citit şi s-ar fi delectat cu clavecinul scoţând din minţi servitorii.

— Crezi că merita să fie biciuit?

Lucas păli din nou.

— Bineînţeles că nu!

— Atunci?

— Cred că Duncan, spuse Lucas agitat punând şervetul pe masă, n-ar fi trebuit să aibă de-a face cu Francesca Sheffield.

Ajunseseră la un impas, un punct mort. Phoebe oftă şi se uită oropsită la mâncarea din farfurie. Fusese delicioasă, dar acum avea senzaţia că cineva îi băgase pe gât nişte ziare vechi.

— Ce s-a întâmplat cu părul tău? întrebă Lucas după o tăcere lungă şi stânjenitoare.

Phoebe luă în considerare mai multe răspunsuri posibile, cu excepţia adevărului, fireşte şi se gândi la versiunea simplificată a unei povestiri de O. Henry.

— Biata mea mamă era pe moarte. Mi-am vândut şuviţele ca să-i plătesc medicamentele.

Lucas se holbă la ea câteva clipe, fără să priceapă mai nimic, apoi se ridică de la masă.

— Vino, doamnă Rourke, spuse el. E limpede că eşti obosită. Te voi conduce la cabina ta.

Phoebe se împotrivi. Duncan îi spusese că va fi în siguranţă cu Lucas, dar poate că nu-şi cunoştea fratele aşa cum ar fi trebuit. Lucas îi zâmbi, o luă de braţ şi o mângâie uşor pe mână.

— Sunt un gentleman, spuse el. Chiar dacă n-aş fi, n-aş putea uita nici măcar pentru o clipă că eşti soţia fratelui meu.

Phoebe simţi cum obrajii i se aprind. Lucas îi spunea adevărul; o ştia foarte bine, deşi n-ar fi putut să explice în termeni concreţi. O conduse la o cabină confortabilă şi destul de retrasă, dotată cu lighean, prosoape şi un pat moale acoperit cu cearceafuri apretate, apoi aşteptă cuviincios în prag ca ea să-şi

inspecteze noua locuinţă.

— Odihneşte-te, Phoebe, spuse el. Şi nu-ţi fă prea multe probleme pentru venirea lui Duncan în Charles Town. Se pricepe de minune să se furişeze pe lângă englezi.

— Da, replică Phoebe cu un glas scăzut. Sunt sigură că va fi în siguranţă cât timp nu va fi trădat de cineva în care are încredere.

Lucas se făcu roşu la faţă.

— Crezi că vreau moartea lui Duncan?

— Nu?

— Nu. Cu toate că Lucas rosti cuvântul pe un ton calm sună de parcă l-ar fi strigat. Nu, repetă el ceva mai stăpân pe sine, îndreptându-şi tunica. În ciuda diferenţelor noastre politice, îmi iubesc fratele. Mai degrabă mi-aş lua propria viaţă decât să o pun pe a lui în pericol. Se opri, şi înclină scurt din cap un fel de plecăciune de rămas-bun. Noapte bună, spuse el şi închise uşa.

Phoebe se duse mai aproape şi trase zăvorul greu. După ce se dezbrăcă, se spălă cu chiu şi vai în lighean, luă o cămaşă de noapte, suflă în lampa cu petrol de pe perete şi se vârî în pat. Simţea cum grija pentru Duncan o arde în stomac, în gât, în spatele ochilor închişi ca un fel de ciumă psihologică. În ciuda asigurărilor lui Lucas că Duncan va fi în siguranţă în Charles Town, adevărul era că pe doisprezece mai oraşul căzuse în mâinile generalului Clinton. Oraşul colcăia de jachete roşii şi oricare din soldaţi va fi încântat să revendice premiul pus pe capul faimosului Duncan Rourke.

Phoebe îşi dori pentru a suta oară să fi citit toată cartea despre biografia lui Duncan, în loc să o frunzărească doar. Dacă ar fi citit-o ar fi ştiut dacă a fost sau nu capturat în Charles Town – şi cât îi era dat

să trăiască. Printre multe altele.

Fu străbătută de un fior în ciuda faptului că noaptea tropicală era caldă, dominată de un miros plăcut. Era mai bine să intre în Charles Town fără să fie la curent cu ce se va întâmpla. N-ar fi suportat să ştie data exactă şi modul în care va muri Duncan.

Phoebe simţi din nou ameninţarea lacrimilor, dar îşi apăsă sub ochi vârfurile degetelor şi momentul de slăbiciune trecu. Poate se agita degeaba, îşi zise ea trăgând zgomotos aer pe nas, un gest nu tocmai elegant. O plasase familiei lui; cine ştie dacă mai avea de gând să vină în Charles Town…

Îşi clătină capul, incapabilă să se mintă. Duncan nu se răzgândise în privinţa tatălui său; văzuse foarte bine expresia din ochii lui când Lucas îi spusese că era bătrân şi slăbit. Nu, indiferent de circumstanţe, soţul ei, la fel ca ea, se îndrepta spre plantaţia familiei de pe râul Charles.

*

Duncan stătea la tribord, urmărind cum corabia fratelui său pluteşte în lumina lunii pe valurile negre, tremurătoare, încheieturile mâinilor încă îl mai usturau puţin şi era conştient de o mulţime de alte mici împunsături în diferite părţi ale corpului, dar rana cea mai adâncă o primise mândria lui. Fiind însă un om practic îşi lămurise deja sentimentele legate de pierderea corăbiei din cauza unor piraţi apoi salvarea venită de la Lucas.

Phoebe era deocamdată în siguranţă, şi ăsta era lucrul cel mai important. Singurul de altfel. Zâmbi în sinea sa. Odată ajunsă la plantaţie va înveseli cu siguranţă atmosfera de acolo.

Duncan îşi lăsă cotul pe parapet şi îşi frecă

bărbia. Nu credea că va uita vreodată cum arătase în mijlocul cabinei cu pistolul acela vechi în mână, ferm hotărâtă să reziste pe poziţie. Slavă Domnului că nu ştiuse cum să încarce blestemata aia de armă; probabil că s-ar fi împuşcat în picior scufundând şi *Francesca.*

Se încruntă. Venise vremea să dea un nume nou corăbiei sale. În clipa aceea se trezi la realitate. Nu pierduse niciun om în bătălie dar cei mai mulţi erau răniţi, iar el n-ar fi trebuit să stea pe punte şi să viseze cu ochii deschişi. Pornind spre Charles Town le cerea membrilor echipajului să se vâre de bună voie în ghearele leului, iar o atare acţiune îndrăzneaţă cerea pregătire. Îl mâncau degetele după corzile unei viori sau ale unei harfe. Duncan întoarse spatele corăbiei fratelui său şi îşi puse mintea la lucru.

*

În dimineaţa următoare, Phoebe se spălă în lighean cu restul de apă din carafă, dorind să se facă cât mai frumoasă, apoi luă nişte veşminte noi şi se grăbi să iasă din cabină pregătindu-se pentru imaginea vasului *Francesca.* Corabia era o privelişte magnifică, uluitoare şi exista şansa să-l zărească pe Duncan.

Dar corabia dispăruse. *Charles Town Princess* era singură. Lucas trebuie să o fi urmărit pentru că veni imediat lângă ea, iar expresia de milă amuzată de pe faţa lui îi spuse că ştia foarte bine la ce se gândea. Şi simţea.

— Oceanul are drumuri şi drumuri, spuse el, la fel ca pământul. Îl vei vedea pe Duncan când vom intra în port, ţi-o promit.

— Ce te face atât de sigur? întrebă Phoebe cu o voce pierdută continuând să fixeze orizontul. Îi era un

pic greaţă şi relua în gând teoria de aseară conform căreia Duncan, acum că se debarasase de „responsabilităţile” faţă de femeia cu care se însurase într-o grabă atât de mare, o luase din loc.

— E foarte simplu, replică Lucas. Nu poate trăi fără tine.

Capitolul 11

Petrecură opt zile pe mare, în care Phoebe nu reuşi nici măcar să zărească *Francesca* cu toate că petrecea ore întregi plimbându-se pe punte. În ciuda asigurărilor date de Lucas continua să fie îngrijorată pentru viaţa lui Duncan.

În dimineaţa sosirii, portul Charles Town era scăldat în lumina unui soare puternic şi plin de corăbii engleze. Existau şi vase americane, confiscate evident, cu pânzele strânse, supravegheate de soldaţi în tunici roşii. În ochii lui Phoebe oraşul arăta ca un fel de parc tematic cu excepţia câtorva însemne ale realităţii dure cum ar fi fost sclavii acoperiţi de transpiraţie, cărând butoaie şi străzile pietruite, presărate cu balegă de cal.

Charles Town Princess aruncă ancora la un chei lung, iar un grup de oficialităţi britanice veniră să întâmpine pasagerii care începuseră să coboare.

Văzându-i, lui Phoebe îi îngheţă sângele în vine. Poate că Lucas era de partea lor, cel puţin politic, dar tot îi vor pune întrebări. Nu putură să nu-i observe părul scurt – ar fi vrut să-i fi trecut prin minte să şi-l acopere cu o draperie sau măcar cu o faţă de masă – iar dacă făceau legătura dintre ea şi Duncan va fi arestată cu siguranţă.

— Nu vorbi şi ţine ochii plecaţi, rosti Lucas cu glas scăzut, cu toate că le zâmbea larg englezilor. Mă ocup eu de ei.

Se uită ţintă la scândurile strâmbe ale cheiului, simţind în urechi bubuiturile inimii. Nu era nevoie să-şi reamintească faptul că aceştia erau oameni care voiau să-i spânzure soţul, ideea îi era bine întipărită în minte.

— Salut Rourke, trâmbiţă unul din ei. Uitându-se printre gene, Phoebe văzu un tip solid cu păr alb, ochi albaştri strălucitori şi un ten rubiniu. Arăta ca bunicul cuiva, şi probabil asta şi era.

— Bine te-am găsit, maior Stone, replică Lucas bine dispus. Cărui lucru îi datorez onoarea acestei întâmpinări personale?

Chicotul amuzat al lui Stone se transformă în tuse, şi se scurseră câteva minute înainte ca el să poată da un răspuns.

— Al naibii tutun, spuse el. Va trebui să renunţ la el.

Lucas nu spuse nimic, iar Phoebe rămase tăcută aşa cum i se poruncise, deşi nu se putu împiedica să nu se legene de pe un picior pe celălalt. O făcea întotdeauna când se afla într-o situaţie stresantă.

Maiorul Stone mai tuşi o dată, apoi replică cu o voce tunătoare şi jovială, probabil tipică pentru el, îşi zise Phoebe.

— Nu poţi fi niciodată prea prudent, spuse el. M-am gândit că în călătoriile tale ai dat probabil peste fratele tău.

Inima lui Phoebe se opri, apoi o luă din nou la goană ca după un ghiont dureros. Iată că venise şi momentul adevărului. În ciuda tuturor promisiunilor sale, Lucas era un supus loial Majestăţii Sale, regele George al III-lea, şi era foarte posibil să-i trădeze atât pe Phoebe cât şi pe Duncan.

— Mă tem că Duncan e pierdut pentru noi, spuse Lucas cu mâhnire. Aş vrea să nu fie aşa, dar din păcate s-a depărtat de cei de-un sânge cu el, şi nu se va

întoarce niciodată.

Phoebe dădu drumul aerului din piept. Lucas se ţinuse de cuvânt, dar exista totuşi posibilitatea ca minciuna să dea naştere la suspiciuni.

— Şi cine e tânăra doamnă? întrebă maiorul Stone cu o curiozitate plină de amabilitate.

Phoebe mai că ridică privirea ca să se uite la el, un lucru dezastruos, dat fiind faptul că emoţiile erau de obicei dureros de vizibile în ochii ei.

— Numele ei e Phoebe, explică Lucas apucând destul de brutal braţul cumnatei sale. E o servitoare – şi încă una mută. Îi ciufuli părul cu indulgenţă de parcă ar fi fost un căţeluş, iar Phoebe se enervă. S-a lovit la cap şi-au trebuit să o radă ca pe un călugăr.

— Pare o creatură viguroasă, comentă maiorul Stone de parcă ar fi discutat de o junincă. De unde zici c-ai luat-o?

— De la un alt plantator, undeva de-a lungul coastei. Îmi datora patru purcei şi un cal de căruţă.

Phoebe simţi cum explodează.

— Un târg bun, trâmbiţă maiorul Stone. Urmă o pauză scurtă plină de subînţelesuri. Ne vei da de veste când vei afla unde e fratele tău, nu-i aşa Rourke?

— Desigur, spuse Lucas. Dar nu-ţi pierde nopţile din cauza asta. Duncan are destulă minte ca să nu-şi arate faţa în Charles Town.

Maiorul Stone plescăi din limbă, apoi le făcu semn oamenilor săi să-l urmeze pe chei înapoi la mal. Şovăi, iar Phoebe îi simţi ochii îndreptaţi asupra ei, şi cu toate că ştia că nu era un om rău o străbătu un fior de teamă. Ăsta era necazul cu războaiele: existau oameni buni de o parte şi de alta, făcând ceea ce considerau a fi de datoria lor, crezând ceea ce fuseseră născuţi şi crescuţi să creadă.

— Ai grijă să ţii fata pe lângă tine cât timp rămâi

în Charles Town, spuse ofiţerul englez. Oamenii mei sunt plini de neastâmpăr şi cu toate că lasă doamnele în pace de frica biciului, fete ca asta sunt o pradă sigură.

Inima lui Phoebe ajunse să-i bată atât de tare că-şi imagină că o auzeau atât Lucas cât şi maiorul. În ciuda opiniei despre biciuire ca pedeapsă, era adânc jignită de faptul că numai „doamnele” erau protejate: servitoarele, sclavele şi prostituatele trebuiau să se descurce pe cont propriu. Lucas o strânse şi mai tare de braţ sesizând parcă furia ei crescândă.

— Nu-ţi fă griji, Basil, spuse el pe tonul liniştitor al unui vechi prieten. Ştiu să am grijă de proprietatea mea.

Phoebe îl văzu pe maior ezitând, uitându-se din nou printre gene, apoi bătrânul se întoarse şi îşi urmă oamenii spre capătul cheiului.

— Bănuieşte ceva, murmură ea. Lucas o împingea să coboare pe ţărm. Mâna lui continuă să-i strângă braţul, dar exista o diferenţă subtilă: înainte fusese un gest protector. Acum o reţinea, temându-se probabil că va face o prostie.

— Cineva poate bănui o mulţime de lucruri, remarcă Lucas, dar fără să poată dovedi nimic. Acum ţine-ţi gura închisă – eşti mută – ai uitat?

Ajunseră la capătul cheiului, un loc înghesuit, zgomotos, plin de mirosuri puternice. Phoebe trebui să alerge uşor ca să ţină ritmul cu paşii mari ai cumnatului ei, şi se uită doar pe furiş la priveliştea din jurul ei. În ciuda primejdiilor era o experienţă fascinantă să se plimbe prin Charles Town în vremea Revoluţiei şi o cuprinse o dorinţă bruscă, arzătoare ca profesorul Benning să fi avut şansa să vadă locul cu ochii lui. Era probabil singura persoană din secolul douăzeci care ar fi acordat crezare povestirilor ei

despre această uluitoare odisee.

În talmeş-balmeşul de pe mal, printre căruţe, roabe şi măgari îi aştepta o trăsură frumoasă. De sus coborî un valet în livrea şi salută ducându-şi degetul la pălăria cu trei colţuri. Avea o piele neagră, un zâmbet vesel şi o abundenţă de păr alb, cârlionţat, iar Phoebe îl plăcu imediat.

— Salut Enoch, spuse Lucas.

Enoch îşi aplecă uşor capul.

— Stăpâne, răspunse el. Deschise uşa trăsurii şi trase dinăuntru nişte scăriţe din lemn, punându-le cu grijă pe pământ şi testându-le rezistenţa printr-o mişcare a mâinii, apoi îl îndemnă pe Lucas să le urce.

Spre marea surprindere a lui Phoebe, Lucas urcă treptele şi intră în trăsură, silueta lui masivă făcând-o să salte pe arcuri, şi o lăsă afară.

Muşcându-şi limba ca să nu bombăne şi să se dea astfel de gol că nu era o servitoare mută primită drept răsplată pentru purcei şi un cal de tracţiune, Phoebe îl urmă din proprie iniţiativă. Enoch însă nu-i dădu nicio mână de ajutor. Lăsându-se pe scaunul tare, îngust din faţa lui Lucas, Phoebe îşi împreună braţele şi aşteptă până trăsura se puse în mişcare.

— Ai fost foarte nepoliticos, replică ea îmbufnată.

— Eşti o servitoare, îi reaminti Lucas, trăgând de manşetele elegante ale cămăşii scumpe. Basil Stone e un tip şiret, după cum ai dedus de una singură, şi s-ar fi putut uita la noi să vadă dacă te tratez ca pe o servitoare.

Enervarea lui Phoebe mai scăzu în intensitate.

— N-am scăpat încă de primejdii, spuse ea. Toţi cei de pe *Charles Town Princess* ştiu că nu m-ai luat de la un alt plantator. M-au văzut coborând de pe *Francesca…*

Lucas o opri printr-o fluturare a mâinii.

— Cei mai mulţi dintre ei lucrează pentru familia noastră încă dinainte de naşterea lui Duncan. Nu-l vor da pe mâna călăului.

— Ai o încredere neîntemeiată în natura umană, remarcă Phoebe.

— Iar tu eşti o cinică, spuse Lucas, dar fără răutate. Îi măsură din priviri veşmintele prea lungi şi prea largi. Mă tem că rolul de servitoare ţi se potriveşte mult prea bine.

Dar n-ai niciun motiv de îngrijorare – mama şi Phillippa vor avea grijă să te transforme.

Trăsura se rostogolea şi sălta peste pietrele drumului, iar lui Phoebe începea să i se facă greaţă de la atâta legănat. Ca o ironie a sorţii, nu simţea nimic pe valuri.

— Dacă voi fi prezentată lumii ca servitoare cum anume voi ajunge să fiu transformată?

Lucas oftă.

— Va trebui să duci două vieţi – una în Charles Town şi alta la ţară. În fond plantaţia noastră e la o distanţă considerabilă de oraş, iar maiorul Stone nu e nici pe departe un vizitator obişnuit al casei noastre.

Phoebe gemu cuprinsă de un val de greaţă, iar când îi trecu, tremura uşor şi era toată transpirată. Lucas îi luă mâna, trăsăturile lui aristocratice fiind expresia îngrijorării.

— Te simţi bine? întrebă el.

Ea suspină, îşi sprijini capul de speteaza scaunului şi închise ochii.

— Noi servitoarele suntem o rasă rezistentă, spuse ea. Nu trebuie să-mi arunci decât câte o coajă de pâine, aşa din când în când, şi să mă laşi să dorm pe sobă în nopţile reci, probabil c-o să trăiesc, ehe, treizeci şi cinci de ani.

O clipă Lucas rămase mut de uimire. Apoi îşi

dădu seama că glumea şi izbucni în râs.

Plantaţia era într-adevăr la o distanţă foarte mare de oraş. După o oră de drum, părăsiră trăsura şi urcară la bordul unei bărci mari pornind în jos pe râul Charles. Trecuse probabil de miezul nopţii când Lucas o trezi pe Phoebe ghemuită în fundul bărcii anunţând-o că ajunseseră la destinaţie. La debarcader îi aştepta o altă trăsură.

Douăzeci de minute mai târziu, somnoroasă, amorţită şi cu hainele îngrozitor de şifonate, Phoebe coborî din cea de-a doua trăsură. Era întuneric, dar casa Rourke se vedea limpede în lumina razelor de lună. O construcţie de mărimea unui palat cu coloane şi ferestre enorme cu boltă, dăltuite în piatră. Uşa mare se deschise şi din casă ieşiră două femei în pelerine, pornind pe alee, fiecare ducând în mână o lampă cu petrol.

— Unde e? îl întrebă cea mai tânără dintre ele. Unde e Duncan?

Era frumoasă, brunetă ca şi fraţii ei, dar avea ochii negri, mărginiţi de gene dese.

— Gata, Phillippa, interveni femeia mai bătrână. Duncan n-are cum să apară aşa dintr-o dată la uşa noastră când jumătate din armata britanică e pe urmele lui.

Lucas îşi drese glasul.

— Mamă, Phillippa – daţi-mi voie să v-o prezint pe Phoebe. Soţia lui Duncan.

Phillippa îşi duse o mână la piept, ascuns bine de faldurile pelerinei.

— *Soţie,* repetă ea fără să-i vină să creadă.

Phoebe era pregătită deja să o antipatizeze pe sora lui Duncan şi îşi adună curajul ca să înfrunte întrebarea inevitabilă despre părul ei, când trăsăturile fetei fură luminate de un zâmbet ameţitor.

— E minunat, strigă ea. Poate acum se va stabili la casa lui şi se va cuminţi.

Doamna Rourke, mama lui Duncan, cu pielea ei transparentă şi trăsăturile unei zeiţe greceşti era la fel de fragilă ca o madonă. Zâmbi prietenoasă şi luă braţul lui Phoebe petrecându-l peste al ei.

— Vino, Phoebe – trebuie să fi extenuată. Şi flămândă. Te ducem în camera ta şi te lăsăm să te odihneşti.

Doamna Rourke porni alături de ea spre uşa din faţă, iar Phillippa le urmă grăbită. Lucas rămase în spatele lor, probabil ca să-l ajute pe Enoch să ducă caii la grajd şi să coboare bagajele.

— Dar am o mie de întrebări de pus! protestă fata. Phoebe îşi zise că trebuia să aibă în jur de optsprezece ani.

— Le vei păstra pentru dimineaţă, replică doamna Rourke cu blândeţe, dar pe un ton ferm.

Era clar că o astfel de povară depăşea cu mult puterile Phillippei,

— Unde e Duncan? nu se lăsă ea, urmărindu-le prin casa întunecată şi apoi în sus pe scările frumoase. E bine? Ai avut o rochie de mireasă din dantelă? Ce s-a întâmplat cu părul tău?

Doamna Rourke oftă.

— Pentru numele lui Dumnezeu, Phillippa, uneori eşti o mare pacoste. Du-te şi trezeşte-o pe bucătăreasă. Cere-i să aducă o bucată din fazanul servit la cină.

— Nu, mulţumesc, se împotrivi Phoebe imediat. Nu deranjaţi pe nimeni. N-am nevoie de nimic.

— Nu vreau să mai aud niciun cuvânt, spuse doamna Rourke. Eşti îngrozitor de palidă.

Cu o lipsă totală de entuziasm, Phillippa făcu cale întoarsă şi coborî scările. Între timp Phoebe se lăsă

condusă într-o încăpere mare, mobila reducându-se la nişte forme voluminoase cufundate în întuneric.

Doamna Rourke îşi puse lampa pe masă şi aprinse de la flacăra ei mai multe lumânări. Phoebe se uită cu o mare recunoştinţă la un pat mare, tânjind să se afunde în pernele moi, lăsându-se cuprinsă de un somn adânc precum Frumoasa din Pădurea Adormită, până când Duncan urma să o trezească cu un sărut.

— Biata de tine, spuse doamna Rourke. Mai ai un pic şi o să leşini de oboseală. Haide, te voi ajuta să te dezbraci.

Doamna era fără îndoială o fire blândă şi înţelegătoare: Fusese sculată din pat în mijlocul nopţii, apoi dăduse nas în nas cu o venetică, o femeie cu păr scurt în hainele vechi ale victimei unui naufragiu şi informată prompt că tocmai dobândise o noră. Ţinând seama de toate astea era de un calm remarcabil.

— Sunteţi foarte amabilă, spuse Phoebe cu o voce răguşită.

Doamna Rourke scoase din sertarul unui scrin o cămaşă de noapte şi i-o întinse lui Phoebe.

— Eşti un membru al familiei noastre, replică ea într-un târziu, glasul ei având o tonalitate melodioasă. O ajută să-şi scoată hainele şi să îmbrace cămaşa de noapte de parcă ar fi fost un copil obosit. Îţi aduc apă şi un lighean din camera mea, spuse ea şi ieşi afară.

După ce Phoebe se spălă şi mâncă bucata de fazan cu pâinea cu unt adusă de Phillippa, se sprijini cu spatele de un munte de perne şi suspină mulţumită. Închise ochii şi nu-i mai deschise decât târziu în după-amiaza următoare.

Phillippa stătea aplecată pe un scaun de la fereastră şi desena. Purta o rochie gri, iar părul de un negru lucios era împletit într-o coadă groasă.

— Credeam că n-o să te mai trezeşti niciodată, o

anunţă ea. Ţi-e foame?

Prima prioritate a lui Phoebe ar fi fost oala de noapte, deşi nu putea fi atât de lipsită de politeţe încât să o spună.

— Eu…

— Sau vrei să faci mai întâi o baie? Până vom trimite după croitoreasa noastră, mama ţi-a găsit nişte rochii frumoase. Să le spun servitoarelor să umple cada?

O baie suna magnific, iar drumul făcut de Phillippa îi va da ocazia lui Phoebe să-şi satisfacă o nevoie urgentă.

— Ar fi minunat, spuse ea. Mă refer la baie.

Phillippa se întoarse peste vreo douăzeci de minute însoţită de mama ei. La lumina zilei doamna Rourke era şi mai frumoasă, emanând serenitate. Phoebe se întrebă cum de era posibil să fie atât de liniştită, când ţara se afla în război, iar unul din fiii ei era, în ciuda intenţiilor şi scopurilor nobile, un bărbat căutat de lege.

— Te-ai odihnit bine? întrebă doamna Rourke, iar zâmbetul nu era doar sincer ci şi plin de farmec. Nu abordase încă subiectul locului unde era Duncan, deşi ar fi avut şansa s-o facă noaptea trecută, iar Phoebe se întrebă dacă femeia era un model de bună cuviinţă şi reţinere sau pur şi simplu n-o interesa. Însă probabil că discutase deja cu Lucas.

— Da, răspunse Phoebe ridicându-se în capul oaselor. Mă simt ca o femeie nouă.

Phillippa se uita ţintă la părul ei şi se încruntă. Expresia de pe chipul ei era mai mult una curioasă decât ostilă, iar lui Phoebe i se făcu milă de ea. Formulase deja în gând ceea ce credea a fi o poveste credibilă şi era gata să-i încerce efectul.

— Am stat câteva luni într-o mănăstire, mărturisi

ea, înviorându-se pe măsură ce povestea scandaloasă îi ieşea pe gură cu o frivolitate cu totul neaşteptată. Am vrut să mă fac călugăriţă, dar, hm, până la urmă mi-am dat seama că n-am chemarea necesară.

Ochii lui Phillippa se făcură cât cepele.

— Duncan s-a *însurat* cu o *călugăriţă?* exclamă ea. Apoi zâmbi strălucitor, luminos, încântată. Pe marele Zeus şi Apolo, e superb!

— Gata! spuse doamna Rourke, ceva mai aspru decât seara trecută. De câte ori ţi-am spus că o domnişoară nu înjură niciodată?

Phillippa întoarse capul dar în ochi îi sclipeau luminiţe jucăuşe.

— Îmi cer scuze, mamă, murmură ea, iar Phoebe îşi dori să fi născocit o minciună mai puţin ştiinţifico-fantastică; asta o va băga într-o mulţime de necazuri.

Phoebe îşi notă în gând să nu folosească niciodată expresia „pe marele Zeus şi Apolo", deşi pericolul era ca şi inexistent.

— Nu eram călugăriţă încă. Nu mi-am depus jurământul.

— Nu e nevoie să ne explici, îi atrase atenţia doamna Rourke, apoi în încăpere intră o negresă, pe nume Marva, aducând cu ea o tavă. O urmau două servitoare trăgând o cadă uriaşă de aramă.

Marva care era slabă dar vânjoasă, puse tava cu mare blândeţe în poala lui Phoebe.

— Sărăcuţa de tine, spuse ea cu un plescăit. Apoi se întoarse clătinând din capul ei cărunt şi ieşi grăbită din odaie. Doamna Rourke şi Phillippa plecară şi ele. Mai rămăsese doar o servitoare care puse câteva lemne pe foc, iar Phoebe mâncă micul dejun al unui plantator: cârnaţi, clătite cu gem, ouă cu cartofi prăjiţi – la dracu cu caloriile. Era flămândă şi avea nevoie să-şi recapete puterile.

După ce termină de mâncat, tava fu luată, iar în cameră începură să sosească oameni cărând găleţi cu apă fierbinte pe care le turnară în cadă. În secunda în care uşa se închise în urma ultimului servitor, Phoebe era deja goală şi cu un picior în apă.

Dumnezeule, ce binecuvântare. Phoebe se cufundă până la bărbie simţindu-se decadentă. O baie fierbinte compensa o mulţime din nenorocirile sorţii, îşi zise ea surâzând. Cu baia şi micul dejun va fi din nou ea cea dintotdeauna.

După bătăile pendulei, Phoebe constată că se lăfăise în apă mai bine de o oră. Cum apa începea să se răcească se frecă din cap până în picioare cu o bucată de pânză şi un săpun parfumat lăsate de servitoare. Ieşi din cadă şi se înfăşură într-un prosop mare şi moale. Apoi auzi o bătaie uşoară în uşă.

— Phoebe, spuse o voce cunoscută. Sunt eu, Phillippa.

— Intră, strigă Phoebe, zâmbind uşor amuzată. Venise vremea întrebărilor.

Phillippa adusese cu ea un braţ de lenjerie de corp plină de volănaşe.

— Ţi-am adus pantalonaşi, o cămăşuţă şi un jupon. Mama a periat şi a aerisit o rochie albastră, iar Marva ţi-o va aduce peste câteva minute. Se potriveşte de minune cu ochii tăi.

Phoebe acceptă recunoscătoare lenjeria de pânză fină şi se duse după un paravan frumos pictat ca să le îmbrace. O parte din ea îl aştepta pe Duncan să sosească, ciulind urechile la fiecare pas de pe coridor.

— Sunt atât de fericită că ai venit la Troia, spuse Phillippa.

— Troia? rosti Phoebe cu o falsă voioşie pentru că începea să se teamă. Poate soldaţii britanici îi capturaseră deja soţul; poate fusese deja spânzurat.

— E numele plantaţiei noastre, replică Phillippa veselă. Nu mă miră că Duncan nu ţi-a spus nimic. Îl consideră stupid, la fel ca Lucas.

Phoebe ieşi zâmbind de după paravan.

— Tu ce crezi?

Phillippa arăta uşor surprinsă de întrebarea ei.

— Că e minunat de romantic, mărturisi ea. Se aşezase pe un scăunel lângă foc, şi stătea cu degetele împreunate în poală. Numele a fost ales de bunica mea, Jenny Polander Rourke, când s-a măritat cu bunicul, acum vreo şaizeci de ani. Iubea clasicii greci.

„Troia" părea un nume ciudat pentru o plantaţie, faimoasa cetate pierise până la urmă. Să fi avut Jenny Rourke o presimţire că plantaţia soţului ei va fi invadată de englezi, ştearsă de pe faţa pământului şi se va pomeni de ea doar în legende? Phoebe se gândi la ce ştia despre viitorul naţiunii, iar inima îi fu cuprinsă de tulburare de parcă asupra ei s-ar fi abătut plânsul unui înger trist. Chiar dacă frumoasa casă va supravieţui războiului de independenţă – iar dacă îşi amintea bine de lecţiile de istorie, până atunci mai erau patru ani – urma Războiul Civil.

Dar până atunci mai erau cel puţin o sută de ani, îşi reaminti Phoebe. Schimbările provocate de sarcină, combinate cu grijile pentru siguranţa lui Duncan o făceau să fie de-a dreptul macabră. Ce-i trebuia ei acum era aerul proaspăt şi soarele.

— Phoebe?

Şi numai când tonul întrebător al Phillippei o trezi din reflecţii îşi dădu seama că lăsase discuţia în suspensie gândindu-se la hormoni, Duncan şi soarta cetăţii Troia.

— Îmi pare rău, spuse ea râzând. Am dus o existenţă foarte încordată în ultimul timp şi uneori gândurile mi-o iau razna.

Zâmbetul Phillippei era la fel de cuceritor ca şi al fraţilor ei.

— Te cred, îşi arătă ea înţelegerea. Ai fost călugăriţă, te-ai trezit soţia fratelui meu. E o schimbare care ar da dureri de cap oricui.

— Da, spuse Phoebe cu un zâmbet sincer. Se auzi o nouă bătaie în uşă, iar în cameră păşi doamna Rourke aducând cu ea promisa rochie albastră.

— Sper că n-ai vorbit vrute şi nevrute, îşi dojeni ea fiica cu afecţiune. Sunt sigură că Phoebe a avut multe de îndurat în ultimele săptămâni, fără să mai trebuiască să suporte şi interogatoriile tale. Poftim, să vedem dacă rochia ţi se potriveşte.

Phillippa se bosumflă un pic. Mama ei o ajută pe Phoebe să îmbrace rochia care îi venea perfect.

— E aşa de plictisitor pe aici, protestă fata. Războiul ăsta nenorocit a distrus totul. Şi cum apare cineva cu care aş putea sta de vorbă sunt acuzată că nu-mi văd de treburile mele.

Doamna Rourke se uită la Phoebe cu ochi blânzi, amuzaţi.

— Mă tem că Phillippa noastră e o fire incorigibil de iscoditoare.

— Nu face nimic, spuse Phoebe şi era adevărat. Trebuia să spună câteva minciuni – nu putea să le povestească faptul că venise dintr-un alt secol – dar era normal ca Phillippa să fie curioasă.

Imediat ce nasturii rochiei lui Phoebe fură încheiaţi, iar părul ei sălbatic îmblânzit cât de cât cu o perie udă, Phillippa mai că o târî afară din dormitor şi în jos pe scări. Casa văzută noaptea trecută în lumina slabă a lunii se dovedi o construcţie spaţioasă, cu tablouri frumoase pe pereţi, dotată aproape în fiecare cameră cu un cămin din marmură de Cararra. Phoebe zări câteva statui, probabil greceşti, care l-ar fi făcut să

saliveze pe directorul oricărui muzeu modern.

— Vreau să-l cunoşti pe tata, explică Phillippa atunci când părăsiră casa prin uşile cu sticlă de la terasa care dădea spre grădină.

Prima imagine a lui John Rourke, bărbatul după care va fi numit fiul ei, dacă profeţia Bătrânei era corectă, îi provocă o senzaţie dulce amăruie. O combinaţie între Duncan şi Lucas, mai mic de statură şi cu păr cărunt, era aşezat pe o bancă absorbit de lectura unui volum legat în piele pe care era scris *Richard al III-lea.* Phoebe îi sesiză imediat forţa interioară, dar slăbiciunea, sănătatea şubredă, erau vizibile la rândul lor. Auzind paşii celor două tinere, înălţă ochii de pe carte, zâmbi şi se ridică în picioare.

— Deci ea e Phoebe, spuse el cu o voce blândă, cultivată.

Prin mintea ei trecu imaginea lui John Rourke luându-şi fiul de la stâlpul unde fusese biciuit şi cărându-l acasă. Simţi cum păleşte şi făcu o reverenţă întârziată ca să-şi ascundă tulburarea.

— Bun venit la Troia, spuse el, făcând un pas înainte ca să o sărute uşor pe obraz. Îi luă amândouă mâinile în ale lui măsurând-o cu nişte ochi vioi şi plini de căldură. În ciuda preferinţelor sale politice care într-o bună zi o să ne facă pe toţi să atârnăm în ştreang trebuie să recunosc că cel de-al doilea fiu al meu are un gust impecabil la femei.

Phoebe fu fermecată pe loc, senzaţia de incertitudine dispăru ca prin farmec. Şi ce dacă avea un păr ca un candidat la o operaţie pe creier. Cu timpul va creşte şi nu se va mai simţi atât de dezrădăcinată.

— Mulţumesc, replică ea.

— Phoebe a fost călugăriţă, anunţă Phillippa făcând-o pe Phoebe să roşească din nou.

În ochii albaştri ai bătrânului scăpără un fel de

umor sceptic alături de o tristeţe adâncă, ascunsă cu curaj.

— Foarte interesant, spuse el. Ia zi-mi, draga mea, când va veni Duncan să te ia?

Phillippa se aşează pe unul din celelalte scaune ascultând cu mare interes. Phoebe luă loc lângă ea, la invitaţia socrului ei, iar el se întoarse la fotoliul lui.

— Nu ştiu, replică Phoebe destul de tardiv. Îi veni brusc să plângă deşi nu cedă impulsului. Pentru Duncan e un risc enorm să vină aici.

— Da, spuse domnul Rourke pe acelaşi ton calm. Duncan adoră astfel de aventuri. Nu mi-e ruşine să recunosc că mi-aş dori să fi fost binecuvântat măcar cu o fărâmă de laşitate. Suficientă să-l împiedice să-şi asume riscuri prosteşti.

Doamna Rourke li se alătură şi îndreptă cu pricepere conversaţia spre un alt subiect.

— Lucas s-a întors în Charles Town pentru nişte afaceri. L-am rugat să aducă cu el croitoreasa, dacă va fi liberă să vină până aici. Ai avut dreptate, Phillippa. Se opri ca să atingă umărul fiicei ei. Viaţa la Troia a devenit anostă. Un bal ar fi numai potrivit ca să ridice moralul, atât al nostru cât şi al vecinilor noştri.

Zâmbetul de pe buzele lui Phoebe începu să tremure, dar se chinui să-l ţină pe loc. Duncan trebuia să sosească foarte curând, iar o casă plină de oaspeţi prezenta un mare pericol pentru el.

— Crezi că e înţelept ce faci, Margaret? întrebă domnul Rourke. Mulţi dintre prietenii noştri sunt membri ai armatei regelui. Nu i-am putea exclude de la festivităţi.

— Fireşte că nu, fu de acord Margaret. Dar există o cale mai bună de a risipi orice bănuială decât invitarea tuturor prietenilor la o mică sărbătoare? Plantaţia noastră e destul de mare, domnule Rourke.

Iar pe ea se află nenumărate ascunzători.

Phoebe nu veni cu nicio părere; era prea derutată.

Phillippa nu avu astfel de probleme.

— E o idee extraordinară, spuse ea veselă, cu chipul radiind de fericire. Pot să-mi fac o rochie nouă? Una de culoarea levănţicii brodată cu dantelă?

— Suntem în război, îi reaminti domnul Rourke fiicei lui, vocea lui purtând în ea o mustrare blândă. Privirea lui tandră trecu spre faţa minunată, fără vârstă a soţiei lui. Şi n-ar strica să n-o uiţi nici tu, draga mea.

— N-am uitat, spuse Margaret pe un ton ferm, aşezându-se lângă soţul ei şi deschizând un evantai din fildeş cu o mişcare elegantă a încheieturii mâinii. Ne vom face rochii simple, adăugă ea pentru urechile Phillippei fără îndoială. Te rog să acorzi acestei idei întreaga consideraţie. Am putea dansa şi sunt sigură că am găsi doi porci ca să-i punem la frigare.

Domnul Rourke – Phoebe considera romantic apelativul cu care i se adresa Margaret – scoase un oftat adânc.

— N-ar fi rău să facem ceva cu vierul ăla bătrân înainte ca armata regelui sau domnul Washington să-l rechiziţioneze.

Şi aşa, simplu ca bună ziua se hotărî pregătirea unui bal. La reşedinţa Troia se va da o petrecere. Şi nu va fi doar o chestie de o după-amiază – sărbătoarea va dura mai multe zile şi va avea drept oaspeţi oameni care vor călători de la mare depărtare ca să fie aici.

În seara aceea Phoebe şi Phillippa primiră sarcina să scrie invitaţiile, şi niciuna din ele nu se opuse. Phillippa era încântată de ideea distracţiei, iar Phoebe bucuroasă că avea cu ce să-şi ocupe mintea şi timpul. Dacă ar fi fost lăsată de capul ei s-ar fi perpelit de griji, temându-se că Duncan va apărea, sau că nu va

apărea.

Dar nu veni în noaptea aceea.

Lucas se întoarse cu o croitoreasă obosită şi mai multe suluri de materiale, apoi fu silit să facă drumul înapoi ca să trimită invitaţiile. John Rourke le duse pe celelalte la plantaţiile din jur, iar Phoebe, Phillippa şi Margaret se ocupară cu pregătirea meniului şi decorarea saloanelor.

Croitoreasa care vorbea franceza deşi părea să înţeleagă foarte bine engleza, o încolţi pe Phoebe şi îi luă măsurile. Nu trecu mult şi în camera de lucru a servitoarelor sulurile de materiale începură să prindă formă, cusute cu atenţie după indicaţii precise, iar întreaga casă părea să fi fost cuprinsă de un aer de sărbătoare.

Aşa ocupată cum era, Phoebe tot îl mai aştepta pe Duncan. După ce se scurseră trei zile, deveni atât de nerăbdătoare, că merse pe jos, o distanţă de vreo două mile, până la capătul proprietăţii Rourke, aşteptând să-şi întâlnească soţul. Dar nu se întâlni decât cu socrul ei pe capra unei şarete.

Opri vehicolul în dreptul ei, iar compasiunea din ochii lui fu aproape prea mult pentru ea. În loc să comenteze ceva, socrul se mulţumi să lovească locul de lângă el. Phoebe şovăi o clipă, apoi urcă, ochii arzându-i de lacrimi pe care refuza să le verse. Privi drept înainte, cu mâinile prinse în poală.

— Bănuiesc că nu e prea înţelept să hoinăresc la ora asta atât de departe de casă, spuse ea.

Socrul ei lăsă hăţurile să atingă spinarea calului, iar acesta se smuci înainte.

— În vremurile astea, nu, o aprobă el liniştit. Phoebe, eşti fericită aici?

Ea se întoarse spre el uitându-şi dorinţa de a-şi ascunde sentimentele.

— Nu, spuse ea repede. Toţi v-aţi purtat minunat cu mine, de parcă aţi fi fost familia mea.

— De parcă? Dar, draga mea, suntem familia ta.

Phoebe îşi dori foarte mult să fie adevărat. Fusese singură atât de mult timp, iar a aparţine cuiva era pentru ea o experienţă nouă. Totuşi, nu putea uita că era o rebelă, iar oamenii ăştia de treabă erau regalişti. Cu toată bunătatea lor, şi afecţiunea ei pentru familia Rourke, cei care o primiseră sub acoperişul lor îi erau practic duşmani. Iar ea era duşmanul lor.

— Cum puteţi spune aşa ceva când ştiţi foarte bine că nu sunt o Tory?

Rourke zâmbi uşor, ţinând hăţurile în mâinile sale bătătorite. Calul părea să cunoască singur drumul spre casă.

— Eşti căsătorită cu fiul meu înaintea Domnului şi a oamenilor. Ca soţie a lui Duncan eşti la fel de mult copilul meu pe cât e şi el.

Phoebe nu mai reuşi să-şi reţină lacrimile, cu toate că le şterse repede cu dosul palmei.

— Duncan e un om norocos că s-a născut într-o astfel de familie, spuse ea, scoţând un mic scâncet.

Socrul ei o bătu uşor pe braţ.

— E într-adevăr un ştrengar norocos, replică el cu un zâmbet plin de căldură. Uite numai ce nevastă şi-a luat.

Capitolul 12

Pregătirile pentru bal erau în plină desfăşurare, dar Phoebe tot nu primise nicio veste de la Duncan.

Zilele erau lungi şi apăsătoare, iar Phoebe îşi

dădea toată silinţa să se menţină ocupată, ascunzându-şi agonia aşteptării după un zâmbet mereu prezent şi o activitate frenetică. Noaptea zăcea în patul mare, fără să poată dormi, obsedată, imaginându-şi toate catastrofele care s-ar fi putut abate asupra bărbatului pe care îl iubea.

Predicile despre capcanele codependenţei nu-i foloseau la nimic. Când venea vorba de Duncan Rourke se părea că se află pe aceeaşi scară a evoluţiei ca o meduză.

La zece zile după trimiterea invitaţiilor, oaspeţii începură să sosească hurducându-se pe aleea lungă, în căleşti, trăsuri, căruţe, călare pe cai sau măgari, până şi pe jos. Casa păru să se umfle de oameni, iar Phoebe se ţinu mai retrasă neştiind cum să se poarte. John şi Margaret Rourke păreau mândri, chiar dornici să o prezinte drept nora lor, iar Phillippa delecta urechile oricui era dispus să o asculte cu povestea despre viaţa la mănăstire pe care Phoebe o născocise ca să-şi explice părul scurt.

Când maiorul Basil Stone sosi într-o după-amiază într-o caleaşcă elegantă, Phoebe se afla la una din ferestrele coridorului de la etaj şi fu cât pe ce să facă un infarct. Lucas îi spusese acelui personaj periculos că era o servitoare.

Se retrase de la fereastră gemând speriată, cu degetele unei mâini răsfirate peste inima care îi bubuia, apucându-se cu cealaltă de materialul draperiei.

Simţi pe umeri apăsarea unor mâini puternice şi pentru o clipă de teroare plină de fericire crezu că Duncan venise în sfârşit la Troia. Dar cunoştea prea bine atingerea soţului ei – îi purta amprenta în fiecare nerv – şi nu se scurse decât o clipă până fu străbătută de o senzaţie de dezamăgire combinată cu una de

uşurare.

Lucas fu cel care îi întoarse faţa spre el.

— Ai cearcăne la ochi, spuse el cu blândeţe. Era atent şi plin de afecţiune cu ea, aşa cum îi şedea bine unui frate. Mă tem că nenorocirea de a fi soţia fratelui meu se vede mult prea bine.

Phoebe oftă şi întoarse capul uşor, dorind parcă să-i mai arunce o privire maiorului Stone. O cuprinse un tremur de groază urmat imediat de un val de enervare.

— Ţi-a venit prietenul, spuse ea ignorând comentariul despre înfăţişarea ei. Cel care ne-a întâmpinat la sosirea în Charles Town. Dacă îmi aduc bine aminte i-ai spus că sunt o servitoare mută.

Lucas se apropie de fereastră şi trase uşor perdeaua. Spre marea ei supărare îl auzi chicotind.

— Oh, da, spuse el. E Basil. Vai, ce pânză de păianjen am mai ţesut.

Phoebe respiră adânc ca să-şi păstreze calmul. Nu-i va folosi la nimic să intre în panică.

— Şi fireşte că maiorul Stone va auzi o poveste cu totul diferită de la părinţii tăi, nu-i aşa? Ca să nu mai pomenim de modul miraculos în care mi-am redobândit capacitatea de a vorbi.

Lucas se întoarse să se uite la ea peste un umăr lat. În ochii lui nu se vedea teamă, doar amuzament şi un gen de îngrijorare plină de tandreţe.

— Voi declara c-am minţit, spuse el de parcă răspunsul ar fi fost absolut logic.

— Dar ne-ar putea aresta pe amândoi…

Lucas zâmbi.

— Şi să strice astfel minunata petrecere a mamei mele? Crede-mă, Phoebe, Basil e mult prea bine crescut pentru aşa ceva.

— Eşti imposibil, şuieră Phoebe. Încordarea

aşteptării şi neliniştii, combinată cu nopţile nedormite şi zilele în care alerga de colo-colo chinuindu-se să fie mereu cu un pas înaintea spaimelor care îi măcinau sufletul, îi întinseseră nervii la maximum. Vorbim despre viaţa fratelui tău, în caz c-ai uitat. Bărbatului aceluia, coborând vesel din caleaşca lui elegantă, i-ar plăcea enorm să pună ştreangul în jurul gâtului lui Duncan!

Lucas îi atinse faţa cu nişte degete uşoare, reci.

— Există o mulţime de oameni care ar dori să-ţi spânzure soţul, spuse el afabil. Pentru privilegiul ăsta maiorul Stone se va vedea silit să stea la coadă. Totuşi, cel care îl va executa pe fratele meu va trebui mai întâi să-l găsească, iar sarcina asta depăşeşte capacităţile oamenilor obişnuiţi. Din fericire nimeni nu se poate lua la întrecere cu Duncan.

Phoebe se mai linişti.

— Îşi are şi el slăbiciunile lui, ca oricine altcineva, argumentă ea în şoaptă, amintindu-şi că încăperile de la Troia gemeau de oaspeţi de toate culorile politice.

Lucas ridică o sprânceană.

— Cum ar fi?

— Cum ar fi locul ăsta, murmură Phoebe. Cum ai fi tu, Phillippa, mama şi tatăl tău…

— Şi tu, adăugă Lucas dus pe gânduri. Mda, înţeleg. Un duşman deştept te-ar putea folosi pe tine, sau pe oricare din noi – ca momeală pentru o capcană clasică.

— Exact.

— Atunci va trebui să avem mare grijă să nu ne punem într-o astfel de poziţie, spuse el.

— A discuta cu tine e ca şi cum aş vorbi cu pisica Chesire, se răsti Phoebe cu o nouă izbucnire de indignare.

— Cu cine? se interesă Lucas încruntându-se.

— N-are importanţă, replică Phoebe. N-a fost creată încă. Îl ocoli revenind la fereastră, dar maiorul Stone intrase deja în casă iar caleaşca îi era dusă la grajd. Va trebui să mă încui undeva până ce toată lumea va pleca, bombăni ea vorbind mai mult cu sine însăşi decât cu Lucas. Uitase de prezenţa lui.

I-o reaminti el destul de repede.

— Mama şi Phillippa nu vor permite niciodată aşa ceva, spuse Lucas. Tu, Phoebe Rourke, eşti motivul acestei petreceri.

Nu-i ceru să-şi explice afirmaţia; nimic din ce-i spuse până acum nu avusese vreun înţeles, şi nu exista vreun motiv să se aştepte la vreo schimbare.

Phoebe se duse în camera ei, închise uşa, trase zăvorul şi începu să se plimbe. Prezenţa ei în casă nu va face decât să primejduiască situaţia lui Duncan, dacă nu fusese capturat deja. Poate lucrul cel mai bun, singurul pe care îl putea face era să părăsească Troia înainte să fie folosită la prinderea unui bărbat pentru care şi-ar fi dat viaţa să-l apere.

Problema era, unde să se ducă? Nu ştia nimic despre regiunea din jurul plantaţiei şi chiar dacă ar fi evitat întâlnirea cu patrulele britanice, tot exista pericolul să cadă în mâinile unor bandiţi sau a unor indieni ostili. Da, secolul douăzeci îşi avea primejdiile lui, dar nu era familiarizată cu cele din secolul al optsprezecelea, iar asta o punea într-o situaţie extrem de dezavantajoasă.

Cu toată frământarea şi fierberea interioară, în ciuda plimbării de colo-colo, a faptului că se aşeza şi se ridica tot la cinci minute, la apusul soarelui Phoebe nu se afla mai aproape de un plan viabil ca în prima zi când trecuse pragul acestei case. Auzi muzică din grădină şi fără voia ei fi atrasă spre terasă, privind în jos la o scenă demnă de o imagine de basm.

Lămpile chinezeşti agăţate pe crengile copacilor aruncau o lumină sclipitoare spre femeile în rochii lucioase din mătase şi satin. Cerul era stropit cu un strat des de stele, strălucitoare ca nişte focuri de artificii, iar râsetele uşoare se combinau cu clinchetul paharelor de cristal şi acordurile melodioase ale viorilor, mandolinelor şi ţambalelor. Notele unui clavecin se înălţau ca o dâră de fum prin uşile de sticlă ale terasei, căutând sunetele celorlalte instrumente şi atrăgându-le într-un dans magic, invizibil.

Phoebe închise ochii amintindu-şi de muzica furtunoasă, înflăcărată, a unui alt clavecin atât de diferită de acordurile vesele, săltăreţe pe care le auzea acum. Îşi amintea şi de bărbatul care interpretase melodiile cu atâta pricepere, atâta patimă, că devenise însuşi instrumentul, formând sunetele în interiorul lui, trimiţându-le prin degete ca un vrăjitor, conducând o orchestră a elementelor naturii.

Greutatea mâinilor unui bărbat depuse pe talia ei o făcură să tresară brusc şi să tragă scurt aer în piept. Vocea lui trecu mângâietoare pe lângă ureche, o şoaptă răguşită în care zburda râsul şi bucuria, pasiunea şi promisiunea.

— Vino înăuntru, doamnă Rourke şi întâmpină-ţi soţul aşa cum se cuvine.

Phoebe simţi o vibraţie dulce, violentă, undeva adânc în ea şi un val de nerăbdare plină de extaz îi alergă prin vine precum curentul electric, făcându-i pielea de găină şi sfârcurile tari ca nişte nasturi. Nu spuse nimic – n-ar fi putut nici dacă ar fi trebuit – când o trase uşor peste pragul terasei spre odaia singuratică în care îl jelise şi-l blestemase pe rând vreme de atâtea nopţi.

Încăperea era cufundată în penumbră: văzu silueta lui Duncan, urmări forma luând înfăţişarea unui

bărbat în carne şi oase. Era îmbrăcat în straie de fermier, cămaşă de pânză, pantaloni cafenii dintr-un material aspru, cizme stâlciate. Era răvăşit, murdar şi un pic mai slab, iar Phoebe fu atât de bucuroasă să-l vadă, încât duse mâna la spate şi îi trase o palmă zdravănă peste faţă.

După actul violent, Duncan îi apucă mâna dezmierdând încheietura fragilă, unde, sub pielea lucioasă, o îngrămădire de vene albastre încă mai pulsau din cauza fericirii sălbatice. Dinţii lui scăpărară, albi şi perfect egali, în întunericul apăsător din odaie, intim, dar în perfect acord cu vocile şi muzica de la petrecerea aflată în desfăşurare în grădină.

— Ţi-a fost dor de mine, constată el.

Dacă n-ar fi ţinut-o în braţe, Phoebe l-ar fi pocnit din nou. Tremură violent când Duncan îi ridică încheietura mâinii şi îşi trecu buzele, delicate ca două petale peste locul acela cald, pulsând de viaţă.

— Naiba să te ia, Duncan, reuşi ea să articuleze în cele din urmă, vocea fiindu-i o şoaptă chinuită, unde ai fost până acum? Şi de ce ai venit aici tocmai azi? Şi cum ai ajuns în camera asta când ştiu bine că am încuiat-o cu mâna mea?

— Prea multe întrebări, spuse el începând să muşte uşor din carnea fragilă pe care numai ce o sărutase, trimiţând împunsături fierbinţi prin trupul lui Phoebe. Vor trebui toate să aştepte până mă voi sătura de tine, doamnă Rourke.

Când o ridică în braţe, Phoebe încercă să-şi înăbuşe scâncetul gutural care i se ridică în gât, dar efortul veni prea târziu. Ducând-o spre pat şi întinzând-o deasupra îşi simţi trupul vibrând dureros de plăcere. Duncan îi scoase pantoful stâng şi îi sărută talpa, iar ea se deschise spre el, un gol tânjind să fie umplut.

Duncan o privea de sus, conştient pe deplin de

reacţia ei, bucurându-se de puterea pe care o avea asupra ei. Cu o mişcare uşoară a mâinii îşi strecură degetul arătător în decolteul rochiei şi trase făcând ca sânii goi să se reverse din locul strâmt în care fuseseră înghesuiţi, plini, calzi şi îngreunaţi de nevoia de a-l hrăni. Frecă fiecare sfârc cu partea bătătorită a degetului mare, pregătindu-i pentru cucerire.

Phoebe îşi arcui spatele şi dădu drumul unui geamăt mic, strangulat. Se săturase deja de preliminarii; dacă Duncan i-ar fi ridicat fustele, şi-ar fi tras jos pantalonii şi ar fi pătruns-o rapid, era convinsă c-ar fi ajuns la extaz după prima mişcare. Ştia însă foarte bine că n-o va elibera atât de uşor, iar ideea o umplea de o dulce disperare.

Duncan râse gutural cunoscându-i parcă gândurile, ştia că-l blestema chiar în timp ce dorea să-l aibă adânc în ea, şi se depărtă de pat. Traversă camera, închise uşile de la terasă şi trase draperiile grele.

Acum din odaie dispăruse până şi lumina slabă, tremurătoare a lămpilor chinezeşti, iar Duncan se întoarse înainte ca Phoebe să fi avut timp să se obişnuiască cu bezna. Se mişcă cu precizie prin întuneric, întorcând-o ca să desfacă nasturii rochiei, răsucind-o la loc ca să i-o dea jos.

Urmară cămăşuţa, apoi jupoanele voluminoase, şifonate, şi pantalonaşii. Ciorapii rămaseră la urmă şi îi scoase pe rând, cu o încetineală chinuitoare, rulându-i unul câte unul pe coapse, genunchi, pulpe şi glezne. În cele din urmă Phoebe zăcea goală în întunericul de nepătruns, incapabilă să-l vadă pe Duncan, cu totul vulnerabilă alintării pricepute a mâinilor lui.

Îşi muşcă buzele când se aşeză pe pat lângă ea, masându-i sânii, jucându-se cu sfârcurile, găsindu-i talia şi şoldurile, cuprinzându-i fesele şi ridicând-o

tremurătoare. Numele lui scăpă de pe buzele ei.

Râsul lui fu gros şi gutural, înfăşurându-se în jurul simţurilor ei aţâţate precum pâcla sclipitoare a lămpii unui spiriduş.

— Şi mie mi-a fost dor de tine, spuse el.

Phoebe era cu totul neajutorată, trupul ei redus la un instrument ascultător de mâinile unui maestru, dar senzaţia trăită era de libertate, de un superb abandon. Alături de bărbatul acesta putea explora culmile cele mai înalte ale plăcerii, ştiind tot timpul că se afla în siguranţă, că o va conduce încet, cu tandreţe, înapoi spre ea însăşi, după ce amândoi vor fi satisfăcuţi pe deplin.

— Te rog, fu singurul cuvânt pe care şi-l aminti.

Se retrase numai cât să se dezbrace – Phoebe ştia ce face pentru că auzea foşnetul hainelor, camera fiind la fel de întunecată. Zgomotele petrecerii erau înăbuşite, îndepărtate, dar muzica, o prezenţă permanentă, îi înconjura, luând parte la iubirea lor.

În cele din urmă, Duncan se întinse pe pat lângă ea, pielea fiindu-i goală, netedă, sub degetele şi palmele ei cu excepţia părului des şi cârlionţat de pe piept. Phoebe îl mângâie până jos, îi găsi membrul şi îl cuprinse între degete. Gestul nu era o mângâiere, ci o cucerire, revendicarea unui drept.

Duncan dădu drumul unui geamăt gutural şi probabil involuntar, iar când ea mângâie vârful cu degetul mare, scoase o exclamaţie înnebunită, îi apucă umerii şi o împinse sub el. Întins peste ea, îi găsi gura şi îi dădu o sărutare lungă, ameţind-o de dorinţă.

Iar Phoebe rosti din nou singurul cuvânt pe care şi-l amintea, expresia tânguitoare a nevoii, patimii şi singurătăţii ei.

— Te rog.

Dar Duncan tot nu voia să o elibereze. O sărută

iar, la fel de înfometat şi înflăcărat ca înainte. Îi trasă cu buzele marginea bărbiei, apoi muşchii pulsând de la gât, curbura umărului, umflătura uşoară de deasupra sânilor. Când dădu în cele din urmă peste un sfârc, îl vrăji cu limba, apoi îl luă flămând în gură, iar Phoebe fu străbătută de un nou val de excitare. O devoră fără milă, dar degetele se depuseră blânde peste gură înăbuşindu-i strigătele de dorinţă şi împlinire.

Nu trecu mult şi Duncan coborî pe trupul ei ciugulind, plimbându-şi buzele umede, calde, peste coaste, burtă, abdomen şi în triunghiul de cârlionţi care îi adăpostea feminitatea. Când depărtă perdeaua de mătase şi începu să sugă îndrăzneţ, Phoebe explodă instantaneu, în forţă, total, şoldurile înălţându-se de pe pat. Avea fesele cuibărite în palmele lui puternice, şi degetele lui le storceau de parcă ar fi fost fructe coapte, pline de sucuri dulci. Rămase cu ea pe tot parcursul zvâcnirilor sălbatice ale eliberării ei, neînduplecat, blând, pătimaş.

Orgasmul lui fu atât de cutremurător, că nu şi-ar fi putut imagina ce s-ar fi putut afla dincolo de el. Se aştepta să zacă sub Duncan, satisfăcută şi sătulă, în timp ce el s-ar fi urcat peste ea şi şi-ar fi luat propria plăcere, l-ar fi mângâiat cu mâinile spatele şi umerii, fesele şi coapsele, rostind şoapte dulci, lipsite de sens, liniştind şi ispitind, îndemnându-l, plutind în pacea oferită de el.

Dar nu se întâmplă aşa.

O pătrunse ca un cuceritor, iar împingerea dură, adâncă, îi trezi din nou dorinţa, aducându-i pe amândoi la suprafaţă ca lava unui vulcan în plină activitate.

Phoebe scoase un strigăt adânc, răguşit, pe care el nu făcu niciun efort să-l înăbuşe, şi se înălţă să-i întâmpine cea de-a doua împingere, foamea ei fiind la fel de feroce şi nesăţioasă ca a lui. La reacţia ei se

retrase, dar numai ca să o întoarcă şi să o pună în genunchi; împreunarea le fu primitivă, unirea dezlănţuită dintre un armăsar şi femela lui.

Duncan apucă sânii lui Phoebe strângând şi mângâind, frecând şi ciupind sfârcurile în timp ce o călărea, iar ea se aruncă înapoi spre el luându-l tot mai adânc în ea. Fu nemiloasă, făcându-l până la urmă să-i ofere sămânţa împreună cu un strigăt gâtuit de satisfacţie, umezind carnea bărbăţiei şi abdomenului lui cu propriul nectar. Se propti de ea când trupurile le fură zguduite de spasme, apoi căzu, tremurând de epuizare, cu sfârcurile ei apăsate în palmele lui.

Îşi reveniră după un timp destul de îndelungat, iar când Duncan îşi ridică în cele din urmă capul, începu să sărute oasele mici de pe şira spinării lui Phoebe. Îşi coborî o mână de la piept la burta ei, apoi spre locul fraged al feminităţii. Phoebe scânci în pernă, degetul lui începând să o ispitească cu o mişcare lentă, de rotire.

— Nu-mi vine să cred, mormăi ea, uluită să descopere că trupul ei reacţiona. Din nou.

Duncan o muşcă uşor de claviculă continuând să se joace cu ea.

— Dă-mi voie să te conving, spuse el.

*

— Eşti conştient de faptul că încăperile acestei case sunt pline de oameni în uniforme şi simpatizanţi ai englezilor? întrebă Phoebe furioasă, ceva mai târziu, când muşchii i se solidificară din nou, şi avu destulă încredere că picioarele o vor susţine. Aprinse o lampă şi se ţinu la distanţă de Duncan, să nu o poată atinge.

Duncan rămase în pat, întins pe spate, cu mâinile împreunate sub cap. Era imaginea clasică a indolenţei

masculine, mulţumit şi al naibii de sigur că oferise plăcere.

— I-am observat când am intrat, spuse el. Fie că nu înţelegea gravitatea situaţiei, fie din nepăsare, uitase să mai dea dovadă de prudenţă. Ar trebui să fim în siguranţă, asta în caz că nu te-a auzit cineva urlând ca o lupoaică cât timp am făcut dragoste.

Phoebe îşi simţi obrajii în flăcări.

— Bine, şuieră ea, am făcut un pic de zgomot. Dacă ai fi un gentleman adevărat, n-ai pomeni de lucrurile astea.

— Dacă aş fi un gentleman adevărat, pară Duncan zâmbind, nu te-ai fi purtat aşa.

Phoebe îşi îmbrăcase deja cămăşuţa şi pantalonaşii, iar acum păşi în mijlocul jupoanelor şi smuci de şnur. O privire scurtă aruncată propriei persoane în oglinda dulapului îi dezvălui strălucirea pielii şi sclipirile din ochi, iar ambele îşi aveau rădăcina în cu totul altceva decât actuala ei exasperare.

— Cum ai reuşit să intri aici? întrebă ea încercând să vorbească în şoaptă. Acum că mintea i se limpezise cât de cât, îi era teamă. Ştiu că am încuiat uşa.

Rânjetul răutăcios al lui Duncan se lăţi. Nu-i arătă prin nimic c-ar fi fost îngrijorat de prezenţa maiorului Stone şi a celorlalţi englezi.

— Uşile închise nu înseamnă nimic pentru mine, Phoebe, o tachină el. Şi mai ales nu când tu te afli de cealaltă parte aşteptând nerăbdătoare mângâierile soţului tău.

Phoebe apucă o pernă de pe canapeaua de lângă foc şi o aruncă spre el, deşi fără prea mult entuziasm.

— Nu te umfla în pene, domnule Rourke. Dacă vrei să ştii adevărul, nici măcar nu mă gândeam la tine. Îmi evaluam şansele de a scăpa din Troia fără să fiu scalpată de indieni sau capturată de englezi!

El se încruntă şi se ridică luându-şi pantalonii de la podea.

— Nu eşti fericită aici?

Phoebe îşi feri ochii. Mândria o împiedica să mărturisească că fără el n-ar fi fost fericită nicăieri.

— Toţi cei din familia ta s-au purtat foarte frumos cu mine, spuse ea încetişor. Dar îmi era frică.

— De ce? Duncan coborî din pat trăgându-şi pantalonii, încheindu-le nasturii. Ea şovăi atât de mult că veni şi se postă în faţa ei, îi luă bărbia în mână şi o sili să se uite la el. Spune-mi de ce anume ţi-e frică, Phoebe.

Ea clipi pentru că îi venea să plângă, şi nu avea de gând să facă dovada unei atare slăbiciuni.

— Mi-a fost frică că vei fi aşa de prost încât să vii aici, răspunse ea în cele din urmă. Şi am avut dreptate.

Buzele lui se răsfrânseră lent într-un zâmbet mai mult decât obraznic.

— Nu te preface că n-ai fost bucuroasă să mă vezi, spuse el. Am văzut de ce-ai fost în stare.

Phoebe se smuci din mâna lui. Afară muzica frumoasă continua să cânte, iar râsetele se pierdeau şi se înteţeau, dar descoperirea prezenţei lui Duncan în casă era doar o problemă de timp. Iar când se va întâmpla, nimic nu-l va salva de un ştreang englez, nici iubirea, nici influenţa tatălui sau fratelui său. Era revoltată de riscurile pe care şi le asumase.

— La petrecerea asta sunt bărbaţi care ar vrea să te spânzure!

El oftă filosofic.

— Şi câteva femei, fără nicio îndoială, recunoscu Duncan. Phoebe dragă, vrei să încetezi cu frământările? Am fentat eşafodul încă dinainte de începerea războiului şi voi continua să o fac. În plus, ştiai că mă aflu în drum spre Troia.

Phoebe auzi paşi şi voci pe coridor. Inima ei săltă câteva bătăi, apoi reveni la ritmul ceva mai accelerat decât cel normal.

— Ţi-ai ales prost momentul, şopti ea. Ai fi putut veni înainte de petrecere sau după ea, dar în niciun caz acum.

El o trase spre el şi o sărută uşor pe frunte.

— Vreau să-l văd pe tata, spuse el. După ce voi constata că e bine, voi pleca din nou.

Ceva din atitudinea lui, din tonul vocii o îngrijoră pe Phoebe mai mult decât momentul prost ales al revenirii pe plantaţia familiei.

— Luându-mă cu tine, desigur.

Duncan şovăi.

— Phoebe…

Ea îşi împreună mâinile la piept.

— Nu te deranja să-mi ţii un discurs că voi fi în siguranţă aici la Troia, îl preveni ea, pentru că nu e adevărat. Imediat ce unul din simpatizanţii ăştia ai englezilor, cu spinările lor de raci va pricepe că nu sunt o călugăriţă, sau o servitoare mută…

Râsul lumină ochii lui Duncan făcând să i se ridice poznaş colţurile gurii.

— O călugăriţă sau o servitoare mută? Despre ce dracu’ vorbeşti?

Phoebe simţi din nou cum sângele îi năvăleşte în obraji.

— În parte e vina mea, mărturisi ea grăbită. I-am spus Phillippei c-am fost la mănăstire – ştii, ca să explic părul. Ori trebuia să-i spun asta, ori c-am venit din viitor şi istoric vorbind nici nu m-am născut încă. Dar Lucas e cel care i-a spus maiorului Stone că sunt o servitoare mută. Suspină din adâncul sufletului. La vremea aceea părea o poveste destul de bună ţinând seama că maiorul a întâmpinat *Charles Town Princess*

însoţit de soldaţi înarmaţi şi s-a arătat foarte bănuitor în privinţa mea. Dar acum e o problemă pentru că e aici, la petrecere, iar mama şi tatăl tău le-au spus tuturor că sunt soţia ta.

— Îţi înţeleg dilema, spuse Duncan deşi nu părea teribil de îngrijorat.

— Oare? întrebă Phoebe indignată enervându-se iar. Cum se poate ca un bărbat atât de inteligent să fie aşa de tare de cap? S-ar putea să fiu luată la întrebări, în cel mai bun caz, poate chiar arestată…

El îşi puse un deget sub bărbia ei care tremura uşor deşi şi-o ţinea ridicată sfidător.

— Nu, spuse el. Englezii nu te vor lua, nici pentru întrebări şi nici pentru altceva. Tu aparţii Revoluţiei şi îmi aparţii mie.

Lui Phoebe îi mai veni inima la loc deşi gândul că va pleca de la Troia o umplea de tristeţe. N-o încânta să părăsească familia pe care începuse să o considere ca pe a ei.

— Cum vei reuşi să-ţi vezi tatăl cu atât de mulţi oameni prin jur?

Cu acelaşi deget Duncan îi trasă forma buzelor, umflate încă de la săruturile lui. Zâmbi în treacăt unei amintiri, deşi Phoebe nu avea de unde să ştie dacă era de dată recentă sau nu…

— Tu vei fi mesagerul meu, spuse el. Găseşte-l pe tata şi anunţă-l că fiul rătăcitor s-a întors, aşa că să fie gata să înjunghie viţelul cel gras.

Phoebe deschise gura să protesteze, apoi o închise la loc, conştientă că era o pierdere de vreme.

— Bine, acceptă ea avându-şi dubiile ei, după care îşi netezi părul care începuse să crească şi nu mai stătea nicicum, şi fustele rochiei de bal, acum şifonate. Dacă nu mă întorc peste cincisprezece minute poţi fi sigur că mi s-au pus cătuşe, am fost dusă la secţie şi

băgată la zdup.

Duncan arăta complet năucit, lucru care o încântă pe Phoebe, deşi era numai o slabă consolare pentru riscul la care o supunea.

Răsuci cheia în broască, deschise uşa şi se uită în ambele direcţii. Două fete trecură chicotind prin faţa ei, fără să-i acorde atenţie, fustele de satin ale rochiilor foşnind plăcut.

Trăgând uşa după ea porni cu paşi mari şi hotărâţi spre casa scărilor fără să se uite nici în dreapta nici în stânga. Partea de jos a casei gemea de oaspeţi – cupluri dansau în sala de bal de la etajul întâi, se plimbau prin grădină.

Căutându-l pe John Rourke, Phoebe avu mare grijă să-i evite pe Phillippa, Margaret şi Lucas. Oricare dintre ei, după numai o privire aruncată feţei ei, va ghici imediat că Duncan se afla în casă.

În cele din urmă, Phoebe dădu peste Marva ducând în mâini o tavă cu prăjituri de fructe şi o întrebă unde era socrul ei. Marva arătă cu capul spre uşile închise ale biroului.

— Acolo, stăpână, spuse femeia cu un fel de bunătate obosită. Bateţi la uşă şi spuneţi-i că Marva i-a pregătit cina.

Phoebe îi mulţumi servitoarei şi se răsuci pe călcâie pornind spre sanctuarul lui John Rourke. Ciocăni la una din uşile înalte, duble şi trecu pragul înainte să se gândească la faptul că s-ar putea să nu fie singur. Dar atunci fu deja mult prea târziu.

În faţa căminului stătea maiorul Stone cu un braţ sprijinindu-se de şemineu, ţinând în mână un pahar de coniac. Ochii lui de un albastru deschis se aţintiră imediat asupra lui Phoebe, şi fu clar că-şi amintea foarte bine de întâlnirea lor de pe chei.

— Măi să fie, spuse el dus pe gânduri.

John, aşezat în spatele biroului său se ridică de pe scaun având pe chip surâsul larg al unui tată mândru. Inevitabilul nu mai putea fi împiedicat.

— Iată-te, draga mea – mă întrebam ce s-a întâmplat cu tine. Stimate domnule Stone, dă-mi voie să ţi-o prezint pe nora mea, Phoebe. Phoebe, acesta e maiorul Basil Stone.

Phoebe rămase în mijlocul încăperii masculine la fel de ţeapănă ca o sperietoare, cu degetele împreunate atât de strâns c-o durură, inima bătându-i nebuneşte.

— Nora ta, dădu glas maiorul nemulţumirii sale. Lucas e un tânăr şmecher. Când l-am întâlnit acum vreo două săptămâni în Charles Town n-a pomenit nimic de vreo mireasă. Ba mi-a prezentat-o pe această tânără fermecătoare drept servitoarea voastră.

Phoebe se chinui să zâmbească, dar ştiu că expresia de pe chip îi trăda frica, iar ochii îi erau cam sticloşi. Deocamdată nu era nevoie să se prefacă c-ar fi fost mută, aşa cum susţinuse Lucas. N-ar fi putut rosti un cuvânt nici dacă tăcerea ar fi dus-o drept în iad. John Rourke izbucni în râs.

— Presupun că Lucas s-a gândit că te vei purta ca o pacoste, i se adresă el lui Stone, care se părea că era un prieten de încredere. Fiul meu cel mare nu s-a însurat încă, deşi numai Dumnezeu ştie că atât eu cât şi mama lui ne dorim din tot sufletul să-şi ia o nevastă şi să se instaleze la casa lui. Phoebe e soţia lui Duncan.

Se lăsă o tăcere apăsătoare. Inima lui Phoebe păru să se umfle până umplu încăperea, făcând ca pereţii şi scândurile podelei să zvâcnească în acelaşi ritm cu bătăile ei mult prea repezi. Pe buza de sus şi pe şira spinării îi apărură picături de transpiraţie. Rămase pe loc, cu acelaşi zâmbet prostesc pe faţă.

— Phoebe e căsătorită cu Duncan, repetă Stone.

Privirea lui bănuitoare pătrunse adânc, văzând prea multe.

Phoebe aruncă o privire disperată în direcţia socrului ei, şi văzu că acesta înţelese în clipa aceea că Duncan se afla în casă. Poate dorise să-şi trădeze fiul de la bun început, dintr-un fel de loialitate monarhistă prost înţeleasă…

John Rourke oftă şi întinse mâna spre ea, iar Phoebe se duse la el în ciuda îndoielilor ei. O mângâie pe mână şi se uită la ea cu nişte ochi încărcaţi de o afecţiune melancolică.

— Mă tem că fiul meu nu e un gentleman. S-a însurat cu ea sub impulsul momentului, apoi a abandonat-o.

— Ştii cumva unde e soţul tău? întrebă maiorul Stone traversând camera, oprindu-se la câţiva paşi de ea.

Phoebe nici măcar nu îndrăzni să se gândească la odaia de la etaj unde Duncan o aştepta şi unde făcuse dragoste cu ea cu puţin timp în urmă. Se temea că maiorul va vedea adevărul în ochii ei.

— Nu, murmură ea uitându-se drept la nasul bătrânului, evitând astfel să se uite în ochii lui. Tensiunea crescu în ea însoţită de o cantitate respectabilă de hormoni dezlănţuiţi, şi izbucni în lacrimi. Şi nu-mi pasă dacă nu-i voi mai auzi numele niciodată, domnule. E un ticălos şi un bandit fără inimă care n-a avut niciodată intenţia să-mi fie soţ!

— Gata, gata, spuse John Rourke pe un ton liniştitor, continuând să-i mângâie mâna. Duncan nu e demn de lacrimile tale, draga mea. Se uită drept în ochii maiorului. Crede-mă, Basil, când Duncan va fi găsit în cele din urmă, voi dori enorm să schimb câteva vorbe cu el.

— Îţi dai seama, spuse Stone după ce luă o gură

de coniac, că adăpostirea unui bărbat căutat de lege e o crimă la adresa Coroanei? Chiar dacă fugarul e carne din carnea ta?

— Basil, în lumea pe care o trăim există tot felul de crime, replică domnul Rourke. Uneori omul e silit să le cântărească încercând să o aleagă pe cea mai puţin dureroasă.

Phoebe îşi ţinu respiraţia urmărindu-l pe maior cu coada ochiului. Stone nu era prost; în oricare clipă le putea porunci oamenilor săi să scotocească Troia din pivniţă până în pod.

— Dacă proscrisul se află aici, replică Basil, îl voi găsi.

Rourke se mulţumi să gesticuleze cu mâna o invitaţie tăcută. Dacă n-ar fi strâns-o tare e foarte posibil ca ea să fi făcut ceva nebunesc, cum ar fi fost să o ia la fugă din cameră şi să-i strige lui Duncan să fugă ca să-şi salveze viaţa. Dar aşa avu nevoie de toată concentrarea ca să nu leşine sau să verse pe covorul persan. Stone îşi puse paharul cu coniac pe şemineu, faţa lui fiind la fel de rece şi dură ca şi marmura din care fusese lucrat, apoi ieşi din încăpere fără să mai scoată vreun cuvânt. Nu era momentul potrivit pentru vorbe. Phoebe se roti spre socrul ei, ochii arzându-i de lacrimi de furie.

— Cum ai putut? şopti ea smucindu-se din mâna lui şi făcu un pas în spate. Cum ţi-ai putut trăda propriul fiu?

— Dumnezeule, domnul Rourke dădu drumul exclamaţiei odată cu un suspin de amărăciune. Ochii îi erau plini de disperare arătând mult mai bătrân, obosit până în măduva oaselor. E *aici,* sub acoperişul ăsta. Duncan nu va ajunge la spânzurătoare pentru trădare, va ajunge cu siguranţă pentru prostie.

Capitolul 13

Previziunea lui Lucas că maiorul Stone nu va fi atât de lipsit de maniere încât să strice o petrecere se dovedi teribil de incorectă. Phoebe şi domnul Rourke ieşiră din birou exact la timp ca să-l audă pe bătrânul slujitor al Coroanei făcând un anunţ surprinzător grupului de soldaţi, fermieri, simpatizanţi englezi şi patrioţi secreţi.

Stone se afla în centrul atenţiei tuturor pe treptele scării în spirală ca să fie auzit şi văzut.

— Prin autoritatea investită de Majestatea Sa, regele George al III-lea al Angliei, declară el, îi pun pe John şi Lucas Rourke sub arest la domiciliu. Când din mulţime se ridică un murmur îngrozit, Stone vorbi mai tare. Ochii îi erau reci, obrajii roşii de hotărâre, semn al unei vieţi duse în aer liber şi a unui regim bogat în colesterol. Luaţi-i imediat.

Lucas, aflat în centrul sălii de dans, conducând o tânără prin paşii menuetului, reacţionă cu un strigăt indignat, îşi abandonă partenera şi îşi croi drum prin mulţime. Ca un adevărat Rourke nu încercă să scape, ci avansă spre Stone de parcă ar fi fost invincibil. Expresia de pe chip îi era încrâncenată.

La un pas de Phoebe, John Rourke rămase nemişcat fără să dea vreun semn de enervare sau orice alt indiciu că s-ar opune arestării. Se aşteptase la aşa ceva, îşi zise Phoebe, stăpânindu-şi propriile impulsuri spre isterie.

Mişcarea unei umbre de la primul etaj, la nici trei metri de locul unde se afla Stone îi spori temerile şi mai mult.

Duncan.

Te rog, îşi zise ea în gând, fără niciun sens, nu fă vreo prostie.

— Luaţi-l, le porunci maiorul Stone soldaţilor când Lucas străbătu adunarea oprindu-se practic drept în faţa lui. Să te îndrepţi direct spre ghearele nenorocirii când orice prost s-ar fi întors şi ar fi luat-o la fugă se părea că era o trăsătura specifică familiei.

Bărbaţi în tunici roşii şi pantaloni galbeni, îngrijoraţi şi palizi se despărţiră în silă de ceilalţi invitaţi, hotărâţi să facă faţă sarcinii descurajante de arestare a lui Lucas Rourke. Fratele mai mare a lui Duncan se luptă din răsputeri şi fu calmat până la urmă nu de eforturile celor şase soldaţi care îl înconjuraseră, ci de vocea liniştită şi autoritară a tatălui său.

— Ajunge, Lucas, spuse John Rourke simplu când propriile mâini îi fură legate la spate. Îşi ţinea capul sos, iar vocea îi era la fel de stăpână pe sine ca şi privirea. Poate că se resemnase cu soarta care îl aştepta, îşi zise Phoebe, dar nu era cu nimic mai intimidat decât fiul lui. Era însă ceva mai înţelept.

Revoltat, acţionând clar împotriva voinţei sale, Lucas încetă să se mai împotrivească.

Apărând de nicăieri, Phillippa se aruncă la picioarele nefericitului locotenent care îl făcuse prizonier pe tatăl ei. Tânărul ofiţer, plin de coşuri pe faţă şi ducând probabil dorul căminului din Anglia, fu luat prin surprindere şi ridică un braţ de parcă ar fi vrut să o împingă la o parte. Văzându-l, bătrânul Rourke vorbi. Vocea îi era la fel de calmă ca şi acum câteva clipe când îl dojenise pe Lucas.

— Pune mâna pe fata mea, spuse el, şi te voi omorî pentru îndrăzneala ta.

Locotenentul luă ameninţarea în serios şi coborî

braţul în vreme ce Phoebe o îmbrăţişă pe Phillippa trăgând-o din calea soldaţilor. Veni şi Margaret, cam palidă, dar sigură de ea şi plină de demnitate, la fel de frumoasă şi impunătoare ca o statuie grecească trezită la viaţă.

— Ce vor să însemne astea, Basil? întrebă ea pe un ton de gheaţa. Suntem supuşi credincioşi ai Coroanei. Cum îndrăzneşti să ne tratezi aşa?

În ochii vicleni ai lui Stone apăru pentru o clipă o scânteie de ruşine, apoi dispăru.

— Îmi cer iertare, doamnă Rourke, dar trăim vremuri disperate şi din nefericire uneori e nevoie de măsuri dure. Se întoarse şi se uită în spatele său, în sus spre scările cufundate în întuneric, oprind practic bătăile inimii lui Phoebe, apoi continuă cu o voce hotărâtă. Oamenii care adăpostesc un duşman al regelui nu pot fi consideraţi prietenii Majestăţii Sale. John şi Lucas Rourke vor fi duşi la cazarma din Charles Town, iar acolo vor fi judecaţi sub acuzaţia de trădare.

— N-ai nicio dovadă! răbufni Lucas, jignit şi furios. Avea mâinile legate, la fel ca tatăl său. Poate au dreptate rebelii ăştia când acuză regele şi guvernul de tiranie. Numai un despot închide cetăţeni oneşti fără vreun motiv anume!

Oaspeţii, tăcuţi până atunci, începură să murmure vorbind între ei. Phoebe o ţinea pe Phillippa care plângea încetişor, fără să îndrăznească să se mai uite în capul scărilor de teamă că s-ar fi dat de gol. Duncan se afla chiar în spatele lămpii, ascultând, urmărind. Plănuind numai Dumnezeu ştia ce.

— Linişte! strigă maiorul. Nu e vorba de tiranie. Rourke e cel care a încălcat legea, nu eu sau oamenii mei.

— Legea *engleză,* replică sfidător un suflet îndrăzneţ de undeva din spatele grupului de invitaţi

uluiţi. Nu a noastră!

Urmă un murmur de aprobare, incendiar, trădător. Se auzi şi vocea simpatizanţilor.

John Rourke vorbi din nou, vocea raţiunii într-o cameră vibrând de o violenţă abia reţinută. Margaret stătea dreaptă lângă el, cu mâna sprijinită uşor de braţul lui. După cât de puţin alarmaţi arătau s-ar fi zis că merg la un dineu, nu înfruntă o posibilă tragedie.

— Ssst, îi spuse Phoebe Phillippei. Încăperea stătea parcă pe un butoi cu praf de puşcă gata oricând să explodeze. John şi Margaret Rourke înţelegeau situaţia, Phoebe o vedea limpede, deşi avea îndoieli în privinţa lui Lucas, iar Phillippa era pe cale să dea frâu liber emoţiilor ei puternice.

Plin de îngâmfare, Stone îşi părăsi piedestalul şi traversă sala oprindu-se în faţa gazdelor.

— Îmi pare rău, spuse el.

— Ştiu, replică John cu o voce răguşită.

Iar după asta cei doi bărbaţi fură scoşi afară.

— Mamă, gemu Phillippa tremurând, faţa fiindu-i toată umedă de lacrimi.

Porunca lui Margaret veni repede şi nu admise nicio împotrivire.

— Vino-ţi în fire, Phillippa, spuse ea. Tatăl şi fratele tău, tu, Phoebe şi cu mine trebuie să fim puternici şi să ne adunăm tot curajul de care dispunem.

După care plecă urmându-i pe John, Lucas şi gărzile înarmate spre partea din spate a casei. Phillippa îşi îndreptă umerii şi îşi şterse obrajii cu dosul palmei.

— Duncan are dreptate, şopti ea, iar Phoebe îi dădu drumul deşi rămase lângă ea. Asta e opresiune!

Încă o convertită la cauza rebelilor, îşi zise Phoebe, dar ideea n-o bucură. Nimic din cărţile de

istorie de la liceu sau colegiu nu o pregătise pentru faptul că oamenii adevăraţi îşi riscaseră vieţile, averile, libertatea personală, atât cât era, în cel mai mare joc de noroc din lumea vestică. Jucătorii acestei drame nu erau siluetele plate, lipsite de viaţă din tablouri, din jurnalele romantice ale secolului al optsprezecelea, actori dintr-un miniserial, sau subiecte ale unor biografii depăşite – erau reali. Erau copii inocenţi, idealişti ca Phoebe, puşti slăbănogi cu feţe pline de coşuri, tânjind după casă, fie ea Londra sau Boston, Brighton sau Yorktown, erau oameni buni şi cinstiţi ca John Rourke sau ca maiorul Basil Stone. Erau femei curajoase, frumoase ca Margaret, femeile care aşteptau şi se îngrijorau cu siguranţă, aducând vechile sacrificii, de ambele părţi ale conflictului armat.

Phoebe stătu nemişcată, urmărindu-l pe maiorul Stone vorbind cu câţiva din oamenii săi. După încheierea discuţiei veni la ea, aşa cum de fapt se şi aşteptase.

— Când îţi vei vedea soţul, începu el fără răutate şi fără să vrea s-o jignească, ci cu un fel de logică rece care transformă sângele lui Phoebe în ţurţuri de gheaţă, bănuiesc că-i vei spune domnului Rourke că vieţile tatălui şi fratelui său se află în mâinile sale.

— Presupun că o ştie deja, spuse Phoebe. La fel ca Phillippa îşi revenise după discursul de despărţire ţinut de Margaret.

— Îmi imaginez că da, fu de acord Stone.

Phillippa părea ceva mai calmă, cu toate că ochii îi erau încă umflaţi şi înroşiţi, iar materialul rochiei de bal era mototolit în locurile unde îl strânsese în pumni.

— Poate n-ar fi rău să ne iei şi pe noi ca ostatice, i se adresă ea maiorului. Lăsându-ne acasă e un gest cavaleresc care, cu siguranţă, că nu contează pentru cineva capabil să trădeze oameni care i-au fost

întotdeauna prieteni.

Phoebe nu spuse nimic şi nu făcu nimic ca să împiedice diatriba cumnatei ei.

Maiorul Stone le aruncă o căutătură fioroasă, se strecură printre invitaţii care mai rămăseseră, apoi dispăru.

Phoebe aşteptă până fu sigură că nu se mai uita nimeni la ea, apoi urcă scările într-o doară, urmată de Phillippa. Nu se vedea nici urmă de Duncan, dar ceva din personalitatea lui plutea încă în aerul apăsător al verii, şi ştiu că fusese martor la arestarea fratelui şi tatălui său. Era recunoscătoare sorţii că nu făcuse nicio încercare să intervină.

Nu încă.

Phoebe o luă la fugă pe coridorul de la etaj ridicându-şi poalele rochiei ca să nu se împiedice, Phillippa venind după ea la fel de repede. Deschise uşa camerei ei aşteptându-se să-şi găsească soţul acolo, plimbându-se poate încoace şi încolo, făcând planuri pentru o eliberare iminentă.

Odaia era goală cu toate că draperiile fuseseră date la o parte iar uşile de la terasă lăsate deschise, permiţând intrarea ţânţarilor, a murmurului vocilor şi a zgomotelor de la grajduri şi din pădurea deasă, întunecată, de dincolo de grădină şi pajişte.

Phillippa aruncă o privire cearşafurilor mototolite, uşor de distins în lumina lămpii aprinse ceva mai devreme, după ce Phoebe şi Duncan se săturaseră unul de altul, dar nu spuse nimic.

— Există o altă cale de ieşire din această cameră? întrebă Phoebe fără să ridice vocea, sperând ca felul în care arăta patul să nu dezvăluie prea multe. În afara căţăratului pe zid în stil Dracula?

— Dracula?

— O să-ţi explic altă dată, replică Phoebe

exasperată. Va trebui să înceteze să mai amestece secolele dacă voia să trăiască fericită în ăsta. Deşi, ţinând seama de război şi faptul că era măritată cu unul din „Most Wanted” nu prea îi era dat să-şi vadă visul modest dus la împlinire. Uneori casele astea au avut – au – pasaje secrete. La voi nu e aşa?

Phillippa se duse la terasă, apoi închise cu grijă uşile şi se întoarse să o înfrunte pe Phoebe. Şovăia, iar Phoebe îşi dădu seama cu un junghi dureros că fata lua o hotărâre finală, în mod realist şi practic, dacă să aibă sau nu încredere în ea.

Aşteptă în tăcere. Dacă nu-şi dovedise până acum loialitatea faţă de familie, nu exista, după părerea ei, nicio şansă să o facă vreodată.

— Ba da, spuse Phillippa în cele din urmă. Vino aici şi o să-ţi arăt. În spatele uneia din tapiţeriile puse de o parte şi de alta a căminului se afla o placă de lemn. Împingând-o cu mâna, Phillippa lăsă să se vadă tunelul strâmt dinăuntru. Dar în loc să fie unul mare, nu era decât o intrare într-unui din labirinturile care, după cum avea să afle Phoebe mai târziu, împânzeau întreg subsolul casei. Cineva mai mare decât un copil de cinci sau şase ani ar fi fost silit să se târască în mâini şi în genunchi.

Phillippa se lăsă în genunchi şi se uită înăuntru.

— Presupun c-a plecat de mult, reflectă ea cu voce tare.

— Duncan? Phoebe rosti numele pe un ton batjocoritor. N-are destulă minte să fugă. Se va lăsa biciuit şi spânzurat încercând să-l salveze pe tatăl şi fratele tău de la chinurile la care îi vor supune englezii.

Ridicându-se, Phillippa închise uşa tip „Alice în Ţara Minunilor” iar tapiţeria căzu la loc, aşa cum şi trebuia, fără ajutorul cuiva.

— Acum c-am avut timp să gândesc, spuse ea

folosindu-se de un prosop de damasc ca să-şi şteargă mâinile de murdărie, îmi dau seama că maiorul Stone nu vrea să le facă niciun rău tatei şi lui Lucas. Îi foloseşte doar ca momeală, atâta tot.

— Ca să-l prindă pe Duncan, o aprobă Phoebe întristată. Poate că Phillippa se mai liniştise, dar ea era încă îngrozită. Momeală sau nu, soţul ei va încerca să elibereze prizonierii.

Gândul că erau în captivitate va fi de nesuportat pentru el, reprezentând un motiv întemeiat să le redea libertatea. Phillippa, dacă bănuieşti cumva unde s-ar putea ascunde fratele tău, trebuie să-mi spui imediat. E foarte important să vorbesc cu el.

— De ce? întrebă Phillippa şi se duse la pat începând să-l aranjeze aşa cum văzuse probabil de nenumărate ori că o fac servitorii. Nu vei reuşi să-l faci să se răzgândească.

Phoebe se temea că avea dreptate.

— Nu, spuse ea cu regret. Probabil că nu voi reuşi. Se aşează pe marginea patului unde se simţise atât de bine cu Duncan cu numai câteva ore în urmă, iar Phillippa luă loc pe un scaun în faţa ei încruntându-se.

— Vreau să plec cu tine şi Duncan, decretă ea după un timp. M-am hotărât să mă alătur rebelilor şi să lupt pentru alungarea acestui rege mizerabil.

Phoebe zâmbi tristă.

— Ai o mare încredere în capacitatea fratelui tău de a scăpa, remarcă ea. Ce te face atât de sigură că nu va fi prins, condamnat şi spânzurat?

— E mult prea deştept, spuse Phillippa.

Phoebe era sceptică în această privinţă, dar de dragul sănătăţii ei mintale preferă să creadă că Duncan îşi va atinge ţinta, aşa cum o vor atinge şi Coloniile formând începutul unei naţiuni mari chiar

dacă deseori măcinată de tulburări interioare.

— Nu sunt sigură că Duncan va fi de acord să te ia din Troia, o preveni ea calmă după o tăcere lungă şi îngândurată. S-ar putea să nu vrea să te supună vieţii primejdioase pe care o duce, Phillippa. În fond eşti singura lui soră.

— Iar tu eşti singura lui soţie, îi atrase atenţia Phillippa, dar când va pleca te va lua cu el.

Phoebe nu putu decât să suspine şi să aştepte.

Şi să tot aştepte.

*

Tatăl lui Duncan şi fratele său erau închişi, după toate probabilităţile, într-un colţ al unei pivniţe reci şi umede, o încăpere mică cu podeaua din pământ având deasupra capetelor o urzeală din pânze de păianjen. Li se dăduse o singură lumânare care fumega, pâlpâia şi sfârâia în bezna urât mirositoare din carcera subterană.

Îi urmări un timp ca să se asigure că fuseseră lăsaţi singuri să reflecteze la gravitatea situaţiei. Duncan i-ar fi putut spune lui Stone, soldatul pompos şi slugarnic, că nici timpul nici locul nu-i va determina să-l trădeze. În ochii lor el nu era un criminal, ci doar un tânăr care apucase pe căi greşite. Odată rebeliunea înfrântă şi îndată ce lucrurile îi vor fi explicate aşa cum trebuie, Duncan îşi va veni în fire.

Duncan zâmbi în sinea sa şi ridică grătarul de metal ascuns de praf şi de pânzele de păianjen din tavan şi îşi dădu drumul prin deschizătură.

Lucas se aplecă înainte voind parcă să se ridice şi deschise simultan gura să vorbească. John, care stătea lângă fiul său mai mare pe podeaua rece, îl apucă de braţ oprind ambele impulsuri.

Duncan se lăsă pe vine, luă lumânarea şi o ridică aşa încât flacăra ei să lumineze trăsăturile blânde, obosite, ale tatălui său. Văzu furie, epuizare şi o tristeţe neliniştitoare. Era deci adevărat ce-i scrisese Phillippa cu multe săptămâni în urmă; tatăl său era obosit şi bolnav. Poate chiar pe moarte.

— Oamenii mei aşteaptă în pădure, spuse Duncan având grijă să vorbească cât mai încet. Afară făceau de pază nişte soldaţi, iar Duncan îi văzuse mişcându-se greoi prin aerul apăsător al serii, fără tunici, cu cămăşile ude de transpiraţie, ţinând muschetele cu palme lipicioase. Mai e destul loc la bordul corăbiei mele.

Lucas i se adresă într-o şoaptă şuierătoare:

— Eşti nebun să vii aici de unul singur!

Duncan nu-i mai explică că venise să-şi vadă tatăl: Lucas o ştia, o ştiuse încă de la acea ultimă întâlnire din golful ascuns.

— Lucrurile cele mai simple par să te mire, dragul meu frate, spuse el. N-am venit aici să te linguşesc sau să te conving. Veniţi cu mine sau vă veţi lăsa spânzuraţi pentru că l-aţi privat pe bunul maior de şansa de a obţine o nouă medalie?

John luă lumânarea din mâna lui Duncan şi o puse la o parte.

— Trebuie să-ţi dai seama, spuse el, că nu pot s-o părăsesc pe mama ta sau pe Phillippa. Sau plantaţia.

Duncan simţi cum i se pune un nod în gât. Iubea la rândul lui acel pământ, şi spera ca într-o zi să trăiască acolo ca un om liber, dar acum nu avea timp să intre în amănunte.

— Mama şi Phillippa nu sunt în pericol să fie spânzurate pentru trădare, le atrase el atenţia. Dar voi da.

— Nu! replică John pe un ton ferm.

Prin faţa ochilor lui Duncan trecu imaginea tatălui său bălăngănindu-se de o funie pe un eşafod; văzuse destui bărbaţi murind în ştreang, şi pentru păcate mult mai mici, ajungând el însuşi de vreo câteva ori foarte aproape de acest sfârşit.

— Pentru numele lui Dumnezeu, tată, viaţa ta nu înseamnă nimic? Şi tu. Îndreptă spre Lucas privirea sa încărcată de furie. Eşti un bărbat tânăr, ai încă mulţi ani înaintea ta. Nu te vei însura niciodată, nu vei avea copii – nu vrei să duci o existenţă lipsită de constrângeri ştiind că ţi-ai câştigat singur această libertate?

Pe chipul lui Lucas apăru o expresie îndurerată, dar îşi reveni repede.

— Maiorul Stone îşi va da seama de greşeala făcută şi ne va lăsa să plecăm, spuse el, deşi din cuvinte lipsea convingerea.

Duncan dădu să protesteze, dar tatăl său îl întrerupse apucându-i încheieturile cu nişte mâini destul de puternice ca strânsoarea să fie dureroasă.

— Spune, Duncan, i se adresă el. Ce-ai face tu în locul meu? Dacă acesta ar fi pământul tău – aşa cum va fi într-o zi, în parte, prin mila lui Dumnezeu – dacă ar însemna să-ţi abandonezi soţia şi fiica, să părăseşti toţi muncitorii care depind de tine pentru fiecare bucătură de mâncare care le intră în gură, pentru fiecare fâşie de pânză care le acoperă spatele, ce *ai face?*

Duncan rămase tăcut, învins, gâtuit de emoţie, frustrare şi o furie neputincioasă.

— Vorbeşte, stărui John pe un ton sever. Nu voi permite să-mi laşi întrebările fără răspuns. Ce ai face în locul meu?

Duncan coborî privirea.

— Aş rămâne, recunoscu el.

— Da, încuviinţă tatăl său, punându-şi o mână pe umărul lui Duncan. Ia-ţi soţia, dacă aşa trebuie, şi uită Troia. Nu te întoarce până nu se va pune capăt acestei rebeliuni sângeroase.

Duncan vru să spună ceva, dar sunetul care i se înălţă pe gât fu înlăturat înainte să fie rostit în cuvinte. Se uitase în ochii tatălui său şi văzuse o fantomă, spiritul care va dăinui după moartea lui John Rourke. Iar moartea, o ştia, va veni cât de curând.

— Pleacă, stărui John, în vocea lui strecurându-se o notă de umor trist. Am obosit să mă uit la tine, Duncan Rourke. Vorbind astfel se ridică, îl trase pe Duncan în picioare şi îl îmbrăţişă. Dumnezeu să te aibă în grija Lui, fiul meu, spuse el.

Duncan nu se împotrivi îmbrăţişării tatălui său, străduindu-se pe cât putu să nu i se vadă lacrimile. În faţa lui se afla bărbatul care îl iubise necondiţionat, în ciuda diferenţelor dintre ei, care îl învăţase să citească, să vâneze, să tragă cu puşca, să ghicească vremea după semnele oferite de pământ, bărbatul care îl scăpase cu viaţă de biciul ofiţerului englez, îl cărase acasă, delirând şi plin de sânge. John îl învăţase să fie puternic şi încăpăţânat, şi îi arătase că trebuia să se domine în primul rând pe sine însuşi înainte de a-i conduce pe alţii.

Lucas se ridică la rândul lui şi strânse mâna lui Duncan.

— Te voi aştepta acasă, spuse el, când luptele se vor termina.

Duncan dădu doar din cap, nu îndrăzni să vorbească. După o ultimă privire lungă aruncată tatălui său, Duncan trase un butoi dintr-un colţ, se urcă pe el şi se strecură prin gaura din tavan. După aceea rămase un timp în locul murdar de deasupra pivniţei de vinuri, ascultând, gândindu-se, amintindu-şi.

Întipărindu-şi în minte pentru restul zilelor imaginea tatălui său.

Şi în cele din urmă îşi permise să plângă. Hohotele, deşi tăcute, erau sfâşietoare, chinuitoare, provenind dintr-o parte a sa pe care nu şi-o cunoscuse până acum. Când durerea i se mai potoli reveni în casă prin tunelurile şi pereţii pe care îi cunoştea din copilărie.

Ajungând la odaia în care se afla Phoebe – fusese cândva a lui – dădu tapiţeria la o parte şi îşi găsi soţia întinsă pe pat, îmbrăcată şi dormind profund. Braţele îi erau aruncate în lături şi respira sacadat. Îşi schimbase rochia de bal cu o fustă largă pentru călărie, o pereche de cizme şi o cămaşă lungă care trebuie să fi fost a lui.

Duncan rămase un timp lângă pat urmărindu-şi soţia dormind, înfruntând în tăcere o furtună de emoţii puternice, conştient de alte zgomote – paşi vioi pe coridor, oaspeţi în camerele situate de o parte şi de cealaltă a celei în care se afla, pregătindu-se pentru noapte, făcând dragoste. Nu se gândise nicio clipă să o lase pe Phoebe la Troia; evenimentele acelei seri făcuseră ca plantaţia să cadă în mâinile inamicului. Se aplecă şi îi sărută buzele ca un prinţ dintr-o poveste auzită de demult la gura sobei, iar Phoebe deschise ochii.

Duncan nu vorbi; îi întinse doar mâna. Ea se ridică imediat, iar el o conduse pe terasă. Petrecerea se terminase, lămpile chinezeşti fuseseră stinse, iar grădina părea pustie. Scoase un fluierat şi auzi semnalul de răspuns prin aerul îmbălsămat.

Coborâră de pe terasă eu ajutorul unei funii, mai întâi Duncan, apoi Phoebe. Nu şovăi nicio clipă şi nu scoase niciun sunet când o trase după el luând-o la fugă peste iarba întunecată, dispărând în noapte.

În adâncul pădurii îi aşteptau răbdători oamenii

lui Duncan, tăcuţi, pregătiţi pentru astfel de momente, având la ei cai şi muschete. Duncan încălecă pe un armăsar, se aplecă şi îi întinse o mână lui Phoebe, trăgând-o sus, în spatele lui. Călăriră repede, Duncan şi Phoebe, un grup de bărbaţi şi o siluetă mică îmbrăcată în pelerină, de prezenţa căreia nu-şi dădu seama decât la răsăritul soarelui, când oceanul era atât de aproape că i se simţea mirosul.

Phillippa îşi dădu pe spate gluga pelerinei şi se uită radioasă la fratele său supărat şi obosit.

— Am hotărât, anunţă ea, să particip la Revoluţie.

O privire aruncată în spate îi dezvălui că Phoebe ştiuse că Phillippa venise cu ei. Era foarte posibil să fi aranjat ea însăşi totul, iar oamenii lui să-i fi dat ascultare. Duncan îi măsură pe toţi cu o căutătură cruntă avertizându-i fără cuvinte că vor suferi amarnic pentru îndrăzneala lor prostească.

Până la urmă bolborosi o înjurătură, dar în taină se bucură că cel puţin unul din membrii familiei lui văzuse calea cea dreaptă.

— Ai grijă să nu ne încurci, îi spuse el surorii lui, şi să devii o povară.

Phillippa râse cu toate că Duncan vedea că plânsese în timpul fugii de la Troia. Ştiuse probabil, aşa ca el, că tatăl lor era foarte bolnav şi că probabil nu-l va mai vedea niciodată.

— Îmi voi da toată silinţa să fiu cuminte, promise ea.

Francesca îi aştepta pe valurile albastre verzui, împodobite cu spumă albă, dar nu îndrăzniră să urce la bord şi să se depărteze de ţărm decât după lăsarea întunericului. Phoebe văzuse suferinţa de pe chipul soţului ei şi îi ghicise cauza, dar nu se grăbi să-l consoleze decât după ce rămaseră singuri în cabină,

cu mult după miezul nopţii.

Phillippa dormea adânc de cealaltă parte a coridorului: Phoebe o ştia pentru că trecuse pe la ea cu numai câteva minute înainte ca Duncan să coboare şi să intre în mica lor cabină.

Phoebe se spălase atât cât putuse şi îmbrăcase una din cămăşile lui Duncan. Nu era expertă în emoţii masculine, dar ştia foarte bine cum să le aline pe cele ale unui bărbat anume.

Îi scoase încet cămaşa impregnată de praf şi transpiraţie şi începu să-i spele pieptul cu apa din lighean. Duncan se lăsă în voia ei, înclinându-şi pe spate capul său frumos, închizând apoi ochii. Muşchii bărbiei erau însă tari ca piatra precum muşchii unui războinic dăltuit în marmură.

— Mulţumesc! spuse ea.

El nu deschise ochii.

— Pentru ce? întrebă Duncan cu o voce joasă şi frântă parcă, deşi se străduia foarte mult să nu o lase să vadă cât suferă.

— Că nu m-ai lăsat la plantaţie, replică ea. Acum, Phoebe se opri, oftă adânc, ar fi mult mai bine dacă mi-ai vorbi.

El îi întâlni privirea în cele din urmă, iar Phoebe văzu cumplita disperare din ochii lui la care se adăuga convingerea fermă că greşise.

— N-am ce să-ţi spun.

— Oare? Ai fost silit să-ţi laşi familia – o parte din ea în orice caz – în mâinile englezilor. Nu ai de unde să ştii ce li se va întâmpla. Aş zice că avem despre ce să stăm de vorbă.

Duncan îi împinse mâna la o parte tocmai când Phoebe se pregătea să-i spele pieptul şi abdomenul cu mişcări uşoare, ispititoare.

— Ce vrei să-ţi spun? se răsti el. Că sunt un laş?

Phoebe înmuie buretele în apă, îl stoarse şi îl ocoli pe

Duncan începând să-i spele spatele. Era o suprafaţă frumoasă de carne bronzată de soare, muşchiuloasă, în ciuda urmelor adânci ale biciului.

— Tu, un laş? Dumnezeule, Duncan, sunt momente când îmi doresc să fii mai puţin cutezător – în felul ăsta s-ar putea să trăieşti mai mult.

Ceva vibră în el, o emoţie pe care şi-o ascunse repede. Phoebe simţi cum inima i se cufundă adânc în piept.

— Motivele mele sunt egoiste, fireşte, sporovăi Phoebe mai departe continuând baia senzuală. Te iubesc foarte mult. Vreau să-ţi fiu soţie încă o bucată lungă de vreme – aşa că ai grijă să nu mă faci văduvă.

El oftă, uitându-se drept înainte, reflectând la o scenă pe care Phoebe nu avea cum să o vadă. Îi desfăcu nasturii pantalonilor, îi trase jos, apoi mânui buretele cu aceeaşi îndemânare. Duncan icni înainte să se poată opri, şi nu mai avu niciun control asupra reacţiei corpului său. Membrul i se ridică spre burtă precum catargul unei corăbii. În ciuda stării de spirit era mai mult decât gata pentru ea.

Era singura cale pe care Phoebe o cunoştea ca să doboare zidurile cu care se înconjurase şi să pătrundă la sufletul lui. Unirea lor îi va da câteva clipe de pace, iar Phoebe voia să-i facă acest dar, oricât ar fi fost el de trecător.

Puse la o parte ligheanul şi buretele, apoi începu să-l mângâie. Îi ceru să-şi arunce cizmele, iar el îi dădu ascultare. După ce-i trase jos pantalonii rămase teribil de vulnerabil în faţa ei, şi atât de perfect în bărbăţia sa că-i tăie răsuflarea.

Lampa se stinse exact în clipa când Phoebe îngenunchie să venereze şi să cucerească.

Duncan gemu şi îşi înfipse degetele în părul lui Phoebe. Ea îşi imagină degetele mişcându-se cu o furie plină de graţie peste clapele clavecinului sau corzile unei mandoline, în noaptea asta, chiar dacă nu se va mai întâmpla niciodată, Duncan era instrumentul, iar ea muzicianul.

Îl jucă cu o îndemânare tandră, neînduplecată, făcându-l să se golească, apoi îl conduse la pat şi extrase o altă muzică – melodii, rapsodii furtunoase, balade. Duncan i se dărui în întregime, iar ea îl iubi şi mai mult pentru forţa de a se lăsa dominat. Duncan îi încredinţase mai mult decât propriul trup; cât timp făceau dragoste, măcar pentru acea perioadă, îi încredinţase şi sufletul.

— Povesteşte-mi despre Troia, şopti ea, în timp ce zăceau îmbrăţişaţi pe pat, lipsiţi deocamdată de orice nevoi. Povesteşte-mi despre tatăl tău, despre mama ta atât de frumoasă, despre Lucas şi Phillippa.

Duncan tăcu, iar când Phoebe întinse mâna să-l mângâie îi simţi lacrimile de pe faţă. Ştiu atunci că venise momentul să-i dezvăluie secretul ei.

— Bine, bine, o să-ţi spun eu ceva. Voi avea un copil.

O trase deasupra lui dintr-o singură mişcare, efectele eliberărilor repetate fiind uitate deja. Phoebe îi văzu chipul în lumina slabă pătrunzând prin hublou şi ştiu că şi faţa ei e scăldată de razele lunii. Îi simţi privirea pătrunzând până în cotloanele cele mai adânci şi tainice ale fiinţei ei, iar senzaţia nu fu tocmai una plăcută.

— Ce-ai spus?

— Cred că m-ai înţeles de prima oară, domnule Rourke, şopti Phoebe. Era mai puţin sigură de reacţia lui de cât fusese cu câteva clipe în urmă, un pic speriată că n-o mai dorea, că nu va accepta copilul pe

care îl făcuseră împreună. Vei fi tătic, probabil pe la mijlocul lui martie.

— Dumnezeule, suspină el, iar Phoebe îşi dori să arate şi un alt fel de emoţie în afara surprizei – fericire sau tristeţe, furie sau regret. *Orice.*

— Bătrâna spune că va fi băiat. L-a botezat deja John Alexander Rourke – după tatăl tău, firește. Şi după Alex.

Preţ de o clipă, îngrozitor de lungă, Duncan se mulţumi doar să o privească în ochi. Apoi, tocmai când Phoebe fu gata să-şi piardă orice speranţă, o strânse tare în braţe de parcă s-ar fi aşteptat să o ia cineva de lângă el.

— Numai Bătrâna e capabilă să afle despre copilul meu înaintea mea, şopti el în urechea lui Phoebe. Pentru numele lui Dumnezeu – de ce nu mi-ai spus?

— Mereu a apărut câte ceva, îl tachină ea.

Duncan râse, iar sunetul fu mai plăcut ca orice muzică, mai liniştitor ca orice veste bună.

— Un copil, repeta el. Dar în timp ce o ţinea în braţe o parte din fericire păru să se scurgă din el. Ce fel de bărbat va ajunge copilul nostru, întrebă el, având ca tată un proscris ca mine?

— Nu va avea ca tată un proscris, Duncan, rosti Phoebe ghemuindu-se la pieptul lui şi cuprinzându-l cu braţele. Tatăl lui va fi un erou – un bărbat care l-a ajutat să crească într-o ţară liberă.

Duncan îşi înfipse degetele mâinii drepte în părul ei aşa cum o făcuse puţin mai devreme din pasiune, deşi de data asta motivul era cu totul diferit. Încet, oprindu-se în fiecare clipă ca să-şi recapete stăpânirea de sine, îi povesti că tatăl şi fratele său refuzaseră să fie eliberaţi, că preferaseră să rişte spânzurătoarea, că văzuse o stafie în ochii lui John Rourke şi ştia că nu va

mai trăi mult.

Phoebe ascultă – îl adusese totuşi pe Duncan în acest moment crucial al dezvăluirilor prin baia făcută, cuvintele mângâitoare, actul iubirii şi tandreţea care îi urmase. Acum îl va asculta doar ţinându-l în braţele ei, iar el îi va povesti lucruri care erau atât importante, cât şi neînsemnate. Cât timp el vorbi, Phoebe îi luă mâna dreaptă şi o puse pe burta ei ca să-i amintească de viaţa care creştea sub palma lui.

Capitolul 14

Apropierea de care Duncan şi Phoebe se bucurară în noaptea aceea nu fu menită să dureze. Înainte de răsăritul soarelui Duncan se sculă spălându-se şi îmbrăcându-se în tăcere în întunericul ultimei ore dinaintea zorilor. Phoebe sesizându-i reticenţa, cunoscându-i gândurile aproape la fel de bine ca pe ale ei, se prefăcu că doarme.

După ce plecă fără să-i sărute fruntea sau să murmure un rămas-bun, aşa cum făcea întotdeauna, izbucni în plâns. Noaptea trecută Duncan îşi deschisese sufletul în faţa ei, dar acum se retrăsese iar în lumea regretelor. Phoebe ştia că trecea prin proverbiala agonie a celor blestemaţi, azvârlit parcă într-un fel de iad medieval. Tatăl şi fratele său erau prizonierii unui guvern căruia el i se opunea, iar căminul la care sperase să se întoarcă într-o zi se afla în mâinile inamicului. Disperarea îi era copleşitoare, şi oricât ar fi fost el de puternic, Phoebe nu era convinsă că îşi va reveni. Fiinţele umane îşi au limitele lor, chiar şi cele deosebite ca Duncan.

Aşteptă, plutind între realitate şi un somn adânc,

împovărat de coşmaruri, până ce soarele umplu cabina de o lumină aurie. Apoi se sculă, se spălă, scoase nişte haine din cufărul de la capătul patului şi se îmbrăcă. Se opri să bată la uşa Phillippei, dar nu primi niciun răspuns, iar când Phoebe ajunse pe puntea plină de activitate, o găsi pe cumnata ei stând la proră şi privind spre valuri ca fermecată.

Phoebe urcă treptele până ajunse lângă ea.

— Bună dimineaţa.

Phillippa îndreptă spre ea acel devastator zâmbet Rourke, alungând orice îndoială că fata ar fi regretat plecarea de acasă. Nu părea să aibă îndoielile lui Duncan privind viitorul tatălui şi fratelui ei, sau al plantaţiei, dar Phillippa era foarte tânără. În scurta ei experienţă de viaţă lucrurile ajunseseră mereu să se rezolve – balaurii fuseseră răpuşi, castelele cucerite, prinţesele salvate din ghearele vrăjitoarelor rele.

— Credeam c-o să dormi toată ziua, o certă Phillippa. N-am cu cine să stau de vorbă – bărbaţii sunt prea ocupaţi, iar Duncan e într-una din zilele lui cu toane.

— Îşi face griji pentru tatăl şi fratele tău, spuse Phoebe fără ranchiună.

Surâsul se şterse de pe chipul tinerei, iar Phillippa dădu încet din cap.

— Da, spuse ea. Şi eu îmi fac. Expresia feţei i se lumină din nou, dar efortul era vizibil. Ce oameni curajoşi şi puternici erau cei din neamul Rourke. Tata şi Lucas vor fi eliberaţi, spuse ea cu hotărâre. În fond n-au făcut nimic, iar incidentul acela de la petrecere a fost un şiretlic al maiorului Stone, o încercare de a-l sili pe Duncan să se predea. La ora asta maiorul trebuie să-şi fi dat seama că a greşit şi bănuiesc că e foarte ruşinat de ce a făcut.

Situaţia era percepută de Phoebe, ca de altfel şi

de Duncan, în termeni cu mult mai puţin optimişti. Basil Stone nu era un monstru, iar afecţiunea sa pentru familia Rourke, cu excepţia lui Duncan, fireşte, fusese evidentă. Dar era în primul rând un soldat al regelui şi îşi făcuse datoria aşa cum crezuse de cuviinţă. Faptul că Duncan scăpase de la Troia probabil va complica lucrurile pentru cei rămaşi acolo.

— Sper să ai dreptate, spuse Phoebe. Îi era greaţă, se simţea deznădăjduită şi slăbită. Nu voia altceva decât să se întoarcă în cabina căpitanului, să se vâre în pat şi să se facă ghem, dar îşi refuză acest lux îndoielnic. De dragul copilului, pentru binele ei şi al lui Duncan va pune pe mai departe un picior înaintea celuilalt, va continua să se mişte sperând şi crezând. Iar până la urmă totul va fi bine.

Te rog Dumnezeule.

Phoebe şi Phillippa coborâră în bucătărie unde luară micul dejun şi stătură de vorbă. Phoebe îi povesti cumnatei ei despre Insula Paradisului, despre Bătrâna şi casa minunată cu multe încăperi dând spre mare, şi pomeni chiar şi despre copilul care urma să se nască la începutul primăverii.

În după-amiaza aceea norii aducători de furtună întunecară cerul, iar apele calme, albăstrui, se învolburară, devenind de culoarea cărbunelui. Phillippa se făcu verde la faţă, dar rămase pe punte, străduindu-se să ajute marinarii să pregătească nava. De-a lungul zilelor lungi care urmară, Phoebe simţi cum i se trezeşte respectul pentru Phillippa. Fata era naivă, dar la fel de îndrăzneaţă şi curajoasă ca oricare alt membru al familiei ei, şi era dotată cu o inteligenţă formidabilă.

În cele din urmă ajunseră la Insula Paradisului şi coborâră ancora în golful natural situat mai jos de casă. Phoebe îşi aminti, nu fără regret, că în secolul

douăzeci locul ăsta va fi dominat de mai multe clădiri cu apartamente, înlocuind vegetaţia tropicală care creştea pe coline, alungând păsările cu penajul lor frumos înălţându-se acum spre cer ca un curcubeu viu. Recifurile de coral vor fi distruse, ca înotul şi plimbările cu barca să devină accesibile, silind peştii cu solzi în sclipiri ţipătoare de neon să plece în alte părţi.

Phoebe ar fi vrut să oprească viitorul şi să păstreze Insula Paradisului în secret pentru restul lumii.

Duncan vâsli în tăcere ducându-şi la mal sora şi cumnata, lăsând echipajul să se îngrijească de *Francesca.* Phoebe se mulţumi să-l observe, cugetând în sinea ei la misterele căsătoriei. În fiecare noapte, când se aflaseră în sfârşit singuri în cabina cufundată în beznă, Duncan se întorsese spre ea, dăruind şi primind consolare în îmbrăţişarea ei, iar actul iubirii fusese la fel de sălbatic şi minunat ca întotdeauna.

Doar că acum nu mai exista intimitate, nu mai exista o unire a sufletelor. Cu toate că suferea, nu voia să-i împărtăşească lui Phoebe emoţiile lui, nu mai coborâse garda niciodată ca să-i arate calea interioară spre inima lui.

Phoebe era disperată, dar simţea în acelaşi timp împunsătura trădării. Duncan avusese încredere în ea în acea primă noapte, dar după aceea, din motive pe care nu reuşise să le descopere, o închisese pe dinafară.

Dacă Phillippa observase cumva tensiunea dintre fratele şi cumnata ei, şi trebuie să o fi observat pentru că era o fată isteaţă, nu lăsă să se vadă nimic. Sporovăi neîncetat, iar când ajunseră la mal îşi scoase pantofii şi păşi peste marginea bărcii mergând veselă prin apă până pe plajă.

Fericirea fetei o făcu pe Phoebe să zâmbească

fără voia ei, în ciuda propriilor sentimente de deznădejde. Duncan însă lăsă barca să intre pe nisipul alb, sări afară, se duse după Phillippa, îi apucă mâna şi practic o târî până la mal.

— Să nu mai faci niciodată aşa ceva, mârâi el, dominând-o cu înălţimea sa, punându-şi mâinile în şolduri. Apele astea sunt pline de rechini şi de ţipari veninoşi.

Phoebe coborî cu grijă din barcă bucuroasă să simtă din nou pământul sub tălpi, dar furioasă pe soţul ei.

— Duncan, începu ea să protesteze.

Dar se părea că Phillippa nu avea nevoie de nimeni să o apere. Se ocupă de problemă cu aplombul specific neamului Rourke. Îşi ridică amândouă mâinile şi izbi cu palmele în pieptul lui Duncan, mai să-l răstoarne.

— Nu-ţi permit să mă tragi aşa şi să ţipi la mine! strigă ea. Şi nu văd cum un rechin sau un şarpe veninos ar putea fi mai periculos ca tine!

Phoebe o aplaudă şi se alese cu o privire feroce din partea soţului ei.

— Nu te băga! se răsti el. Apoi se întoarse spre Phillippa pregătit să-i facă cu degetul şi să-şi continue lecţia de bună purtare.

Dar Phillippa nu era dispusă să-l asculte: plecă de lângă el ridicându-şi fustele şi păşind cu picioarele goale pe nisipul fierbinte şi fin.

— Ai de gând să-l laşi să te trateze aşa? întrebă ea uitându-se înapoi spre Phoebe şi mijind ochii din cauza soarelui puternic.

— Aşa cum? întrebă Duncan indignat înainte ca Phoebe să aibă posibilitatea să dea vreun răspuns. Surioara mea scumpă, fii bună şi împărtăşeşte-mi din marea ta experienţă de viaţă. Cum anume îmi tratez

nevasta?

Phoebe păşi între ei sperând să pună capăt certei înainte să fi speriat întreaga suflare de animale şi păsări din regiune.

— Duncan, spuse ea calmă, te faci de râs. Phillippa, eşti sora pe care mi-am dorit-o toată viaţa, dar nu-ţi voi permite să te bagi în căsătoria mea. M-aţi înţeles sau trebuie să vă lovesc cap în cap?

Urmă o tăcere scurtă încărcată de prevestiri cumplite, apoi Duncan se încruntă şi plecă cu paşi mari şi repezi de pe plajă, iar Phillippa se linişti, coborându-şi umerii şi plecându-şi ochii. După o privire spăşită în direcţia lui Phoebe îşi luă pantofii din barcă, şi îi încălţă ţopăind de pe un picior pe altul.

— Îmi pare rău, Phoebe, spuse ea rămasă fără suflare după atâtea salturi pe loc, uitându-se după Duncan care se făcuse nevăzut printre copaci. Încercam doar să te ajut.

Phoebe o luă de braţ şi zâmbi.

— Ştiu, spuse ea cu blândeţe. Duncan trece printr-o fază care într-o zi se va numi noaptea neagră a sufletului, continuă ea conducând-o pe Phillippa spre poteca îngustă care urma să le scoată în cele din urmă la casă. Va trece peste momentul ăsta, sunt sigură, fiind de felul lui un tip destul de rezistent. Între timp va trebui să-l lăsăm în pace ca să se lămurească singur.

Phillippa arăta foarte tânără şi foarte vulnerabilă cu fustele ude, nasul ars de soare şi ochii plini de lacrimi.

— Va fi foarte greu, spuse ea.

— Da, o aprobă Phoebe cu un suspin. Ştiu.

Apoi porniră spre casă unde fură întâmpinate cu mare bucurie de Bătrână care le îmbrăţişă pe amândouă şi le duse înăuntru ca să fie hrănite, apoi le pregăti baia, le dădu haine curate şi se agită cât mai

mult în jurul lor.

— Pari încântată că Phillippa e aici, îi spuse Phoebe la câteva ore după întoarcerea pe insulă pe când se afla în patul mare din dormitor trezită după un lung somn de după-amiază extrem de necesar. Bătrâna îi aduse o limonadă făcută din apă de la izvor, lămâi şi zahăr de pe insulă şi o tavă cu sandviciuri mici. Bănuiesc că ne-ai anticipat sosirea uitându-te în globul de cristal, nu?

Bătrâna făcu faţă tachinărilor lui Phoebe cu obişnuita ei bună dispoziţie.

— E un loc bun pentru domnişoara Phillippa, spuse ea. E nevoie de ea aici.

Phoebe oftă. Se aşeză într-un scaun de lângă uşile terasei uitându-se la valuri şi ciugulind din mâncarea pregătită de Bătrâna,

— Presupun c-ai observat supărarea lui Duncan, spuse ea. În preajma lui se prefăcuse mereu fără să-l lase să vadă cât o durea atitudinea lui distantă, dar în prezenţa prietenei ei se putea relaxa, coborând garda.

Bătrâna scotea şi scutura hainele din cufărul lui Phoebe, aduse de la bordul corăbiei cât timp ea dormise.

— E ceva în aer, recunoscu ea, marea şi vântul stau gata să se certe. Vom avea necazuri.

Phoebe luă o înghiţitură de limonadă. Nu-i era foame iar dacă n-ar fi existat copilul nici nu s-ar fi atins de mâncare.

— Da, încuviinţă. Vom avea necazuri, nici vorbă. Apropo, ce mai face Alex?

Bătrâna examină o rochie, se încruntă, apoi o aruncă la o parte.

— Se autocompătimeşte cea mai mare parte a timpului, pufni ea. Băiatul ăla are nevoie de o bătaie bună.

Phoebe fu şocată.

— Nu se poate să vorbeşti serios, spuse ea. Nu şi-ar fi imaginat niciodată că Bătrâna cu gesturile ei calme şi vorbele pline de mister ar fi fost o adeptă a violenţei. Crezi că cineva ar trebui să-l lovească pe Alex?

— Trebuie pus la punct. Are nevoie să fie trezit la realitate. Bătrâna se opri o clipă din sortarea hainelor, rămase complet nemişcată, privind afară pe fereastră la apa învăluită în mantia strălucitoare a razelor de soare. Cu Alex şansele sunt egale.

Phoebe se cutremură străbătută de un fior de frig.

— Ce vrei să spui? întrebă ea punând paharul pe o măsuţă şi ridicându-se repede ca să traverseze încăperea, oprindu-se în faţa Bătrânei. Ai văzut ceva? întrebă ea cu o şoaptă neliniştită. Ceva în legătură cu Alex?

Bătrâna nu se grăbi să privească în ochii lui Phoebe. Iar când o făcu pe chipul ei se citea compasiune şi tristeţe.

— S-ar putea să-şi revină, spuse ea. Câtă vreme un trup respiră există întotdeauna speranţă. Dar e la mare strâmtoare şi s-a retras într-un loc unde nici măcar stăpânul Duncan nu-l mai ajunge.

— Nu putem face nimic? se rugă Phoebe.

Bătrâna zâmbi trist şi mângâie obrazul lui Phoebe.

— N-ar strica să-l rogi pe Dumnezeul tău să trimită un înger, spuse ea. De asta are nevoie Alex acum. De un înger încăpăţânat şi plin de temperament.

Phoebe îşi aminti de Phillippa care era cu siguranţă încăpăţânată şi nu ducea deloc lipsă de temperament. Partea cu îngerul era însă problematică.

*

Phillippa îl găsi pe Alex Maxwell pe una din terasele de jos, cu cârja sprijinită de peretele de lângă scaunul său şi un picior ridicat pe un coş din nuiele. N-o văzu imediat, iar Phillippa avu la dispoziţie câteva clipe în care să-l admire, să-şi amintească de zilele de demult când venise atât de des la Troia. Alex fusese un prieten foarte bun al fraţilor ei, iar Phillippa, pe atunci doar un copil, îl adorase pe Alex şi visase că într-o zi se va mărita cu el. Îl credea cel mai chipeş bărbat pe care îl văzuse vreodată, iar acum când o durea inima pentru suferinţa lui, îşi dădu seama că încă mai ţinea la el. Într-un mod cu totul nou şi foarte tulburător.

Aproape că-i pieri curajul – ea, Phillippa Rourke, cea mai rea fetiţă cu apucături de băieţoi din Carolina de Sud, disperarea mai multor guvernante franţuzoaice şi engleze – dar până la urmă se sili să păşească peste prag şi să vorbească.

— Alex? spuse ea prefăcându-se că nu-l recunoscuse imediat. Prefăcându-se că sufletul nu i se strânsese într-un ghem dureros după prima privire.

El se răsuci spre ea, iar Phillippa văzu cearcănele de la ochi, faţa incredibil de slabă. Însă el nu dădu niciun semn c-ar fi recunoscut-o.

— Sunt Phillippa, spuse ea cu blândeţe, observând abia acum piciorul schilodit. Nu-ţi mai aminteşti de mine?

Vestigiile unui zâmbet vechi se aşternură pe gura cunoscută. Cunoştea buzele acelea din sutele de vise ale adolescenţei. Alex dădu să se ridice, bâjbâind după cârjă, apoi renunţă la efort de parcă ar fi fost izbit dintr-o dată de o înţelegere nouă şi cumva mai profundă a infirmităţii lui.

— Phillippa, spuse el, iar ea văzu cum ceva i se frânge în ochi şi suferi pentru el. Nu te-aş fi recunoscut niciodată.

Phillippa înaintă pe terasă şi luă un scaun aşezându-se lângă el fără să mai aştepte să fie invitată. Departe de a se simţi încrezătoare, îi venea să o ia la fugă şi să se ascundă undeva ca să plângă pentru că Alex – frumosul, elegantul şi fermecătorul Alex – fusese distrus. Era evident că rănile trupului nu erau nimic în comparaţie cu cele ale sufletului.

— M-am schimbat atât de mult? întrebă ea în cele din urmă. Atât încât să nu mă mai recunoşti?

Alex îi aruncă o privire pătrunzătoare, atent la posibila milă din ochii ei, pregătit să o înfrunte. Apoi întoarse capul.

— Erai un drăcuşor împieliţat, replică el, cu mâini murdare, genunchi juliţi şi codiţe de cal. Da, Phillippa, te-ai schimbat – dintr-o maimuţică plină de pistrui într-o femeie foarte frumoasă.

Ceva răsări brusc în inima Phillippei; şi pentru o secundă avu impresia că va exploda. Îşi duse o mână la piept şi respiră adânc de mai multe ori ca să se liniştească.

— Şi tu te-ai schimbat, spuse ea după ce-şi regăsi vocea.

Alex îşi feri privirea, dar Phillippa îl văzu devenind rigid şi ştiu că vorbele ei rostite cu cea mai bună intenţie îl străpunseseră ca o săgeată.

— Da, spuse el în cele din urmă. Sunt altul. Ia povesteşte-mi ce mai face familia mea? Dar a ta?

Phillippei îi venea să plângă şi în acelaşi timp să danseze pe lespezile de piatră ale terasei. Odată ajunsă în Insula Paradisului se aşteptase ca mai devreme sau mai târziu să-l vadă pe Alex – unde era Duncan dădeai de obicei şi peste Alex. Dar nu se

aşteptase la această renaştere chinuitoare a vechilor sentimente, trezirea la viaţă a viselor la care renunţase de mult, odată cu păpuşile şi cărţile de poveşti. Fu cuprinsă de o furie bruscă, pentru că n-o prevenise nimeni că a iubi un bărbat putea durea atât de tare. Se strădui să vorbească normal, pe un ton lipsit de emoţii.

— Tata şi Lucas au fost arestaţi de englezi, spuse ea. Bănuiesc că mama încearcă să le obţină eliberarea, pe căi legale, desigur.

Alex îi acordă întreaga atenţie. Era evident că nu se întâlnise încă cu Duncan, altfel ar fi ştiut totul de la el.

— Şi Duncan i-a părăsit?

— A fost nevoit, replică Phillippa. N-au vrut să fie salvaţi. Tata şi Lucas cred că legea britanică e cea mai potrivită pentru Colonii, că toate problemele actuale vor fi rezolvate cât de curând. Familia ta e bine – i-am văzut pe tatăl şi mama ta la petrecerea noastră.

Alex tăcu un timp privind prin Phillippa de parcă ar fi fost transparentă. Iar atitudinea asta, descoperi Phillippa, fu şi mai cumplită decât momentele când refuzase să-i întâlnească ochii şi îşi îndreptase întreaga atenţie spre mare.

— Duncan trebuie că e înnebunit, murmură el într-un sfârşit.

— E de-a dreptul enervant, fu de acord Phillippa. Phoebe o avertizase să nu-şi bage nasul, ceea ce însemna să-şi păstreze părerile pentru ea, sau cel puţin să facă acest efort când se afla în preajma fratelui şi cumnatei ei. Dar cu siguranţă că i se va putea confesa lui Alex, prinţul ei secret, care o salvase de nenumăraţi dragoni, vrăjitoare şi spirite ale răului.

— Pe măsură ce timpul va trece va deveni tot mai imposibil, prezise Alex. În tonul lui se simţea un fel de afecţiune băţoasă; o parte din furia lui, îşi dădu

seama Phillippa, izvora din incapacitatea de a lupta alături de Duncan, de a-şi ajuta prietenul într-un moment dificil. Ce mai face frumoasa Phoebe? E vie şi nevătămată?

Phillippa putea să-i dea măcar o veste bună. Îi zâmbi.

— Phoebe va fi mamă, mărturisi ea roşind. După opiniile şirului lung de guvernante duse la exasperare, era inadmisibil să vorbeşti despre acest gen de lucruri în compania unui bărbat, dar cel de lângă ea era Alex. Îi putea spune orice. Şi cred că e foarte fericită.

Urmă o altă pauză, plină de subînţelesuri pe care Phillippa nu reuşi să le priceapă.

— Şi Duncan? Alex vorbi pe un ton aspru, aproape tăios. Cum a primit această veste importantă?

Phillippa şovăi.

— Cred că se teme să fie încântat, spuse ea. În plus, are o mulţime de alte probleme pe cap.

Alex se mulţumi să dea uşor din cap, iar Phillippa nu mai avu cum să ştie dacă discuţia ar fi progresat pentru că Duncan strică totul, aşa cum au obiceiul să facă fraţii mai mari. Nu trebui decât să apară pe terasă, stând acolo ca un nor de furtună în forma unei siluete de om.

— Du-te să iei cina, Phillippa, spuse el.

Phillippa îşi ţinu gura de dragul lui Phoebe şi intră în casă. Se consolă cu gândul că nu dădea de fapt ascultare poruncilor fratelui ei băgăcios ci că de fapt îi era chiar foame. Ce tupeu pe Duncan, reflectă ea furioasă, să-l numească tocmai el pe rege tiran.

*

Alex arăta mai slab, mai pierdut, un bărbat al regretelor care depusese deja armele. La vederea

prietenului său descurajarea lui Duncan se accentuă, şi acesta fu motivul tonului aspru folosit cu Phillippa. Îşi promise că o va căuta mai târziu şi îşi va cere iertare.

— Aud că vei deveni tată, spuse Alex, fără să se uite la Duncan. După plecarea Phillipei luase un pahar de pe masa de lângă scaun şi îl umpluse cu lichidul dintr-o carafă. Rom, explică el fără să fi fost necesar. Blestemul tuturor piraţilor.

— Beau şi eu, replică Duncan, iar Alex îi făcu pe plac umplând un al doilea pahar şi întinzându-l prietenului său.

— Sărbătorim, se interesă Alex, sau ne plângem de milă?

— Timpul ne-o va spune, replică Duncan. Ridică paharul cu toate că Alex nu se uită la el şi îl dădu pe gât dintr-o singură înghiţitură. Ochii i se umeziră, gâtul îl arse şi se întrebă, aşa, într-o doară, când se transformase într-o băbuţă care nu mai rezista la o gură de rom bun, de contrabandă. Cum te mai simţi, prietene? De parcă n-aş şti.

— Putrezesc, de la suflet încolo, ca un fruct căzut din pom, răspunse Alex. Lipsa oricărei emoţii din vocea lui arăta că credea în această analogie sumbră.

Duncan îşi umplu din nou paharul şi se duse la marginea terasei privind spre mare. De obicei priveliştea îl făcea să renască, dându-i forţă, dar în noaptea aceea nu reprezenta decât o întindere de apă, fără vreo importanţă deosebită, ceva ce era acolo.

— Situaţia s-ar putea ameliora, spuse el imediat, dacă te-ai ridica de pe fundul ăla puturos şi te-ai face cât de cât folositor.

— Ce cuvinte severe, replică Alex cu un glas lipsit de viaţă.

Duncan ar fi preferat ca prietenul său să arunce cu paharul în el, să-l înjure zdravăn sau să-i tragă un

pumn, aşa cum ar fi făcut pe vremuri. Dar nu se întâmplă nimic din toate astea pentru că dorinţa de luptă dispăruse cu totul din Alex. Murise în ziua în care o muschetă engleză îi spulberase genunchiul; ce vedea Duncan, ce vedeau toţi ceilalţi era doar cadavrul lui. Mişcându-se din reflex, purtat de amintirile nervilor ca un pui cu capul tăiat, zvârcolindu-se pe butuc.

— Dumnezeule, Alex, mormăi Duncan, ţi-ai ales un moment al naibii de prost ca să cedezi.

— Ştiu, spuse Alex. Ruşinea din vocea lui îl izbi pe Duncan între umeri ca o măciucă. Sunt distrus. Duncan auzi clinchetul sticlei când Alex îşi turnă încă un pahar de rom. Se pare că nu pot să-mi revin la vechea formă.

Duncan termină de băut ce avea în pahar. Va mai bea unul, apoi încă unul, dar singur, în biroul său, având drept companie doar clavecinul. Ar fi preferat să se ducă la Phoebe, să plângă în braţele ei, să se descarce în trupul ei mic şi atât de primitor, dar ca şi Alex, se ruşină. Îi mai permisese odată să-i vadă slăbiciunea – şi câtă mângâiere găsise în acele clipe – dar nu-şi putea permite să o facă din nou. În ciuda tandreţii la care se aşteptau, femeile apreciau forţa unui bărbat, nu fragilitatea lui. Dacă i-ar fi arătat din nou acea parte din el, Phoebe ar fi încetat poate să-l mai iubească, iar dacă se va ajunge aici, viaţa lui nu va mai avea niciun sens.

Cât era de ipocrit, îşi zise Duncan cu amărăciune. Nu putea admite în faţa lui Phoebe că o iubea, nici măcar acum, dar se temea, mai mult decât orice altceva, că-i va pierde afecţiunea. Biciul, ştreangul călăului, judecata oamenilor, nimic nu-l înspăimânta atât de mult. Dar o femeie mărunţică îi ţinea în mâini inima, întreaga fiinţă şi stătea în puterea ei să i-o zdrobească ca pe un bulgăre de ţărână.

— Suntem o pereche demnă de milă, îi spuse el lui Alex. Poate lumea ar fi mai fericită dacă ne-am băga singuri în mormânt şi am trage pământul deasupra noastră.

— Ideea îmi surâde, replică Alex vorbind greoi după cele câteva pahare de rom date pe gât. Tu pe de o parte – se opri să râgâie – vei fi tătic. Nu mai ai de ales, prietene, va trebui să te maturizezi, gata cu libertatea, gata cu joaca de-a piraţii.

— Şi tu, Alex? întrebă Duncan răsucindu-se spre el şi trântind paharul de masă. Când îţi vei scoate degetul din gură şi te vei purta ca un bărbat?

Alex nu-i dădu niciun răspuns.

*

Phoebe zăcea trează şi singură în patul mare din dormitor cu mult după lăsarea întunericului şi a tăcerii care cuprinsese casa. Când muzica întrerupse liniştea ciudată nu ştiu dacă să se simtă uşurată sau îndurerată. Ascultă interpretarea furioasă, încrâncenată a soţului. Duncan găsise o eliberare pentru durerea sa, faptul în sine era o consolare, dar Phoebe era disperată că nu venise la ea.

Era trează şi câteva ore mai târziu când Duncan intră în camera lor. Deşi lăsase clavecinul în pace era clar că încercase să-şi înece demonii în alcool.

Se dezbrăcă şi se întinse pe pat lângă ea, dar nu o atinse. Cu toate că Phoebe l-ar fi refuzat – să facă dragoste cu un beţivan nu se afla pe lista ei de priorităţi casnice – o deranjă totuşi că nici nu încercase măcar.

Bănuia că treaba asta o făcea la fel de ţicnită ca el.

*

Trecură mai multe zile însorite şi lipsite de evenimente, urmate rapid de săptămâni însorite şi lipsite de evenimente. Phoebe începu să se îngraşe şi să verse prompt la ora opt în fiecare dimineaţă. Dacă mai avusese îndoieli în privinţa sarcinii acestea dispărură odată cu talia subţire. Duncan era la fel de necomunicativ ca întotdeauna, plecat toată ziua, zdrăngănind la clavecin toată noaptea, aruncând precum Zeus tunete din vârfurile degetelor. Încerca uneori să bea până cădea lat, reuşind în mod admirabil, dar cu alte ocazii venea treaz la Phoebe şi îi cerea să-l ia înăuntrul ei, iar ea nu-l refuza niciodată. Iubirea lor era la fel de furtunoasă şi sălbatică, cel puţin din punct de vedere fizic. Cât priveşte sentimentele, Phoebe avea senzaţia că fusese abandonată şi nu mai era iubită.

Starea lui Alex se înrăutăţea cu fiecare zi în ciuda vizitelor regulate făcute atât de Phoebe cât şi de Phillippa. Phoebe nu putea pătrunde până în acel loc tainic în care el se ascunsese, nu putea nici Duncan, dar Phillippa reuşea deseori să-l înfurie atât de tare că Alex arunca după ea cu ce apuca, strigând cât îl ţinea gura „lasă-mă dracului în pace”. Izbucnirile astea păreau să o încurajeze pe Phillippa să-l tortureze în continuare.

Apoi în Insula Paradisului sosiră câţiva din oamenii lui Duncan, lăsaţi să urmărească desfăşurarea lucrurilor din Carolina de Sud, iar aceştia o aduseră cu ei pe Margaret Rourke.

Apropiindu-se de casa lui Duncan, mama sa fu imaginea demnităţii şi graţiei. Fiul mai mic al lui Margaret o aşteptă pe verandă – Phoebe şi Phillippa îi supravegheau de la fereastră.

Duncan nu se mişcă să o îmbrăţişeze; din câte îşi dădea seama Phoebe, stând nu tocmai comod la postul ei de observaţie – nici măcar nu zâmbi. Ştia, şi spera că o ştia şi Margaret că ruşinea era cea care îl împiedica să o întâmpine aşa cum trebuia, nu lipsa afecţiunii.

— Ce veşti îmi aduci? întrebă el. Phoebe şi Phillippa întinseră gâturile ca să audă mai bine.

Margaret stătea dreaptă şi mândră în faţa lui. În ciuda căldurii apăsătoare de pe insule, purta peste haine o pelerină cu glugă.

— Am avut o călătorie destul de plăcută, spuse ea când el omise să se intereseze. Dar sunt obosită.

Duncan coborî treptele foarte încet, iar ceva din umerii lui laţi, dar căzuţi atinse o coardă în inima lui Phoebe. Ea şi Phillippa o zbughiră spre uşa de la intrare, rămasă deschisă, să nu scape nimic din ce-ar fi urmat. Dar când ajunseră la destinaţie, Duncan îşi îmbrăţişase deja mama, iar acum îi dădea drumul.

— N-ar fi trebuit să vii aici, spuse el, întorcându-se să o conducă în casă. Se încruntă dând cu ochii de sora şi soţia lui aflate în pragul uşii şi trăgând cu urechea fără jenă. În zilele astea mările sunt periculoase.

Phoebe rămase pe loc, apucându-se de tocul uşii, dar Phillippa alergă şi se aruncă în braţele mamei ei.

— Mamă, strigă copila-femeie. E îngrozitor! Alex e aici, a fost împuşcat şi nu ne lasă să-l ajutăm să se facă bine…

Margaret îşi strânse fata în braţe pe veranda lui Duncan, privirea ei trecând întrebătoare de la Phoebe la Duncan. Fiul ei vru să vorbească, apoi scoase un suspin exasperat şi intră în casă, după ce-i aruncă lui Phoebe o privire încărcată de furie. Margaret urcă treptele la braţul fiicei ei şi îşi sărută nora pe obraz.

— Draga şi puternica mea Phoebe, spuse Margaret. Eşti o Rourke la fel de mult ca oricare din noi, şi sunt convinsă că o simţi pe pielea ta.

Phoebe zâmbi trist şi se uită cu tristeţe după soţul ei. Apoi îşi îndreptă întreaga atenţie asupra femeii obosite care venise de departe înfruntând cu curaj multe primejdii.

— Vino înăuntru şi odihneşte-te, spuse ea. Phillippa, du-te te rog şi spune-i Bătrânei să pregătească o cameră şi ceva de mâncare.

— După câte o ştiu eu, spuse Phillippa ceva mai liniştită acum că-şi descărcase sufletul, a făcut-o deja. Dar se grăbi să plece după ce mai strânse o dată mâna mamei sale.

Phoebe îşi conduse soacra în biroul lui Duncan, încăperea cea mai răcoroasă din întreaga casă. Înăuntru se afla soţul ei, aşa cum se şi aşteptase, stând la masă cu braţele încrucişate la piept şi având pe chip o expresie indescifrabilă.

Înclină uşor capul spre mama şi soţia sa când acestea luară loc, Phoebe pe un scaun, după ce Margaret se lăsase să cadă pe pernele unui fotoliu. Phoebe bănuia că voia să fie un fel de împăcare, dar o încerca senzaţia neplăcută că fusese apucată de umeri şi alungată din calea lui. Atât la propriu, cât şi la figurat.

O invită pe Margaret să vorbească cu un gest pe care unii l-ar fi putut considera insolent, fără să poată explica de ce.

Margaret tresări uşor, de parcă ar fi lovit-o, apoi îşi ridică bărbia şi îşi împreună în poală mâinile elegante cu degete lungi, mobile, ca ale lui Duncan.

— Troia a fost confiscată de Coroană, spuse ea, iar nota uşor sfidătoare din vocea ei era singura indicaţie a furiei care trebuie să fi fost imensă. Tatăl

tău şi Lucas sunt duşi la Londra ca să fie judecaţi şi aruncaţi fără îndoială la închisoare. Am încercat să apelez la dreptatea magistraţilor şi am dat greş. De aceea am de gând să mă duc în Anglia şi să cer o audienţă la rege. Am vorbit destul de clar, Duncan?

Acesta clocotea de furie, dar rămase calm. Phoebe era conştientă de reacţia lui adevărată numai pentru că îl cunoştea atât de bine şi bănuia că la fel se întâmplase şi cu Margaret.

— Dumnezeule, izbucni Duncan în cele din urmă. Te aştepţi la înţelegere din partea acelui nebun plin de bube? Iar în ceea ce-l priveşte pe tata şi pe Lucas o să ajungă să putrezească în Newgate sau într-o altă gaură împuţită înainte să apuce să fie judecaţi.

— Nu cred că tatăl tău va mai trăi destul ca să ajungă la închisoare, spuse Margaret încet. Phillippa tocmai intrase cu o tavă pe care o scăpă imediat din mâini, încăperea umplându-se de sunetul sticlei sparte. Scoase un ţipăt gâtuit şi fu cât pe ce să cadă şi ea la podea, dar Duncan o prinse în braţe.

Phoebe sări imediat de pe scaunul ei.

— Pune-o aici, spuse ea.

Margaret se ridică de pe fotoliu şi se duse lângă fiica ei, mângâind-o pe frunte.

— Întreabă-te, copilă, îi porunci ea cu blândeţe, cum ar dori tatăl tău să te porţi în aceste momente. Apoi ia o hotărâre, de dragul lui ca şi de al tău.

Phillippa deschise ochii strălucind de lacrimi.

— Oh, mamă, n-o să suport – nu pot.

— Trebuie, spuse Margaret cu o fermitate de neclintit, dar nu era nici urmă de cruzime în atitudinea sau tonul ei. Îşi iubea fiica, aşa cum îşi iubea soţul şi fiii şi era hotărâtă să reziste până la capăt, indiferent ce le-ar fi fost hărăzit. Îşi va păstra între timp stăpânirea de sine şi aştepta acelaşi lucru de la fiecare membru al

familiei.

— Care corabie îi duce în Anglia? întrebă Duncan, asprimea tonului său risipind vraja momentului.

Margaret se întoarse şi se uită semeaţă în ochii fiului ei.

— Se numeşte *Northumberland,* spuse ea. Nu trebuie să încerci s-o capturezi, Duncan. Am venit aici să-ţi cer ajutorul ca să ajung la rege, nu să te pun pe drumuri degeaba.

Duncan nu răspunse. Ieşi din încăpere cu paşi mari, iar câteva minute mai târziu serenitatea insulei fu întreruptă de bătăile puternice ale unui clopot de aramă. Era semnalul pentru echipajul său să se adune pe *Francesca* şi să o pregătească de luptă.

Capitolul 15

Northumberland fu uşor de găsit, acesta fusese şi ţelul căpitanului ei. Dar lucrul la care englezii nu se aşteptaseră, sau aşa spera Duncan, era să dea peste o corabie olandeză de comerţ, pe jumătate distrusă, părând gata să se scufunde. *Francesca,* viaţa sa şi a oamenilor săi, totul depindea de reuşita acestei păcăleli, oricât ar fi fost ea trasă de păr. Ca să urce la bordul lui *Northumberland* trebuia ca nava să fie paralelă cu a lor. Dacă ofiţerii îşi dădeau seama de capcană vor îndrepta tunurile spre corabia deja pe cale de a se scufunda şi o vor trimite pe fundul oceanului cu câteva ghiulele bine ţintite.

Duncan nu se arătă pe punte de teamă să nu fie recunoscut. Beedle se împopoţonase cu un tricorn şi o tunică elegantă cu nasturi lucioşi, iar acum răspundea la salutul englezului. Beedle era un mare actor, se mai

dăduse şi altă dată drept olandez, atunci când situaţia i-o ceruse.

— Vă implorăm să ne ajutaţi, stimate domn, strigă Beedle agitat. Jos, oamenii şi Duncan se pregăteau să cârpească *Francesca* urgent cu bucăţi de catran, dar asta nu se va face decât la porunca lui Duncan şi numai după ce cealaltă corabie va fi cucerită. Se pare că luăm apă, şi avem la bord un echipaj întreg format din oameni prea tineri să moară.

Duncan urmări reacţiile căpitanul englez, un bărbat pe care nu-l recunoştea şi simţi un fior de alarmă. Omul era bănuitor, după cum ar fi fost şi normal, dar în cazul ăsta eşecul nu intra în consideraţie. Duncan putea îndura pierderea corăbiei sale, dacă se va ajunge până acolo, dar echipajul său era cu totul altceva. Însă vieţile tatălui şi fratelui său erau mult mai preţioase. Iar ca lucrurile să stea şi mai prost, bănuia că Phoebe se afla şi ea la bord, cu toate că scotocise personal corabia de la un capăt la celălalt.

Dumnezeule, îşi zise el în gând, închizând ochii pentru o fracţiune de secundă. Soţia lui, copilul lui, fratele, tatăl şi oamenii alături de care luptase până acum. Corabia.

Oricare ar fi fost preţul sacrificiului trebuia să dea roade.

— Arată-ţi echipajul! ceru căpitanul de pe *Northumberland.*

Bărbaţii urcară pe parapet, apucându-se de funii ca să-şi menţină echilibrul, *Francesca* înclinându-şi catargul şi coborând cu botul în apă, scârţâind teribil. Iar Phoebe nu-şi găsi alt moment să apară decât atunci, luptându-se să-şi menţină echilibrul, *alăturându-se* celorlalţi membri ai echipajului rămaşi cu gura căscată. Îşi flutură batista.

— Ajutor! strigă ea, vocea ei vibrând de o notă

convingătoare de isterie. Dacă nu ne salvaţi ne vom îneca cu toţii!

Nimeni n-o va ajuta pe muierea asta, îşi jură Duncan, frica cu gustul amar al fierii urcându-i-se în gât, când îşi va pune el mâinile pe ea. Între timp, spera ca englezii, ca nişte gentlemeni adevăraţi, cavalerismul fiind una din trăsăturile pe care le plăcea să şi le atribuie, să-i dea ascultare, iar *Northumberland* să se apropie de ei.

— Nu vă temeţi, trâmbiţă căpitanul englez, lăsându-se păcălit. Salvarea e pe drum!

Duncan îşi trase spada când nava engleză se apropie de ei. *Francesca* se mai înclină puţin şi văzu mâna lui Phoebe desprinzându-se de parapet. Alunecă înapoi, fluturând sălbatic din mâini, iar Duncan o prinse lipind-o de pieptul lui.

— Ai dat peste nişte necazuri cum nici n-ai visat vreodată, îi şopti el în ureche.

— Ca şi tine, replică ea cu răsuflarea tăiată.

— Găseşte ceva de care să te ţii, îi porunci Duncan şi stai jos până lupta se termină.

— Da, dragul meu, promise Phoebe cu vocea ei cea mai dulce, întorcându-se să se uite la el şi fluturându-şi genele. Trebuie să ştii deja că nici nu-mi trece prin cap să nu-ţi dau ascultare.

Northumberland era lângă ei, nu putea sta s-o strângă de gât. Se mulţumi s-o îmbrăţişeze scurt, apoi se avântă spre parapet.

Lupta fu lungă, sângeroasă, iar englezii se bătură cu curaj. Scântei albastre străbătură aerul. Spada lui Duncan se încleştă cu cea a căpitanului englez, iar de jur împrejur, oamenii lui se luptau cu acea intensitate neobosită, fulgerătoare, care le permisese să supravieţuiască de mai bine de patru ani războiului. La un moment dat, pe când Duncan se uita în jurul lui

căutând-o pe Phoebe, fu atacat de un alt adversar, care îl tăie adânc în umărul drept.

Durerea va veni mai târziu, dacă va mai trăi suficient să o simtă, Duncan o ştia foarte bine. O clipă nu văzu altceva decât fum, sânge şi razele soarelui reflectate de lama săbiilor. Auzi ţipetele oamenilor săi şi ale marinarilor de pe *Northumberland,* apoi scrâşnetul îngrozitor al corăbiei sale cufundându-se în apă.

Phoebe. Rămăsese pe corabia coborând în adâncuri, sau urcase la bordul celei englezeşti strecurându-se printre săbii?

Duncan îşi croi drum pe punte, mânuindu-şi spada, aruncând priviri când în dreapta, când în stânga, căutând disperat după vreo urmă a soţiei lui. Phoebe va face totul ca să supravieţuiască, de dragul copilului lor. De asta era convins, o cunoştea.

Simţi în spatele lui cum *Francesca* se roteşte spre moarte rupându-se ca o parte din el, o extensie a propriului trup. Ud de transpiraţie, înecându-se din cauza fumului acru al tunurilor, a muschetelor şi a încărcăturii cuprinse de flăcări, Duncan făcu singurul lucru posibil – continuă să lupte.

Northumberland era mai mult o navă de comerţ decât una de luptă, iar când bătălia se apropie de sfârşit, sorţii de izbândă fură de partea rebelilor. Odată ce soldaţii aduşi anume să-l aştepte pe Duncan fură înfrânţi, nu mai întâmpină rezistenţă decât din partea membrilor echipajului. Erau marinari, nu războinici, aşa că efortul de a se apăra îi lăsă fără vlagă. Unul câte unul, apoi câte doi sau trei ascultară de glasul raţiunii şi se predară.

Duncan îşi coborî spada şi îşi văzu corabia răsucindu-se pe valuri ca o balenă care se întoarce cu burta în sus. Îl opri pe Beedle şi îi apucă mâneca

zdrenţuită cu o mână plină de sânge.

— Unde e soţia mea? întrebă el cu o voce răguşită.

— Jos, spuse Beetle, aruncând o privire spre carcasa fostei corăbii a lui Duncan. E în siguranţă, nu te teme – s-a dus să-i caute pe tatăl şi fratele tău, să vadă dacă n-au nevoie de ajutor. Hm, ia să ne uităm un pic la tăietura asta de la umăr, dacă reuşim să o vedem de sânge.

Duncan îl împinse la o parte.

— Mai târziu, spuse el, cu toate că Beedle n-ar fi avut cum să-l audă, pentru că Duncan se întorsese deja, pornind spre treptele care duceau jos.

Îi întâlni pe drum pe câţiva din oamenii săi; fiecare încercă să-l oprească, dar fu dat la o parte. Găsi odaia în care erau ţinuţi prizonierii şi rămase în prag îngrozit de duhoarea locului şi orbit temporar de întuneric.

Silueta lui Phoebe, ceva mai rotunjoară acum că purta copilul lor, fu prima pe care o distinse. Vedea că era întreagă, fără pete de sânge, iar uşurarea simţită îl făcu să se clatine. Îi rosti numele cu o voce spartă. Ea se întoarse şi se uită la el, faţa apărându-i în beznă ca un oval palid.

— Aici, Duncan, spuse ea. Vino repede.

El trecu peste alte trupuri întinse pe jos fără să-şi dea seama sau să-i pese dacă erau în viaţă sau nu, ajungând lângă ea. Stătea îngenunchiată pe podea lângă o scândură acoperită cu paie, ţinând în braţe un bătrân. Recunoscându-şi tatăl, Duncan căzu într-un genunchi. Fu doar vag conştient de Lucas aflat lângă el, slab şi murdar.

John Rourke îşi înălţă capul şi îi zâmbi. Avea o mână dusă la piept de parcă şi-ar fi silit inima să bată numai printr-un efort de voinţă.

— Dacă aş fi sănătos, spuse John, jur că m-aş ridica de aici şi ţi-aş trage o bătaie pentru prostia de care ai dat dovadă. N-ai înţeles că ţi se întinde o capcană? Ar fi putut să te omoare, Duncan. Pentru numele lui Dumnezeu, ar fi putut să te omoare.

Lacrimi fierbinţi arseră ochii lui Duncan, iar de data asta nu făcu niciun efort să şi le ascundă. Ar fi fost inutil.

— Ai de gând să zaci acolo şi să mori, îl luă el la rost pe un ton aspru, după toate prin câte am trecut ca să te scap de închisoarea englezilor?

Phoebe se trase puţin la o parte ca Duncan să fie mai aproape de tatăl său. Îl vedea pe Lucas printr-o perdea de lacrimi prăbuşit de cealaltă parte a bătrânului, apăsându-şi fruntea de mâna lui. Umerii laţi se mişcau odată cu hohotele de plâns, deşi nu se auzea niciun sunet.

— Mi-a venit vremea să mor, replică John încet, abia mai reuşind să rostească cuvintele. Bănuiesc c-aş fi făcut-o oricum. Circumstanţele nu mai contează.

— Rămâi cu noi, îngăimă Duncan. Simţi pe spate mâna lui Phoebe, un contrapunct la durerea provocată de rana de la umăr şi fu uluit să descopere ce alinare îi putea aduce o simplă mângâiere. Sunt doctori…

Tatăl lui scoase un suspin lung, cutremurător – poate chiar un pic amuzat – apoi îşi clătină capul.

— Sunt prea obosit, spuse el. Nu-ţi pot acorda această favoare, Duncan. Dar vreau să vă cer ceva, la amândoi.

— Orice, spuse Lucas. Vorbi acum pentru prima oară.

— Să nu uitaţi, când războiul ăsta se va termina – indiferent cine va învinge – că sunteţi fraţi. Vă poruncesc să vă îngrijiţi de mama şi sora voastră, să uitaţi de diferenţele dintre voi odată cu terminarea

luptelor şi să înălţaţi Troia din cenuşă. Trebuie păstrată pentru acei Rourke care vor veni în urma noastră.

Duncan şi Lucas se uitară unul la altul pe deasupra trupului fragil, pe moarte al tatălui lor. Nu era nevoie să-şi vorbească; fuseseră întotdeauna foarte apropiaţi şi chiar dacă se certaseră deseori, ba chiar se mai bătuseră, se iubeau foarte mult. Dragostea dintre ei nu fusese niciodată pusă la îndoială.

— Phoebe? John se uită în jur după nora lui.

— Sunt aici, spuse ea cu blândeţe, trăgându-se mai aproape ca să o poată vedea.

Bătrânul îi zâmbi, iar Phoebe îi mângâie capul cu o mână mânjită de funingine.

— O vei consola pe Margaret, nu-i aşa? întrebă el. Şi pe Phillippa? Şi pe bruta asta mare de fiu al meu?

— Da, promise ea. Se uită cu tandreţe la Duncan apoi se aplecă şi îi şopti socrului ei. Vom avea un copil în martie. Îl vom numi John Alexander Rourke.

Faţa cenuşie a lui John se făcu şi mai transparentă; părea să aştepte moartea, să vadă lucruri pe care Phoebe, Lucas sau Duncan nu le puteau vedea.

— John Alexander Rourke, rosti el, făcând din nume o binecuvântare.

Apoi John Rourke închise ochii, mai oftă o dată şi dispăru din lumea celor vii.

Lucas se îndoi din mijloc, plângând fără ca vreun sunet să-i iasă pe buze, lăsându-şi fruntea pe pieptul tatălui său, iar Duncan orbit aproape de durere puse o mână pe spatele fratelui său, oferindu-i singura mângâiere de care era în stare. Nu-şi dădu seama cât timp rămaseră aşa – zece minute? O oră? Apoi sosi Beedle însoţit de câţiva din oamenii lui Duncan şi îl luară pe Lucas.

Şi numai atunci îşi dădu seama Duncan că ceilalţi prizonieri, probabil toţi rebeli în drum spre închisorile din Anglia, fuseseră scoşi afară.

Phoebe îşi puse palmele reci, murdare, pe obrajii lui.

— Vino cu mine, îi porunci ea încet. Nu mai poţi face nimic şi eşti rănit. Am de gând să-mi ţin promisiunea făcută tatălui tău şi o să mă îngrijesc de tine.

Duncan bănuia că se află într-o stare uşoară de şoc. Se ridică stângaci în picioare – rana de la umăr îi bătea în acelaşi ritm cu inima, iar durerea era ca atingerea unui fier înroşit. Comparată însă cu suferinţa provocată de moartea tatălui său nu era decât o mică neplăcere.

Îl duse într-o încăpere plină cu mese lungi. Peste tot erau întinşi bărbaţi răniţi, gemând şi sângerând, îngrijiţi de prizonierii eliberaţi şi în unele cazuri chiar de cei care îi răniseră. Aici se afla şi Lucas, arătând distrus dar întreg, şi o ajută pe Phoebe să-l pună pe Duncan pe unul din paturile improvizate.

Durerea crescu în intensitate, zgâriindu-l ca nişte gheare, gata parcă să-i smulgă carnea de pe oase. Iar tatăl său, bărbatul despre care crezuse că va trăi pentru totdeauna, era mort.

Lucas rupse cămaşa lui Duncan în vreme ce Phoebe se uită la rană.

— Arată groaznic, spuse ea.

Duncan izbucni în râs fără să vrea.

— O observaţie teribil de corectă, doamnă Rourke, spuse el. Vreau whisky. Acum.

— Foarte rău, spuse Phoebe. *Francesca e* pe fundul oceanului şi după câte am reuşit să aflăm până acum căpitanul şi echipajul de pe *Northumberland* nu erau băutori.

— Ce vom face? întrebă Lucas. Arăta el însuşi ca un mort, murdar şi ameţit de parcă numai ce-ar fi ieşit din ţărână ca să întrebe ce era cu bocetele astea.

— Curăţăm rana cât mai bine, apoi o coasem.

— Ştii cum s-o faci?

— Am văzut odată într-un film, spuse Phoebe cu o alarmantă încredere în sine.

Lucas deschise gura, dar fu oprit de mâna lui Duncan care i se puse pe burtă.

— Nu te deranja s-o întrebi ce e un „film", îi spuse Duncan fratelui său. Nu vei înţelege răspunsul.

— Taci din gură, spuse Phoebe. Trebuie să mă concentrez.

Iar atunci Duncan leşină, acesta fiind un lucru înţelept din partea lui.

*

Phoebe i se alătură lui Beedle pe puntea corăbiei. Soarele apunea, iar cinci bărci pluteau pe apele roz şi portocalii, stropite cu picături aurii şi roşii. În ele se aflau căpitanul vasului, cu echipajul şi ce mai rămase din trupa de soldaţi în tunici roşii. Aveau apă şi hrană cât să le ajungă până vor fi găsiţi sau vor ajunge la un ţărm. Era de la sine înţeles că prizonierii găsiţi jos alături de Lucas şi tatăl său preferaseră să rămână la bordul corăbiei.

Printre ei se afla un doctor şi doi bărbieri care făcuseră o treabă admirabilă cu peticirea rănilor, inclusiv cu cea a lui Duncan. Coaserea rănii se dovedi totuşi o sarcină mult prea dificilă pentru Phoebe şi fu bucuroasă să-i înmâneze doctorului acul şi aţa.

— Căpitanul mai c-a răsturnat *Francesca* pe dos căutându-te, spuse Beetle cu un zâmbet jucăuş. Tunica îi era prea groasă, acum că lupta se încheiase, iar

butonii de aramă fie că lipseau, fie că erau înroşiţi de sânge. Unde te-ai ascuns, doamnă Rourke?

Phoebe ar fi zâmbit poate dacă John Rourke n-ar fi fost mort, iar Duncan grav rănit, atât la trup, cât şi la minte. Se gândi la cartea pe care o citise despre viaţa lui Duncan, zăcând deschisă pe undeva, departe, în secolul douăzeci şi îşi aminti că se pomenise acolo de rana lui de la umăr.

— Am fost în cală, ghemuită într-un colac de funie. Îmi ţineau companie vreo doi sau trei şobolani.

Beedle le făcu cu mâna marinarilor de pe *Northumberland* iar unul din ei, probabil mai slab de duh, îi răspunse la salut.

— Duncan o să-mi tragă o bătaie bună pentru c-o spun, dar nu-mi pasă, replică el fără să se uite la ea. Mă bucur c-ai fost prin preajmă, doamnă Rourke. Soţul tău avea nevoie de tine, deşi numai Dumnezeu ştie dacă o va recunoaşte vreodată.

— Mulţumesc, şopti Phoebe. Bănuiesc că îndată ce-şi va reveni, domnul Rourke o să-mi ţină o predică lungă de-o să-mi vină să-mi pun mâinile la urechi şi să sar în apă. N-a fost deloc încântat să mă găsească la bordul corăbiei, mai ales astăzi. Se opri, conştientă pentru prima oară de oboseala care o cuprinsese. Acum trebuie să cobor şi să stau lângă soţul meu.

— Cred c-ar prefera dacă te-ai întinde, spuse Beedle plin de bunăvoinţă. Îţi voi găsi un loc unde să te odihneşti şi voi veni să te chem imediat ce căpitanul va avea nevoie de tine.

Phoebe se gândi la copilul lor, aşa cum făcea în fiecare zi, în fiecare oră, în fiecare minut.

— Bine, spuse ea. Mă voi odihni. Îţi mulţumesc, domnule Beedle.

Bărbatul scund şi nu tocmai atrăgător roşi şi îi oferi braţul.

*

Phillippa, Margaret, Bătrâna şi toţi servitorii aşteptau pe plajă cu muschete şi tot felul de alte arme pe care reuşiseră să pună mâna, întâmpinând nu tocmai prietenos intrarea în port a vasului *Northumberland.* Când corabia ajunse destul de aproape ca să-i recunoască pe Phoebe, Lucas şi Beedle, coborâră armele continuând însă să aştepte.

Phoebe sosi la ţărm într-una din bărcile rămase, însoţită de Lucas şi bătrânul doctor Evan Mars aflat în drum spre Anglia ca să fie judecat pentru trădare. Până la capturarea sa fusese doctorul lui George Washington.

Duncan zăcea întins între Phoebe şi doctor, tremurând de febră.

Margaret Rourke nu aşteptă ca barca să ajungă la mal, intră în apă ca să ajungă mai repede la ea.

— Unde e John? întrebă ea mutându-şi privirea de la primul născut la al doilea şi rămânând aţintită asupra acestuia chiar dacă i se adresă celuilalt. Spune-mi, Lucas.

— Tata a murit, replică Lucas calm. Phoebe simţi o mare compasiune pentru el, ca şi pentru Margaret, a cărei faţă arăta că ştiuse adevărul încă înainte de a pune întrebarea. Inima nu i-a mai rezistat.

Margaret se apucă cu mâinile de marginea bărcii, stând în apă până la brâu, fustele plutind în jurul ei. Se uită lung la Duncan, apoi îşi îndreptă privirea spre Phoebe.

— Se va face bine?

— Nu ştiu, replică Phoebe cu toată sinceritatea, şi îşi dori din nou, în timp ce se îndreptau spre casă, Lucas şi doctorul cărându-l pe Duncan, să fi citit până

la capăt afurisita aia de biografie înainte să fi părăsit secolul douăzeci.

*

Duncan fu dus în dormitorul mare unde Phoebe şi Bătrâna îl dezbrăcară şi îi spălară carnea fierbinte cu apă rece. Era ameţit, când treaz când delirând, mai îndărătnic ca niciodată pe parcursul întregii acţiuni, sucindu-se şi zvârcolindu-se, lălăind fragmente din cântece deşuchiate şi strigându-i porunci unui servitor fantomă.

— Dă-mi voie să o chem pe Simone să ne ajute, spuse Bătrâna uitându-se la Phoebe. Abia te mai ţii pe picioare.

— Simone s-a întors? întrebă Phoebe surprinsă şi destul de tulburată de această veste neaşteptată. Când a venit?

— A apărut acum două nopţi. Mi-a spus c-a venit cu cineva din Queen’s Town. Acum n-o mai sâcâi pe Bătrâna cu alte întrebări. Du-te în dormitorul celălalt şi întinde-te pe pat.

Phoebe nu voia să se despartă prea mult de Duncan, dar în ultimele zile se aflase într-o stare de continuă încordare, iar acum era obosită. O neliniştea şi apariţia lui Simone, într-un mod vag, greu de descris. Îşi puse protector mâinile peste burtă.

— Ceva nu e în regulă, spuse ea.

— O mulţime de lucruri nu sunt în regulă, spori Bătrâna tensiunea. Apoi îl acoperi pe Duncan cu un cearşaf de pânză şi traversă încăperea până în pragul uşii. Domnul Alex e gata să-şi pună pistolul la tâmplă. Domnişoara Phillippa e atât de distrusă de moartea tatălui ei că nu ştiu cum o să-şi mai revină. Domnul Lucas şi doamna Margaret au inimile frânte. Casa asta

a ajuns un loc foarte trist.

— Da, fu de acord Phoebe, dar gândurile îi erau îndreptate spre Simone, întrebându-se ce anume o determinase să se întoarcă în Insula Paradisului.

*

A doua zi febra lui Duncan scăzu, iar crizele de delir cedară locul unui somn adânc, odihnitor. În ziua în care urmă, John Rourke fu înmormântat pe o colină din apropierea mării, preotul fiind unul din prizonierii de pe *Northumberland.* La fel ca doctorul Mars, Lucas şi ceilalţi, reverendul Franks fusese condamnat pentru trădare, acuzat că îndemnase la răzvrătire, iar el îşi recunoscuse imediat vina.

La funeralii luă parte Phoebe, precum şi Duncan, deşi era încă foarte slăbit. *Northumberland* fu dusă în largul mării, dar destul de aproape de mal ca să fie văzută de cei care luau parte la înmormântare şi i se dădu foc. Un tribut potrivit pentru John Rourke, îşi zise Phoebe urmărind corabia cuprinsă de flăcări. Cei care o conduseseră pe ultimul drum se întorceau la ţărm în bărci mici.

Alex fu primul care plecă, urca dealul şchiopătând pe cârja sa, refuzând ajutorul oferit de Beedle. În clipa aceea Phoebe ridică privirea spre faţa lui Duncan şi văzu că nu se uita la focul magnific sau la mormântul tatălui său. Îl urmărea pe Alex.

*

— Vei fi alături de noi? îl întrebă Duncan pe Lucas ceva mai târziu în noaptea aceea când el şi Beedle şi alţi câţiva membrii ai echipajului se adunaseră în biroul său. Alex era absent.

Lucas oftă. Chipul îi era umbrit de suferinţă, dar avea forţa înnăscută a celor din neamul Rourke şi se vindeca chiar dacă nu voia.

— Să fiu alături de voi, repetă el. Dar nu mai ai corabie. Ai fi putut, fireşte, să repari *Northumberland,* dacă n-ai fi fost atât de dornic să ne serveşti un spectacol pe cinste.

Duncan luă o gură din coniacul turnat ceva mai devreme în pahar, având mare grijă să evite privirea lui Phoebe. Era însă teribil de conştient de ea, aşa cum stătea lângă foc urmărindu-l cu braţele încrucişate, mintea ei pusă pe rele rotindu-se precum o moară de vânt.

— Cada aia veche? Carcasa unei balene ar fi fost mai uşor de manevrat. În plus, englezii şi-ar fi dat seama imediat că e una din corăbiile lor. Mai luă o gură de coniac asigurându-se că Phoebe vedea cât de mult îi plăcea. E adevărat că avem nevoie de o corabie şi ne vom face rost de una.

— Cum? întrebă Lucas ridicând o sprânceană. Duncan uitase cât putea fi de enervant fratele său odată ce-şi punea în gând să afle toate detaliile.

— Păi, la naiba, replică Duncan exasperat, o să furăm una. Ce-ai crezut, c-o să mă duc cu barca în Charles Town şi-o să fac comandă pentru o corabie rapidă, construită anume pentru piraterie şi trădare.

Lucas sări în picioare.

— N-o să iau parte la niciun furt.

Duncan dădu drumul unui oftat lung, îndurerat.

— Stai jos, replică el. Şi lasă predicile pe seama prietenului nostru, reverendul Franks. Se opri ca să salute preotul printr-o înclinare a capului. Care e hotărârea ta, Lucas?

Fratele mai mare îşi trecu degetele prin părul negru.

— Pentru numele lui Dumnezeu, Duncan, ne-am înmormântat tatăl cu numai şase ore în urmă, iar ţie îţi arde deja să furi corăbii!

— O să-mi plâng tatăl în felul meu, când voi fi singur, spuse Duncan pe un ton calm care conţinea totuşi o notă de avertisment. Mă tem că războiul va continua ca şi cum nu s-ar fi întâmplat nimic. Am de gând să lupt până vom muri sau vom învinge. Deci, Lucas – de care parte eşti?

Lucas şovăi. Un pic prea mult. Duncan se aplecă în scaun trântindu-şi paharul de masă.

— E oare posibil? izbucni el. Cum poţi fi atât de tare de cap, Lucas să rămâi la vechile tale convingeri după ce ne-au luat pământul, te-au aruncat ca pe un trădător la bordul unei corăbii fără măcar să te judece, şi l-au ucis şi pe tata?

Lucas respira adânc şi sacadat. Se făcuse alb la faţă, pielea îi lucea de transpiraţie, dar Duncan îşi cunoştea bine fratele – în ciuda semnelor exterioare, Lucas nu era un fricos. Era doar furios.

— Au fost nişte nedreptăţi, se răsti el întâlnind sfidător privirea lui Duncan. Dar era de aşteptat când un membru al familiei e căutat de lege pentru că vrea să răstoarne un guvern drept.

— Un guvern drept? răcni Duncan. Crezi că e drept să arestezi un bătrân pentru păcatele fiului său? Dumnezeule, Lucas, dacă crezi într-adevăr în aiurelile alea făţarnice, atunci mă tem pentru noi toţi.

— Naiba să te ia, strigă Lucas, sărind în picioare. Pe cine să acuz de moartea tatălui meu – pe rege pentru că vrea să-şi impună legea sau pe tine, Duncan pentru că o încâlci cu atâta râvnă?

În încăpere se lăsă o tăcere apăsătoare, înăbuşind până şi cele mai mici zgomote. Fu întreruptă de Margaret Rourke care li se adresă din pragul uşii.

— Tăceţi amândoi, spuse ea. În rochia neagră de văduvă, arăta mai slabă şi mai fragilă, tenul frumos, fiind albit acum de durere şi de nevoia de a şi-o purta cu demnitate.

Duncan, pretinzi că iubeşti libertatea, dar stăpâna adevărată a inimii tale e aventura, iar în numele ei eşti dispus să rişti totul, inclusiv libertatea pe care pari să o preţuieşti atât de mult. Iar dacă n-ai fi avut o cauză pentru care să te lupţi ai fi devenit într-adevăr pirat. Şi tu, Lucas, ai spus un lucru pe care mulţi bărbaţi nu l-ar putea dispreţui, chiar şi un frate iubitor.

Umerii largi ai lui Lucas coborâră puţin, de parcă mama sa l-ar fi lovit. Duncan se simţea şi el jenat, dar învăţase să-şi ascundă stingherealа.

— Crezi că tata a murit din cauza mea? stărui Duncan cu privirea aţintită dispreţuitor asupra fratelui său.

— Nu ştiu, replică Lucas. Apoi fără să se mai uite la cineva, nici măcar la Duncan, ieşi afară cu paşi mari.

În noaptea aceea nu se mai discută despre furtul unei corăbii.

*

Phillippa stătea cu umerii căzuţi la capătul unei bănci de piatră dintr-un colţ izolat al grădinii şi plângea încetişor. Alex o urmărea de la mică distanţă, dorind să o consoleze, dar neştiind cum, dispreţuindu-se pentru neputinţa sa.

Ea trebuie să fi auzit ceva, sau să-i fi sesizat prezenţa, pentru că deşi Alex rămase ascuns în umbre, tânăra îşi înălţă capul, trase aer pe nas şi îi rosti numele.

El veni spre ea şchiopătând încet şi lipsit de

graţie din cauza cârjei şi a pietrelor alunecoase de pe poteca grădinii. Efortul de a sta drept, de a nu se prăbuşi la picioarele ei, îi umezi de transpiraţie buza de sus.

— Stai un pic lângă mine. Era o rugăminte, nu o poruncă. Îi arătă cu mâna banca.

Alex nu făcu nicio mişcare spre ea.

— Tatăl tău a fost un om bun, rosti el. Ţinând seama de circumstanţe era tot ce se simţea în stare să-i spună.

Lumea devenise pentru el un loc întunecat, primejdios şi nedrept, încărcat de urâţenie şi durere. Adevărul era că-l invidia pe John Rourke. Scăpase de această lume.

Phillippa îşi suflă nasul, faţa fiindu-i luminată de lună. În ciuda ochilor scăldaţi în lacrimi şi a nasului înroşit de plâns era chinuitor de frumoasă, un crin înflorind într-un peisaj dezolant, plin de ruine.

— Da, spuse ea încet. Ca tine.

Alex tresări de parcă l-ar fi străpuns cu o lance.

— Nu, se împotrivi el cu inima zdrobită. John nu era nici pe departe ca mine. Ce vei face acum, Phillippa?

— Să fac? întrebă Phillippa şi văzu că genele dese şi lungi care îi înconjurau ochii erau umede. Cred că un timp voi plânge. Tata îmi va lipsi mereu şi bănuiesc că mă va durea ori de câte ori mă voi gândi la el, dar îmi voi continua viaţa. E ceea ce-ar fi vrut să fac, sunt sigură.

Alex reuşi să vorbească abia după câteva clipe. În faţa lui se afla o simplă fetiţă, delicată şi fragilă, dar avea mai mult curaj decât avusese el vreodată, chiar şi în vremurile bune. Simţea ceva dulce-amar ori de câte ori o vedea pe Phillippa sau numai se gândea la ea, dar adevărul era că nu avea dreptul nici măcar să-i

rostească numele.

Rămase în întuneric, sprijinindu-se cu toată forţa de blestemata de cârjă. Se îndrăgostise de Phillippa într-un moment de neatenţie din partea lui, după venirea ei în Insula Paradisului şi ştia că ea ţinea la el. Gândul că şi-ar putea-o face soţie, că s-ar putea întinde lângă ea în fiecare noapte îl ardea pe dinăuntru umplându-l de o dorinţă păgână.

Dar era un schilod. Să se însoare cu o astfel de femeie ar fi fost o înşelăciune din partea sa; merita un bărbat care să o apere, să se îngrijească de ea, să o înveţe bucuriile plăcerii…

— Alex? spuse Phillippa cu blândeţe. Te iubesc!

Îi întoarse spatele, întoarse spatele oricărei speranţe de a-şi mai reveni vreodată. Şi îşi zise că o face de dragul ei.

Îl ajunse din urmă înainte ca el să fi intrat în casă şi îşi puse pe la spate braţele în jurul taliei lui. Gestul era de o inocenţă delicioasă, chiar dacă reacţia pe care i-o stârni fu demnă de dispreţ.

— De ce anume te temi? întrebă ea lăsându-şi capul pe umărul lui şi strângându-l tare. Ştiu că mă iubeşti.

Alex nu avu inima sau forţa să se dezlipească din braţele ei. Se simţea consolat cu adevărat pentru prima oară de când glonţul muschetei îi zdrobise genunchiul. Sufletul lui ofilit bău cu sete din bunătatea ei, se simţi alinat, chiar dacă numai pentru câteva clipe.

— Da, recunoscu el în cele din urmă cu o voce răguşită şi aspră. Da, Phillippa, te iubesc. Prea mult ca să te hărăzesc unei vieţi de tristeţe şi milă.

Ea se mişcă venind în faţa lui, continuând să-l ţină în braţe. Dacă se îndoise cumva de capacitatea lui de a mai reacţiona la atingerea unei femei, şi se

îndoise, n-o mai putea face. Dovada dorinţei lui era jenant de evidentă.

— Tristeţe şi milă? repetă Phillippa. Tristeţea e numai a ta, Alex Maxwell, ca şi mila. Eşti singurul de aici căruia îi e milă de sine însuşi – noi ceilalţi am vrea să te zgâlţâim până să-ţi clănţăne dinţii în gură.

Alex zvârli cârja şi o apucă de umeri.

— Ascultă-mă, şuieră el, prea furios şi prea vexat ca să se mai gândească la gingăşia ei. Sunt un monstru. Dacă ne-am căsători şi am fi în pat – Alex îşi dădu seama ce vorbea şi se întrerupse brusc.

În ochii Phillippei apărură nişte sclipiri jucăuşe.

— Crezi că nu ştiu ce fac bărbaţii şi femeile în pat? întrebă ea. Alex, am crescut pe o plantaţie. Am crescut cu cai, vaci, şi porci.

Poate ea nu era stingherită, dar lui Alex îi venea să intre în pământ.

— Încetează, o rugă el.

Ea izbucni în râs, iar sunetul sună ciudat pentru că cu câteva clipe în urmă plânsese. Ce creatură contradictorie era, încântătoare şi în acelaşi timp teribil de enervantă.

— Fireşte că va trebui să te însori cu mine, declară ea. Dacă n-o vei face, fraţii mei te vor ucide.

Alex îşi dădu capul pe spate scrutând cerul, buzele arcuindu-i-se într-un mic zâmbet. Iată, îşi zise el, o formă de sinucidere la care nu se gândise încă.

Capitolul 16

Phoebe aşteptă până plecă toată lumea, în birou rămânând doar Duncan. Când veni să se aşeze lângă el, Duncan nu se uită la ea şi nici nu ridică privirea. Îşi puse o mână pe umărul lui acolo unde era legată pânza care îi sprijinea braţul, iar el tresări puternic cu

toate că Phoebe avusese mare grijă să evite rana.

— Lucas n-a gândit serios ce-a spus, replică ea. Faptul că tatăl tău a murit din cauza ta.

Duncan nu-i răspunse decât după o tăcere lungă.

— Ba da, spuse el în cele din urmă. A vorbit serios.

Phoebe îngenunchie lângă el. Îşi apăsă o mână de faţa lui silindu-l să îşi înalţe capul şi să se uite la ea.

— Ştii că nu e adevărat, nu-i aşa? John a fost bolnav cu mult înainte să…

El oftă şi îi mângâie obrazul cu degetele mâinii drepte.

— Nu ştiu altceva, spuse el, decât că tata n-ar fi vrut să cred că i-am făcut vreun rău. Lucas suferă şi nu are o nevastă drăguţă care să-i aline rănile. Se opri şi schiţă un zâmbet trist ridicând-o pe Phoebe în picioare şi punând-o apoi la el în poală. Ţinând seama de faptul că fratele meu n-a avut niciodată prea mult tact, nu e de mirare c-a spus ce-a spus.

Phoebe trase adânc aer în piept şi expiră încet înainte să vorbească.

— Chiar vrei să furi o corabie? îndrăzni ea să întrebe. Va trebui să găsească un mijloc de a se adapta la noua situaţie dacă Duncan se apuca din nou de piraterie, dar spera că nu va fi nevoie. Îi plăcea aventura, ca oricui altcuiva, dar se săturase de bătălii maritime pentru tot restul vieţii. Nu s-ar putea să stăm aici şi să ne vedem de treburile noastre, măcar pentru o vreme?

Duncan râse pe înfundate, dar intensitatea privirii îi trădă suferinţa.

— Phoebe, Phoebe, o dojeni el. Hărţuirea englezilor e treaba mea. Dacă stau aici şi aştept să mă găsească o să se ducă naibii toată distracţia – şi a lor şi a mea.

Phoebe simţi cum se enervează, dar se stăpâni. De când întâlnise bărbatul ăsta, îşi zise ea, învăţase foarte multe despre autocontrol.

— Nu s-ar putea să te dai la fund măcar o lună sau două? Englezii trebuie să fie foarte supăraţi pentru ce s-a întâmplat cu *Northumberland,* iar la ora asta ştiu precis cine a scufundat-o.

— „Să mă dau la fund" reflectă el părând să savureze fraza. Încă un termen interesant. Îşi trecu degetul mare peste buza de jos a lui Phoebe pregătind-o parcă pentru un sărut, iar ea se simţi străbătută de un val de căldură, urmat de o durere inconfundabilă într-un loc anume. Când venea vorba de bărbatul ăsta era o uşuratică în toată regula.

Se înfioră. Duncan nu o atinsese într-un mod intim, dar cu toate astea nu se putea nega că actul iubirii începuse deja; în interiorul ei se petreceau lucruri misterioase, elementare – pasajele se lărgeau, nevoi primare erau trezite la viaţă, muşchi infimi se contractau. Şi continuau să se strângă precum arcul unui ceas vechi.

— Te faci anume că înţelegi pe dos, spuse ea cu o voce destul de tremurătoare. Voia să facă dragoste cu Duncan şi să-l aibă numai pentru ea, dar nu acolo cu atâţia oameni în jur. A „te da la fund" înseamnă a nu atrage atenţia asupra ta.

— Hmmm, replică Duncan prefăcându-se că-i cântăreşte cuvintele, dar îşi vârî un deget în decolteul ei şi găsi un sfârc cu care să se joace. Am mare nevoie de atenţia unei soţii, spuse el. Îmi vei face pe plac, Phoebe?

Icni când îi dezgoli sânul cu care se jucase.

— Da, reuşi ea să articuleze. Dar nu aici – pentru numele lui Dumnezeu, Duncan – *nu aici.*

El râse gutural şi o ridică în picioare.

— Dar aici te vreau, spuse el sigur de sine. Aici şi mai ales acum.

Phoebe se apucă cu mâinile de spătarul unui scaun fiindcă genunchii îi cam cedaseră.

— Nu, spuse ea urmărindu-l cum traversează încăperea, închise uşile de la terasă, apoi le închise şi le încuie pe cele care dădeau spre coridor.

— Nu? repetă el. Se întoarse la ea şi o sărută, trăgând în acelaşi timp de decolteu, eliberându-i sânii plini.

— Duncan, protestă ea cu un scâncet jalnic şi absolut ineficace odată ce sărutul se termină. Îi ţinea în palmă unul din sâni pregătind sfârcul cu vârful degetului, aşa cum îi pregătise buza de jos pentru sărut cu numai câteva minute mai devreme.

Se aplecă şi începu să sugă, ridicându-i fustele şi desfăcându-i panglicile pantalonaşilor. Lui Phoebe îi trecu prin cap că soţul ei era incredibil de agil pentru cineva cu numai o mână. Se legănă în îmbrăţişarea lui, cu capul lăsat pe spate, complet pierdută.

— Tot mai vrei să mă refuzi? se interesă Duncan cu o enervantă încredere în sine după ce păru să se fi săturat de cei doi sâni.

Ea oftă visătoare, ameţită.

— Să refuz? Definiţia exactă a cuvântului îi scăpa deocamdată.

O sărută din nou, făcând ca lucrurile să stea şi mai prost – sau mai bine – iar Phoebe fu vag conştientă că pantalonaşii îi alunecaseră până la glezne. În plus simţea un curent de undeva.

— Ieşi din pantalonaşii ăştia, doamnă Rourke, o instrui Duncan cu blândeţe, altfel s-ar putea să te împiedici de ei.

Phoebe îi dădu ascultare, şi s-ar fi împiedicat oricum dacă Duncan n-ar fi prins-o în braţe. O duse la

un scaun unde o puse din nou în poală şi făcu acelaşi lucru ca mai înainte, cu o mică diferenţă.

*

A doua zi dimineaţă, după ce Duncan se încuie cu oamenii săi în birou, stabilind fără îndoială planuri pentru jefuirea cel puţin a unei jumătăţi din flota britanică, Phoebe plecă în căutarea lui Simone. Phoebe era încă întristată, jelind moartea lui John Rourke, dar din cauza ecourilor plăcerilor nopţii trecute, reverberându-i încă prin trup, se simţea ceva mai binevoitoare.

Simone era singură în spălătorie, aplecată peste o cadă plină cu apă şi clăbuci. Phoebe rămase în prag până Simone îşi dădu seama de prezenţa ei, întâmpinând-o cu o înclinare scurtă, sfidătoare din cap.

— Te-a lăsat grea, comentă ea cu o răutate exagerată. Spăla o cămaşă de pânză şi îşi continuă treaba.

— Te-ai întors destul de repede înapoi, replică Phoebe din moment ce comentariul lui Simone nu merita vreun răspuns. De când ajunsese stăpâna casei lui Duncan nu se mai apropiase de spălătorie. Trebuia s-o recunoască, nu ducea dorul acestui loc. Bănuiesc că ceilalţi au fost prea ocupaţi cu altele ca să te întrebe, dar eu aş vrea să ştiu cum ai ajuns aici.

Simone dădu din umeri, ferindu-şi privirea. Vechea obrăznicie dispăruse complet; fata pierduse ceva vital, iar Phoebe nu se bucură să o constate.

— M-am născut în insulele astea, spuse Simone. Îmi pot găsi oricând drumul înapoi.

Phoebe părăsi pragul uşii unde stătuse într-o aureolă de lumină, şi veni spre ea oprindu-se de cealaltă parte a căzii.

— Ce s-a întâmplat când ai ajuns în Queen’s Town? întrebă ea întinzând mâna spre cea cafenie a servitoarei.

Fata întoarse în cele din urmă privirea spre Phoebe, iar aceasta îi citi în ochi suferinţa imensă.

— Am descoperit c-ar fi fost mai bine să fi rămas aici, spuse ea. N-am putut obţine nicio slujbă cinstită – nu eram bună decât ca târfă sau sclavă.

— Îmi pare rău, spuse Phoebe cu toată sinceritatea.

Pe obrazul lui Simone o lacrimă îşi croi un drum neregulat.

— Nu-ţi risipi mila pentru mine, o preveni ea pătimaşă. N-am nevoie de ea. Îşi coborî privirea spre abdomenul încă plat al lui Simone, iar pe faţa ei se aşternu o expresie uşor dispreţuitoare. În curând Duncan va avea nevoie de o amantă. Iar atunci va veni la mine.

Cuvintele o răniră pe Phoebe, după cum le fusese şi intenţia. Phoebe îşi îndreptă umerii şi îşi ridică bărbia.

— N-o să mă cert cu tine, Simone, aşa că nu te mai obosi să mă superi. Apoi, din moment ce nu mai rămăsese nimic de spus, se întoarse în casă.

Discuţia nu-i liniştise temerile, dar nu infidelitatea lui Duncan era cea care o preocupa atât de mult – era un bărbat care aprecia darurile naturii, şi bănuia că cu cât sarcina ei va avansa mai mult, cu atât starea ei i se va părea mai interesantă. Nu, o deranja cu totul altceva, un fel de senzaţie fără nume, la fel de lipsită de substanţă ca fumul, ageră ca o viperă târându-se prin iarba înaltă.

*

În dimineaţa următoare, la o oră după răsărit, pe când Phoebe zăcea ghemuită la pieptul lui Duncan, revenindu-şi după o nouă partidă de amor nebun, se auzi un bubuit brusc, asurzitor, zguduind întreaga casă.

Duncan trase o înjurătură şi sări din pat, smulgându-şi pânza care îi ţinea braţul rănit înainte de a se îmbrăca în grabă.

— Ce se întâmplă aici? întrebă Phoebe cu o voce somnoroasă. Prefera să stea ghemuită cu plapuma ridicată până sub bărbie.

— Suntem atacaţi, răspunse Duncan cu o asprime care îi dădu de înţeles lui Phoebe că-i considera întrebarea prostească. Se auzi o nouă bubuitură, urmată de zgomotul prăbuşirii terasei. Ticăloşii! zbieră el. Au ajuns pe mal şi trag în noi cu propriul nostru tun.

Phoebe sări din pat şi trase pe ea o rochie. Distruseseră deja terasa, indiferent cine ar fi fost, şi cum era o femeie inteligentă, nu avea de gând să stea cu mâinile în sân până ar fi dispărut şi zidul exterior. Repezindu-se pe uşă ştiu dintr-o dată ce anume o deranjase în atitudinea lui Simone.

Sentimentul de vinovăţie.

— Ce vrei să fac? întrebă Phoebe după ce Duncan o împinse peste prag şi o ridică pe vârful picioarelor ca să-i atragă atenţia.

— Găseşte-le pe Phillippa şi pe mama. Bătrâna vă va ascunde. Asta e tot ce am timp să-ţi spun acum. Mai e ceva, dacă nu-mi dai ascultare şi faci ceva care să pună în primejdie viaţa ta şi a copilului, n-o să te iert niciodată.

Cuvintele o înfiorară: ştia că vorbise foarte serios.

— Ai grijă de tine, spuse ea.

Duncan nu-i răspunse; depuse pe fruntea ei un

sărut grăbit şi dispăru.

Phillippa şi Margaret fură trezite, la fel ca restul casei de bubuitul tunului, iar asaltul asupra casei continuă neabătut în timp ce alergau în jos pe scări în cămăşi de noapte, ducând cu ele hainele pe care apucaseră să pună mâna. În hol le aştepta Bătrâna, arătând calmă, gata să le conducă în pivniţă împreună cu servitoarele.

Phoebe observă că Simone nu se vedea nicăieri.

— Au venit englezii să-l spânzure pe Duncan? întrebă Phillippa după ce fură înghesuite într-o cameră umedă având drept lumină o singură lumânare, îmbrăcate toate în haine neasortate puse alandala.

— E piratul, spuse Bătrâna. Jacques Mornault.

Phoebe, aşezată pe un scaun, îşi duse genunchii ia piept şi îşi puse braţele în jurul lor.

— A trecut de strajă, reflectă ea cu voce tare, şi a pus stăpânire pe tunul de la mal.

— Da, răspunse Bătrâna, sclipirile lumânării reflectându-se în ochii ei când se uită la Phoebe. Numele lui Simone ţâşni între ele ca un spectru, dar niciuna nu-l rosti.

— Vom muri? întrebă una din servitoarele mai tinere, buzele tremurându-i de frică.

— Nu, copila mea, replică Margaret Rourke, sigură de sine. Se duse să se aşeze lângă fată şi îşi puse un braţ în jurul ei. Nu există niciun motiv să crezi că se va ajunge atât de departe.

Phoebe nu era îngrijorată pentru siguranţa ei, deocamdată, dar era teribil de conştientă de faptul că Duncan se afla în pericol de moarte. Cu atât mai rău, îşi zise ea supărată că el nu avea destulă minte să se teamă pentru propria persoană şi să-şi ia măsuri de protecţie.

— Unde crezi că poate fi Alex? întrebă Phillippa

cu o voce slabă. Nu l-am văzut.

Phoebe şi Margaret schimbară o privire, dar nu vorbi niciuna.

Casa fu zguduită de o nouă bubuitură, iar Phoebe îşi înăbuşi un hohot de plâns. Aşa se va termina? se întrebă ea. Călătorise prin timp şi se îndrăgostise de Duncan Rourke ca să moară sub o grămadă de moloz?

Phillippa se ridică şi începu să se plimbe de colo-colo.

Phoebe îşi lăsă bărbia pe genunchi şi aşteptă uşor ameţită, timpul devenind irelevant. Afară, deasupra capetelor lor bătălia era în plină desfăşurare, fără sfârşit, asurzitoare. Câteva servitoare adormiră chiar, iar Bătrâna începu să murmure incantaţii, rugăciuni adresate cine ştie cărei zeităţi a insulei. Margaret părea pierdută în reverie; în ciuda asigurărilor că nu vor muri se pregătea poate să i se alăture lui John într-o lume mai bună.

Lumânarea începu să fumege, iar Bătrâna o înlocui cu o alta.

La flacăra cea nou mai puternică şi mai strălucitoare, Phoebe se uită în jur după Phillippa – şi n-o văzu nicăieri.

*

Phillippa urcă sprijinindu-se în mâini treptele pivniţei acoperite de bucăţi desprinse din pereţi şi tavan. Lumina era foarte slabă iar aerul atât de plin de fum şi praf că abia mai putea respira. Auzi nişte voci bărbăteşti discutând undeva în depărtare, dar bubuiturile tunurilor încetaseră, cel puţin deocamdată.

Ajunsă în vârful treptelor aşteptă şi ascultă.

Vocile erau foarte depărtate şi foarte familiare. Îl auzi pe Lucas şi Duncan şi îi mulţumi cu lacrimi în ochi

lui Dumnezeu că erau în viaţă şi destul de întregi ca să se certe. Alex era fără îndoială cu ei, viu şi nevătămat.

Phillippa nu avea de gând să se întoarcă în pivniţă până nu era sigură.

Îşi croi drum prin ce mai rămăsese din frumoasa casă a lui Duncan, călcând peste cărţi, statuete răsturnate şi bucăţi rupte de mobilier. Nu strigă de teamă că ar fi atras atenţia fraţilor ei şi ar fi fost trimisă, mai degrabă târâtă, înapoi în ascunzătoare. Trebuia să-l vadă cu ochii ei pe Alex apoi se va întoarce în pivniţă de bună voie.

Pe când traversa salonul casa fu izbită de o nouă lovitură, atât de rapidă şi puternică, încât Phillippa fu aruncată la podea de parcă cineva ar fi tras-o cu forţa. Câteva clipe rămase complet nemişcată, cu respiraţia tăiată, încercând să-şi vină în fire şi să facă faţă surprizei brutale. Trebuie să fi strigat – usturimea din gât i-o dovedea – dar nu-şi amintea să fi scos nici măcar cel mai mic sunet.

Phillippa se ridică în capul oaselor tocmai când o nouă bubuitură zgudui casa. O parte din tavan căzu, iar Phillippa ţipă de frică, ghemuindu-se la podea, acoperindu-şi capul cu braţele.

Auzi un şchiopătat şi înălţă capul la timp ca să-l vadă pe Alex venind spre ea, mişcându-se destul de repede pe cârja lui, cu un pistol în mână. Era murdar, hainele îi erau sfâşiate şi ude de transpiraţie, dar se ţinea pe picioare şi nu părea să fie rănit.

Era tot ce Phillippa dorise să ştie. Zâmbi, se ridică, destul de greu, şi îşi scutură rochia de praf. Alex se încruntă la ea, roşu la faţă pe sub straturile de funingine şi praf de marmură.

— Du-te înapoi în pivniţă, îi porunci el furios. Acum!

Phillippa îl privi contrariată şi îşi duse o mână la

piept.

— Îndrăzneşti să strigi la mine? spuse ea, deşi, întrebarea era cu totul inutilă din moment ce strigase deja la ea.

— *Da,* zbieră Alex, făcând un pas spre ea. Şi voi face mai mult decât atât dacă te mai prind aici!

Phillippa simţi o strângere în pântece, şi nu fu, spre marea ei nemulţumire o senzaţie cu totul neplăcută. Înainte ca el să apuce să-i explice ceea ce era evident – şi anume că o ameninţa – o nouă lovitură puternică a tunului izbi zidul din apropiere. Candelabrul uriaş de deasupra capetelor lor se legănă apoi se desprinse din tavan scoţând un scrâşnet îngrozitor. Alex aruncă cârja şi pistolul sărind ca o panteră peste Phillippa, trimiţând-o la podea. Candelabrul ateriză cu un sunet muzical la numai câţiva paşi de picioarele lor.

— Mai bine rămân cu tine, spuse Phillippa făcând ochii mari şi muşcându-şi buza de jos ca să nu i se vadă surâsul. Nu cred că altundeva aş fi mai în siguranţă.

Alex se uită la ea cu o expresie care semăna mai mult cu scârba, dar Phillippa îl iertă pentru că ştia că nu i-o adresa în mod intenţionat. Voia să se însoare cu ea după terminarea războiului şi să o ducă acasă pe plantaţia lui aflată la mică distanţă de Troia, unde îi va face copii, va avea grijă să mănânce cum trebuie şi îi va da sfaturi în chestiuni importante.

— Consideră-te norocoasă, domnişoară Rourke, spuse el, chinuindu-se să se ridice în picioare, că mă preocupă doar sarcina de a te ţine în viaţă. Dacă aş avea un răgaz de numai cinci minute, ai primi o bătaie de n-ai mai sta o săptămână pe funduleţ!

Phillippa îşi flutură genele.

— Dar n-ai timp, îi reaminti ea plină de

îndrăzneală ştiind că nu se afla în pericol. Cel puţin nu în cel de a suporta acea soartă umilitoare.

— Vino cu mine, se răsti el apucându-i mâna. Cârja şi pistolul erau sub muntele de sticlă spartă care fusese cândva o minunată lucrare de artă, precum şi un instrument al luminii. După o singură privire plină de regrete, trebuie să fi ajuns la aceeaşi concluzie ca Phillippa, recuperarea lor nu se va face fără un efort considerabil, aşa că o trase după el prin salonul rămas în ruină. Mersul lui, cu toate că încet şi măsurat, nu era cel al unui bărbat care ar fi avut o nevoie permanentă de cârjă. Găsi un dulap folosit pentru depozitarea feţelor de masă şi o împinse pe Phillippa înăuntru.

— Mă voi întoarce după tine, rosti el arţăgos. În locul tău însă n-aş aştepta reîntâlnirea cu prea multă nerăbdare.

După aceste cuvinte cu totul lipsite de romantism, îi trânti uşa în nas şi înainte ca ochii ei să se obişnuiască cu întunericul ca să vadă şi să apuce mânerul, o blocă acolo, probabil cu un scaun.

Phillippa se aruncă în uşa grea şi urlă de furie, dar fără niciun rezultat. Era închisă poate pentru eternitate, poate până piraţii vor da peste ea şi îi vor face cine ştie ce lucruri respingătoare. Iar dacă printr-o minune o vor lăsa în viaţă, probabil că Alex o va ucide cu mâinile lui.

*

— Vreau să mă însor cu sora voastră, le spuse Alex furios lui Duncan şi lui Lucas alăturându-li-se în ce mai rămăsese din grădină. Aveau un tun mic, arme păstrate de Duncan pentru momente de criză şi de mai bine de o oră reuşeau să-l ţină la distanţă pe Mornault. Feţele le erau înnegrite de praf de puşcă, la fel ca a lui

Alex, iar hainele le atârnau în zdrenţe. Restul oamenilor se risipiră prin casă apărând-o împotriva atacului.

— Eu n-am nimic împotrivă, replică Lucas cu generozitate, dacă ne dai cuvântul tău că n-o s-o baţi!

— După cum arată, îi spuse Duncan fratelui său, nu cred că e tocmai gata să-ţi facă promisiunea asta. Te-ai întâlnit cu Phillippa?

— Am încuiat-o în dulap, le explică Alex. Era o conversaţie ciudată şi bănuia că într-o zi, dacă vor trăi destul ca să detaşeze de ce li se întâmpla acum, vor reuşi să-i vadă umorul. A trebuit să fac ceva ca s-o împiedic să dea peste alte necazuri.

Duncan şi Alex se uitară unul la altul, iar Alex crezu că vede cum schimbă un zâmbet amuzat.

— Bietul de el, chiar crede că e posibil, spuse Duncan minunându-se. Pe faţa mânjită, rânjetul îi era ca o tăietură albă.

Lucas râse de expresia consternată de pe faţa lui Alex şi arătă cu mâna spre fratele său.

— Ascultă de sfatul unui bărbat însurat, rosti el.

— Tot vreau să mă însor cu ea, stărui Alex.

Duncan îşi înălţă o sprânceană, ducându-şi mâinile la piept. Îşi aruncase bandajul, sângele începuse să i se îmbibe în materialul murdar al cămăşii, dar nu părea să-l doară nimic.

— Încă n-am auzit promisiunea că n-o vei bate, îi atrase el atenţia. Ochii îi scăpărară maliţioşi în ciuda seriozităţii situaţiei în care se aflau. Duncan savura clipele când îşi măsura forţele cu cei de teapa unora ca Jacques Mornault.

Alex oftă. Fusese întotdeauna un om cinstit şi nu vedea de ce s-ar schimba acum.

— Când toate astea se vor termina, spuse el în cele din urmă, am de gând să mă întorc la dulap, să o

scot afară şi să-i învineţesc fundul. Mulţumiţi?

Duncan şi Lucas schimbară o nouă privire.

— Cum să nu, spuse Lucas.

— Dacă aşa zici tu, fu de acord Duncan ridicând nepăsător din umeri.

Fu o noapte fără lună, iar Duncan le mulţumi zeilor. Dacă luna ar fi apărut, el şi oamenii săi nu ar fi putut să se furişeze în spatele lui Mornault şi a piraţilor săi punând capăt asediului.

După toată aşteptarea şi suferinţele îndurate, aproape că fu prea uşor. Preţ de o clipă primitivă, elocventă, apucând părul lui Mornault şi apăsând pumnalul de gâtul piratului, Duncan îşi dori ca lucrurile să fi stat altfel. Poate că mama lui avusese dreptate, îşi zise el coborând pumnalul când se simţi străbătut de dorinţa sălbatică de a-şi ucide duşmanul de moarte. Poate nu-l mâna dragostea de libertate ci pasiunea pentru întâlniri ca aceasta.

Îl ridică pe Mornault în picioare şi îşi vârî pumnalul în teacă. Piratul îl înfruntă rânjind, jumătatea lui de nas arătând şi mai înfiorătoare acum că se afla în umbră.

— Firea ta plină de onoare, spuse Mornault, o să-ţi aducă moartea.

Duncan bănuia că vechiul lui duşman avea dreptate, dar nu i-o spuse.

— Cine te-a adus la tunurile astea? întrebă el.

— Fata, spuse Mornault. Era la fel de nebun ca Duncan pentru că începu să râdă. Ştii ce se spune, prietene, despre femeile alungate. Dă-mi un cuţit şi îţi voi da ceea ce-ţi doreşti – o luptă pe viaţă şi pe moarte.

Ideea îi făcu sângele să-i zvâcnească în vine, lucru care îl tulbură adânc. Dumnezeu să-l ierte, dar tot mai voia să-i scoată ficatul lui Mornault. Reuşi însă

să-şi ascundă reacţia, îşi duse braţele la piept şi se încruntă.

După spusele lui Mornault o femeie alungată era cauza acestui atac. Duncan nu-şi amintea să fi alungat pe nimeni, cel puţin nu de curând. De fapt, înainte de venirea lui Phoebe în viaţa lui nu prea avusese noroc cu femeile şi reuşise să se facă aruncat din câteva paturi destul de impresionante.

Apoi în cercul de torţe aprinse cu atâta grijă de Mornault apăru Simone cu ochii lăsaţi în jos şi umerii coborâţi, iar Duncan înţelese brusc.

Se simţi de parcă cineva l-ar fi pocnit în moalele capului.

— Tu, şuieră el.

Simone îşi ridică faţa spre Duncan; văzu lacrimile dar îşi împietri inima. Asediul ar fi putut provoca moartea lui Phoebe şi a copilului lor. Restul familiei lui se aflase în acelaşi pericol, iar casa, din câte reuşea să-şi dea seama, ajunse o ruină, distrusă până în temelii.

— Ştii ce-ai făcut? întrebă el.

Lucas îşi puse mâna pe braţul lui.

— Duncan…

Duncan se smuci din strânsoarea fratelui său. Era slăbit din cauza furiei şi a pierderii de sânge.

— Fii blestemată, îi spuse el fetei care tremura. Nu exista teamă în ochii ei; doar ranchiună, mânie şi mândrie. Ochii ei – pe care îi crezuse cândva frumoşi, sclipeau în noapte ca aceia ai unei sălbăticiuni căreia i se luase prada.

Scuipă la picioarele lui.

Duncan îi întoarse spatele uitându-se la Mornault, încă dornic de bătaie, deşi avea mâinile legate la spate la fel ca restul oamenilor săi. Piratul râse.

— Rourke, să fii totuşi un laş?

Mâna lui Duncan se odihni o clipă pe mânerul pumnalului. Era atât de tentat să-i taie legăturile şi să-l facă bucăţi cu mâinile goale, dar nu avea timp pentru aşa ceva.

— Se pare, spuse Duncan ignorând provocarea şi măsurându-l pe celălalt bărbat din cap până în picioare, că mi-am găsit totuşi o corabie. Păcat c-a fost atât de al naibii de uşor.

La o depărtare destul de mare de casă şi ascunsă de priviri indiscrete se afla un fel de colibă mai mare. Duncan dădu porunci ca Mornault şi oamenii săi să fie duşi acolo. Apoi le întoarse spatele prizonierilor şi începu să coboare colina.

— Ce vei face cu ei? întrebă Lucas ţinând pasul cu el. Duncan bănuia că se referea la piraţi şi la fată. După cele întâmplate?

— Nu m-am hotărât încă, răspunse Duncan cu o furie reţinută, strângând din dinţi, pentru că umărul rănit începea să-l doară de parcă cineva i-ar fi umplut rana cu ceară fierbinte. Poate le dau foc sau îi arunc la rechini, deget cu deget.

— Luate-ar naiba, Duncan, se răzvrăti Lucas, vorbesc serios. Nu-l poţi preda pe Mornault englezilor, deşi probabil că-l doresc la fel de mult ca pe tine, pentru că le va spune unde să te găsească. Şi nu se poate să le dai drumul, pentru că nu vor face decât să se întoarcă, cu mai multe arme şi o altă corabie. Iar în ce priveşte arderea lor sau aruncarea la rechini – păi, nu pot decât să sper c-ai glumit.

— Speră ce vrei, replică Duncan, sprijinindu-şi braţul rănit cu o mână şi sperând că Lucas nu va observa nimic ca să se agite mai mult decât era necesar. Între timp se distra de minune; uitase cât era de distractiv să-şi enerveze fratele mai mare. Ce crezi că mi-ar fi făcut mie Mornault şi trupa lui veselă dacă

izbânda ar fi fost de partea lor?

Lucas bolborosi ceva dând de înţeles că nu avea un răspuns pregătit la o atare întrebare.

Duncan se împiedică, revenindu-şi imediat. Pentru moment nu şi-o dorea decât pe Phoebe, spălându-i rana, ciripind în engleza aia a ei atât de ciudată, permiţându-i poate o gură sau două de whisky pentru că o salvase de o aşa-zisă soartă mai rea ca moartea.

— Te simţi bine? întrebă Lucas. Avea momente când era teribil de perspicace, iar acesta părea să fie unul din ele.

Duncan grăbi pasul sperând să ajungă la Phoebe şi la ce mai rămăsese din casa lui înainte să cadă.

— Splendid, răspunse el. A fost un antrenament interesant, nu ţi se pare? Poate n-ar strica să-l mai ţinem pe Mornault aici până îl înfuriem bine, apoi să-l trimitem în ale lui cu mulţumirile de rigoare. L-am putea invita oricând înapoi, aşa ca să mai înveselească atmosfera. Se clătină căzând într-un genunchi, iar Lucas îl ridică. Nu mai vedea limpede, iar stomacul, gol în mod cu totul neaşteptat, făcea mici tumbe.

— Vorbeşti aiurea, spuse Lucas. Atinse cu dosul palmei fruntea lui Duncan. Printre alte câteva slăbiciuni inofensive se afla şi tendinţa de a se purta ca o cloşcă. Pe marele Zeus şi Apolo, aş putea frige un ou de fruntea ta.

— Te sfătuiesc să nu încerci, replică Duncan. Apoi râse de nebunia acestui schimb de replici.

În faţa lor apăru casa, strălucind în beznă ca un fel de templu grecesc. Bănuia că stricăciunile puteau fi remediate, dar treaba va dura câteva luni, dacă nu chiar ani, iar meşterii erau greu de găsit dată fiind ocupaţia lui şi urgenţele războiului. Ar fi fost în stare să plângă dacă n-ar fi ştiut că Phoebe îl aştepta pe

undeva.

Lucas îl lăsă singur imediat ce trecură pragul grădinii poruncindu-i să stea jos până va merge să caute doctorul. Duncan ignoră porunca fratelui său şi porni spre pivniţă, coborând cu grijă treptele pline de moloz. Numai efortul de a se ţine pe picioare îl acoperi de o transpiraţie rece, udându-i hainele rupte şi umezindu-i palmele.

— Phoebe! strigă el în întuneric, iar vreme de o clipă insuportabilă crezu că nu-i va răspunde, că Mornault reuşise totuşi să o ucidă.

Apoi o văzu apărând la capătul scărilor cu o lumânare în mână. Dând cu ochii de el împinse lumânarea în mâinile altcuiva şi alergă spre el vârându-se sub braţul lui.

— Idiot, se agită ea. Ce ţi-a venit să hoinăreşti aşa când abia te mai ţii pe picioare?

— Eşti bine? întrebă el permiţându-şi să se sprijine de ea, numai un pic.

Îl ajută să coboare treptele pentru că drumul înapoi ar fi fost mult mai greu pentru amândoi.

— Da, spuse ea. Ai văzut-o pe Phillippa? Am vrut să mă duc să o caut, dar Bătrâna nu m-a lăsat…

— La ora asta Phillippa trebuie să stea aplecată peste genunchii lui Alex primindu-şi bătaia binemeritată, replică Duncan. Cred că le va prinde bine la amândoi.

— Numai să nu-ţi vină şi ţie idei, domnule Rourke, îl preveni ea vioaie, conducându-l prin coridorul unde o găsise în prima noapte a întâlnirii lor. Totul părea atât de recent şi totuşi atât de îndepărtat. Dacă vei încerca vreodată aşa ceva, te împuşc.

El râse din nou.

— Încă una din promisiunile tale atât de ademenitoare, spuse el. Unde naiba mă duci?

— În camera unde ne-am ascuns noi femeile, răspunse ea. Vom încerca să urcăm ceva mai târziu, când vei mai prinde puteri.

Duncan se clătină puţin. Îşi simţea capul atât de ameţit, de parcă ar fi băut o sticlă de rom de unul singur, iar coridorul întunecat se lumină brusc de o lumină orbitoare de parcă în faţa lor s-ar fi deschis porţile raiului.

— Oh, Dumnezeule, şopti Phoebe. E ascensorul!

— Ce? În timp ce încă mai încerca să înţeleagă ceea ce trebuia să. Fie o iluzie, un produs al febrei şi rănii, Phoebe îl trase spre acea lumină. Unde? Genunchii îi cedară, se îndoi din mijloc şi îşi lovi capul de perete cu toate că nişte mâini mici încercară să-l coboare cu grijă la podea. Phoebe…

— Sunt aici, spuse ea cu blândeţe.

Durerea era arzătoare, cuprinzându-l precum flăcările unui foc. Duncan îi rosti numele din nou, ca pe o rugăciune, apoi se cufundă în beznă.

*

Phoebe îngenunchie lângă Duncan pe podeaua ascensorului, strângându-l în braţe. Era inconştient, acoperit de murdărie şi sângera, iar ea nu ştia cum o să-i explice prezenţa personalului hotelului, poliţiei sau oricui altcuiva din secolul douăzeci. Hotărârea ei fusese instinctivă; Duncan avea nevoie de ajutor medical, de preferinţă modern.

Uşile ascensorului se dădură la o parte dezvăluind holul aşa cum şi-l amintea. Phoebe simţi o senzaţie ameţitoare de uşurare; la un moment dat se temuse că se va trezi într-un alt punct al istoriei, dar auzi sunete cunoscute. Undeva bâzâia un telefon, iar la un televizor ascuns vederii ei se transmitea temă

muzicală a unui serial foarte popular.

Phoebe îl trase pe Duncan afară din ascensor şi se uită în jur.

De undeva apăru funcţionarul de la recepţie, un Adonis blond îmbrăcat în uniforma obligatorie: tricou şi pantaloni scurţi kaki. Plezni din guma de mestecat apropiindu-se de Phoebe şi soţul ei întins cu faţa în jos.

— Hei, cine-i ăsta, ce s-a întâmplat cu el?

Phoebe nu avea de gând să-i explice cu Duncan zăcând pe podea, pierzând sânge şi arzând de febră.

— N-are importanţă, spuse ea. Insula asta are spital?

— Cum să nu? răspunse Adonis. Numele lui adevărat era scris pe plăcuţa prinsă de buzunarul de la piept: Rodney. Chem salvarea.

— Mulţumesc, oftă Phoebe. Una din cameriste aduse o pătură, iar din colţul ochiului Phoebe văzu o femeie cu pălărie de paie şi varice la picioare – venită în Insula Paradisului cu acelaşi avion ca Phoebe.

— Acum văd de ce ai pierdut petrecerea din seara asta, spuse femeia. Ce s-a întâmplat cu prietenul tău? Arată de parcă s-ar fi rostogolit pe scări.

Phoebe o privi încruntată, dezorientată şi cam nerăbdătoare.

— În seara asta?

— Păi, da, ştii tu. Face parte din afacere – venim aici, ne uităm la apartamente, se dă o petrecere.

Adevărul o pocni pe Phoebe cu forţa unui autobuz. Stătuse destul în 1780 ca să se îndrăgostească, să se mărite, să rămână însărcinată şi să aibă mai multe aventuri decât şi-ar dori orice femeie cu scaun la cap, dar în 1995 ceasul practic stătuse pe loc.

— Cât e ora? întrebă Phoebe, venind lângă Duncan care începea să se mişte. Odată trezit din leşin

va avea un mare şoc şi voia să-i fie aproape ca să-l poată susţine moral. Nu-i vor strica probabil nici câteva indicii ca să se adapteze mai bine.

Femeia se uită la ceas.

— Nouă şi zece, spuse ea. Îl studie pe Duncan mijind ochii bănuitoare, apoi ridică privirea spre faţa lui Phoebe. Joci tare, scumpo. Nu te-aş fi crezut genul, dar asta nu face decât să dovedească faptul că viaţa e plină de surprize.

— Nu-i aşa? fu de acord Phoebe coborând ochii spre Duncan, aflat tot în braţele ei. Apoi îl sărută pe frunte şi aşteptă.

Capitolul 17

Auzind sirena salvării, Phoebe se întrebă ce le va spune infirmierilor. Dar din fericire aceştia îşi văzură de treburile lor fără să-i intereseze altceva. Îl ridicară pe Duncan pe targă şi îl duseră în maşină, permiţându-i lui Phoebe să urce alături de el. În drum spre spital Duncan deschise ochii, se uită la aparatele din jurul lui, la bărbatul în halat alb, apoi, zicându-şi probabil că avea un coşmar, leşină pe loc.

Phoebe îi mulţumi cerului că nu deschisese gura. „Pe marele Zeus şi Apolo” ar fi fost o înjurătură cel puţin stranie dacă nu prea lungă peste aceste timpuri moderne.

Odată ajunşi la spital, Duncan fu dus în sala de urgenţă, iar Phoebe rămase pe coridor. Călătoria prin timp îşi spunea cuvântul, pentru că adormi aproape imediat. Când se trezi avea piciorul stâng amorţit. Şi-l masă ca să se poată mişca, apoi se duse la recepţie şi întrebă ce se întâmplase cu pacientul adus în sala de

urgenţă. Sora de la ghişeu îi aruncă o privire dezaprobatoare – persoanele hippy nu se bucuraseră nici în anii şaizeci de simpatia ei, darămite acum şi o informă că victima bătăii cu cuţitele fusese dusă într-un salon de la etaj.

Phoebe deschise uşa şi vru să se apropie de pat, dar se împiedică de valiza pe care cineva trebuie să o fi adus de la hotel. Duncan era treaz. Îi luă mâna, cea care nu-i era conectată la aparate, şi îi acordă un zâmbet cuceritor.

— Ne te speria, spuse ea. Pot explica tot. Mai mult sau mai puţin.

— Nu sunt speriat, mârâi Duncan. Pe lângă dinţii încleştaţi mai existau şi alte indicii care să arate că era pe cale să-şi piardă autocontrolul.

— Am plecat din secolul tău, spuse Phoebe, şi am ajuns în al meu. Suntem în 1995, iar locul în care ne aflăm se cheamă spital… Când ochii lui se măriră de groază şi vru să se ridice, Phoebe îl împinse cu blândeţe înapoi pe perne. E în regulă, dragul meu. Spitalele nu mai sunt ca pe vremea ta. Ţi-au dat nişte medicamente iar mâine sau poimâine vei fi acelaşi dintotdeauna.

Duncan era agitat, asta era clar, dar făcea tot posibilul să-şi menţină calmul. Se uită în jurul lui, cuprinzând cu privirea televizorul fixat în perete, telefonul, punga transparentă cu lichid suspendată deasupra patului, aparatele care îi verificaseră pe parcursul nopţii organele vitale.

— Întreaga lume arată aşa? şopti el înspăimântat de această perspectivă.

Phoebe surâse, emoţionată până în adâncul inimii şi îl sărută.,

— Bineînţeles că nu. Imediat ce vei putea părăsi spitalul vom merge pe continent şi îţi voi arăta ceva

tipic american.

— Ce?

— Va fi o surpriză, spuse Phoebe când în cameră intră o soră aducând micul dejun pentru amândoi.

Duncan se holbă la fusta scurtă a femeii şi la bluza albă prin care i se vedea sutienul.

— Pe marele Zeus şi Apolo, bombăni el după ce rămaseră singuri. Câtă lipsă de decenţă!

Phoebe luă cu lingura ceva ce nu putea fi decât terci sau cereale cu lapte şi i-l vârî în gură.

— Şi încă n-ai văzut nimic, îl tachină ea.

După ce terminară de mâncat, Phoebe deschise televizorul şi începu pregătirea lui Duncan pentru supravieţuirea în lumea modernă – cu un episod din „Stilurile de viaţă ale celor bogaţi şi faimoşi”. Era uluit de siluetele în mişcare, de culori, de vocile fără trup, dar Phoebe abia dacă se uită la ecran. Urmărirea reacţiilor lui Duncan era mai interesantă decât oricare alt program văzut vreodată.

Phoebe îşi petrecu cea mai mare parte a zilei antrenându-l pe Duncan pentru ce-l aştepta de acum încolo, folosind reviste din sala de aşteptare ca să-i arate cum se îmbrăcau femeile şi bărbaţii, ce înfăţişare aveau casele, şi ce se mânca. Duncan fu fascinat de maşinile şi avioanele din reclamele colorate, iar după dejun căzu într-un somn adânc. Diagnosticul pus de Phoebe fu supralicitare informaţională.

Rămase în scaunul de lângă patul lui, prea surescitată ca să poată trage un pui de somn, întrebându-se când va veni poliţia să se intereseze de misterioasa apariţie a lui Duncan în Insula Paradisului, şi nu oricum, ci ameţit de febră, îmbrăcat în haine un pic prea autentice chiar şi pentru un bal mascat, etalând la un umăr o rană de sabie cusută artistic. Bine că reprezentanţii legii avură altceva mai bun de făcut,

pentru că nu-i veni în minte nicio poveste cât de cât credibilă.

A doua zi fu plină de evenimente; Phoebe primi o nouă carte de credit, iar Duncan fu lăsat să plece din spital. Arăta a pirat până şi în pantalonii albi şi cămaşa înflorată împrumutate de la unul din infirmieri.

Se întoarseră la hotel cu un taxi, iar pentru Duncan mersul cu vehicolul pe patru roţi fu ceva mult mai tulburător decât imaginea din reviste. Iar când îşi văzu casa frumoasă redusă de timp şi neglijenţă la un han de mâna a doua, starea lui de spirit se înrăutăţi vizibil.

În hol se afla un automat pentru cărţi de credit, iar Phoebe făcu prima săpătură în economiile ei. Duncan o urmări cu o privire gânditoare, uşor încruntat, dar nu spuse nimic.

— Asta ne va ajunge deocamdată, spuse ea, dar mai trebuie plătit şi spitalul.

— Avem datorii? întrebă Duncan. Probabil nu datorase nici măcar un cent în toată viaţa lui, dacă nu se puneau la socoteală toate armele şi proviziile şterpelite de la guvernul englez în timpul revoluţiei.

— Vino, spuse Phoebe luându-i mâna cu blândeţe. Vom discuta despre asta în bar cu o pina colada şi un ceai cu gheaţă.

Barul fusese cândva biroul lui Duncan şi dezaprobă din suflet schimbările intervenite pe parcurs. Rămase blocat holbându-se la tonomat de parcă ar fi fost un instrument al diavolului, iar Phoebe comandă băuturile la tejghea şi le duse la o masă mai retrasă. Pina colada se bucură de aprobarea lui, spre deosebire de majoritatea lucrurilor pe care le văzuse de la plecarea din spital.

— Spune-mi despre datoriile noastre, insistă el după ce-şi termină băutura.

— Trebuie să plătim spitalului pentru că s-a îngrijit de tine, spuse Phoebe. Nu-ţi fă griji pentru asta, bine?

— Cu hârtiile alea pe care le-ai scos din perete?

Phoebe zâmbi auzind descrierea stranie, chiar dacă potrivită.

— Nu e de ajuns, spuse ea. Secolul douăzeci e îngrozitor de scump. Vor avea nevoie de bilete de avion pentru Orlando, avionul cu care venise se întorsese deja în State pentru o serie nouă de posibili cumpărători de apartamente. Apoi mai era mâncarea, hotelul…

— Am aur, spuse Duncan.

Phoebe oftă.

— Nu, nu ai, spuse ea. Crede-mă, ţi-am verificat toate buzunarele după ce te-au dezbrăcat la spital. Şi chiar dacă locul ăsta seamănă cu casa ta, nu e. Au trecut două sute de ani, plini de evenimente din ziua când Mornault mai că nu ne-a zburat de pe planetă cu tunul lui.

Expresia de pe chipul soţului ei îi indică că nu era momentul potrivit să amintească de duşmanul lui de moarte şi de stricăciunile aduse casei. Se aplecă spre ea şi îi vorbi pe un ton gros, impacientat.

— Am aur, repetă el, rostind cuvintele rar de parcă Phoebe ar fi avut probleme cu auzul. Vrei să-ţi dovedesc?

— Te rog, spuse Phoebe cu un suspin adânc. Economiile mele n-o să ne ţină mult.

Duncan îi aruncă barmanului o privire bănuitoare.

— Mai târziu, spuse el.

Îşi petrecură partea cea mai fierbinte a zilei în camera lor – Phoebe era sigură că Duncan n-ar fi fost încântat de un tur al apartamentelor sau de o privire aruncată la ceea ce oamenii de afaceri făcuseră cu

golful în care *Francesca* săltase pe valuri – dormind şi uitându-se la televizor. Soţul ei, piratul, era retras şi sumbru, şi cu toate că Phoebe i-ar fi întâmpinat cu bucurie dorinţa de a face dragoste, nu făcu nicio încercare să o atingă. Iar Phoebe, deşi tânjea, măcar să fie luată în braţe, îşi ţinu mâinile acasă.

După lăsarea întunericului şi servirea cinei în cameră, cină declarată de Duncan fără niciun gust şi pe care ar fi aruncat-o pe hol cu tot cu masa pe rotile, dacă Phoebe nu l-ar fi oprit, coborâră în hol. Hotelul, nefiind tocmai o Meca a turiştilor, era pustiu şi nu le fu greu să găsească treptele spre pivniţă.

Mergând în urma lui Duncan, Phoebe simţi un junghi de durere pentru secolul al optsprezecelea. Oare ce credeau Margaret şi Lucas, Alex şi Phillippa? Servitorii, dacă mai rămăseseră în pivniţă, trebuie să fi fost destul de aproape ca să fie martorii ciudatei dispariţii a stăpânului şi stăpânei, trebuie să fi văzut zidul deschizându-se şi dând la iveală o cabină de lumină, apoi închizându-se la loc.

Pivniţa cea modernă era bine luminată, iar Duncan găsi imediat ceea ce căuta – un fel de cămară mică cu cărămizi pe jos şi rafturi putrede pe pereţi. Îngenunchie şi scoase din buzunar cuţitul de întins untul furat de pe masa cu cina şi începu să desprindă din perete o cărămidă obişnuită. După ce o scoase, băgă mâna în vid şi trase afară o cutie mică, metalică.

— O vom deschide în camera noastră, spuse el vârând cu o îndemânare piraterească cutia mică sub cămaşa înflorată. Dacă noii proprietari prind de veste o să-mi distrugă şi ce-a mai rămas din casa mea.

Phoebe trecu cu vederea peste pronumele posesiv. Duncan era un bărbat inteligent, şi ştia că locul acesta nu-i mai aparţinea. Probabil dedusese deja că era un fel de fantomă; practic nici nu exista, pentru

că undeva era un mormânt cu numele lui deasupra. Dar nici Phoebe nu trăise în 1780 pentru că nu se născuse decât în 1969.

Totul era atât de confuz.

— Tu eşti şefu', spuse ea obosită. Nu era tocmai adevărat. În mintea ei erau egali, dar după toate prin câte trecuse, semantica putea fi lăsată deocamdată la o parte.

Când ajunseră în camera 73, iar el deschise cutia cu acelaşi cuţit, Phoebe scoase fără să vrea o exclamaţie de surpriză. Înăuntru se aflau o mulţime de monezi de aur, strălucirea lor nefiind alterată de scurgerea timpului.

— Duncan, şopti Phoebe, asta e o mică avere!

El zâmbi.

— Un bărbat înţelept, spuse el, e întotdeauna pregătit pentru întâmplări neprevăzute.

Phoebe luă o monedă şi o privi cu atenţie. Era mare şi grea, gravată cu imaginea unui leu. Un colecţionar obişnuit va plăti mai mult decât valorau în dolari astfel de specimene rare, îşi zise ea, dar nu avea niciun sens să fie lacomi.

— Va trebui să acţionăm cu discreţie, spuse ea. Nu mai există multe monezi de genul ăsta, şi vor da naştere la o grămadă de întrebări dacă încercăm să le plasăm la McDonald sau la supermarket.

O privire aruncată chipului nedumerit al lui Duncan îi reaminti că nu ajunsese încă să-i lămurească noţiunea de societate de consum.

— Lasă totul pe seama mea, spuse Phoebe.

Duncan ridică ochii spre tavan.

A doua zi Phoebe şi Duncan părăsiră insula la bordul unui mic avion. Din fericire nu li se cerură paşapoartele, Insula Paradisului fiind considerată teritoriu american şi nu portorican, iar banii nu mai

erau o problemă.

Aterizară curând pe un aeroport de la marginea oraşului Orlando.

De la decolare Duncan nu scosese niciun cuvinţel şi era alb ca varul la faţă. Când avionul atinse solul şi se hurducăi pe pistă, motoarele huruind ca scoase din minţi, îi aruncă lui Phoebe o privire care spunea: nu-mi cere s-o mai fac vreodată.

Phoebe începu să se întrebe cum va reacţiona la surpriza ei. Putea tăia deja de pe listă Space Mountain şi Star Tours, îşi zise ea, nu fără regret.

Luară o cameră la hotel, apoi se duseră la un magazin universal, unde Phoebe îşi folosi iar cartela ATM, de data asta ca să pună la loc banii cheltuiţi pe biletele de avion.

Mai târziu va găsi o casă de amanet dintr-un cartier mărginaş şi va arăta una din monezile de aur ale lui Duncan ca să-şi dea seama de valoarea lor. Între timp, piratul din viaţa ei avea o nevoie urgentă de o altă garderobă – ei îi rămăseseră încă hainele cam şifonate din valiza aduse din Seattle – şi îl costumă în blugi, adidaşi şi o cămaşă albastră de bumbac.

— Aşa mai da, spuse ea, admirându-l.

Duncan, copleşit din nou de magazinul gigantic, de mulţimea cumpărătorilor abia îmbrăcaţi, devenea cam arţăgos. Phoebe îl luă de mână şi îl trase până la autoservirea unde cumpără doi cheeseburgeri cu şuncă, cartofi prăjiţi şi cremă de ciocolată.

— O îmbunătăţire vizibilă, spuse Duncan luminându-se la chip, faţă de lăturile de la spital.

Phoebe zâmbi.

— Ai grijă să nu-ţi placă prea mult. Oricât de bun ar fi la gust un regim permanent, te-ar băga înapoi în spital.

Duncan terminase de mâncat cartofii şi îşi ridică

privirea spre Phoebe. Faţa îi mai prinsese ceva culoare, iar ochii îi scăpărau maliţioşi.

— Îndrăzneşti cumva, femeie, rosti el luând în joacă tonul autoritar al unui stăpân furios, să-mi spui ce să mănânc şi ce nu?

— Bineînţeles, replică Phoebe cu dezinvoltură. Sunt soţia ta.

El oftă.

— Asta vrea să însemne că n-o să-mi cumperi încă unul din acele – se întoarse să se uite la raionul unde se vindea fast-food bunătăţi.

— Exact asta înseamnă, spuse Phoebe. Vrei să mori de arterosclerozăînainte să împlineşti două sute cincizeci?

Duncan izbucni în râs.

— La următoarea zi de naştere voi avea două sute cincizeci şi trei, spuse el, iar o femeie împingând un cărucior cu cumpărături se opri căscând gura.

În după amiaza aceea vizitară una din marile atracţii turistice ale oraşului Orlando.

— Pe vremea mea nu veneram şoarecii în modul ăsta, îi mărturisi Duncan ducând mâna la gură când un rozător gigantic şi foarte vesel ţopăi pe lângă ei pe două picioare. Nişte creaturi al dracului de enervante.

Phoebe îi dădu un mic ghiont îngrijorată de rana de la umăr şi starea generală de slăbiciune.

— Comiţi un sacrilegiu, îl avertiză ea, un zâmbet sclipindu-i în priviri. Vino cu mine, căpitane Rourke – vreau să-ţi arăt ceva.

Duncan arăta zguduit când ieşiră din tunel – unul din locurile preferate ale lui Phoebe – cu piraţi, schelete, grămezi de comori şi o bătălie foarte convingătoare între două corăbii.

— Ai fi putut să mă previi, spuse el, un muşchi zvâcnindu-i în falcă, că se va trage cu puşca!

Phoebe râse.

— Ţi-am spus că totul va părea real, spuse ea. Ce zici de nişte fantome?

El nu-i răspunse.

Ceva mai târziu în seara aceea, vârâţi până la gât în baia jacuzzi din camera de la hotel, Phoebe întrebă:

— Ei bine, domnule Rourke? Ce părere ai de America modernă?

Duncan reflectă la întrebarea ei, luând paharul cu vin de pe marginea căzii şi sorbind din el.

— Asta, pară el sec şi după un timp destul de îndelungat, e America modernă?

Atitudinea pompoasă o îndemnă pe Phoebe să ia măsuri drastice. Îl stropi cu apă. Trebuia să recunoască faptul că pusese punctul pe i.

— Una din faţete, da, admise ea după ce îi udă părul, iar vinul din pahar se diluă cu apă. Se duse la el, îşi puse braţele în jurul taliei şi îşi lăsă capul pe umărul sănătos. Spune-mi ce gândeşti, îl îndemnă ea. Voia într-adevăr să ştie.

Duncan şovăi o clipă, apoi îşi coborî mâinile pe şoldurile ei.

— Piraţii au fost amuzanţi, spuse el, iar neastâmpărul plin de melancolie din ochii lui fu o amintire tulburătoare a tatălui său, deşi trebuie să mărturisesc că de vreo două ori mi-a venit să te arunc la podea ca să te apăr de gloanţele muschetelor. Iar casa bântuită de stafii m-a dat gata.

Phoebe se ridică pe vârful picioarelor ca să-l sărute.

— Dar nu-ţi place aici.

El se opri din nou. Apoi îi mângâie părul şi rosti cu o tristeţe înduioşătoare.

— Nu, Phoebe. Locul meu nu e aici.

Phoebe îşi muşcă buzele simţind ameninţarea

lacrimilor.

— E vina mea, spuse ea. Ţi-am dat impresia că locul ăsta n-ar fi altceva decât un mare parc de distracţii, şi nu e adevărat. Ţara pentru care ai luptat alături de prietenii tăi înseamnă mai mult, Duncan.

El o linişti cu un sărut uşor, scurt.

— Ştiu, spuse el cu o voce răguşită trăgând-o mai aproape de el. Suntem împreună, Phoebe. E singurul lucru care contează,

Phoebe inspiră adânc.

— Da, fu ea de acord. Dar ştii ceva? Cu toate greutăţile şi neplăcerile ei, cred că şi mie îmi place mai mult lumea ta. Era cumva mai plină de eleganţă, iar totul părea mai trainic. Mai real.

Duncan îşi puse un deget sub bărbia ei şi i-o ridică uşor.

— Dar pentru tine va fi mai bine aici, spuse el. Va fi mai bine şi pentru copilul nostru.

Phoebe dădu din cap. Urmăriseră o emisiune specială despre sarcină şi naştere, iar Duncan fusese captivat.

— Mâine mă duc la doctor, promise ea văzându-i îngrijorarea din ochi, ca să fiu sigură că totul e în ordine. Apoi îţi voi arăta o altă parte a Americii.

— Te iubesc, spuse el încetişor. I-o mai spusese şi altă dată, de obicei în clipele de pasiune intensă, dar de data asta era altfel. Un fel de piatră de hotar, un decret consfinţind că ce simţeau unul pentru celălalt va fi permanent. Ba chiar etern.

Phoebe se uită la el fermecată şi fericită. Cu toată tandreţea, atitudinea protectoare şi pasiunea sa înflăcărată, Duncan nu-i mai spusese niciodată aşa cele două cuvinte. Iar ea dorise enorm să le audă, exact în contextul ăsta, precum o floare a deşertului care tânjeşte după aerul răcoros al dimineţii.

— Şi eu te iubesc, replică ea. În lumea asta şi în oricare alta.

Duncan o sărută din nou, devorându-i gura, apoi o scoase din apă. Se şterseră alene cu prosoape moi, apoi făcură dragoste fără să se grăbească.

A doua zi Phoebe se duse la un ginecolog şi ieşi zâmbind din cabinet, ducând în mână o reţetă cu vitamine. Examenul medical decursese bine, bătăile inimii copilului erau puternice şi absolut normale. Duncan se afla în sala de aşteptare, cu privirea aţintită asupra mării. Îi văzu expresia pierdută de pe chip înainte să şi-o poată ascunde sub unul din zâmbetele lui, care reuşeau întotdeauna să-i înmoaie genunchii.

— Vino, domnule Rourke, spuse ea cu tandreţe luându-i mâna şi lipindu-şi uşor buzele de dosul palmei. Vreau să vezi ceva.

O oră mai târziu se aflau pe autostradă la volanul unei maşini închiriate, îndreptându-se spre Cape Kennedy.

— A venit vremea să discutăm despre insule, oceane şi ascensoare supranaturale, anunţă Phoebe cu ochii îndreptaţi asupra şoselei.

Aşezat lângă ea, Duncan se încruntă.

— Dar copilul? Nu mi-ai spus ce-a zis doctorul.

— Copilul nostru se simte bine, îl linişti ea, înghiţindu-şi nodul din gât. Tu eşti cel care mă îngrijorează.

Au luat hamburgheri, mâncarea preferată a lui Duncan, la un restaurant fast-food de lângă centrul spaţial. Apoi Phoebe îşi duse soţul din secolul al optsprezecelea prin muzeul spaţial, explicându-i cât putu mai bine fotografiile de pe lună şi alte minuni ale lumii moderne.

Pe drumul de întoarcere, Phoebe făcu câteva comparaţii. Existau fireşte lucruri care îi plăceau în

secolul douăzeci, dar ştia că locul ei nu era aici cum nu era nici al lui Duncan. Şi pe tăcute, într-un cotlon tainic al inimii, îşi luă rămas bun de la anii nouăzeci.

— Mergem înapoi, decretă Phoebe.

— Înapoi? repetă Duncan. De la ieşirea din muzeu fusese adânc cufundat în gânduri. Nu era de mirare. Cum? întrebă el neatent.

— Vom începe prin a zbura, apoi mergem cu barca – înapoi în Insula Paradisului. Ne instalăm la hotel, aşteptăm şi sperăm ca ascensorul să ne ducă înapoi în 1780.

Zâmbetul lui Duncan fu melancolic şi atât de trist că frânse inima lui Phoebe.

— Ar fi un miracol, spuse el.

— Poate, spuse ea întinzând mâna ca să i-o strângă pe a lui. Dar s-a întâmplat deja de două ori. Se poate ca a treia oară vraja să fie totală.

El suspină.

— Chiar dacă ar fi aşa – cum rămâne cu copilul?

— Ce-i cu el? A fost conceput în secolul optsprezece, probabil că atunci îi e dat să se nască.

Duncan nu păru prea convins, dar în după-amiaza aceea vândură o grămăjoară de monezi de aur, iar seara se aflau deja la bordul unui mic iaht în drum spre Insula Paradisului. Stând la timonă alături de căpitan şi ascultând un discurs detaliat despre cum funcţionau toate acele instrumente şi aparate, Duncan arăta cu adevărat fericit pentru prima oară de la intrarea în secolul douăzeci.

Hotelul *Eden* era la fel de deprimant ca înainte, dar în adâncul inimii ei Phoebe ştia că făcuse bine revenind în insulă. Se trecură în registrul hotelului ca domnul şi doamna Duncan Rourke şi îşi petrecură zilele citind, explorând, vorbind, iar serile făcând dragoste. Phoebe era perfect mulţumită de existenţa ei

şi ar fi continuat la infinit cu această viaţă fără un scop anume, dar sesizase nerăbdarea lui Duncan, dorul după lumea pe care o cunoştea.

Phoebe căută peste tot după cartea profesorului Benning, fără să-i spună nimic soţului ei, dar nu găsi nimic. Era posibil ca unul din turişti să fi dat peste micul volum şi să-l fi luat acasă. Telefoanele date bibliotecii din insulă şi unei librării de pe continent nu avură niciun rezultat, iar Phoebe renunţă în cele din urmă să mai afle cum se va termina povestea ei şi a lui Duncan.

Cine ştie, poate era mai bine aşa, îşi zise ea.

Sarcina lui Phoebe deveni vizibilă, iar monezile erau pe terminate când Duncan începu să sufere de insomnie. Se trezea deseori în mijlocul nopţii, vedea că locul de lângă ea era gol, iar descoperirea asta o umplea de groază.

De obicei îl găsea pe terasă, sau la pianul de la bar trecându-şi într-o doară degetele peste clape, temându-se parcă să descătuşeze muzica din el. Se plimba uneori pe plajă, iar mai târziu îi descria cu o voce melancolică constelaţiile văzute, de parcă stelele la care privise nu erau aceleaşi pe care le ştiuse dintotdeauna.

Cu toate că o iubea, şi i-o spunea deseori, foarte elocvent, atât în cuvinte cât şi cu trupul, Phoebe se temea că-l pierde pe Duncan, că se depărta încet dar sigur de ea. Voia să se agaţe de el, să-l ţină lângă ea zi şi noapte, dar îl iubea prea mult ca să se transforme în temnicera lui.

Aşa că Phoebe aşteptă urmărind valurile mereu schimbătoare ale mării, în vreme ce copilul creştea sub inima ei.

*

* *

Într-o noapte fierbinte în care nu adia nicio boare de aer, cam la trei luni după întoarcerea în Insula Paradisului, Duncan se dădu jos din pat având grijă să nu o trezească pe Phoebe. Ajunsese să-l cunoască pe barman, un negru prietenos, iar uneori, când cobora în hol încă îl mai găsea la bar ştergând paharele şi curăţind mesele.

Televizorul, un aparat pe care Duncan ajunsese să-l dispreţuiască după o primă şi foarte scurtă perioadă de fascinaţie, era pus pe un post care transmitea non-stop ştiri din toată lumea. Duncan intră în bar ignorându-l.

— Duncan, prietene, îl salută negrul abordând zâmbetul lui larg. Îi numea pe toţi „prietene", dar Duncan nu avea nimic împotrivă, pentru că apelativul îl făcea să se simtă întâmpinat cu plăcere. Oricât de mult o iubea pe Phoebe – destul, se gândea el uneori, ca să-şi sacrifice sufletul de dragul ei – îi lipsea compania bărbaţilor, a discuţiilor bărbăteşti cu Alex, Beedle sau fratele său Lucas. Când îşi permitea să se gândească la faptul că amicii săi erau morţi de atâta timp, rezultatul era o suferinţă şi mai greu de îndurat.

— Salut, spuse el aruncând o privire spre ceasul de pe perete. Încă o oră până la închidere, îşi zise el. Ca de obicei, cu excepţia lor, localul era pustiu.

— Hei, vrei să-mi faci un mic serviciu? întrebă barmanul. Jos în pivniţă am o jumătate de ladă de Grand Marnier, în camera cea mică de lângă scări. Vrei să mi-o aduci, ca să nu fiu luat la rost că am plecat înainte de terminarea schimbului? Imediat ce voi ieşi de aici o să apară un turist, iar directorul o să-mi facă imediat capul calendar.

Duncan zâmbi. Nu învăţase încă să vorbească

engleza secolului douăzeci în toate variantele ei – barmanul o numea argou – dar de cele mai multe ori înţelegea.

— Cum să nu, spuse el şi porni spre pivniţă fără să întrebe unde se află. Pe vremea lui depozitase şi el vin în cămăruţa de sub scări şi tot acolo ascunsese romul de contrabandă.

— Mulţumesc, strigă negrul în urma lui.

În capătul scărilor Duncan învârti comutatorul pentru lumină – una din multele invenţii moderne pe care ajunsese să le aprecieze – dar nu se întâmplă nimic. Şovăi, aşteptând ca ochii să i se obişnuiască cu întunericul, apoi văzu o sclipire stranie şi slabă, şi auzi sunetul unui clopoţel.

Ascensorul. O clipă inima îi bătu mai repede, dar apoi îşi aminti: şmecheriile astea erau ceva normal pentru anii nouăzeci. Le avea fiecare clădire, indiferent de mărime, până şi hotelul ăsta ca vai de lume.

Coborî treptele, deschise uşa cămăruţei, iar la lumina din ascensor găsi imediat lada cu Grand Marnier cerută. Luând-o în braţe, dădu să urce treptele, apoi se opri zâmbind. Ascensorul era încă acolo cu uşile deschise, aşteptând. De ce ar merge pe jos?

Duncan păşi în cabină, felicitându-se pentru înţelegerea aparaturii moderne, apăsă pe butonul pentru parter şi urmări cum uşile se închid. Cabina alunecă în sus şi se opri, iar Duncan păşi afară căscând. Va bea un pahar, va sta un pic de vorbă cu barmanul, apoi va urca în cameră şi se va întinde lângă Phoebe aşteptând dimineaţa. Iar dacă soţia lui se va trezi într-o stare de spirit îngăduitoare va face dragoste cu ea…

Ieşi din ascensor şi auzi uşile închizându-se cu o şoaptă în spatele lui, şi numai după aceea realiză ce se

întâmplase.

Holul nu mai era hol. Era o odaie goală, luminată de razele lunii, plină de statui sparte, fragmente sclipitoare de candelabru şi bucăţi de moloz desprinse din tavan.

Duncan se răsuci brusc cu lada de vin încă în braţe, dar ascensorul dispăruse. Peretele era neted şi complet gol cu excepţia unui cârlig de care atârnase cândva un tablou.

Lăsă lada la podea, inima zvâcnindu-i nebuneşte, ochii arzându-i. Apoi, dându-şi seama că se afla înapoi în 1780, fără Phoebe, se aruncă în perete şi îi zbieră numele.

*

* *

Phoebe se ridică în capul oaselor, smulsă dintr-un somn adânc, trezită brusc de parcă ar fi primit un pumn în cap. Era udă de transpiraţie, cămaşa de noapte i se lipise de piele, iar în urechi îi răsună ecoul numelui ei.

— Duncan? rosti ea bâjbâind după întrerupătorul veiozei de pe noptieră, lumina aprinsă adeverindu-i ceea ce ştia deja: soţul ei nu era acolo. Duncan!

Era jos, îşi zise ea când apelul îndurerat care o trezise se transformă în disperare. Sau se plimba pe plajă, sau citea în hol…

Explicaţiile nu o liniştiră. Phoebe se sculă din pat, îşi dădu jos cămaşa de noapte şi se îmbrăcă cu degete tremurătoare în treningul cumpărat în locul rochiilor de maternitate.

Murmura iar şi iar numele lui Duncan ca o nebună repetând o litanie, dar nu-i păsa ce impresie va face şi nu încercă să se oprească. Instinctul îi spunea

ceea ce mintea se încăpăţâna să nege: că se întâmplase ceva îngrozitor.

Camera lor era la etajul doi, iar Phoebe nu se mai deranjă să cheme ascensorul. Coborî scările în goană în picioarele goale, cu părul lipit de cap şi se repezi la bar.

Acolo dădu peste negru, iar acesta ridică ochii surprins când o văzu pe Phoebe alunecând prin cameră ca o căprioară de gheaţă.

— Phoebe? spuse el, mijind ochii.

— Unde e Duncan? întrebă Phoebe cu respiraţia tăiată. Ştia deja răspunsul, dar nu era încă dispusă să-l înfrunte, voia ca cineva să nege ceea ce credea.

Negrul ieşi din spatele barului, luă braţul lui Phoebe şi o conduse la un scaun.

— L-am trimis jos după nişte vin, spuse el. Probabil stă de vorbă cu cineva. Rămâi aici, îţi aduc un pahar cu lapte.

Phoebe se ridică, apoi se aşeză din nou. Abia mai respira, genunchii îi tremurau atât de tare că se temea că va cădea. Începu să plângă, la început încet, apoi în hohote, iar după aceea cu nişte tânguieli isterice.

Barmanul o mângâie pe spate şi murmură că totul va fi în regulă, iar Phoebe îşi puse capul pe braţe şi plânse.

— Trebuie să încetezi, spuse barmanul. Nu-ţi face bine. Vrei să chem un doctor înainte să cobor şi să-l găsesc pe prostul ăla de soţ al tău?

Phoebe înălţă capul şi spuse printre sughiţuri.

— A plecat.

— Cum adică „a plecat”? întrebă el indignat, începând să dea semne de îngrijorare. L-am văzut cu numai câteva minute în urmă! Poate reveni în orice clipă, iar atunci cum o să-i explici purtarea ta?

Ea se prefăcu că se calmează şi aşteptă, dar

Duncan nu se întoarse. Odată cu venirea zorilor, barmanul, recepţionerul şi poliţia insulei ştiau ceea ce Phoebe bănuise de la bun început.

Duncan Rourke dispăruse precum o amintire.

Capitolul 18

— Unde naiba ai fost? întrebă Alex alb la faţă de supărare şi de durerea provocată de rana de la genunchi în clipa când intră în ruinele biroului şi dădu acolo peste Duncan turnându-şi un pahar de rom. Ca să-şi scutească familia şi prietenii de un mare şoc, Duncan ascunsese mai întâi lada de vin, apoi se dusese în camera lui schimbându-şi hainele din secolul douăzeci cu pantaloni, cizme şi o cămaşă largă de pânză. Ştiind că Phoebe dispăruse din existenţa lui şi poate n-o va mai vedea niciodată, îi fusese foarte greu să stea în dormitor chiar şi cât îi trebuise ca să-şi pună alte haine.

Numai gândul la pierderea ei era de nesuportat; realitatea pe care o va avea de îndurat zi de zi, noapte de noapte va fi o adevărată tortură.

— Cât timp am lipsit? îl luă la rost Duncan pe un ton arţăgos, făcând apel la întreaga voinţă, încercând să-şi recapete stăpânirea de sine. Oricât de mult şi-ar fi dorit să se lase pradă disperării nu-şi putea permite acest lux. Avea de câştigat un război şi mulţi oameni depindeau de el.

Aşteptând răspunsul, îl măsură cu privirea pe Alex. Prietenul său nu mai avea niciun fel de cârjă, metaforică sau altfel, deşi şchiopăta vizibil. Purta la centură un pistol, aşa ca pe vremuri, iar părul îi era pieptănat şi prins la spate cu o grijă remarcabilă. Avea

pielea bronzată de soare.

Întrebarea îl luă cu totul prin surprindere pe Alex, aşa cum era şi normal.

— Pe toţi sfinţii, exclamă el într-un sfârşit. M-aş fi aşteptat să ştii măcar atât. Au trecut două săptămâni de când te-ai făcut nevăzut precum o afurisită de fantomă! Lucas şi cu mine am răscolit toată insula după tine şi Phoebe. Ce dracu' se întâmplă în locul ăsta?

Duncan se simţi gol şi încordat pe dinăuntru, jupuit de viu pe dinafară. Să fie tras de un cal pe un drum plin de pietre l-ar fi durut cu siguranţă mai puţin decât despărţirea bruscă de soţia lui. Şi nu aştepta cu nerăbdare să povestească nimănui întâmplarea.

Înainte de a răspunde, luă o gură de rom şi se lăsă să cadă pe scaunul din spatele mesei.

— Mai bine toarnă-ţi ceva de băut, prietene. E o istorie lungă şi complicată, plină de suişuri şi coborâşuri.

Alex îl fixă pe Duncan curios şi cam scos din sărite, dar îi dădu ascultare. După ce-şi umplu un pahar şi se postă într-un fotoliu, ridică o sprânceană şi murmură:

— Bun, poţi să începi.

Duncan nu se aştepta să fie crezut. Cu toate astea începu cu seara sosirii lui Phoebe – la eveniment asistase însuşi Alex, aşa că exista şansa să accepte măcar o parte a întâmplărilor, oricât ar fi fost ele de incredibile – apoi îi descrise experienţele ceva mai recente. Pornind de la propria călătorie cu ascensorul. Spre viitor.

Îi relată în detaliu lucrurile importante şi trebui să-şi dreagă glasul de mai multe ori când descrise circumstanţele despărţirii finale de Phoebe. Ajuns aici nu-i mai păsa dacă Alex îl credea sau nu.

— Pe toţi sfinţii, se minună Alex când povestirea se termină, iar Duncan zăcea distrus cu capul în mâini şi paharul gol. Şoareci mari cât oamenii? Caleşti fără cai? Corăbii care să zboare prin aer şi să ajungă pe lună? Păi, cinci minute în locul ăla ar scoate din fire orice om normal.

Duncan oftă, apoi îi aruncă prietenului său o privire uşor neîncrezătoare.

— Deci nu mă socoţi nebun?

— Aş crede nebun pe oricare alt bărbat care mi-ar spune aşa ceva, recunoscu Alex. Dar cum te ştiu al naibii de sănătos la minte, nu pot presupune decât că spui adevărul. Se încruntă meditând la ramificaţiile acestei situaţii. Dacă aşa ceva e posibil, putem spune doar că nu cunoaştem lumea şi modul ei de manifestare. Se opri şi înainte de a întreba îi aruncă lui Duncan o privire pătrunzătoare. Cum vei trăi mai departe fără Phoebe?

— Nu ştiu, replică Duncan. Tânjea după o altă sticlă de rom, dorindu-şi să nu mai simtă nimic, dar aşa ceva era o consolare menită unor alţi bărbaţi care îşi puteau permite luxul unei suferinţe cu adevărat măreţe. Scrută în silă şi acuzator încăperea, observând zidurile sparte şi tavanul distrus. Masa şi scaunul său erau practic singurele obiecte rămase în picioare. Ce-aţi făcut cât timp am lipsit?

Gâtul lui Alex se făcu stacojiu, iar acesta îşi feri ochii o clipă dându-i de înţeles lui Duncan că prietenul său fusese ocupat cu probleme personale. Spre exemplu, Phillippa. Schimbarea lui Alex era uluitoare şi în acelaşi timp înduioşătoare, deşi Duncan era prea cu capul în nori ca să aprecieze la justa valoare ţelul reînvierii lui.

— În primul rând m-am însurat cu sora ta, spuse Alex privindu-l drept în ochi.

Duncan ştia că zâmbetul său era şters, poate chiar îndârjit, dar plăcerea la aflarea veştii era sinceră.

— Felicitări, spuse el. Dacă aş fi ştiut că drăcuşorul ăla împieliţat poate aduce o transformare atât de miraculoasă aş fi chemat-o mai de mult în Insula Paradisului.

Roşeala lui Alex se accentuă, apoi dispăru treptat. Se părea că între mire şi mireasă totul mergea de minune în ciuda lumii din jurul lor aflată în ruine. Un gând pe care Duncan nu voia să îl ia în considerare.

— N-am lenevit în niciun caz, se grăbi Alex să adauge. Adică Lucas, Beedle şi toţi ceilalţi. Ne-am – hm – ne-am însuşit corabia lui Mornault. E grozavă, n-a avut nevoie decât de un pic de curăţenie. Lucas a pus-o la punct şi a pregătit-o ca să servească scopurilor noastre.

— Mornault şi ceilalţi? întrebă Duncan. Ce aţi făcut cu ei? Mai ales cu fata, Simone?

Alex se ridică, porni şchiopătând până la masă şi îşi umplu paharul.

— Mornault şi oamenii săi sunt tot acolo, spuse el, iar uşoara ezitare, nota de gravitate din tonul lui îl pregăti pe Duncan pentru ce urma. Fata e moartă, încheie el.

Duncan simţi un gol în stomac.

— Moartă?

— N-am putut-o pune la un loc cu Mornault şi oamenii săi, firește, spuse Alex, iar tonul său sumbru arăta că îşi amintea foarte viu de amănuntele morţii lui Simone. A venit aici, a dormit în vechea ei cameră şi a fost lăsată să-şi vadă de sarcinile ei dintotdeauna. A făcut rost de nişte frânghie şi s-a spânzurat de una din grinzile din spălătorie. Phillippa a găsit-o.

Simone – frumoasa şi orgolioasa Simone, moartă la o vârstă atât de fragedă. Pe Duncan nu-l bucură

deloc aflarea veştii despre dispariţia ei. Dimpotrivă.

— Dumnezeule, spuse el, iar un timp rămase tăcut absorbind noua durere, lăsând-o să-l pătrundă, ca multe altele înaintea ei. Şi mama? întrebă el într-un sfârşit. Ce mai face severa mea mamă?

— Ţinând seama de evenimentele din ultimele săptămâni, replică Alex, doamna Rourke se simte cât se poate de bine. Duce dorul tatălui tău şi la fel ca noi ceilalţi a fost teribil de îngrijorată de plecarea ta şi a lui Phoebe. Cum le vei explica dispariţia voastră?

Duncan oftă. Nu-i fusese chiar atât de greu să-i povestească lui Alex ce se întâmplase, dar să le descrie celorlalţi ascensoarele şi ceea ce ştia despre misterele timpului era cu totul altceva, o provocare căreia nu se simţea în stare să-i facă faţă.

— Într-o zi, replică el, va trebui fireşte să le spun adevărul, între timp voi refuza pur şi simplu să spun ceva. Mă aştept la cooperare din partea ta, Alex.

Alex arăta sceptic – ceea ce era nimic în comparaţie cu modul în care ar fi reacţionat familia şi ofiţerii săi la o poveste atât de trasă de păr.

— Nu cred c-ar accepta-o, spuse el. Cu toate astea, bucuria că te-ai întors, chiar dacă fără nevastă, le va abate gândurile de la altceva, măcar pentru un timp. Ce vrei să faci acum?

— Să mor, răspunse Duncan confruntat cu o viaţă fără Phoebe. Dumnezeule, cât de plictisitori i se păreau anii care îi mai avea de trăit, şi cât de singuratici, aproape de nesuportat. Dar nu cred ca soarta să fie chiar atât de blândă cu mine.

— Probabil că nu, fu de acord Alex. Vino – a venit clipa ca Lazăr să iasă din mormânt. Trebuie să-ţi revezi familia, Duncan, să pui capăt durerii provocate de pieirea ta, şi să ne spui ce să facem mai departe.

Duncan dădu din cap, îngrozit de perspectivă,

dar ridicându-se de pe scaun. Îşi desfăcu braţele şi încercă să zâmbească.

— Priveşte numai, spuse el, cum păşeşte amărâtul ăsta de Lazăr, ameţit şi orbit de lumină.

*
* *

Isteria lui Phoebe încetă până la urmă, cedând locul unei stări de apatie. Se scurse o săptămână, apoi încă una, iar Duncan nu fu găsit nicăieri. Lucrul n-o miră câtuşi de puţin din moment ce ştia foarte bine ce i se întâmplase, dar poliţia era cam scoasă din răbdări. Clasară dosarul, considerându-l drept un caz în care bărbatul se răzgândeşte în privinţa unei relaţii şi îşi ia picioarele la spinare.

Din motive evidente, Phoebe nu încercă să le schimbe părerea. Rămase în Insula Paradisului, trăind în aceeaşi cameră, aşteptând, rugându-se şi deseori plângând. Uneori se ducea la bar şi stătea de vorbă cu barmanul, dar asta nu schimba faptul că era din nou singură cuc, doar cu copilul din pântece. Iar el nu prea îi ţinea de urât.

Într-o după-amiază ploioasă, când banii îi erau pe terminate, iar starea de spirit mai deprimantă ca niciodată, Phoebe dădu peste biografia lui Duncan, cartea fiind pusă pe una din mesele metalice de pe verandă. Recunoscând coperta, inima păru gata să-i sară din piept.

Era ca şi cum cartea s-ar fi materializat ca prin farmec.

Iat-o acum în faţa ei, sfârşitul poveştii, răspunsul la întrebările pe care şi le pusese încontinuu. Avusese Duncan o viaţă lungă, sau fusese prins şi spânzurat de englezi? Vizita ei în trecut schimbase cu ceva istoria,

iar dacă da, transformările se vor reflecta în volumul subţire şi ferfeniţă, cu paginile ude?

Phoebe îşi muşcă buza, ducând pentru o clipă cartea la piept.

Dincolo de jaluzelele verandei ploaia era un paravan gros şi cenuşiu, blocând priveliştea, ascunzând florile exotice şi vegetaţia luxuriantă, reducând la tăcere păsările vioaie în culorile lor strălucitoare. Aflarea adevărului despre Duncan îi va putea provoca o durere cumplită, îşi zise ea. Dacă fusese capturat de englezi şi executat, sau ucis în vreo bătălie?

Phoebe puse cartea jos, ba chiar îi întoarse spatele, vrând să se depărteze, dar n-o putu face.

Bine sau rău, trebuie să ştie ce se întâmplase cu Duncan.

Se lăsă să cadă pe unul din scaunele acoperite de vinilin de pe terasă, luă cartea profesorului Benning şi o deschise la prima pagină. Povestirea puse imediat stăpânire pe ea. Existau înăuntru lucruri care o făcură să zâmbească, iar la citirea altora se văzu silită să-şi dea capul pe spate şi să închidă ochii ca să împiedice un val nou şi fierbinte de lacrimi.

Autorul menţiona că Duncan îşi luase de nevastă o creatură ciudată despre care se presupunea că scăpase dintr-o închisoare sau o casă de nebuni, dar într-o noapte, după o bătălie, dispăruse ca prin farmec, şi nimeni nu mai auzise de ea.

Phoebe trase adânc aer în piept, scânci uşor, şi se sili să continue. Ajunse la capitolul final în mai puţin de o oră, fiind o carte scurtă şi concisă, cu prea puţine înfrumuseţări sau concesii făcute frazelor poetice. Îşi îndreptă spatele, cu inima bătându-i nebuneşte şi i se puse un nod în gât gândindu-se cât era de ciudat să simtă tensiune din cauza unor lucruri de acum două

sute de ani. Apoi îşi adună curajul şi înfruntă adevărul.

Evenimentele prezentate erau tulburătoare.

La trei săptămâni după capturarea lui Mornault şi a cetei care îi distrusese casa, Duncan îi dusese într-un loc aflat la sud de Queen’s Town. Se folosise de corabia lui Mornault, botezată acum *Phoebe Anne,* şi predase grupul unor prieteni ai săi care la rândul lor îl predase autorităţilor britanice.

Misiunea fu încununată de succes – până la un punct. Jacques Mornault şi oamenii săi fură judecaţi de un tribunal englez – înşirarea faptelor lor reprobabile ocupa o jumătate de pagină – şi avură apoi de înfruntat plutonul de execuţie.

Duncan se întoarse în Insula Paradisului, dar acolo îl aştepta un detaşament de soldaţi englezi conduşi de căpitanul Lawrence. Fu arestat imediat împreună cu echipajul, şi la fel se întâmplă cu Alex, dar numai după ce Lucas fu grav rănit încercând să-şi salveze fratele.

Lacrimile şiroiau pe obrajii lui Phoebe, povestirea devenind şi mai tristă.

Căpitanul Lawrence, fără îndoială acelaşi bărbat care îl biciuise în Charles Town pe Billington pentru că îi luase apărarea lui Phoebe, era hotărât să facă din Duncan Rourke un exemplu. Lawrence auzise probabil despre povestea cu Francesca Sheffield, deşi autorul nu menţiona acest element, şi se simţise îndreptăţit să taie încă un kilogram de carne în numele colegului său.

Duncan fu legat de un copac şi bătut sălbatic, dar de data asta nu mai exista un John Rourke care să-l scape, să-l aducă acasă şi să-i îngrijească rănile. Lucas nu putu asista, dar ceilalţi au fost legaţi şi siliţi să fie martori la soarta care îi aştepta. De data asta Duncan suportă până la capăt schingiuirea fără să aibă parte de milă sau dreptate.

Rămase legat de copac toată noaptea, ca, după cum se exprimase Lawrence, „să contemple preţul păcatelor sale”. Dimineaţa, Duncan era mort.

Phoebe închise cartea, se năpusti pe una din uşile verandei în mijlocul ploii torenţiale căzând în genunchi, plângând şi vărsând. Nu şi-ar fi putut imagina o moarte mai crudă, mai plină de ironie pentru Duncan şi dacă ar fi depins de ea, ar fi călătorit în timp şi ar fi suferit întreaga tortură în locul lui.

Ar fi dat orice – orice, numai să poată schimba trecutul.

După ce-şi goli stomacul, rămase în ploaie, însărcinată cu copilul unui bărbat care murise de mai bine de două secole, cu inima zdrobită şi scârbită de nedreptatea soartei. Nu ştia cum urma să suporte restul vieţii ei, retrăind mereu imaginea atât de vie a execuţiei lui Duncan. Dar de dragul lui John Alexander Rourke va trebui să găsească o cale.

Rămase în curte udă până la piele, cu faţa întoarsă spre picăturile de ploaie, părul lipit de cap. Aşa o găsi negrul. Îi luă mâna şi o conduse în hol unde îi oferi cafea fierbinte şi plecă în căutarea unor prosoape şi a unui capot.

Phoebe stătu pe scaunul de la bar cu cafeaua neatinsă privind ţintă la petele acoperite de oglinzi. Dar în loc să-şi vadă propria imagine jalnică, îl văzu pe Duncan. Era în genunchi înaintea copacului care servise drept stâlp pentru biciuire, cu mâinile încă legate sus deasupra capului, părul năclăit de sânge şi transpiraţie, faţa zgâriată de scoarţa aspră. Carnea de pe spate atârna fâşii.

Îl urmări pe Duncan murind, incapabilă să-l ajute sau să fie măcar alături de el. Apoi scoase un geamăt involuntar de disperare şi leşină.

Barmanul se întoarse, o găsi la podea chinuindu-

se să se ridice, şi exclamă îndurerat:

— Phoebe, spuse el. Biata Phoebe.

Chemă salvarea, în ciuda protestelor lui Phoebe, şi fu dusă la spital. Ironia sorţii făcu să fie pusă în aceeaşi cameră în care se aflase Duncan în timpul vizitei lui în secolul douăzeci.

Când se trezi în dimineaţa următoare dădu cu ochii de Sharon, sora care semăna atât de mult cu Simone.

— Vrei să pierzi copilul, doamnă Rourke? întrebă femeia, vocea fiindu-i în acelaşi timp severă şi blândă. Fiindcă asta se va întâmpla dacă n-o să reuşeşti să te linişteşti cumva.

Phoebe îşi pierduse deja soţul, singurul bărbat pe care-l iubise sau îl va iubi vreodată, iar pierderea copilului lor ar fi fost lovitura de graţie.

— Ai dreptate, recunoscu ea. Aş vrea să învăţ să fiu mai tare. Poate am nevoie de un psihiatru.

Sharon se încruntă şi trase un scaun lângă pat.

— Ce s-a întâmplat cu mândreţea aia de soţ al tău?

Explicaţiile erau inutile – orice încercare ar fi avut drept consecinţă trimiterea ei urgentă într-un azil de nebuni.

— A plecat, replică ea.

Cele două cuvinte spuneau totul şi nimic. Duncan era mai mult decât plecat – fusese un erou, în adevăratul sens al cuvântului, iar soarta îl răsplătise cu o moarte îngrozitoare. Sora oftă.

— Atunci ai rămas doar tu şi copilul. În zilele astea, multe femei trec prin aşa ceva. Eu, spre exemplu.

Phoebe întâmpina bucuroasă orice evadare din situaţia ei mizerabilă. În plus, era sincer interesată.

— Îţi creşti singură copilul?

Sharon zâmbi.

— Am doi băieţi – Leander şi Martin. Uneori lucrurile merg destul de prost, dar până la urmă reuşim mereu să ne descurcăm. Într-o singură fracţiune de secundă chipul ei se posomorî, expresia devenind sumbră. Tatăl lor a fost ucis în Războiul din Golf.

— Îmi pare rău, murmură Phoebe. Se întrebă dacă soţul lui Sharon suferise ca Duncan, sau moartea îi fusese rapidă şi lipsită de chinuri. Normal că nu va întreba.

— Da, spuse Sharon cu un surâs melancolic. Şi mie îmi pare rău. Ben al meu a fost un om bun. Dar nu se poate să plângi şi să te vaiţi la nesfârşit. Trebuie să încetezi şi să-ţi continui viaţa. Cu cât o vei face mai repede, doamnă Rourke, cu atât va fi mai bine pentru tine şi copilaşul tău.

Phoebe dădu din cap.

— Ştiu că ai dreptate, spuse ea, iar ochii i se umplură din nou de lacrimi. Şi încerc.

Sharon se ridică de pe scaun şi veni lângă Phoebe mângâindu-i mâna.

— Odihneşte-te, da? Închide ochii şi încearcă să te gândeşti numai la lucruri frumoase…

Şi în clipa aceea Phoebe îşi dădu seama care era numele Bătrânei şi îşi aminti de forţa pe care o dezlănţuia rostirea lui. Simţi o primă scânteie de speranţă şi începu să-l repete în gând.

A doua zi dimineaţă, Phoebe fu lăsată să plece. Barmanul o duse înapoi la hotel în jeep-ul său printr-o ploaie torenţială. Picăturile izbeau atât de tare în capota maşinii, că nici măcar nu încercară să vorbească. Iar Phoebe era oricum prea preocupată – de când îşi amintise numele Bătrânei prinsese puteri şi era mânată de o hotărâre de neclintit.

Odată ajunşi la destinaţie, Phoebe se duse în camera ei, iar negrul reveni în spatele barului. Îi fusese un prieten bun, iar Phoebe îi va fi întotdeauna recunoscătoare pentru bunătatea lui.

Furtuna continuă toată ziua, rafalele de vânt îndoind palmierii, determinând angajaţii în tricouri să tragă toate obloanele şi să închidă toate uşile. Curentul electric fusese oprit, ca măsură de prevedere, iar în caz de urgenţă aveau pivniţa dotată cu provizii de conserve şi apă potabilă, pături, perne şi o trusă de prim ajutor.

Phoebe nu-şi mai găsea locul; părea să fi absorbit energia elementelor dezlănţuite ale naturii. Gândurile îi alergau în toate direcţiile făcând tot felul de planuri, şi cu fiecare respiraţie repeta ca pe o litanie cuvântul secret, darul oferit de Bătrână.

La căderea serii furtuna atinsese apogeul, smulgând ţiglele de pe acoperiş, zgâlţâind hotelul din temelii. Phoebe, câţiva oaspeţi ai hotelului şi angajaţii coborâră în pivniţă, ducând cu ei lanterne, cărţi, radiouri, discutând agitaţi.

Phoebe o ştia, şi-o repetase de nenumărate ori. Chiar dacă va reuşi să ajungă înapoi la Duncan, s-ar putea să nu reuşească să-l împiedice să nimerească în mâinile englezilor. Era conştientă că timpul nu se scurgea în acelaşi ritm în cele două locuri – s-ar putea să ajungă în secolul optsprezece înainte ca Duncan să fie capturat şi ucis, dar la fel de bine i-ar putea găsi mormântul sus pe colină lângă cel al tatălui său.

— Nu vrei să stai lângă noi, draga mea? întrebă doamna Zillman, o bătrânică prietenoasă cu păr albăstrui. Ea şi soţul ei cumpăraseră un apartament într-o vizită precedentă în Insula Paradisului şi se întorseseră să semneze documentele finale.

Phoebe se uită la uşile închise ale ascensorului,

apoi îndreptă lumina lanternei spre panoul de deasupra. Numerele indicând etajele erau întunecate, ceva normal din moment ce curentul electric fusese întrerupt.

— Sunt prea agitată, răspunse ea, şi nu minţi deloc. Rosti din nou numele Bătrânei.

Doamna Zillman zâmbi înţelegătoare – aflase probabil povestea lui Phoebe de la angajaţii hotelului – apoi se duse înapoi la soţul ei şi la ceilalţi. Imediat după plecarea ei se auzi un sunet slab, iar uşile ascensorului se deschiseră.

Cu inima bătându-i gata să-i sară din piept – în fond era posibil să fi dat cineva drumul curentului – Phoebe păşi în cabină. Odată uşile închise s-ar fi aflat într-o beznă totală dacă n-ar fi avut lanterna la ea.

— Duncan, imploră ea cu o şoaptă disperată, fii acolo! Te rog, fii acolo viu, nevătămat şi încăpăţânat.

Ascensorul scoase un bâzâit deşi nu exista nicio altă indicaţie c-ar fi funcţionat pe bază de electricitate, dar Phoebe îl simţea mişcându-se, urcând. Iar când se opri şi uşile se deschiseră îşi ţinu respiraţia.

În fata ei se întindea salonul în ruine al lui Duncan, iar ea se avântă spre el fără nicio ezitare, strângând în mână lanterna şi poşeta. Uşile se închiseră în spatele ei, iar Phoebe nu trebui să se uite ca să ştie că dispăruseră complet.

Revenise în lumea lui Duncan.

Phoebe se opri încruntându-se în centrul încăperii. Aici nu era furtună, era zi, nu noapte. Dădu să strige numele lui Duncan, dar se opri. Dacă englezii puseseră deja stăpânire pe insulă, nu voia să se afle de prezenţa ei.

Deşi nu avea cum să treacă drept o ameninţare, era înarmată cu o lanternă şi o poşetă plină cu vitamine şi alte mărunţişuri ale vieţii din America

modernă.

Duncan mai era în viaţă sau ajunsese prea târziu?

Era încă în mijlocul camerei muşcându-şi buza şi întrebându-se cum să procedeze mai departe, când Margaret Rourke trecu prin dreptul uşii. Văzându-şi nora, Margaret scoase un mic strigăt de bucurie şi alergă să o ia în braţe.

Phoebe o îmbrăţişă la rândul ei, apoi se trase înapoi ca să se uite la faţa ei. Trăsăturile fine erau marcate de oboseală, ochii duşi în fundul capului, dar forţa celor din neamul Rourke era la fel de vizibilă ca întotdeauna. Margaret era îmbrăcată în negru, iar Phoebe se rugă ca ea să-l jelească pe John, nu şi pe Duncan.

— Am crezut că ne-ai părăsit pentru totdeauna, spuse Margaret.

Phoebe îşi clătină capul. O îngrozea să pună întrebarea, dar n-o mai putea amâna.

— Unde e Duncan?

O clipă, faţa lui Margaret exprimă nedumerirea, de parcă nu şi-ar fi amintit răspunsul, iar Phoebe uită să mai respire.

— Păi a plecat în Queen’s Town, spuse Margaret în cele din urmă, chipul luminându-i-se puţin. L-au dus acolo pe piratul ăla şi pe oamenii lui ca să-i predea autorităţilor. Vai, draga mea – Duncan va fi încântat să te revadă!

Uşurarea lui Phoebe fu ca un balsam peste o rană, dar deocamdată nu-şi putea permite să se bucure. Dacă nu vor găsi o cale să-l avertizeze, Duncan încă se mai putea ciocni de căpitanul Lawrence şi de trupele lui de englezi, iar Phoebe va asista probabil la chinurile soţului ei. Gândul îi aduse un nod în gât.

— Şi englezii? Au venit deja?

Margaret îşi clătină capul.

— Nu-i aşteptăm, replică ea.

— Crede-mă, sunt pe drum. Suntem singure aici în Insula Paradisului – numai noi, femeile?

Margaret dădu din cap.

— Doar noi – Bătrâna, Phillippa şi cu mine. Servitorii au plecat în celelalte insule, iar bărbaţii sunt cu Duncan.

— Bun, spuse Phoebe luând-o pe Margaret de braţ. Uite cum facem…

*

* *

Era o noapte întunecată, fără lună, dar Duncan naviga pe corabia refăcută a lui Mornault, botezată acum *Phoebe Anne,* grăbindu-se înapoi spre Insula Paradisului. Instinctul îi spunea că-l aşteptau necazuri, iar mama şi sora lui erau singure, protejate doar de Bătrână.

Nu că ultima n-ar fi fost un adversar demn de temut.

Alex, căruia nu-i plăcuse să se despartă atât de repede de soţia lui, era la fel de nerăbdător să se întoarcă şi i se alătură lui Duncan la proră.

— Marea e extraordinar de tăcută în noaptea asta, spuse el, şi deşi cuvintele descriau o imagine calmă, Duncan sesiză tulburarea din spatele lor.

— Da, spuse el. Ai zice că e pace şi nu există niciun pericol pentru cei de la bordul unei corăbii.

— Mă gândesc la femeile de pe insulă, replică Alex. N-ar fi trebuit să o las acolo pe Phillippa.

Duncan îl înţelegea. Şi el dorise să o apere pe Phoebe cât timp fusese cu el. Acum ar fi dat orice

numai ca să o aibă din nou alături, indiferent care ar fi fost pericolul pe care l-ar fi avut de înfruntat amândoi.

— Ce-ai fi putut face, Alex? încercă el ca să-l liniştească. Să-ţi aduci soţia frumoasă la bordul corăbiei şi să o laşi să stea alături de Jacques Mornault şi oamenii săi? Riscând să fie prinsă de englezi şi dusă în Anglia, sau cine ştie unde, ca prizonieră sau trofeu?

Alex îşi clătină capul, dar atenţia îi era îndreptată spre apele învăluite în beznă. Miji ochii şi se încruntă.

— Vezi o lumină?

Duncan scrută întunericul. Da, undeva în depărtare se întrezărea o pâlpâire slabă. Nu pe pământ, ci undeva în larg, la mare distanţă de ţărmul oricărei insule, şi în direcţia lor. Fără să-i spună lui Alex niciun cuvânt se întoarse şi îşi alertă oamenii cu un strigăt.

Tunurile fură pregătite pentru luptă, iar cei câţiva care fuseseră neînarmaţi îşi puseră săbiile sau îşi vârâră la brâu pumnale şi pistoale. Duncan urcă el însuşi pe catarg încercând să distingă natura luminii, dar erau încă mult prea departe ca să poată analiza situaţia.

— Poate n-ar fi rău să o înconjurăm, propuse Alex. Când era posibil prefera să ia inamicul prin surprindere şi să se ţină la depărtare, mai ales dacă bănuia existenţa unei capcane.

— Nu e bine, replică Duncan clătinând din cap. Ştiu că suntem aici. De aceea şi-au făcut cunoscută prezenţa.

— Dar s-ar putea să fie o ambuscadă, interveni Lucas, apărut pe punte, după ce se dăduse alarma, căutându-i imediat pe Duncan şi Alex. În ciuda convingerilor sale politice părea să savureze viaţa de rebel. Cine ştie, vor reuşi până la urmă să-l câştige de partea lor.

— În cazul ăsta e una foarte stângace, spuse Duncan.

Se apropiară de lumină alunecând pe valuri aproape fără niciun zgomot, cu velele umflate de vânt şi tunurile gata să tragă. Fu o mare surpriză să dea peste două bărci. Una era cuprinsă de flăcări arzând ca un rug, şi nu mai avea mult până să se scufunde, iar în cealaltă se aflau patru siluete în pelerine cu lămpi ridicate sus.

— Nu trageţi! strigă o voce de femeie.

Duncan simţi o lovitură în moalele capului. *Phoebe.* Dar aşa ceva era imposibil; o lăsase, fără voia lui şi absolut din greşeală, în acel secol ţicnit al ei. Cu toate astea, numele ei îi scăpă de pe buze, un strigăt răguşit, purtat de ape.

— Phoebe?

— Duncan, zbieră ea, iar sunetul era plin de fericire.

Duncan închise ochii o clipă făcând un efort să-şi stăpânească emoţiile.

— Phoebe, şopti el când Lucas şi Alex dădură drumul unor ţipete de bucurie.

După ce barca ajunse lângă corabie, iar o scară de frânghie fu aruncată peste bord, Duncan fu primul care coborî. Nu scoase niciun cuvânt şi o luă pe Phoebe în braţe, strângând-o tare, cât pe ce să răstoarne barca, şi îşi îngropă faţa la gâtul ei. Nu-i păsa deloc dacă îi va simţi lacrimile pe piele.

Ea se agăţă de el, iar Duncan îi simţi pântecele cu copilul lor.

Câtă vreme stătură acolo, ţinându-se în braţe, legănaţi de valuri, Phillipa, Margaret şi Bătrâna urcară scara. Barca în flăcări sfârâi, apoi fu înghiţită de ape.

— Cum? articulă Duncan, reuşind în sfârşit să-şi găsească vocea.

Phoebe îşi duse degetul la buzele lui.

— Nu acum, dragul meu. Trebuie să te ducem de aici, rapid, altfel povestea ta aşa cum e relatată în DUNCAN ROURKE, PIRAT SAU PATRIOT? va avea un final sumbru.

Phoebe urcă scara, iar Duncan o urmă. La bordul corăbiei care îi purta numele, Phoebe îi spuse soţului ei că englezii îi aşteptau în Insula Paradisului, şi pentru prima oară în viaţa lui nu-i puse cuvântul la îndoială. Înclină capul, dar nu dădu porunca aşteptată să întoarcă nava în direcţia opusă. Îşi continuară drumul. Phoebe se sperie.

— Nu plecăm de aici?

— Nu, replică Duncan cu o voce al naibii de calmă şi sigură de sine. Insula Paradisului e căminul meu. Nu-l voi părăsi fără luptă.

Prin mintea lui Phoebe trecu imaginea lui Duncan legat de copac şi simţi că i se face greaţă.

— Ţi-ai pierdut minţile cât am fost despărţiţi? întrebă ea îngrozită. Numai ce ţi-am spus ce te aşteaptă în viitor…

Duncan îi atinse faţa cu un gest plin de veneraţie, dar şi sfidător.

— Te iubesc, Phoebe Rourke, şi nu-mi doresc altceva de la viaţă decât să te am alături de mine. Dar nu înţelegi? Nu avem cum să fugim de destinul nostru – dacă nu-l vom înfrunta acum, ne va urmări oriunde am merge.

Phoebe îşi înclină capul, iar Duncan o trase la piept.

— Mă tem, şopti ea. Mă tem atât de mult că te-am găsit ca să te pierd din nou.

El îi puse mâna sub bărbie şi o sili să ridice privirea.

— Câtă vreme eşti lângă mine, rosti el, sunt

invincibil.

Phoebe se mulţumi să-l strângă în braţe, ştiind că nu avea niciun sens să-l contrazică.

Câteva ore mai târziu, Phoebe stătea cu Phillippa şi Margaret în bucătărie, aşteptând şi rugându-se în tăcere, întunericul era atât de nepătruns că nu putea vedea nici cele două femei aflate de o parte şi de alta a ei. Singurul sunet, în afara respiraţiei lor era plescăitul valurilor izbindu-se de copastie.

Prima bubuitură de tun zgudui nava făcând-o pe Phoebe să tremure. Cele trei femei se luară de mâini, dar niciuna din ele nu vorbi. Se auzi o explozie, apoi încă una înainte ca adversarii lui Duncan să tragă din nou. *Phoebe Anne* se cutremură, iar pe punte se auziră ţipete.

Phoebe îşi imagină soldaţii englezi urcând la bord înarmaţi cu baionete şi brusc nu mai putu sta şi aştepta. Se smulse din mâinile Phillippei şi ale lui Margaret, care încercară disperate să o reţină, traversă bucătăria pe pipăite, lovindu-se de bănci şi mese. Găsi uşa, trase zăvorul şi o deschise larg.

Zgomotele luptei erau îngrozitoare, iar siluetele încleştate într-o bătălie pe viaţă şi pe moarte abia se distingeau la lumina celor câtorva lămpi de pe punte.

— Phoebe! strigă Margaret din spatele ei. Vino înapoi!

— Ai înnebunit? adăugă Phillippa.

Phoebe bâjbâi după o armă şi dădu peste un polonic în găleata cu apă de băut. Îl înşfăcă, şi ignorându-le pe mama şi sora lui Duncan se avântă pe punte.

Tăişul unei spade şuieră pe lângă ea oprindu-se într-unul din catarge, iar Phoebe, cu sângele pulsându-i în vene, mânui polonicul cu o forţă născută din disperare. Apoi se strecură printre combatanţi, ferindu-

şi capul, tuşind, mijind ochii, căutându-l pe Duncan. Nu avu timp să se gândească la ce va face când va da peste el.

Mintea i se mai limpezi niţel şi realiză cât de lipsit de noimă era să faci pe piratul înarmat doar cu un polonic. Se ghemui în spatele unui butoi şi aşteptă ţinându-şi răsuflarea.

Bărbaţii zbierau, atât de furie cât şi de durere, iar la intervale neregulate se auzea câte un pleoscăit când vreunul din nefericiţi era aruncat peste bord. Pe ţărm, un foc uriaş se înălţa spre cerul întunecat, flăcările înghiţind casa lui Duncan.

Închizând pentru totdeauna calea spre viitor.

Iar bătălia continuă, luptătorii rărindu-se, iar după un timp care păru să dureze ore, pe punte mai rămaseră doar doi bărbaţi încrucişându-şi săbiile cu îndârjire. Cei doi erau Duncan şi căpitanul Lawrence.

După tăcerea din jur Phoebe deduse că pentru cei rămaşi pe corabie lupta se încheiase. Nu-şi dădea seama cine câştigase, nu voia să-şi dezlipească privirea de la Duncan, acum că-l regăsise.

Lawrence era un spadasin foarte bun, iar la un moment dat reuşi chiar să-l îngenuncheze pe Duncan, dar acesta se ridică imediat şi, înălţând spada, îşi împinse adversarul. Phoebe îşi văzu soţul oprindu-se, cântărind situaţia, apoi străpungând inima lui Lawrence.

Duncan se uită lung la bărbatul ucis, dar nu aruncă decât o privire scurtă focului de pe ţărm. După ce smulse spada, o aruncă pe puntea năclăită de sânge şi se întoarse.

— Phoebe? rosti el cu o voce îngroşată, iar în cuvântul acesta se auziră toate speranţele şi temerile sale.

Ea alergă spre el, şi i se aruncă în braţe.

Înfruntaseră destinul şi îl schimbaseră.

— S-a dus, spuse ea. Casa, ascensorul…

— Nu mai contează, spuse Duncan respirând greoi, strângând-o la piept.

Şi avea dreptate. Nu mai conta nimic altceva decât faptul că erau împreună, şi pentru moment în siguranţă.

Phoebe Anne era o corabie mică, şi cum nu aveau unde să se refugieze, anumite aspecte ale regăsirii dintre Duncan şi Phoebe, anticipate cu mare nerăbdare, trebuiră amânate. După ce prizonierii fură legaţi, iar răniţii îngrijiţi, cei doi rămaseră în bucătărie, aşezaţi la o masă unul în faţa celuilalt, fără să-şi spună nimic, cu degetele împreunate. Şi sufletele unite.

Când aruncară ancora imediat după răsăritul soarelui, într-un golf mic, al unei insule nepopulate, Phoebe nu recunoscu peisajul. Nu era unul din cele vizitate pe parcursul călătoriei cu barca spre Queen’s Town, după ce-l părăsise pe Duncan ca să-şi înceapă scurta carieră de chelneriţă într-o tavernă.

— Ce e locul ăsta? întrebă ea stând pe punte alături de soţul ei.

Duncan zâmbi, aplecându-se pe parapet şi măsurând cu privirea plaja albă şi vegetaţia luxuriantă ca un patriarh mulţumit de regatul său.

— Sunt surprins că nu-l recunoşti, doamnă Rourke, spuse el. E Grădina Raiului.

Phoebe se uită înapoi aruncând o privire plină de subînţeles populaţiei corăbiei.

— Se pare că avem o abundenţă de Adami şi chiar câteva Eve în plus, spuse ea.

— E o insulă mare, replică Duncan.

Şi era într-adevăr.

În timp ce corabia rămase dansând uşor pe valuri, Duncan şi Phoebe porniră spre ţărm într-o

barcă, Alex şi Phillippa în alta. Cele două cupluri se despărţiră pe plajă plecând în direcţii opuse. În clipa în care rămaseră singuri, Phoebe se postă în faţa lui Duncan, ridicându-şi braţele în jurul gâtului lui.

— Niciun pas mai departe, spuse ea. Am aşteptat cât am putut, Duncan Rourke.

El îşi aruncă pe spate capul superb şi izbucni în râs, iar sunetul răzbătu peste apele mării.

— Ce muieruşcă neruşinată mi-am luat de nevastă, spuse el şi o sărută cu patimă.

Ea îl luă de mână şi îl trase la umbră într-un loc unde nisipul forma un pat de zahăr iar vegetaţia le oferea un baldachin de un verde strălucitor, parfumat şi umed.

El o sărută din nou, şi amândoi se lăsară în genunchi încercând să-şi scoată hainele murdare cu mişcări blânde, stângace ale mâinilor. Fuseseră separaţi pentru o perioadă care li se păruse o veşnicie, şi trăiseră fără speranţa de a se mai revedea, iar acum se întâlneau din nou, în Rai. Nu mai aveau răbdare.

Duncan o lăsă pe nisip şi îşi dezlipi gura de a ei numai când îi desfăcu rochia eliberându-i sânii plini.

— Te iubesc, doamnă Rourke, spuse el. Vrei să-ţi faci căminul aici, cu mine şi să luăm lumea de la început?

Phoebe îi cuprinse capul în mâini şi i-l duse la sâni scoţând un strigăt gâtuit când el îşi puse buzele pe un sfârc.

— Şi eu te iubesc, Duncan Rourke, replică ea. Şi, da – *da* – vreau să fiu începutul şi orice altceva.

El îi ridică fustele, îi sfâşie juponul şi o pătrunse dintr-o singură mişcare. Phoebe tremură imediat, plăcerea ameţind-o, imposibil de îndurat în ferocitatea ei. Iar după această explozie iniţială, urmă alta şi alta, până Phoebe se simţi topindu-se în nisip. Şi numai

atunci Duncan descătuşă întreaga forţă a pasiunii sale, rezultatul fiind cutremurător.

După ce se termină şi reuşiră să se mişte din nou, se spălară unul pe celălalt în apa limpede şi caldă. Apoi se împreunară iar în valuri, ca două creaturi ale mării, trupurile lor tinere şi puternice unindu-se pline de graţie.

Îşi savurară mult timp reîntâlnirea, dar nu conta. În fond se aflau în Rai. Lumea începuse din nou, iar ei aveau în faţă veşnicia.

EPILOG

Undeva în America zilelor noastre…

Cartea, pusă în vânzare pentru douăzeci şi cinci de cenţi la biserică, era veche şi uzată, şi probabil că în lume nu mai existau decât câteva exemplare. Încântată, colecţionara o duse la piept şi zâmbi. Apoi, după ce plăti, duse volumul afară în grădina parohiei, plină de flori şi luminată de soarele primăverii. Luă loc pe o bancă de piatră şi deschise cartea la prima pagină unde era trecut titlul.

DUNCAN ROURKE, PIRAT SAU PATRIOT?

Femeia răsfoi încet paginile, sărind peste câte un paragraf, examinând cu atenţie gravurile vechi şi frumoase. În cele din urmă întoarse şi ultima pagină. Fiind curioasă din fire, ori de câte ori i se oferea şansa, îi plăcea să ştie dinainte care va fi sfârşitul.

Englezii l-au numit „pirat”, citi ea, *dar pentru americani Duncan Rourke e un patriot adevărat. Cu ajutorul misterioasei Phoebe, soţia şi partenera lui, a continuat să hărţuiască în mod repetat corăbiile englezeşti până la cucerirea victoriei. După război,*

familia Rourke s-a întors la Troia, plantaţia familiei de lângă oraşul care acum se numeşte Charleston, situat în Carolina de Sud, unde au dus o viaţă lungă şi fericită, crescând patru băieţi şi două fete. La fel ca mulţi alţii au luptat cu mâinile, inimile şi minţile pentru împlinirea unui vis şi au triumfat. Iar din pasiunea lor s-a născut o naţiune mare, imperfectă şi promiţătoare.

SFÂRŞIT